

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÇOK SATAN PERCY JACKSON VE OLİMPOSLULAR SERİSİNİN YAZARINDAN

RICK RIORDAN

APOLLON'UN GÖREVLERİ

İRİNCİ KİTAP

GİZLİ KÂHİN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org> Doğan Egmont

APOLLON'UN GÖREVLERİ

BİRİNCİ KİTAP
GİZLİ KÂHİN

Apollon'un Görevleri 1 - Gizli Kâhin

Özgün adı: *The Trials of Apollo 1 - The Hidden Oracle*

Copyright © 2016, Rick Riordan

Tüm hakları saklıdır.

Disney • Hyperion tarafından yayınlanmıştır. Disney • Hyperion, Disney Book Group'un bir markasıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Gallt and Zacker Literary Agency ve Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul

Tel: (0212) 373 77 00

www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı: İstanbul, 2017

ISBN: 978-605-09-4066-4

Sertifika no: 11940

Çeviri: Alkım Doğan

Yayına hazırlayan: Sibel Doğru

Kapak uygulama: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

APOLLON'UN GÖREVLERİ

BİRİNCİ KİTAP
GİZLİ KÂHİN

RICK RIORDAN

Çeviri: Alkım Doğan

*Müz Kalliope'ye.
Çok bile geç kaldım. Lütfen canımı yakma.*

1

*Sokak sersileri yüzümün ortasına yumruğu indiriyor
Onlara gününü gösterirdim de
Kahrolsun ölümlülük*

Adım Apollon. Bir zamanlar tanrıyım.

Dört bin yüz yirmi yıllık hayatımda pek çok şey yaptım. Truva'yı kuşatan Yunanların başına veba belasını sardım. 1926 Dünya Beysbol Kupası'nda Bebe Ruth'a üç sayı vuruşu bahşettim. 2007 MTV Video Müzik Ödülleri'nde öfkemi Britney Spears'a musallat ettim.

Fakat ölümsüz yaşamım boyunca bir kere bile çöp kutusuna zorunlu iniş yaptığım olmamıştı.

Bunun nasıl olup da başıma geldiğini bile hatırlamıyorum.

Uyandığımda kendimi düşerken buldum. Gökdelenler bir görünüp bir kayboluyordu. Bedenimden alevler çıkıyordu. Uçmaya çalıştım. Bir buluta dönüşmeye ya da dünyanın bir ucuna ısınlanmaya veya benim için kolay olması gereken başka yüz bin tane şeyi yapmaya çalıştım fakat düşmeye devam ediyordum. İki bina arasındaki dar bir vadiye iniş yaptım ve *GÜM!*

Dünyada çöp yığınının toslayan bir tanrıdan daha acıklı ne olabilir ki?

Açık havadaki çöplerin içinde inleyip oram buram ağrılarak yattım. Bozulmuş salam ve kullanılmış bebek bezlerinin leş gibi kokusundan burnumun direği sızladı. Kaburgalarım kırılmış gibi hissediyordum. Her ne kadar bu mümkün olmasa da.

Zihnim karmakarışık düşüncelerle kaynıyordu. Geçmişten bir an, babam Zeus'un sesi bütün hepsinin önüne geçti: *HATA SENİN. İŞTE SENİN CEZAN.*

Bana ne olduğunu anlamıştım. Ve umutsuzluk içinde hıçkıra hıçkıra ağladım.

Hissettiklerimi tarif etmek benim gibi bir şiir tanrısı için bile çok zor. Sizin gibi basit bir ölümlü nasıl anlayabilir ki? Kıyafetlerinizin üzerinizden çıkarıldığını, ardından size kahkahalarla gülen bir kalabalığın önünde itfaiye hortumuyla ıslatıldığınızı düşünün. Buz gibi suyun ağzınıza ve ciğerlerinize dolduğunu, o basıncın cildinizi morarttığını, eklemlerinizi muhallebiye çevirdiğini düşünün. Kendinizi çaresiz, utanç içinde, hepten savunmasız hissettiğinizi, sizi siz yapan şeylerin hunharca sizden koparıldığını düşünün. Küçük düşürülüşüm işte bundan da kötüydü.

HATA SENİN. Zeus'un sesi kafamda çınlıyordu.

"Hayır!" Çaresizlik içinde haykırdım: "Hayır benim hatam değildi! N'olur!"

Kimseden bir yanıt yok. İki yanımda, tuğla duvarların önünden paslanmış yangın merdivenleri yükseliyordu. Kül rengi ve merhametsiz bir kış göğünün altındaydım.

Ceza hükmümün ayrıntılarını hatırlamaya çalıştım. Babam

bu cezanın ne kadar süreceğini söylemiş miydi? Yeniden onayını kazanmak için ne yapmam gerekiyordu?

Geçmiş hayal meyal hatırlayabiliyordum. Zeus'un beni neden yeryüzüne sepetlemeye karar verdiği şöyle dursun onun neye benzediğini bile zar zor anımsayabiliyordum. *Devlerle savaş oldu*, diye düşündüm. *Tanrılar hazırlıksız yakalanmış ve mahcup olmuşlar, neredeyse bozguna uğramışlardı*.

Tek bildiğim şuydu ki cezam adil değildi. Zeus'un suçlayacak birilerine ihtiyacı vardı ve tabii ki Pantheon'daki en yakışıklı, en yetenekli, en popüler tanrıyı, yani beni seçmişti.

Çöpün içinde uzanmış, çöp kutusunun kapağındaki etikete bakıyordum: ÇÖPÜN TOPLANMASI İÇİN 1-555-LEŞGİBİ numarasını arayın.

Zeus durumu yeniden değerlendirecektir, dedim kendi kendime. *Beni korkutmaya çalışıyor. Çok geçmeden beni tekrar Olimpos'a alıp bir uyarıyla cezamı affedecek*.

"Evet..." Çıkan ses moralsiz ve çaresizdi. "Tamam, yeter artık."

Kıpırdamaya çalıştım. Zeus benden özür dilemeye geldiğinde ayakta olmak istiyordum. Kaburgalarım zonkluyordu. Midem kasılıyordu. Çöp kutusunun kenarlarına tutunup kendimi yukarı çekmeyi başardım. Diğer tarafa yuvarlanıp omzumun üzerine düşmemle birlikte asfaltın üzerinde bir çatlama sesi duyuldu.

"Araggeeedddee," diye acı içinde inledim. "Ayağa kalk. Kalk ayağa."

Ayağa kalkmam kolay olmadı. Başım dönüyordu. Kalkmaya çalışırken bayılacak gibi oldum. Çıkmaz sokağın ortasında dikil-

dim. Yaklaşık on beş metre ötemde bir kefaletnamecinin ofisi ve bir tefecinin izbe vitrinlerinin sıralandığı sadece bir sokağa geçit vardı. Manhattan'ın batı yakasında bir yerlerde ya da belki de Brooklyn'de Crown Height yakınlarında olduğumu düşündüm. Zeus'un bana fena halde tepesi atmıştı herhalde.

Yeni bedenimi inceledim. Görünen o ki, on yedi-on sekiz yaşlarında, üzerinde kot pantolon ve yeşil bir polo tişört, ayağında spor ayakkabılar olan beyaz bir erkektim. Fena halde kasvetli bir durum. Kendimi son derece hasta, bitkin ve haddinden fazla insan gibi hissettim.

Siz ölümlülerin buna nasıl katlandığını hiçbir zaman anlayamayacağım. Bütün hayatınızı bir sinekkuşuna ya da saf ışığa dönüşmek gibi basit zevklerin tadına varamadan bir et çuvalına hapsolarak harcıyorsunuz.

İşte şimdi ben de o et çuvallarından biri idim. Tanrım ne günlere kaldık!

Pantolonumun ceplerini yokladım, her şeye rağmen güneş arabamın anahtarlarını bulmayı umuyordum. Nerde bende o şans! Cebimde ucuz naylon bir cüzdan, içinde de yüz dolar buldum. Bir ölümlü olarak ilk günümün öğle yemeği parasıydı belli ki. Onun yanı sıra üzerinde şapşal görünümlü, kıvrıkcık saçlı, bana hiç benzemediği gün gibi açık olan Lester Papadopoulos isminde birine ait, New York eyaleti tarafından verilmiş bir ehliyet vardı. Zeus zulmünde sınır tanı mıyordu!

Çöp kutusuna göz attım, yayım, ok kılıfım ve lirimin benimle birlikte yeryüzüne düşmüş olmasını umuyordum. Mızıkama razı olmalıymışım. Hiçbir şey yoktu.

Derin bir nefes aldım. *Biraz neşelen*, dedim kendi kendime. Kaybetmediğim bazı tanrısal yetenekler mutlaka olmalıydı. Durum daha da kötü olabilirdi.

Çatallı bir ses “Hey Cade, şu zavallıya baksana,” dedi.

Çıkamaz sokağın başını, biri bodur, platin sarısı saçlı, diğeri uzun ve kıvılc saçlı olan iki genç adam tutmuştu. İkisinin de üzerinde kendilerine büyük gelen kapüşonlu eşofman üstleriyle bol pantolonlar vardı. Boyunları yılanlı dövmelerle kaplıydı. Tek ek-sikleri alınlarına büyük harflerle işlenmiş BEN BİR HAYDUTUM yazısıydı.

Kıvılc saçlı gözlerini elimdeki cüzdana dikmişti. “Bir hırtlık yapma Mikey. Baksana çocuk uysal birine benziyor.” Sırıtarak kemerinden bir avcı bıçağı çıkardı. “Aslına bakarsan bütün parasını bize vermek istediğine kalıbımı basarım.”

Daha sonra olanlar tamamen şuarsuzluğum yüzündendi. Ölümsüzlüğümün benden alındığını biliyordum ama yine de kendimi yüce Apollon olarak görüyordum. Birinin düşünme biçimini, diyelim ki bir kar leoparına dönüşecek hızda değiştirmesine imkân yok.

Kaldı ki daha önce de Zeus beni ölümlü yaparak (evet, daha önce iki kez yapmıştı) cezalandırmıştı. Yine de sağlam bir dayanıklılığa ve en azından tanrısal güçlerime sahiptim. Şimdi de aynı durum geçerli olur diye düşünmüştüm.

Bu iki ölümlü zibidinin Lester Papadopoulos’ın cüzdanını almasına izin vermeyecektim.

Dimdik karşılarında durdum, Cade ve Mikey’nin benim o krallara yakışır duruşundan ve ilahi güzelliğimden ürkeceklerini

umuyordum. (Sürücü ehliyetimdeki fotoğraf nasıl görünürse görünsün bu özellikler elbette benden alınamazdı.) Boynumdan ılık ılık süzülen çöp suyunu görmezden geldim.

“Ben Apollon,” diye bir açıklama yaptım. “Siz ölümlülerin önünde üç seçenek var: bana hayranlığınızı sunmak, kaçmak ya da tarafımdan yok edilmek.”

Sözlerimin o sokak arasında yankılanmasını, New York kulelerini sarsmasını ve göklerden üzerinde dumanlar tüten enkaz parçaları yağdırmasını istedim. Hiçbiri gerçekleşmedi. “Yok edilmek” derken sesim biraz titredi.

Kızıl saçlı Cade iyice pişmiş kelle gibi sıırttı. Boyunlarını kaplayan dövmelelerdeki yılanlara bir can verip onları gebertircesine kısıkvrak yakalatabilmenin ne kadar eğlenceli olabileceğini düşündüm.

“Ne düşünüyorsun Mikey?” diye sordu arkadaşına. “Şu tipe hayranlığımızı sunsak mı?”

Mikey kaşlarını çatı. Fırça gibi gibi sarı saçları, küçük ve acımasız gözleri ve çam yarması hali bana o eski, güzel günlerde Crommyn Köyü’ne dehşet saçan o azman domuzu hatırlattı.

“Ben pek hayranlık sunma günümde değilim Cade.” Sesi yanmış sigara çiğniyormuş gibi çıkıyordu. “Diğer seçenekler nelerdi?”

“Şeeyy... Kaçmak?” dedi Cade.

“Almayayım, kalsın,” dedi Mikey.

“Yok edilmek?”

Mikey hırıltıyla güldü. “Onun yerine biz onu yok etsek, ne dersin?”

Cade bıçağını havaya atıp sapından yakaladı. “Bana uyar. Önden buyurun.”

Cüzdanı arka cebime yerleştirdim. Yumruklarımı havaya kaldırdım. Ölümlüleri dümdüz edip et hamuruna çevirme fikrinden çok da hoşlanmıyordum, ama bunu yapabileceğime emindim. En zayıf halimle bile herhangi bir insandan bir hayli güçlü olmayıydım.

“Sizi uyardım,” dedim. “Gücüm sizin hayal edebileceğinizin çok çok ötesinde.”

Mikey ellerini kısırdattı. “Hı hı, tabii.” Hantal adımlarla bana doğru yürüdü. Yakınıma gelir gelmez bir tane patlattım. Bütün hiddetimi o yumruğa sığdırdım. Mikey’yi buharlaştırıp asfaltın üzerinde haydut şekilli bir iz bırakmak için yeterli olmalıydı.

Fakat başını eğip yumruğumdan kurtulmayı başardı. Son derece sinir bozucu bir durumdu.

Öne doğru sendeledim. Promete’nin siz insanları kilden tasarlarlarken berbat bir iş çıkardığını söylemek zorundayım. Ölümlülerin bacakları bir işe yaramıyor. Bendeki sınırsız çeviklik gücünü kullanarak durumu telafi etmeye çalıştım, fakat Mikey sırtımı tekmeledi. O ilahi suratımın üzerine düştüm.

Burun deliklerim hava yastıkları gibi şişti. Kulaklarım uğuldadı. Ağzımı bir bakır tadı kapladı. İnleyerek öbür tarafa döndüğümde hayal meyal üzerimde iki serserinin bana baktıklarını gördüm.

“Mikey” dedi Cade, “şu bizimkinin gücünü sen hayal edebildin mi?”

“Yok,” dedi Mikey. “Hayal edemiyorum.”

“Ahmaklar!” dedim boğuk bir sesle. “Sizin hakkınızdan geleceğim!”

“Ona ne şüphe.” Cade bıçağını bir kenara fırlattı. “Fakat önce seni ayağımızın altında ezmemiz gerekiyor sanırım.”

Cade botunu yüzüme doğru yanaştırdı ve dünya birden karrardı.

2

*Pat diye ortaya çıkan kız
Utancım ikiye katlıyor
Gerizekâlı muzlar*

Chuck Berry ile 1957'de gitar yarışmasında yarıştığımdan beri böylesine ezilmemiştim.

Cade ile Mikey beni tekmelerken tortop olup kaburgalarımı ve başımı korumaya çalıştım. Dayanılmaz bir acıydı. Kusup ürpertiyle titredim. Gözüm kararmıştı, tekrar kendime geldiğimde gözümün önünde kırmızı lekeler uçuşuyordu. Saldırganlarım beni tekmelemekten bıktıklarında bir çöp torbasıyla başıma vurdular; yüzüm gözüm kahve çekirdekleriyle küflenmiş meyve kabuklarına bulandı.

En sonunda beni bırakıp derin derin soludular. Haşın eller beni yere oturtup cüzdanımı çekip aldı.

“Bak sen şuna,” dedi Cade. “Biraz para ve bir kimlik... Lester Papadopoulos adına.”

Mikey güldü. “Lester mı? Bu Apollon isminden de berbat.”

Burnuma dokundum. Hemen hemen bir su yatağı döşeginin

büyüklüğüne ve dokusuna ulaşmıştı. Parmaklarımda kırmızı bir parıltı vardı.

“Kan,” diye mırıldandım. “Bu mümkün değil.”

“Gayet mümkün Lester.” Cade yanıma çömeldi. “Çok yakın bir gelecekte daha fazla kan görebilirsin. Bize neden üzerinde kredi kartının ya da telefonunun olmadığını açıklamak ister misin? Bu kadar tekmelemenin topu topu yüz dolar için olduğunu düşünmek hiç hoşuma gitmiyor.”

Parmak uçlarımdaki kana bakakaldım. Ben bir tanrıydım. Kanım yoktu ki benim. Daha önce ölümlü olduğumda bile damarlarımda altın renkli İkor akıyordu. Daha önce hiç bu kadar insana dönüştürülmemiştim. Bir yerlerde bir hata olmalıydı. Bir bit yeniği. Bir şey.

Doğrulamaya çalıştım.

Elim muz kabuğuna çarpınca tekrar düştüm. Saldırganlarım zevkten dört köşe olup kahkahalar attılar.

“Bu çocuğa bayılıyorum!” dedi Mikey.

“Ama patron paralı olabileceğini söylemişti,” dedi Cade sitemkâr bir sesle.

“Patron...” diye mırıldandım. “Patron mu?”

“Evet, Lester.” Cade parmağıyla başımın yan tarafına bir fiske vurdu. “O sokağa gidin,” dedi patron bize. ‘Kolay iş,’ dedi. Seni iyice paralayıp üzerinde ne var ne yoksa almamız gerektiğini söyledi. Ama işte bu var ya bu...” Parayı burnumun ucunda salladı. “Bundan sadece cep harçlığı olur.”

İçinde bulunduğum kahrolası duruma rağmen içimde bir umut dalgası kabardı. Eğer bu serseriler beni bulmak üzere gön-

derilmişlerse “patronları” bir tanrı olmalıydı. Hiçbir ölümlünün yeryüzünde bu noktaya düşeceğini bilmesine imkân yoktu. Belki Cade ile Mikey de insan değillerdi. Belki de kurnazca kılık değiştirmiş canavarlar ya da ruhlardı. Hiç değilse bu durum beni nasıl bu kadar kolay dövdüklerini açıklardı.

“Kim bu... Patronunuz kim sizin?” Zorlanarak ayağa kalkmaya çalıştım, omzumdan kahve çekirdekleri dökülüyordu. Başım dönünce sanki evrendeki ilk kaosun toz bulutlarına doğru uçuyormuşum gibi hissettim. Fakat küçük düşürülmeyi reddettim. “Sizi Zeus mu gönderdi? Ya da Ares olmalı? Bir cevap bekliyorum!”

Mikey ile Cade “Şunun yaptığına inanabiliyor musun?” dercesine birbirlerine baktılar.

Cade bıçağını yerden aldı. “Neler döndüğü hakkında bir fikrin yok, değil mi Lester?”

Mikey kemerini çıkardı (bisiklet zinciri uzunluğundaydı) ve elini yumruk yapıp etrafına doladı.

Onları şarkı söyleyerek sindirmeye karar verdim. Yumruklarıma karşı koymuş olabilirlerdi; fakat hiçbir ölümlü bülbül gibi şakıyan sesime dayanamazdı. Bir şarkı ile *Senin Şiir Tanrınım Ben Bebek* şarkısının orijinal bestesi arasında karar vermeye çalışırken bir haykırış duydum: “BANA BAKIN!”

Sokak serserileri başlarını çevirdiler. Üst tarafımızda, yangın merdivenlerinin ikinci kat sahanlığında on iki yaşlarında bir kız çocuğu duruyordu. “Onu rahat bırakın!” diye emretti.

Aklıma gelen ilk düşünce Artemis’in imdadıma yetiştiği oldu. Kız kardeşim, niye olduğunu bilmediğim sebeplerden ötürü sık

sık on iki yaşında bir kız görünümünü alırdı. Fakat içimden bir ses bana onun kız kardeşim olmadığını söylüyordu.

Yangın merdiveninde duran kız etrafına tam olarak korku yaymıyordu. Ufak tefek, tombulca, küt ve erkeksi bir tarzda kesilmiş koyu renk saçları, köşeleri yapay elmaslarla parıldayan kelebek gözlükleri vardı. Soğuğa rağmen palto giymemişti. Kıyafetleri bir anaokulu öğrencisi tarafından seçilmiş gibiydi. Kırmızı spor ayakkabılar, sarı bir tayt ve yeşil, kısa bir elbise. Belki de trafik lambası kılığına girmiş, bir kıyafet balosuna gidiyordu.

Yine de... İfadesinde tuhaf bir kızgınlık vardı.

Eski kız arkadaşım Kirene'nin aslanlarla güreştiğinde yüzünde beliren inatçı somurtuşa benzer bir ifade takınıyordu.

Mikey ile Cade bundan pek etkilenmiş görünmüyorlardı.

"Toz ol bakayım ufaklık," dedi Mikey ona.

Kız ayağını yere sertçe vurdu, öyle ki yangın merdiveni sarsıldı. "Burası benim sokağım. Burada benim kurallarım geçer!" Genizden gelen otoriter sesi, evcilik oynarken arkadaşını azarlayan bir kızın sesi gibi çıkmıştı. "Bu zavallının neyi var neyi yoksa benim, parası da dahil!"

"Neden herkes bana zavallı diyor?" diye sordum cılız bir sesle. Temiz bir dayak yemiş olsam da, her yanımdan çöpler süzülüyor olsa da, bu sıfat bana hiç adil görünmüyordu.

Cade dik dik kıza baktı. Saçının kızılı yüzüne doğru ilerliyor gibiydi. "Şaka yapıyor olmalısın. Defol git buradan, seni velet!" Yerden çürümüş bir elma alıp ona fırlattı.

Küçük kız hiç kıpırdamadı bile. Elma, ayağının yanına düşüp zararsızca yuvarlanarak durdu.

“Yiyecek oyunu mu oynamak istiyorsun?” Burnunu sildi.
“Peki.”

Onun elmaya bir tekme savurduğunu görmedim ama elma inanılmaz bir isabetle Cade’in burnuna geldi. Cade kışının üstüne oturdu kaldı.

Mikey homurdandı. Yangın merdivenine doğru yürüdü fakat görünen o ki tam yolunun üzerine bir muz kabuğu çıktı. Ayağı kayıp fena halde düştü.

“AHHHHHH!”

Yere düşen serserilerin gerisine doğru çekildim. Koşmam gerekip gerekmediğini düşünüyordum ama zaten zar zor yürüyebiliyordum. Ayrıca kankam tarafından saldırıya uğramak istemiyordum.

Kız parmaklıkların üzerine tırmandı. Şaşılasi bir çeviklikle yere atlayıp çöp kutusundan bir çöp torbası aldı.

“Dur!” Cade kızdan kaçmak için yengeç gibi yan yan yürümeğe çalıştı. “Bu konuyu konuşalım!”

Mikey inleyerek sırtüstü uzandı.

Kız suratını astı. Dudakları çatlamıştı. Ayrıca ağzının kenarında bir tutam siyah tüy vardı.

“Sizi sevmedim çocuklar,” dedi kız. “Gitseniz iyi olur.”

“Öyle!” dedi Cade. “Elbette! Yalnız...”

Kahve çekirdeklerinin arasına dağılan paralara doğru uzandı.

Kız elindeki çöp torbasını salladı. Çizdiği yayın tam orta yerinde plastik torbanın patlamasıyla etrafa inanılmaz sayıda çürümüş muz saçıldı. Muzlar Cade’i yere yapıştırdılar. Mikey’nin üzerine o kadar çok muz kabuğu yapışmıştı ki etobur bir deniz-

yıldızının saldırısına uğramış gibiydi.

“Sokağımı terk edin!” dedi kız. “Hemen şimdi.”

Çöp kutusunda başka çöp torbaları da mısır patlağı gibi patladı ve Cade ile Mikey’nin üzerine turplar, patates kabukları ve diğer organik malzemeler yağmaya başladı. Mucize bu ya, hiçbiri bana gelmedi. Yara almalarına rağmen, iki sokak serserisi ayaklandıkları gibi çığlık çığlığa kaçtılar.

Kurtarıcım olan ufaklığa döndüm. Tehlikeli kadınlardan az çok haberdar biriydim. Mesela ölüm okları yağdıran bir kız kardeşim vardı. Üvey annem Hera, birbirlerini lime lime etsinler diye düzenli olarak ölümlüleri deliye çeviriyordu. Fakat on iki yaşındaki bu çöp kumandanı beni doğrusu biraz tedirgin ediyordu.

“Teşekkür ederim,” demeye cesaret edebildim.

Kız kollarını kavuşturdu. Orta parmağında, üzerinde hilal mührü olan altın bir yüzük vardı. Gözlerinde bir karganın gözlerindeki gibi karanlık ışıltılar geziniyordu. (Bu karşılaştırmayı yapabiliyorum çünkü kargaları ben yarattım.)

“Bana teşekkür etme,” dedi. “Hâlâ benim sokağımdasın.”

Etrafımda tam bir çember çizerek ödül ineğiymişim gibi beni baştan ayağa inceledi. (Bu karşılaştırmayı da yapabiliyorum çünkü bir zamanlar ödül inekleri koleksiyonu yapardım.)

“Sen tanrı Apollon musun?” Sesi pek şaşkınlık yaşıyormuş gibi çıkmamıştı. Tanrıların ölümlüler arasında dolaşıyor olma fikri ise, onu çok ürkütmüşe benzemiyordu.

“Bizi dinliyordun demek?”

Başını salladı. “Pek tanrıya benzer bir yanın yok ama.”

“Bugün çok formumda değilim,” dedim. “Babam Zeus beni

Olimpos'tan buraya sürgüne yolladı. Peki ya sen kimsin?"

Üzerinde belli belirsiz bir elmalı tart kokusu vardı. Çok pasaklı görüldüğünden şaşırtıcı bir durumdu bu. Bir yanım temiz bir havlu bulup yüzünü gözünü silmek ve karnını doyurması için ona para vermek istiyordu. Bir yanım da beni ısırmaya niyetlenir diye bir sandalyeyle onu yanımdan uzaklaştırmak istiyordu. Bana kız kardeşimin sokaktan eve getirip sahiplendiği köpekleri, panterleri, evsiz bakireleri ve küçük ejderhaları hatırlatıyordu.

"İsmim Meg," dedi.

"Megara'nın kısaltılmış hali mi? Yoksa Margaret'in mi?"

"Margaret'in. Ama sakın bana Margaret deme."

"Sen yoksa yarı-tanrı mısın, Meg?"

Gözlüklerini yüzüne doğru itti. "Niye öyle düşündün ki?"

Yine soru karşısında şaşırmamış görünüyordu. Yarı-tanrı sözünü daha önce duymuş olduğunu hissettim.

"Yani. Birtakım güçlerin olduğu açık," dedim. "Sokak serserilerini çürük meyvelerle buradan defettin. Belki de evrendeki muz hareketlerini yöneten birisin. Ya da çöplerin efendisi? Bir keresinde Cloacina isminde bir Roma tanrıçasıyla tanışmıştım, şehrin kanalizasyon sisteminin başındaydı. Belki senin de onunla bir akrabalığın..."

Meg suratını astı. Yanlış bir şey söylemiş olduğum hissine kapıldım ama tam olarak ne olabileceğini anlayamadım.

"Ben sanırım senin paranı almakla yetineceğim," dedi Meg. "Hadi. Git buradan."

"Dur bir dakika!" Sesime bir çaresizlik gelmişti. "N'olur, n'olur! Yardımına ihtiyacım olabilir."

Tabii ki kendimi berbat hissettim. Kehanet, salgın, okçuluk,

şifa, müzik ve şu anda adını hatırlayamadığım pek çok şeyin tanrısı olan ben, rengârenk giyinmiş bir sokak veledinden yardım dileniyordum. Ama başka kimse yoktu ki yardım isteyebileceğim. Eğer bu çocuk paramı alıp beni bu kara kışta sokaklara terk etseydi onu durdurabileceğimi sanmıyordum.

“Diyelim ki sana inandım...” Meg’in sesi, bana oynayacağımız oyunun kurallarını açıklayacakmışçasına cansız, kuru bir tona bürünmüştü: *Ben prenses olacağım sen de bulaşıkhanedeki hizmetçi.* “Diyelim ki sana yardım etmeye karar verdim. Sonra ne olacak?”

Güzel bir soru diye düşündüm. “Şey biz... Biz şu anda Manhattan’da mıyız?”

“Hı hı.” Etrafında dönü havaya oyuncu bir tekme savurdu. “Cehennemin Arka Bahçesi.”

Bir çocuğun Cehennemim Arka Bahçesi demesi pek normal değildi. İyi ama zaten bir çocuğun sokakta yatıp kalkıp, sokak serserileriyle çöp kavgasına tutuşması ne kadar normaldi ki?

Empire State binasına yürümeyi aklımdan geçirdim. Burası Olimpos Dağı’na modern bir geçiş yeri idi; fakat nöbetçilerin esrarengiz altı yüzüncü kata çıkmama izin vereceklerinden emin değildim. Zeus da işleri zorlaştırmakta bire birdi.

Belki de eski arkadaşım sentor Chiron’u bulabilirdim. Long Island’da bir eğitim kampındaydı. Bana kalacak bir yer verip rehberlik yapabilirdi. Fakat bu tehlikeli bir yolculuk olurdu. Savunmasız bir tanrı cazip bir hedef olurdu. Herhangi bir canavar zevkten kendinden geçip karnımı deşebilirdi. Kıskaç ruhlarla önemsiz tanrılar da bu fırsatın üstüne atlayabilirdi. Bir de şu

Cade ile Mikey'nin esrarengiz "patronları" vardı. Kim olduğu ya da üzerime salacağı daha berbat yardakçıları olup olmadığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Long Island'a gitsem bile yeni ölümlü gözlerim Chiron'un sihirli bir biçimde kamufle olmuş kamp yerini bulamayabilirdi. Beni oraya götürecek bir rehber ihtiyacım vardı. Deneyimli ve yakın mesafede birine...

"Bir fikrim var." Aldığım yaraların imkân verdiği kadarıyla durabileceğim kadar dik durmaya çalıştım. Kanamış bir burunla ve kıyafetlerimin üzerinden kahve çekirdekleri dökülürken kendine güvenli görünmek kolay değildi. "Yardım edebilecek birini tanıyorum. Yukarı Doğu Yakası'nda oturuyor. Beni ona götür, ben de karşılığında seni ödüllendireyim."

Meg hapsirikla kakhaha arasında bir ses çıkardı. "Beni neyle ödüllendireceksin?" Dans ede ede çöpten yirmi dolarlık banknotlar aldı. "Paranı alıyorum bak."

"Hey!"

İçinde Lester Papadopoulos'un sürücü ehliyetinden başka bir şey kalmayan cüzdanımı bana attı.

"Paranı aldım ki, paranı aldım ki," diye şarkı söylüyordu.

İçimde yükselen hırıltıyı bastırdım. "Bana bak ufaklık, sonsuza kadar böyle ölümlü kalmayacağım, bilesin. Bir gün yine tanrı olacağım. O zaman da bana yardım edenleri ödüllendireceğim. Ve tabii ki etmeyenleri de cezalandıracağım," dedim.

Ellerini beline koydu. "Ne olacağını nasıl biliyorsun? Daha önce hiç ölümlü olmuş muydun ki?"

"Evet, tabii ki. Hem de iki kere! İkisinde de cezam birkaç yıl-

dan fazla sürmedi!”

“Ha öyle mi? Peki nasıl tekrar tanrıçık mıdır her ne haltsa ondan oldun işte?”

“Tanrıçık denmez ona,” dedim. Şiirsel duyarlılığım her ne kadar halihazırda bu tanımı kullanabileceğim yerleri düşünmeye başlasa da. “Genellikle Zeus beni bazı önemli ve yararlı tanrılar için köle olarak kullanır. Şehrin yukarısında yaşayan bu arkadaş için mesela. Ona ulaşabilirsek şahane olur! Birkaç yıl boyunca yeni efendim benden ne isterse onu yaparım. İtaatkâr olursam Olimpos’a dönmeme izin verilir. Şimdi gücümü geri kazanmam gerekiyor ve de durumu değerlendirip...”

“Hangi yarı-tanrı olduğundan nasıl emin oluyorsun?”

Gözlerimi kırptırdım. “Ne dedin?”

“Hangi yarı-tanrıya hizmet etmen gerekiyor seni şapşal?”

“Şey... Ben... Zaten genellikle belli oluyor. Bir biçimde onlarla karşılaşıyorum. Bu yüzden Yukarı Doğu Yakası’na gitmek istiyorum. Yeni efendim benim kendisine hizmet etmemi bekliyordur mutlaka ve...”

“Ben Meg McCaffrey!” Meg bana bir ahududu fırlattı. “Ve bana hizmet etmeni bekliyorum!”

Tepemizdeki kül rengi gökyüzünde bir şimşek gürlledi. Ses şehrin vadilerinde ilahi bir kahkaha gibi yankılandı.

Bende gurur namına ne varsa buz gibi bir suya dönüp çoraplarımdan aşağı süzüldü. “Kendi ellerimle bu duruma düştüm, değil mi?”

“Aynen!” Meg kırmızı lastik ayakkabılarıyla zıplayıp duruyordu. “Çok eğleneceğiz!”

İçimde yükselen ağlama isteğine karşı koymak için kendimi

epey kastım. “Kılık değiştirmiş Artemis olmadığına emin misin?”

“Ben o öbür şeyim,” dedi Meg paralarımı sayarken. “Hani daha önce demiştin ya. Yarı-tanrı diye.”

“Nereden biliyorsun peki?”

“Biliyorum işte.” Bana bakıp kendinden emin gülümsedi. “Şimdi de Lester isminde bir tanrıyla kanka olduk işte!”

Yüzümü gökyüzüne doğru kaldırdım. “Lütfen babacığım, dersimi aldım. Lütfen, buna daha fazla dayanamayacağım!”

Zeus yanıt vermedi. Muhtemelen, aşağılandığım bu dakikalara Snapchat’te paylaşmakla meşguldü.

“Hadi ama biraz neşelen,” dedi Meg. “Görmek istediğin adam da kimin nesi, hani şu Yukarı Doğru Tarafı’ndaki tip?”

“Başka bir yarı-tanrı,” dedim. “Bir kamp yeri var, oraya nasıl gidileceğini biliyor. Orada bana sunacakları kalacak yer, rehberlik ve yemek...”

“Yemek mi?” Meg’in kulakları gözlüklerinin ucu gibi dikildi. “Güzel yemek var mıdır?”

“Ha, aslında ben normalde sadece tanrı yemekleri yerim ama evet, güzeldir herhalde.”

“O halde ilk emrim bu! Bizi o kamp yerine götürecek tipi bulacağız.” Çaresizce iç çektim. Bu çok uzun bir hizmetkârlık dönemi olacaktı.

“Nasıl isterseniz,” dedim. “Hadi, Percy Jackson’ı bulalım.”

3

Bir zamanlar tanrıydı

Şimdi Yukarı Mahalle'de bir zibidi

Yok ya, haikuda kafiye olmuyor

Madison Bulvarı'nda yorgun argın yürürken zihnim sorularla kaynıyordu: Zeus niye bana kışlık bir palto vermemişti? Percy Jackson niye şehrin bu kadar dışında yaşıyordu? Yolda yürütenler niye bana bakıp duruyorlardı?

İlahi ışıltımı tekrar kazanmaya mı başlamıştım yoksa? Belki de New Yorklular su götürmez gücümden ve olağanüstü görünümünden şaşakalmış ve hayranlığa kapılmışlardı.

Meg McCaffrey beni durdurdu.

“Leş gibi kokuyorsun,” dedi. “Biraz önce yankesiciler tarafından saldırıya uğramış gibi görünüyorsun.”

“Evet, biraz önce yankesiciler tarafından saldırıya uğradım. Ayrıca küçük bir çocuk tarafından da köle edinildim.”

“Buna kölelik denmez.” Başparmağındaki şeytancırnağını çiğneyip tükürdü. “Daha çok, karşılıklı işbirliği içinde olmak gibi.”

“Karşılıklı derken emirleri sen veriyorsun ben de işbirliği yapmak zorundayım, öyle mi?”

“Aynen.” Dükkânlardan birinin vitrininin önünde durdu. “Gördün mü? İğrenç görünüyorsun.”

Yansımam tam karşımda bana bakıyordu. Fakat bir durum vardı ki yansımam benim yansımam değildi. Olamazdı daha doğrusu. Karşımdaki yüz, Lester Papadopoulos’un kimliğindeki yüzün aynısıydı.

On altı yaş civarında görünüyordum. Orta boydaki saçlarım kıvırcık ve koyu renkliydi. Atımlılar zamanında ve daha sonra 1970’lerde ortalığı yaktığım stildeydi. Gözlerim maviydi. Yüzüm ezik birine göre hoş sayılırdı. Yüzümün görüntüsünü, patlıcan renkli şişmiş bir burun ve aynı burundan akan dehşet verici kan lekesiyle üst dudağımın altına doğru çizilen bir bıyık tamamlıyordu. Daha da fenası, yanaklarım tuhaf kırmızılıklarla kaplıydı. Kuşkuya kapılmıştım, yoksa o gördüğüm şey... Yüreğim ağzıma geldi.

“Aman Tanrım!” diye haykırdım. “Yoksa bu bir... Bu bir sivilce mi?”

Ölümsüz tanrıların sivilcesi olmaz. Bu, elimizden alınamayacak haklarımızdan biridir. Fakat vitrinin camına biraz daha yaklaştığımda tenimin sivilceler ve siyah noktaların cirit attığı bir arazi olduğunu gördüm.

Yumruklarımı sıkıp o acımasız gökyüzüne doğru haykırdım. “Zeus, bunu hak etmek için ne yaptım ben sana?”

Meg kolumdan çekiştirdi. “Böyle yaparsan seni içeri tıkarlar.”

“Ne önemi var ki? Ergen bir çocuğa dönüştürüldüm, hem de kusursuz bir cildi olmayan bir ergen! Bahse girerim ki o güzel

karnım...” İçimde bir ürpertiyle tişörtümü kaldırdım. Çöp kutusuna düşmenin ve art arda yediğim tekmelerin ardından karnımda çiçek desenli yaralar görünüyordu. Daha da kötüsü karnım bingil bingildi.

“Ah olamaz, inanmıyorum! Olamaz!” Kaldırımda yalpalayarak yürüdüm, o bingil bingil kısmın peşimi bırakmasını umuyordum. “Hani nerede benim o sekizli karın kasım?” Kendimi bildim bileli sekizli karın kasım olmuştu. “Benim hiç belin iki yanından fışkıran yağlarım olmadı. Dört bin yıl içinde bir kez bile hem de! Dört bin yıldır bu böyle!”

Meg yine burnundan sesler çıkararak güldü. “Şşşşt, bir şey olmaz merak etme sulu gözlü şey.”

“Şişkonun tekiyim ben!”

“Ortalama bir kilodasın. Ortalama insanların sekizli karın kası olmuyor. Hadi ama, yapma.”

“Ne ortalamayım ne de insanım!” diye karşı çıkmak istiyordum ama gitgide artan bir umutsuzlukla bu tanımın bana cuk diye oturduğunu fark ettim.

Vitrin camının iki tarafında, uzaktan bana sert sert bakan korumaların yüzü belirdi. Meg’in beni caddenin alt tarafına doğru sürüklemesine izin verdim.

Kaldırımda seke seke yürüyordu, zaman zaman da ya yerden bir bozukluk almak için duruyor ya da bir sokak lambasının etrafında dönüyordu. Soğuk havadan, bizi bekleyen tehlikeli yolculuktan ve sivilce yüzünden çektiklerimden hiç etkilenmiş görünmüyordu.

“Nasıl bu kadar sakınsın?” diye sordum. “Sen bir yarı-tanrısin, bir tanrıyla birlikte kendi türünden birilerinin olduğu bir kampa doğru

gidiyorsun. Bunların hiçbiri sende şaşkınlık yaratmıyor mu?”

“Eh.” Yirmi dolarlık banknotlarımdan birini katlayıp kâğıt uçak haline getirdi. “Yeterince tuhaflığa tanık oldum.”

Bu sabahki olaydan daha tuhaf ne yaşamış olabileceğini sormaya yeltendim. Sonra bunu bilmenin gerginliğine dayanamayabileceğime karar verip sustum. “Nerelisin sen?”

“Söyledim ya. O sokakta yaşıyorum.”

“Yok o değil de... Annen baban? Ailen? Arkadaşların?”

Yüzünden bir huzursuzluk dalgası geçti. Dikkatini yeniden yirmi dolarlık uçağa çevirdi. “Önemli değil.” Son derece ileri seviyedeki insanların aklından geçeni okuma tekniklerim, bana bu kızın bir şeyler sakladığını söylüyordu ama bu durum yarı-tanrılar için şaşırtıcı değildi. Kendilerine ölümsüz ebeveynler bahşedilmiş çocuklar, geçmişleri konusunda tuhaf bir biçimde hassas olurlardı. “Melez Kampı’nı hiç duymadın mı? Ya da Jüpiter Kampı’nı?”

“I-ıh.” Parmak ucuyla uçağın burnunu kontrol etti. “Perry’nin evinin ne kadar uzağındayız?”

“Perry değil Percy. Emin değilim. Birkaç blok daha var... Sanırım.”

Bu durum Meg’i memnun etmiş benziyordu. Uçağı fırlatıp tekrar tutarak seke seke yürüyordu. Doğu Yakası’nda Yetmiş Yedinci Cadde’nin köşesi boyunca perende atarak ilerledi. Kıyafetleri trafik ışıkları renklerinde öyle parlıyordu ki sürücülerin şaşırtıp onu ezmelerinden korktum. Neyse ki New Yorklu sürücüler dalgın yayaları atlatacak biçimde direksiyon kırmaya alışkınlardı.

Meg’in vahşi bir yarı-tanrı olduğuna karar verdim. Nadir bulunuyorlardı ama hiç duyulmadık bir durum değildi. Herhangi

bir destek grubu olmamasına, diğer yarı-tanrılar tarafından keşfedilmemesine ya da uygun bir eğitimden geçmemesine rağmen ayakta kalmayı başarabilmişti. Fakat şansı böyle devam etmezdi. Canavarlar genellikle genç kahramanların peşine düşer, onlar gerçek güçlerini göstermeye başladıkları çağlarda, yani aşağı yukarı on altı yaşma bastıklarında, onları öldürürlerdi. Meg'in önünde fazla zaman yoktu. Melez Kampı'na benim kadar onun da götürülmesi gerekiyordu. Benimle karşılaştığı için şanslıydı.

(Son ifadenin son derece aşikâr olduğunun farkındayım. *Benimle karşılaşan herkes şanslıydı. Bana inanın.*)

Eski ilahi kişiliğimde olsaydım Meg'in geleceğini tahmin edebilirdim. Ruhuna bakabilirdim ve tanrısal ebeveynleri, özel güçleri, istekleri ve sırları hakkında bütün bilmem gerekenleri görebilirdim.

Şimdi bu tür şeylere kör kalmıştım. Yarı-tanrı olduğundan sadece benden hizmet istemeyi başardığı için emin olabiliirdim. Zeus da elini çırparak bir gök gürültüsüyle durumu doğrulamıştı. Ben de muz kabuklarının sıkı sıkı saran örtüsü gibi bağlantıyı kurmuştum. Meg McCaffrey her kimse ve beni nasıl bulduysa artık aramızda bir bağ vardı.

Sivilce kadar utanç verici bir durumdu.

82. Sokak'tan doğuya döndük.

2. Cadde'ye varır varmaz etraf tanıdık görünmeye başladı; apartman sıraları, yıkık dökük hırdavatçı dükkânları, bakkal dükkânları ve Hint lokantaları. Percy Jackson'ın buralarda bir yerlerde yaşadığını biliyordum fakat güneş arabasında yaptığım gökyüzü yolculuklarım, bana Google Earth konumlandırması gibi bir özellik

kazandırmıştı. Sokak seviyesinde dolaşmaya alışık değildim.

Ayrıca bu ölümlü bedende, kusursuz hafızam biraz zarar görmüştü. Ölümlülere ait korkular ve ihtiyaçlar düşüncelerimi bulandırmıştı. Yemek yemek istiyordum. Tuvalet ihtiyacım vardı. Tüm bedenim ağrı içindeydi. Kıyafetlerim leş gibi kokuyordu. Beynimin adeta ıslak pamukla doldurulmuş olduğunu hissediyordum. İnsanlar bu duruma gerçekten nasıl dayanabiliyordu?

Birkaç blok geçtikten sonra karla karışık bir yağmur başladı. Meg diliyle damlaları yakalamaya çalıştı. Bana kalırsa kirli su içmek için çok da etkili olmayan bir yöntemdi. Silkinip güzel düşüncelere odaklandım: Bahamalar, kusursuz uyum içindeki Dokuz İlham Perisi, tekrar tanrı olduğumda Cade ve Mikey'ye uygulayacağım pek çok korkunç eziyet.

Hâlâ patronlarının kim olduğunu ve dünyada nereye düşeceğimi nasıl bildiğini merak ediyordum. Hiçbir ölümlü bu bilgiye sahip olamazdı. Aslında düşündükçe (kendimden başka) bir tanrının bile geleceği bu kadar doğru görebilmesini anlayamıyorum. Ne de olsa kehanet tanrısı, Delphi kâhininin efendisi, bin yıllık kadere ait en iyi öngörülerin dağıtıcısı bendim.

Tabii ki düşmanlar konusunda bir sıkıntı yaşamıyordum. Mükemmel olmanın doğal sonuçlarından biri de etrafımda yarattığım kıskançlıktı. Fakat geleceği görme konusunda aklıma tek bir rakip geliyordu. Ya *o kişi* ben zayıf düşmüşken beni aramaya kalkarsa...

Bu düşüncüyü aklımdan savdım. Endişelenecek yeterince mesele vardı. İhtimallerle kendimi deliler gibi korkutmanın bir anlamı yoktu.

Ara sokakları araştırmaya koyulduk, dairelerin posta kutuları-

na, dâhili numaralarına baktık. Yukarı Doğu Yakası'nda şaşırtıcı kadar çok sayıda Jackson vardı. Bu durum canımı sıkılmıştı.

Birkaç başarısız denemeden sonra bir köşeyi döndük ve orada karşımıza bir oya ağacının altına park edilmiş daha eski model bir Prius çıktı. Kaportasındaki izlerin pegasus toynaklarına ait olduğu aşikârdı. (Nasıl mı emindim? Kendi toynak izlerimi biliyorum da ondan. Kaldı ki normal atlar Toyotalar üzerinde dörtnala koşmazlar, genellikle pegasuslar koşarlar.)

“Vay,” dedim Meg’e. “Gitgide yaklaşıyoruz.”

Yarım blok aşağıda bir bina gözüme çarptı; pencerelerinden paslanmış klima üniteleri sarkan, beş katlı tuğladan bir sıra evdi. “İşte!” diye haykırdım.

Meg, binanın girişindeki merdivenlerde görünmez bir engele çarpmış gibi durdu. Koyu renk gözlerinde bir dalgalanmayla 2. Cadde’ye doğru baktı.

“Sorun nedir?” diye sordum.

“Onları yine gördüğümü sandım.”

“Onları mı?” Bakışlarını takip ettim fakat etrafta olağandışı bir şey göremedim. “Ara sokaktaki serserileri mi?”

“Hayır. Birkaç...” Parmaklarını oynattı. “Parlak iz. Onları Park Caddesi’nde de görmüştüm.”

Kalp atışlarım hızlanarak andante temposundan canlı bir allegretto temposuna geçti.

Gözlüklerinin kenarlarına hafif hafif vurdu. “Epey tuhafılık görmüşlüğüm var. Bunu sana söyledim. Çoğunlukla böyle şeyler beni çok rahatsız etmez ama...”

“Ya bizi takip ediyorlarsa,” dedim. “İşte o zaman kötü olur.”

Tekrar sokağı kolaçan ettim. Ters bir şeyle karşılaşmadım fakat Meg'in parlak lekeler görmüş olduğundan şüphem yoktu. Babam Zeus, bir zamanlar ölümlü bir kadını elde etmek için parlak bir leke kılığına bürünmüştü. (Ölümlü kadının bunu neden çekici bulduğu konusunda hiçbir fikrim yok.)

"İçeri girmemiz gerek," dedim. "Percy Jackson bize yardım edecek."

Meg yine de geri duruyordu. Çıkmaz sokakta soygunculara bir şeyler fırlatırken üzerinde korkudan eser yoktu; fakat şimdi bir kapı zilini çalma konusunda çekingen davranıyordu. Yarı-tanrılarla daha önce karşılaşmış olabileceğini düşündüm. Belki de o karşılaşmalar yolunda gitmemişti.

"Meg," dedim, "bazı yarı-tanrıların iyi olmadığını farkındayım. Sana hepsinin hikâyesini anlatabilirim, öldürmek ya da bitkiye dönüştürmek zorunda kaldıklarımın..."

"Bitkiye mi dönüştürdün?"

"Fakat Percy Jackson her zaman güvenilir oldu. Korkmana gerek yok. Kaldı ki, beni de sever. Bildiği her şeyi ona ben öğrettim."

Kaşlarını çattı. "Sen mi öğrettin?"

Onun bu masumiyeti bana bir biçimde sevimli geliyordu. Ne olduğu gün gibi ortada olan pek çok şeyden haberi yoktu. "Tabii ki. Hadi şimdi yukarı çıkalım."

Zili çaldım. Birkaç dakika sonra bir kadının tam anlaşılmayan sesi cevap verdi: "Buyurun?"

"Merhaba," dedim. "Benim, Apollon."

Cevap olarak sadece dâhili telefonun uğultusu geldi.

"Tanrı Apollon," dedim daha net olmam gerektiğini düşün-

rek. “Percy evde mi acaba?”

Yine telefon uğultusu, ardından iki kişi arasında geçen sessiz bir konuşma... Ön kapı otomatik olarak açıldı. İtip kapıyı açtım. İçeri girmeden hemen önce, göz ucuyla etrafta bir şeyin hareket ettiğine tanık oldum. Kaldırıma göz gezdirdim fakat hiçbir şey görmedim.

Belki de bir yansımaydı ya da karla karışık yağmurun yarattığı bir hareketti. Veya bir parlak lekeydi. Saçlarımın kökünde bir uyuşma hissettim.

“Ne oldu?” diye sordu Meg.

“Yok bir şey.” Kendimi neşeli görünmeye zorladım. Güvenli bir yere kavuşmaya bu kadar yakinken Meg’in tüymesini istemiyordum. Aynı yola baş koymuştuk artık. Gitmek istese onun peşinden gitmek zorundaydım ve sonsuza kadar onunla sokaklarda yaşama fikri pek hoşuma gitmiyordu. “Hadi yukarı çıkalım. Ev sahiplerini bekletmeyelim.”

Percy Jackson için yaptığım onca şeyden sonra coşkuyla karşılanmayı bekliyordum. Sevinç gözyaşları içinde bir karşılama, adınma yakılmış birkaç kurban ve şerefime düzenlenmiş küçük çapta bir şenlik beklemek çok da yersiz sayılmazdı. Fakat genç adam evin kapısını sonuna kadar açıp “Ne var?” dedi.

Babası Poseidon’a benzerliği, beni her zamanki gibi yine alabildiğine şaşırtmıştı. Aynı deniz yeşili gözler; aynı dağınık, koyu renk saçlar; neşeden kızgınlığa kolaylıkla geçiş yapabilecek aynı düzgün yüz hatları. Gerçi Percy Jackson, kıyafet tercihini babasının özel plaj şortları ve çiçekli Hawaii gömleklerinden yana kullanmamıştı. Yırtık bir kotla üzerine *boktan lise yüzme takımı*

yazısı işlenmiş mavi kapüşonlu bir eşofman üstü giymişti.

Meg usulca koridora doğru yanaşarak arkama saklandı.

Gülümsemeye çalıştım. “Percy Jackson, bütün iyilikler yanında olsun! Yardıma ihtiyacım var.”

Percy bakışlarını birden benden Meg’e çevirdi. “Arkadaşın kim?”

“Meg McCaffrey,” dedim. “Melez Kampı’na götürülmesi gereken bir yarı-tanrı. Beni sokak serserilerinden kurtardı.”

“Kurtardı?” Percy perişan haldeki suratımı inceledi. “Bu ‘delikanlıların dayağını yemiş’ görüntüsü, gizlenmek için girdiğin bir kılık değil mi yani? Ne oldu sana ahbap?”

“Sokak serserilerinden bahsettim ya işte.”

“İyi ama sen bir tanrısın.”

“Ha, o mesele... Tanrıydım. Bir zamanlar.”

Percy gözlerini kırptırdı. “Bir zamanlar mı?”

“Ayrıca, kötü ruhların bizi takip ettiklerine emin olduğumu söyleyebilirim.”

Percy Jackson’ın beni ne kadar çok sevdiğini bilmesem, zaten kırık burnuma bir yumruk indirmeye hazır olduğuna yemin edebilirdim.

İç çekti. “İçeri girseniz iyi olacak sanırım.”

4

Jackson'ın malikânesinde

Altın kaplamalı taht yok

Şaka yapıyor olmalısın ahbap!

Anlamadığım başka bir şey daha: Siz ölümlüler nasıl böyle küçük yerlerde yaşayabiliyorsunuz? Nerde sizin gururunuz? Nerde tarzınız?

Jackson'ın dairesinde büyük bir taht odası yoktu; sıra sıra sütunlar dizili değildi. Teraslar ya da ziyafet salonları, hatta bir termal banyo bile yoktu. Mutfakla birleşik küçük bir oturma odası ve yatak odalarına açıldığını tahmin ettiğim tek bir koridor vardı. Ev beşinci kattaydı. Bir asansör olmasını bekleyecek kadar müşkülpesent değildim, ama uçan arabalar için bir iniş sahanlığı olmayışını doğrusu yadırgadım. Gökyüzünden misafirler ziyarete geldiğinde ne yapıyorlardı?

Mutfak tezgâhının gerisinde, kırk yaşlarında, fark edilir derecede çekici bir kadın meyveli buzlu içecek hazırlıyordu. Uzun, kahverengi saçlarının arasında birkaç tel ak saç vardı fakat ılık ılık gözleri, gülümsemeye hazır yüzü ve neşeli yazlık batikten elbisesi onu olduğundan daha genç gösteriyordu.

İçeri girdiğimizde mikserden kafasını kaldırıp tezgâhın ön tarafına doğru geçti.

“Kutsal Sibyl aşkına!” diye haykırdım. “Midenizde bir tuhaf-
lık var madam!”

Kadın şaşkınlık içinde olduğu yerde durdu ve şişmiş, kocaman karnına baktı. “Ha o mu, yedi aylık hamileyim de ondan.”

Onun adına çığlık atmak istedim. Bu kadar fazla bir yük taşımak normal olamazdı. Kız kardeşim Artemis’in ebelik deneyimi olmuştu fakat bana kalırsa, şifa verme alanının başkalarına bırakılmasından yanaydım. “Bunu nasıl taşıyorsunuz?” diye sordum. “Annem Leto uzun bir hamilelikten çok çekti. Ama sırf Hera onu lanetledi diye. Siz de mi lanetlisiniz yoksa?”

Percy benden tarafa geçti. “Şeeyy, Apollon? O lanetli filan değil. Hera’dan bahsetmesen diyorum.”

“Zavallı kadıncağız.” Başımı salladım. “Bir tanrıça bu kadar yük taşımayı asla kabul etmezdi. Hamile olduğunu hissettiği anda doğum yapardı.”

“Güzel bir şey olmalı,” dedi kadın onu onaylayarak.

Percy Jackson öksürdü. “Her neyse artık. Anneciğim, bu Apollon ve arkadaşı Meg. Arkadaşlar, bu da annem.”

Jackson’ın annesi gülümseyerek onlarla tokalaştı. “Bana Sally deyin.”

Gözlerini kıstı, patlamış burnumu inceledi. “Ah canım, çok acıyor olmalı. Nasıl bu hale geldi?”

Açıklamaya çalıştım fakat sözcükler boğazıma dizildi. Ben şiirin tatlı dilli tanrısının, böyle bir kadın karşısında özsaygısını yitirmesini sözcüklerle ifade edemedim.

Poseidon'un ona neden vurulduğunu anlıyordum. Sally Jackson'da şefkat, güç ve güzelliğin tam da yerinde bir bileşimi vardı. Bir tanrıyla, onunla eşitmişçesine ruhsal bağ kurabilecek ender ölümlü kadınlardan biriydi. Ne bizden korkuyordu ne de sunduklarımız konusunda açgözlülük yapıyordu; bize hep gerçek bir dostluk sunuyordu.

Eğer ölümlü olmaya devam edersem onunla flört etmeyi düşünebilirdim. Fakat şu anda on altı yaşında bir erkek çocuğuydum. Ölümlü halim düşüncelerimi de şekillendiriyordu. Sally Jackson'ı anne gibi görüyordum. Beni hem dehşete düşüren hem de utandıran bir gerçektir bu. Annemi en son ne zaman aradığımı düşündüm. Olimpos'a döndüğümde onu öğle yemeğine çıkarırsam iyi olurdu sanırım.

"Bak ne diyeceğim." Sally omzuma hafifçe vurdu. "Percy yaralarını temizleyip sarmanda sana yardım edebilir."

"Yardım edebilirim, öyle mi?" diye sordu Percy.

Sally annelere has biçimde hafifçe kaşını kaldırarak ona baktı. "Banyoda ilk yardım çantası var tatlım. Apollon düş alabilir, sonra da temiz çamaşır giyer. Ne de olsa ikinizin bedeni aynı sayılır."

"Bu, kelimenin tam anlamıyla moral bozucu," dedi Percy.

Sally Meg'in çenesini ellerinin arasına aldı. Neyse ki Meg onu ısırmadı. Sally'nin ifadesi nazik ve güven vericiydi; gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. *Bu kızı kim böyle trafik lambası gibi giydirdi?* diye düşündüğünden kuşku yoktu.

"Sana uyabilecek birkaç kıyafetim var tatlım," dedi Sally. "Hamilelik öncesi kıyafetlerimden tabii ki. Hadi seni de bir güzel yıkayalım. Sonra da yiyecek bir şeyler hazırlarız sana."

“Yiyecek bir şeyleri seviyorum,” diye mırıldandı Meg.

Sally güldü. “Hmm, ortak bir yanımız var desene. Percy, sen Apollon’a eşlik et. Birazdan tekrar burada buluşuruz.”

Kaşla göz arasında duş almış, yaralarım sarılmış ve Jackson tarzı elden düşme kıyafetler giymiştim bile. Percy, çok şükür ki bütün bunları kendi başıma yapmam için beni banyoda yalnız bırakmıştı. Bana yaralarımı iyileştirsın diye ambrosia ve nektar (tanrıların yiyeceği ve içeceği) teklifinde bulundu; fakat ölümlü halimle bunları yiyip içmek güvenli olur mu bilemedim. Kendimi yakmak istemiyordum, o yüzden sadece ölümlü ilk yardım malzemelerini kullandım.

İşim bittiğinde banyo aynasında hırpalanmış yüzüme baktım. Kendimi bu durumdan daha fazla surat asan bir lise öğrencisi gibi hissedemezdim. Belki de ergen öfkesi kıyafetlere sinmişti. Cezalandırarak bana ne büyük bir haksızlık yaptıklarını, babamın ne kadar iğrenç olduğunu, tarihte hiç kimsenin benimki gibi sorunlarla boğuşmadığını düşündüm.

Tabii ki bütün bunların hepsi bir bakıma doğrudu. Abartmaya gerek kalmıyordu.

En azından yaralarım normal bir ölümlününkinden daha hızlı iyileşiyor görünüyordu. Burnumdaki şişlik biraz inmişti. Kaburgalarım hâlâ ağrıyordu ama en azından artık birisi göğüs kafesimde sıcak şişlerle kazak örüyormuş gibi hissetmiyordum.

Hızlı iyileşme Zeus’un bana yapabileceği en ufak iyilikti. Ne de olsa bugüne bugün tıp tanrısıydım. Zeus, muhtemelen sırf daha fazla acıya katlanabileyim diye çabuk iyileşmemi istemişti ama öyle ya da böyle bu durumdan dolayı ona minnettardım.

“Percy Jackson’ın lavabosunda küçük bir ateş yakmalı mıyım?” diye düşünüyordum. Belki de teşekkür niyetine birkaç yara bandı yakmalıydım ama bunun Jackson’ın misafirperverliğinin sınırlarını zorlayabileceğine karar verdim.

Percy’nin bana verdiği siyah tişörtü inceledim. Ön tarafına Led Zeppelin’in müzik şirketi için hazırlanan logosu işlenmişti: gökyüzünden düşen kanatlı İkarus. Led Zeppelin’le bir sorunum yoktu. En güzel şarkılarına ilham veren bendim zaten. Fakat içten içe Percy’nin bu tişörtü bana dalga geçmek için verdiğinden şüpheleniyordum. Gökyüzünden düşmek filan... Aman ne komik, ha ha ha! Buradaki mecaz anlamın sırrına ermek için şiir tanrısı olmam gerekmiyordu. Bu duruma bir yorum yapmamaya karar verdim. Ona bu zevki yaşatmayacaktım.

Derin bir nefes aldım. Sonra aynada kendi kendime klasik motive edici konuşmamı yaptım: “Sen harika birisin ve insanlar sana bayılıyorlar!”

Sonra da dünyanın karşısına çıktım.

Percy yatağında oturmuş halısının üzerinde bıraktığım kan lekelerini seyrediyordu.

“Affedersin lekeler için,” dedim.

Percy ellerini açtı. “Aslına bakarsan en son ne zaman burnum kanadı diye düşündüm de...”

“Hmmm...”

Biraz puslu ve yarım yamalak da olsa anılarım gözümde canlandı. Atina. Akropolis. Biz tanrılar, Percy Jackson ve yol arkadaşlarıyla yan yana savaşıyoruz. Devlerin ordusunu yenmişiz fakat Percy’nin bir damla kanı toprağa düşmüş ve o gün keyfi

olmayan Toprak Ana Gaia'yı uyandırmış.

İşte o gün Zeus bana cephe aldı. Beni bütün bunları başlatan kişi olmakla suçladı. Sırf Gaia kendi neslimden olan birini, Octavius isimli bir çocuğu kandırıp onun Roma ve Yunan yarı-tarırlarının olduğu kampları, insan medeniyetini neredeyse yerle bir edecek bir iç savaşa sürüklemesine neden oldu diye. Soruyorum size: Bu nasıl benim suçum olabilir?

Yine de, Zeus, Octavius'un büyüklük hülyalarından beni sorumlu tutuyordu. Zeus bu çocuğun kendine hayran olma özelliğini benden aldığını düşünüyor gibiydi. Deli saçmasıydı bu tabii. Egoist olamayacak kadar kendinin farkında olan biriydim.

"Sana ne oldu böyle oğlum?" Percy'nin sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. "Savaş ağustosta bitti. Şu an aylardan ocak."

"Öyle mi?" Sanırım soğuk kış havası bunu destekliyordu ama üzerinde çok fazla düşünmemiştim.

"Seni en son gördüğümde," dedi Percy, "Zeus akropoliste sana fırça çekiyordu. Sonra birden *güm!* Seni buharlaştırdı. Hiç kimse altı ay boyunca ne seni gördü ne de senden bir haber aldı."

Hatırlamaya çalışıyordum ama tanrı olduğum zamana ait anılarım netleşeceğine gitgide daha da silikleşiyordu. Son altı ayda ne olmuştu? Bir çeşit durgunluk evresi mi yaşamıştım? Zeus'un bana ne yapacağına karar vermesi o kadar uzun mu sürmüştü? Belki de beni yeryüzüne fırlatmadan önce bu kadar beklemesinin bir nedeni vardı.

Babamın sesi hâlâ kulaklarımdaydı: *Hata senin. İşte senin cezan.* Utancımın, o konuşma daha biraz önce olmuşçasına hâlâ taze ve el değmemiş olduğunu hissediyordum.

Binlerce yıldır hayatta olduğum için en iyi koşullarda bile ne zaman ne olduğunu aklımda tutmakta zorlanıyordum. Spotify’da bir şarkı duyup “Ha bu yeni bir şarkı!” diyordum. Sonra da o şarkının Mozart’ın iki yüz yıl önceye ait 20 numaralı D minör piyano konçertosu olduğunu anlıyordum. Ya da tarihçi Herodot’un neden kişiler listemde olmadığını merak ediyordum. Sonra Herodot’un akıllı telefonu olmadığı, çünkü Demir Çağı’ndan bu yana hayatta olmadığı aklıma geliyordu.

Siz ölümlülerin bu kadar çabuk ölmesi çok can sıkıcı.

“Ben... Neredeydim bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Hafızamda bazı boşluklar var.”

Percy irkildi. “Hafıza boşluklarından nefret ederim. Geçen yıl, Hera sağ olsun, bütün sömestr boşa gitti.”

“Ha evet.” Percy Jackson’ın neden bahsettiğini tam hatırlamadım. Gaia ile savaş sırasında çoğunlukla kendi muhteşem istismarlarıma yoğunlaşmıştım. Sanırım Percy ile arkadaşları ufak tefek zorluklar atlatmışlardı.

“Hmm, asla korkma,” dedim. “Ünlü olmak için her zaman yeni fırsatlar bulunur! İşte bu yüzden yardımına geldim zaten!”

Bana tekrar kafası karışmış gibi baktı. Sanki beni tekmelemek ister gibiydi. O zaman anladım ki bana olan minnettarlığını saklamakta zorlanıyordu.

“Ya oğlum...”

“Bana oğlum demeyi bırakır mısın lütfen?” dedim. “Bir insan evladı olduğumun hatırlatılması çok acı verici.”

“Peki tamam... Apollon, eğer istediğin senle Meg’i kampa götürmemse benim için sorun değil. Yardıma ihtiyacı olan bir yarı-

tanrının ricasını asla geri çevirmem.”

“Harika! Prius’dan başka bir şeyin var mı? Maserati mesela? Tamam, tamam Lamborghini de olur.”

“Ama,” dedi Percy, “başka bir Büyük Kehanetle filan uğraşamam. Sözüm var.”

Ne dediğini tam anlayamadan ona baktım. “Sözün mü var?”

Percy parmaklarını kenetledi. Uzun ve çevik parmakları vardı. Harika bir müzisyen olabilirdi. “Gaia ile olan savaş yüzünden lisedeki ilk yılmda derslerin çoğunu kaçırdım. Bütün bir sonbahar derslerin peşinden kovalamakla geçti. Gelecek sonbaharda Annabeth ile üniversiteye gideceksem hiçbir belaya bulaşmadan diplomamı almam gerek.”

“Annabeth.” İsmi hatırlamaya çalıştım. “Hani şu sarışın, ür-kütücü tip?”

“Ta kendisi. Ona gayet net bir söz verdim. O uzaktayken başımı derde sokup ölmeyeceğime dair.”

“Uzaktayken derken?”

Percy kuzeye doğru belli belirsiz elini salladı. “Birkaç haftalığına Boston’da olacak. Acil bir aile meselesi sebebiyle. Durum şu ki...”

“Beni tahtıma tekrar çıkarmak için bana sadık bir hizmet sunamayacağını mı söylüyorsun yani?”

“Şey... Öyle.” Yatak odası kapısını işaret etti. “Kaldı ki annem hamile. Bir kız kardeşim olacak. Onu tanımak, onunla birlikte zaman geçirmek istiyorum.”

“Tabii ki bu isteğini anlıyorum. Artemis’in doğduğu zamanı hatırlayınca...”

“Siz ikiz değil misiniz?”

“Nedense onu hep küçük kız kardeşim olarak gördüm.”

Percy’nin dudağı seğirdi. “Her neyse, işte annemin bu meselesi var, ayrıca ilk kitabı bu bahar basılacak, o yüzden dileğim bunu görecektir kadar hayatta kalmak ve...”

“Harika!” dedim. “Ona gerekli fedakârlıklardan kaçınmaması gerektiğini hatırlat. Kalliope, yazarların ona teşekkür etmeyi unutmaması konusunda çok hassas.”

“Peki. Ama söylemek istediğim şu ki... Başka bir dünyanın sonu yarışına katılamam. Bunu aileme yapamam.”

Percy pencereden dışarı baktı. Pencere önündeki saksıda incecik gümüş yaprakları olan, muhtemelen ayda yetişen bir bitki duruyordu. “Anneme tek bir ömre yetecek kadar kalp krizi sebebi verdim zaten. Geçen yıl ortalıktan kaybolduğum için beni daha yeni affetti. Fakat onunla Paul’a bir daha böyle bir şey yapmayacağıma söz verdim.”

“Paul mü?”

“Üvey babam. Bugün nöbetçi öğretmen. İyi birisi.”

“Anladım.” Aslına bakarsan anlamamıştım. Kendi sorunlarımla ilgili konuşmaya geri dönmek istiyordum. Percy’nin konuşmayı kendi hayatına getirmesi beni sabırsızlandırmıştı. Bu benmerkezci tavır, yarı-tanrılar arasında maalesef çok yaygındı.

“Olimpos’a dönmenin bir yolunu bulmam gerekir, anlıyor musun?” dedim. “Bu da pek çok yürek parçalayıcı sıkıntı ve yüksek ölüm riski demek. Böyle bir zafer şansını nasıl geri çevirebilirsin?”

“Öyle basbayağı geri çevirebilirim. Üzgünüm.”

Dudaklarımı büzdüm. Bu ölümlülerin en başta kendilerini

düşünüp büyük resmi, yani ilk başta beni düşünmeyi ıskalamarı bende doğrusu çok hayal kırıklığı yaratıyordu. Yine de bu genç adamın bana pek çok olayda yardım ettiğini unutmamam gerekir. İyi niyetimi hak etmişti.

“Anladım,” dedim inanılmaz bir sevecenlikle. “En azından Melez Kampı’na kadar bize eşlik edeceksin ama, değil mi?”

“Onu yapabilirim.” Percy, kapüşonlu eşofmanının cebine elini atıp bir tükenmez kalem çıkardı. İlk başta benden imzalı fotoğraf filan isteyecek sandım. Bunun ne kadar sık başıma geldiğini anlatamam. Ardından, çıkardığı kalemin Percy’nin kılıcı Dalgakıran’ın kılık değiştirmiş hali olduğunu hatırladım.

Bana bakıp gülümsedi, gözleri o eski yarı-tanrı kurnazlığıyla parıldadı. “Bakalım Meg bu arazi gezisine hazır mı?”

5

Yedi katlı dip sos

Mavi ikolata parçacıklı kurabiye

Bu kadını seviyorum

Sally Jackson, Kirke'yle aşık atabilecek bir büyücüydü. Meg'i sokaklarda yatıp kalkın bir bacaksızdan şaşılāsı güzellikte bir genç kıza çevirmişti. Meg'in küt ve erkeksi kesilmiş koyu renk saçları taranmış, pırıl pırıl olmuştu. Yuvarlak yüzü iyice ovulmuş, kiri pası gitmişti. Kelebek gözlükleri silinmişti, sahte elmasları ısıldıyordu. Belli ki eski, kırmızı spor ayakkabılarını giymekte diretmişti ama yeni, siyah tozluklar ve yeşilin farklı tonlarında, diz boyu bir elbise giymişti.

Bayan Jackson Meg'in eski görünümünü koruyup ufak tefek birkaç değışiklikle onu nasıl daha modern bir hale getireceğini bulmuştu. Meg'in şu anda üzerinde bana fena halde orman perisini hatırlatan elflere benzer bir bahar havası vardı. Aslına barksanız...

Ani bir duygu dalgası beni esir aldı. Bir hıçkırık boğazıma takıldı.

Meg suratını astı. “Yoksa kötü mü görünüyorum?”

“Yok, hayır,” diyebildim.

“Ben sadece...”

Şunu demek istedim: *Bana birini hatırlattın*. Fakat böyle bir konuşmayı başlatmayı göze alamadım. Şu ana kadar sadece iki ölümlü kalbimi kırmıştı. Üzerinden asırlar geçmiş olsa da içimde bir umutsuzluk hissetmeden adını anamıyor, onu düşünemiyordum.

Beni yanlış anlamayın. Meg’e karşı bir çekim hissetmiyordum. On altı yaşındaydım zaten. (Ya da on altı artı dört bin. Sizin olaya nasıl baktığınıza bağlı.) O ise çok küçüktü, daha on iki yaşındaydı. Fakat o anki görünüşüyle, eski sevgilimle benim çocuğum olabilirdi. Eğer eski sevgilim çocuk sahibi olabilecek kadar uzun yaşamış olsaydı tabii.

Bu çok acı vericiydi. Ondan gözlerimi kaçırdım.

“Hmmm,” dedi Sally Jackson zorlama bir neşeyle. “Ben şimdi size yiyecek bir şeyler hazırlayayım ne dersiniz? Bu arada siz üçünüz de... Konuşursunuz.”

Percy’ye endişeli bir bakış fırlatıp ellerini korumacı bir biçimde hamile karnının üzerinde tutarak mutfığa geçti.

Meg kanepenin uç kısmına oturdu. “Percy, annen ne kadar normal biri.”

“Teşekkür ederim. Yani iltifat ettin herhalde.” Sehpanın üzerinden sınava hazırlık rehberlerinden bir deste alıp yan tarafa fırlattı.

“Belli ki ders çalışmayı seviyorsun,” dedim. “Aferin sana.”

Percy burnundan sesler çıkararak güldü. “Ders çalışmaktan nefret ediyorum. New Rome Üniversitesi’ne tam bursla kabul

edildim. Yine de bütün lise derslerimi geçip SAT sınavından iyi puan almamı şart koşuyorlar. Buna inanabiliyor musunuz? YTGÖS'den bahsetmeme gerek bile yok.”

“Ne gös ne gös?” diye sordu Meg.

“Romalı yarı-tanrılar için bir sınav,” dedim ona. “Yarı-Tanrı Güç Ölçme Sınavı.”

Percy kaşlarını çatı. “Anlamı bu mu?”

“Bilmezsem garip olurdu. Müzik ve şiir analizi bölümlerini ben hazırlamıştım.”

“Bunun için seni hiç affetmeyeceğim,” dedi Percy.

Meg ayaklarını sallamaya başladı. “Yani sen bir yarı-tanrısın öyle mi? Tıpkı benim gibi?”

“Ne yazık ki öyle.” Percy koltuğa oturdu, bana da kanepede Meg’in yanını bıraktı. “Benim babam tanrılardan. Poseidon. Peki ya seninkiler?”

Meg bacaklarını sallamayı bıraktı. Yenmiş tırnaklarına baktı, orta parmağındaki birbirinin aynı hilal biçimindeki yüzükler ışıldıyordu. “Onları tanımadım... pek.”

Percy bir an tereddüt etti. “Öksüzler yurdundan mısınız? Yoksa üvey anne baba mı?”

Tanrı Pan’ın yarattığı bir bitkiyi, mimosa pudica’yı düşündüm. Yapraklarına dokunulduğu anda bitki savunma olarak kendini kapatıyordu. Meg de mimozaya benziyordu, Percy’nin soruları karşısında iyice kendi içine çekilmişti.

Percy ellerini kaldırdı. “Affedersin. Özel hayatına burnumu sokmak istememiştim.” Bana dönüp meraklı gözlerle baktı. “Peki siz nasıl tanıştınız?”

Ona hikâyeyi anlattım. Cade ve Mikey'nin karşılarındaki cecur duruşumu biraz abartmış olabilirim, ama tabii ki sadece anlatımın etkili olması için. Anladınız siz beni.

Anlatmayı bitirdiğimde Sally Jackson geri geldi. Bir kâse cips ve tortul kayalar gibi farklı renklerden katmanları olan özel bir dip sosla dolu bir güveç yemeği geldi.

"Gidip sandviçleri de getireyim," dedi. "Dünden kalma yedi katlı dip sos vardı."

"Oh mis." Percy cipslerden birini alıp hemen kâseye daldırdı. "Bu konuda aşmış biri kendisi çocuklar."

Sally Percy'nin saçını karıştırdı. "Guacomole, ekşi krema sosu, çifte kızartılmış barbunya, salsa..."

"Yedi katlı mı?" Şaşkınlık içinde bakakaldım. "Yedinin uğurlu rakamım olduğunu biliyor muydun? Bu sos benim onuruma bulduğun bir şey mi?"

Sally ellerini önlüğüne sildi. "Hmm, aslına bakarsan, bu konuda benim hiçbir katkım..."

"Fazlasıyla alçakgönüllüsün!" Dip sosun tadına baktım. Neredeyse tanrıların nachosu kadar güzeldi. "Bu sebeple ölümsüz bir ünün olacak Sally Jackson!"

"Ne hoş." Mutfağı işaret etti. "Ben hemen döneceğim."

Çok geçmeden hindili sandviçleri, cipsleri, dip sosları ve muzlu içeceklerimizi mideye indirdik. Meg küçük bir sincap gibi yiyordu, çiğneyebileceğinden çok daha fazlasıyla dolduruyordu ağzını. Benimse karnım şişmişti. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. İçimde Xbox'ı açıp Call of Duty oynamak gibi tuhaf bir istek belirdi.

"Percy," dedim, "annen harika biri."

“Öyle gerçekten, değil mi?” Muzlu içeceğini bitirdi. “Senin hikâyene dönecek olursak... Sen şimdi Meg’in hizmetkârı mısın yani? Daha birbirinizi çok az tanıyorsunuz.”

“Çok az demek fazla kalır,” dedim. “Neyse ne. Evet, kaderim şimdi küçük McCaffrey’ninkine bağlı.”

“İşbirliğimiz var,” dedi Meg. Bu sözcüğü tadını çıkara çıkara söylüyor gibiydi.

Percy cebinden tükenmez kalemını çıkardı. Düşünceli düşünceli ucunu hafifçe dizine vurdu. “Şu senin ölümlü birine dönüşme işi... Daha önce iki kere daha olmuştu, değil mi?”

“İsteyerek değil,” diye onu temin ettim. “İlk seferinde Olimpos’ta küçük bir isyan çıkmıştı. Zeus’u tahtından indirmeye çalışmıştık.”

Percy yüzünü buruşturdu. “O işin pek iyi gitmediğini tahmin ediyorum.”

“Doğal olarak en çok ben suçlandım. Ha bir de baban Poseidon. İkimiz de ölümlü olarak yeryüzüne indirildik, Truva kralı Laomedon’a hizmet etmeye zorlandık. Çok sert bir efendiydi. Ona verdiğimiz hizmet karşılığında bize para vermeyi bile reddetti!”

Meg’in sandviçinden aldığı lokma neredeyse boğazına kaçacaktı. “Sana ödeme yapmam mı gerekiyor yani?”

Birden gözümde Meg McCaffrey’nin bana şişe kapakları, bilyeler ve renkli ip parçalarıyla ödeme yaptığı canlandı.

“Korkmana gerek yok,” dedim ona. “Sana fatura çıkaracağım yok. Ne diyordum. İkinci defa ölümlü biri haline getirilişim ise Zeus’un Kikloplarından birkaçını öldürmem üzerine deliye dönmesiyle oldu.”

Percy kaşlarını çattı. “Hadi ama kanka, bu hiç hoş değil. Erkek kardeşim bir Kiklop.”

“Ama onlar kötü Kikloplardı! Oğullarımdan birini öldüren şimşegi çakmışlardı!”

Meg kanepenin koluna sıçradı. “Percy’nin erkek kardeşi bir Kiklop mu gerçekten? Müthiş!”

Olumlu bir şey düşünmeye çalışarak derin bir nefes aldım. “Her neyse, Teselya kralı Admetos’un buyruğundaydım. İyi bir efendiydi. Onu o kadar sevdim ki bütün ineklerine ikiz buzağılar doğurturdum.”

“Benim de yavru ineklerim olabilir mi acaba?” diye sordu Meg.

“Hmm Meg,” dedim, “önce anne ineklerinin olması gerekiyor. Anlıyor musun...”

“Çocuklar,” diye araya girdi Percy. “Olayları toparlamak gerekirse, sen şimdi Meg’in hizmetkârı mı olmak zorundasın? Ne kadar süreceği...”

“Ne kadar süreceği belli değil,” dedim “Muhtemelen bir yıl. Daha uzun olma olasılığı var.”

“Ve bu süre boyunca...”

“Elbette birtakım sıkıntılar ve zorluklarla karşı karşıya kalacağım.”

“Bana inek sağlamak gibi,” dedi Meg.

Dışlerimi göstererek sıırttım. “Bu sıkıntıların ne olacağını henüz bilmiyorum. Ama bu sıkıntıları yaşarken saygınlığımı ispat edersem Zeus beni affedecek ve tekrar tanrı olmama izin verecek.”

Percy çok ikna olmuş görünmüyordu. Muhtemelen ikna edici konuşmamıştım. Ölümlülük cezamn geçici olduğuna inanmak zorundaydım. Daha önce iki kere daha olmuştu. Yine de Zeus’un

beyzbol ve hapis cezaları için katı bir kuralı vardı. Üç vuruştan sonra oyun dışı kalıyordunuz. Bu durumun benim için geçerli olmadığını umuyordum.

“Eşyalarımı almak için zamana ihtiyacım var,” dedim. “Melez Kampı’na gider gitmez Chiron’a akıl danışabilirim. Bu ölümlü halimde hangi tanrısal güçlerimin benimle kaldığını öğrenebilirim.”

“Eğer hiç kalmışsa,” dedi Percy.

“İyi tarafından bakalım.”

Percy koltuğuna yaslandı. “Ne tür ruhları takip ettiğiniz hakkında bir fikriniz var mı?”

“Parlak gölgeler,” dedi Meg. “Parlaktılar ve az çok gölge gıbiydiler...”

Percy düşünceli düşünceli başını salladı. “En korkunç tür.”

“Hiç önemi yok,” dedim. “Her ne olurlarsa olsunlar kaçmamız gerek. Kampa vardığımızda sihirli sınırlarım beni koruyacaktır.”

“Peki ya ben ne olacağım?” diye sordu Meg.

“Ha evet. Seni de koruyacaktır.”

Percy kaşlarını çatı. “Apollon, diyelim ki eğer gerçekten yüzde yüz ölümlüysen Melez Kampı’na girebilecek misin ki?”

Yedi katlı dip sos midemde dönmeye başladı. “Öyle deme lütfen. Tabii ki gireceğim. Girmek zorundayım.”

“Ama savaşıırken artık yaralanabilirsin...” Percy derin düşüncelere daldı. “Hem sonra önemli olmadığını için canavarlar belki seni görmezden gelirler, ha?”

“Sus artık!” Ellerim titriyordu. Ölümlü olmak zaten yeterince travmatik bir deneyimdi. Bir de kampa girmemin yasak olması, önemsiz biri olmak... Hayır. Bu kesinlikle olamazdı.

“Bazı güçlerimi koruduğuma eminim,” dedim. “Mesela hâlâ çok muhteşemim. Şu sivilceden ve bingil bingil göbekten de kurtulabilirsem. Başka yeteneklerim de olmalı!”

Percy Meg’e döndü. “Peki ya sen? Çok fena çöp torbası attığını duydum. Bilmemiz gereken başka yeteneklerin var mı? Şimşekler yağdırmak? Tuvaletleri havaya uçurmak?”

Meg ürkekçe gülümsedi. “O bir yetenek değil ki.”

“Tabii ki yetenek,” dedi Percy. “En iyi yarı-tanrılardan bazıları işe tuvaletleri havaya uçurarak başladılar.”

Meg kıkırdadı.

Percy’ye gülüşü hoşuma gitmedi. Bu kızın birilerinden hoşlanmasını istemiyordum. Yoksa sonsuza kadar buraya tıkılıp kalabilirdik. Sally Jackson’un yemeklerine bayılmışımdı ama (o sırada mutfaktan tanrısal bir kurabiye kokusu yayılıyordu) bir an önce kampa gitmem gerekiyordu.

“Öhöm.” Ellerimi birbirine sürttüm. “Ne zaman gidebiliriz?”

Percy duvardaki saate baktı. “Hemen şimdi gidebiliriz sanırım. Eğer takip ediliyorsanız peşimize canavarların düşmesini evin etrafını koklayıp durmalarına yeğlerim.”

“Aferin sana,” dedim.

Percy sınava hazırlık rehberlerine bakıp keyifsiz bir ifade takındı. “Bu gece dönmem gerekir. Bir sürü çalışacak şey var. SAT testine ilk iki girişimde... Argh. Annabeth yardım etmeseydi var ya...”

“O kim?” diye sordu Meg.

“Kız arkadaşım.”

Meg kaşlarını çatı. Etrafta fırlatabileceği çöp torbası olmamasına memnun oldum.

“Eh işte, bir ara ver!” diye ısrar ettim. “Long Island’a güzel bir araba gezintisi yaptıktan sonra zihnini boşaltmış olursun.”

“Ha,” dedi Percy. “Bu biraz tembel mantığı gerçi. Peki. Hadi gidelim.”

Tam kalktığında Sally Jackson elinde fırından yeni çıkmış çikolata parçacıklı kurabiyeyle odadan içeri girdi. Bir sebepten dolayı kurabiyeler mavi renkteydi ama ilahi bir kokuları vardı, bu yüzden benim fark etmem şaşırtıcı değildi. E ben de ilahi biriydim sonuçta.

“Anne sakın ol,” dedi Percy.

Sally iç çekti. “Bunu söylemenden hiç hoşlanmıyorum.”

“Sadece ikisini kampa bırakacağım. Hepsi bu. Hemen geri döneceğim.”

“Sanırım bu sözü de daha önce duymuştum.”

“Söz veriyorum.”

Sally önce bana sonra Meg’e baktı. İfadesi yumuşadı, belki de iyi yürekli yanı endişesine galip geldi. “Pekâlâ. Dikkatli olun. İkinizle tanışmak da çok güzeldi. Lütfen ölmemeye çalışın.”

Percy annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. Kurabiyelere uzandı ama Sally tabağı geri çekti.

“Hayır, olmaz,” dedi. “Apollon ile Meg alabilir ama geri kalanını sen sağ salım dönene kadar saklayacağım. Elini çabuk tut tatlım. Eve geldiğinde Paul hepsini yemiş olursa yazık olur.”

Percy suratını astı. Bize döndü. “Duydunuz mu gençler? Bir grup kurabiyenin hayatı bana bağlı. Eğer kampa giderken ölüme neden olursanız birileri fena kızacak.”

6

Aquaman araba kullanıyor*

Daha kötüsü olamazdı

Dur bir dakika, oldu bile

Jackson Ailesi'nde bana verecek bir yay ve ok çantası olmayışı beni hayal kırıklığına uğrattı.

“Okçulukta berbat ötesiyim,” diye açıklama yaptı Percy.

“İyi ama ben değilim,” dedim. “Bu yüzden her zaman benim ihtiyaçlarıma göre plan yapmalısın.”

Yine de Sally, Meg’le bana uygun kışlık yün hırka verdi. Benimki maviydi, boyun tarafının iç kısmında BLOFIS yazıyordu. Belki de kötü ruhlara karşı gizli bir korumaydı. Bu Hekate’nin bilebileceği bir şeydi. Büyücülük ilgi alanıma girmiyordu.

Prius’un yanına geldiğimizde Meg “Ön koltuk benim,” diye tutturdu. Bu da başıma gelen adil olmayan olaylara bir başka örnekti. Tanrılar arka koltukta gitmezler ki! Ben yine onları bir Maserati ya da bir Lamborghini ile takip etmeyi önerdim. Percy ikisinden de onda olmadığını belirtti. Ailesinin tek arabası Prius’tu.

* Su canlılarıyla iletişim kurup onlara hükmedebilen bir DC Comics karakteri. (e.n.)

Ne diyeyim ki... Pes! Başka da bir şey demem.

Arka koltuğa oturunca beni hemen araba tuttu. Ben, her şeridin hızlı aktığı gökyüzünde, güneş arabamla seyahat etmeye alıştım. Long Island Hızlı Otobanı'na alışık değildim. İnanın ki ocak ayının ortasında öğle vaktinde bile hızlı otobanın pek hızlı bir yanı yok.

Percy frene basıp duruyor, dura kalka ilerliyordu. İçimden fena halde önümüzdeki arabaları eritecek alev topları yapıp yolumuzun üzerine fırlatmak ve çok önemli seyahatimizin önündeki engelleri kaldırmak geliyordu.

“Senin Prius’un ateş fırlatıcıları yok mu?” diye sordum. “Peki ya lazerleri? Bari Hephaestion tampon bıçakları olsaydı... Bu nasıl ucuz, ekonomi taşıtı böyle?”

Percy dikiz aynasında bana kısa bir bakış fırlattı. “Olimpos Dağı’nda böyle seyahat etmiyor musunuz siz?”

“Bizde trafik sıkışıklığı yok ki,” dedim. “O konuda size söz verebilirim.”

Meg hilal biçimindeki yüzüğünü çekiştiriyordu. Tekrar Artemis’le bir ilgisi olup olmadığını düşündüm. Ay kız kardeşimin sembolüydü. Belki de Artemis Meg’i bana bakması için peşimden yollamıştı, ha?

Yine de aklıma yatmadı. Artemis benimle bir şey paylaşamazdı ki. İster yarı-tanrılar, oklar, uluslar olsun, ister doğum günü partileri. Tipik ikiz kavgaları işte. Ayrıca Meg McCaffrey kız kardeşimin hayranlarına pek benzemiyor. Onun başka bir havası var... Tanrı olsaydım ne olduğunu anlayabilirdim. Ama işte değilim. Ölümlü önsezilerime güvenmekten başka çarem yoktu. O da elinde fırın

eldivenleri varken söküük dikmeye çalışmak gibi bir şeydi.

Meg dönüp arka pencereden dışarı baktı, muhtemelen peşimizde herhangi bir parlak gölge olup olmadığını kontrol etti. “En azından bizi kimse...”

“Sakın söyleme,” dedi Percy. Meg pufladı. “Sanki ne diyeceğimi biliyor...”

“En azından bizi kimse takip etmiyor, diyecektin,” dedi Percy. “Uğursuzluk getirir. Sonra bir de bakarız ki takip ediliyoruz. Büyük bir kavgaya gireriz, bizimkilerin arabası haşata döner ve muhtemelen bütün otoban yerle bir olur. Biz de kampa kadar kaçmak zorunda kalırız.”

Meg’in gözleri yuvalarından fırladı. “Sen geleceği görebiliyor musun?”

“Görmeme gerek yok.” Percy şerit değiştirip biraz daha yavaş akan bir şeride geçti. “Bunu çok yaşadım. Kaldı ki...” Bana suçlar bir bakış fırlattı. “Artık kimse geleceği göremez. Kâhin geçersiz durumda.”

“Hangi Kâhin?” diye sordu Meg.

İkimiz de sessiz kaldık. Bir an nutkum tutuldu. İnanın bana bu durumda nutkumun tutulması azdı bile.

“Hâlâ mı geçersiz durumda?” dedim son derece alçak bir sesle.

“Bilmiyor muydun?” diye sordu Percy. “Altı aydır ondan uzaktasın anladık da, bu olay senin gözetimindeyken oldu.”

Bu hiç adil değildi. O sırada Zeus’un gazabından kaçırıyordum, bu son derece haklı bir gerekçeydi. Gaia’nın savaş karmaşasını fırsat bilip en büyük ve eski düşmanımı, Delphi mağarasındaki eski sığınağını ele geçirip benim kâhinlik güçlerimin kaynağını kurutması

için Tartaros'un derinliklerinden çıkaracağını nerden bilebilirdim?

Evet evet, siz eleştirirmenlerin sesini duyar gibiyim: *Ama sen kehanet tanrısısın Apollon. Bunun olacağını nasıl bilemedin?* Hadi bunu bir söyleyin de Meg McCaffrey klasmanında dev bir ahududuyu suratınızın ortasına yiyin.

Ağzıma korku ve yedi katlı dip sos tadı geldi. "Ben sanmıştım ki... Yani o iş şimdiye halledilmiştir diye umuyordum."

"Yarı-tanrılar tarafından mı demek istiyorsun?" dedi Percy. "Gidip Delphi Kâhini'ni geri istemek için büyük bir maceraya atılan yarı-tanrılar tarafından öyle mi?"

"Kesinlikle!" Percy'nin beni anlayacağını biliyordum. "Sanırım Chiron'un aklından çıkıverdi. Kampa gittiğimizde ona hatırlatırım. O da yetenekli piyonlardan; yani kahramanlardan bazılarını gönderebilir ve böylece..."

"Mesele şu," dedi Percy. "Bir yolculuğa çıkmamız için kehanete ihtiyacımız var, öyle değil mi? Kurallar böyle. Eğer ortada kâhin yoksa kehanet de yoktur; biz de kalakalırız öyle bir..."

"Bürokrasiye takılı olarak, yani Catch-88'de olduğu gibi." İç çektim.

Meg bana bir iplik fırlattı. "O Catch-22."

"Hayır," dedim sabırla. "Bu Catch-88, diğerinin dört kat daha fenası."

Sıcak bir banyoda yüzerken biri küvetin tıkacını kaldırmış gibi hissediyordum. Su altımdan döne döne çekiliyor, beni de aşağı çeki-yordu. Çok geçmeden ya çıplak ve savunmasız bir halde titremeye bırakılacaktım ya da umutsuzluk lağımları beni içine çekecekti. (Gülmeyin. Kesinlikle kusursuz bir metafor. Ayrıca tanrı olduğu-

nuzda bir oluktan haydi haydi içeri çekilebilirsiniz. Savunmasız yakalandığınızda ya da kendinizi bıraktığınızda, yanlış zamanda form değiştirebiliyorsunuz. Bir keresinde Biloxi'deki lağım arıtma tesisinde bir de uyandım ki... Neyse, o ayrı bir hikâye.)

Bu geçici ölümlülüğüm sırasında beni nelerin beklediğini görmeye başlıyordum. Kâhin düşman güçler tarafından alıkonmuştu. Düşmanım, Delphi mağaralarının sihirli dumanlarıyla gün geçtikçe güçlenerek pusuda yatmış bekliyordu. Bense, tırnaklarını yiyip çöp fırlatan çaylak bir yarı-tanrının insafına kalmış güçsüz bir ölümlüydüm.

Hayır, olamaz. Zeus bunu düzeltmemi beklemiyordur umarım. Şu anki durumumda çok zor.

Yine de... Birisi o sokak serserilerini yolumu kesmeleri için yanıma göndermişti. Yeryüzünde nereye ineceğimi bilen birisi.

"Kimse geleceği göremiyor artık," demişti Percy.

Ama bu çok da doğru değildi.

"Hop siz ikiniz." Meg ikimize birden iplik parçaları fırlattı. Bunları nereden buluyordu ki?

Onu bir süredir ihmal ettiğimi fark ettim. Kısa ama güzel bir süreçti.

"Pardon, affedersin Meg," dedim. "Anladın mı şimdi, Delphi Kâhini antik bir..."

"Derdim o değil," dedi. "Şu anda üç tane parlak gölge var."

"Ne dedin?" dedi Percy.

Meg arkamızı işaret etti. "Bakın işte."

Pırıltılı, belli belirsiz insanı andıran üç görüntü, Kral Midas'ın dokunduğu sis bombasından yükselen dumanlar gibi trafiğin

içinden ilerleyip bize doğru yaklaşıyordu.

“Bir kere de rahat rahat bir yolculuk yapsam içim yanmayacak,” diye homurdandı Percy. “Herkes sıkı tutunsun. Arazi sürüşüne geçiyorum.”

Percy’nin arazi sürüşü benim kafamdakinden çok farklıydı. Ben gerçekten de bir arazide gideceğimizi hayal etmişim. Fakat Percy, en yakın çıkış rampasına doğru gazlayıp bir alışveriş merkezinin park yeri boyunca ilerledi, ardından da hiçbir şey ismarlamadan araçlara yemek servisi veren bir Meksika restoranının yoluna girdi. Sonra direksiyonu yıkık antrepoların olduğu endüstriyel bir bölgeye doğru kırdı. Üzerinden buharlar çıkan görüntüler hâlâ arkamızdaydı, arayı kapatıyorlardı.

Emniyet kemerine tutunan ellerim buz kesmişti. “Planın şu tiplerle kavgadan kaçacağız diye bizi trafik kazasında gebertmek mi?” diye sordum.

“Ha ha ha.” Percy direksiyonu sağa kırdı. Hızla kuzeye doğru gitmeye başladık. Antrepoların yerini irili ufaklı apartman blokları ve terk edilmiş alışveriş merkezleri aldı. “Sahile gidiyorum. Suyun yanında daha iyi mücadele ediyorum.”

“Poseidon’dan dolayı mı?” diye sordu Meg, kapının koluna tutunup oturuşunu düzelterek.

“Aynen öyle,” dedi Percy. “Bu laf hayatımı özetleyebilir: Poseidon’dan dolayı.”

Meg heyecanla yerinde hop oturup hop kalkıyordu. Bana son derece anlamsız geliyordu bu, zaten fazlasıyla zıplayıp duruyorduk.

“Aquaman gibi mi olacaksın yani?” diye sordu. “Senin adına

balıklar mı savaşacak?”

“Sağ ol ya,” dedi Percy. “Ömrüm boyunca yeterince Aquaman esprisi duymadım diyordum ben de.”

“Espri yapmıyordum!” diye itiraz etti Meg.

Arka pencereden dışarı baktım. Üç pırıltılı duman hâlâ arayı kapatmaya devam ediyordu. Biri caddeden geçen orta yaşlı bir adamın içinden geçti. Ölümlü yaya oracıkta yere yığıldı.

“Ah ya, ben bu ruhları bilmez miyim!” diye bağırdım. “Onlar ki... Eeee...”

Zihnim bulandı birden.

“Eee, onlar ki?” dedi Percy. “Onlar ki ne?”

“Unuttum! Kahretsin, ölümlü olmaktan nefret ediyorum! Dört bin yıllık bilgi, evrenin sırları, bilgelik deryası filan bütün bunlar şu fincan gibi beyine sığamadığından kaybolsun gitsin, olacak şey mi?”

“Sıkı tutunun!” Percy’nin bir demiryolu geçidinin üzerinden atlamasıyla Prius havada uçtu. Kafası arabanın tavanına çarpan Meg ciyak ciyak bağırdı. Ardından kontrolsüzce kıkırdamaya başladı.

Birden yolumuz gerçek bir kır manzarasına açıldı. Nadasa bırakılmış tarlalar, bakımsız bağlar, tek tük meyve ağaçlarının olduğu bahçeler.

“Üç dört km sonra sahildeyiz,” dedi Percy. “Kampın batı ucuna da neredeyse geldik. Başarabiliriz. Başarabiliriz.”

Ama başaramadık. Parlak duman bulutlarından biri bizi oyuna getirerek kaldırımdan çıkıp doğrudan bizim önümüze doğru yükseldi.

Percy sürücü refleksiyle direksiyonu kırdı.

Prius yolun dışına çıkarak doğruca dikenli tel örgüden geçip bir bahçeye girdi. Percy ağaçlardan birine toslamamayı başardı ama araba buzlanmış çamurda kayarak iki ağaç gövdesinin arasına sıkıştı. Bir mucize eseri, hava yastıkları açılmadı.

Percy emniyet kemerini çıkardı. “İyi misiniz millet?”

Meg oturduğu yerin kapısını zorladı. “Açılmıyor. Beni buradan çıkarın!”

Percy kendi kapısını açmayı denedi. Bir şeftali ağacı tarafından iyice sıkıştırılmıştı.

“Buraya gelin,” dedim. “Atlayın!”

Kapıma bir tekme vurup açtım, sendeleye sendeleye dışarı çıktım. Bacaklarım yorgun düşmüş darbe emiciler gibiydi.

O üç dumanlı görüntü bahçenin kenarında durdular. Yavaşça yaklaştılar, yaklaştıkça somut bir şekil almaya başladılar. Kolları ve bacakları çıkıyordu. Yüzlerinde gözler ve kocaman, aç ağızlar oluştu.

Bunu içgüdüsel olarak biliyordum, daha önce ruhlarla uğraşmıştım. Ne olduklarını hatırlayamadım ama onları pek çok kez defetmiş, bir sivrisinek sürüsü için harcayacağım kadar bir güçle vurduğum gibi iyice afallatmıştım.

Fakat ne yazık ki artık bir tanrı değildim. On altı yaşında paniklemiş bir oğlan çocuğuydum. Ellerim terlemişti. Dişlerim takırdıyordu. Aklımdan geçen tek anlaşılır düşünce şuydu: EY-VAH!

Percy ile Meg Prius’tan dışarı çıkmaya çalışıyorlardı. Zamana ihtiyaçları vardı, yani olaya benim müdahale etmem gerekiyordu.

Ruhlara dönüp böğürdüm. “Ben tanrı Apollon’um!”

Üç ruh da oldukları yerde durunca, şaşkınlıktan ölecektim. Yerin on-on iki metre yukarısında salındılar.

Meg’in arka koltuktan zor bela dışarı çıkarken homurdandığını duydum. Arkasından Percy sürüne sürüne indi.

Ruhlara doğru ilerledim, ayağımın altındaki buzlanmış çamurlar çatırdıyordu. Nefesim soğuk havada buhar halinde çıkıyordu. Elimi kaldırıp kötü güçleri kovmak için asırlık bir parmak hareketi yaptım.

“Ya bizi rahat bırakırsınız ya da sonunuzu hazırlarsınız!” dedim ruhlara. “BLOFIS!”

Dumandan şekiller titredi. İçim bir an umutla doldu. Onların havaya karışmalarını ya da korku içinde kaçışmalarını bekliyordum.

Fakat onlar, sarı sarı gözleri olan, hortlağa benzer cesetlere dönüştüler. Üzerlerinde paçavraya dönmüş kıyafetler vardı; eklemeleri büyük yaralarla, deliklerle ve akıp duran iltihaplarla kaplıydı.

“Aman Tanrım.” Adem elmam bilardo topu gibi göğüs kafesine yuvarlandı. “Şimdi hatırladım.”

Percy ile Meg iki yanıma geçtiler. Percy’nin kalemi, metalik bir tık sesiyle ilahi bronzlukla parıldayan bir kılıca dönüştü.

“Neyi hatırladın?” diye sordu. “Bunları nasıl öldüreceğini mi?”

“Hayır,” dedim. “Ne olduklarını. Bunlar *nosoi*, yani salgın yayyan ruhlar. Üstelik... Öldürülemiyorlar.”

7

Salgın hastalık ruhlarıyla ebelemece oyna

Ebe sensin, artık bulaşıcısın!

Eğlenmene bak HAAAAHA

“Nosoi mi?” Percy ayağını dövüş pozisyonuna ayarladı. “Biliyor musunuz, ne zaman *Yunan mitolojisindeki her şeyi öldürdüm herhalde*, diye düşünsem listeye yeni bir şeyler ekleniyor.”

“Beni öldürmedin ama,” dedim.

“Sakin beni kışkırtayım deme.”

Üç nosoi öne doğru hareket etti. O ceset ağızları açıldı. Dilleri dışarı sarktı. Gözleri sarı bir mukus tabakasıyla parıldıyordu.

“Bu yaratıklar kesinlikle efsane değil,” dedim. “Ne sandın, eski efsanelerin çoğu efsane değil aslında. Satir Marsias’ı canlı canlı yüzmüş olduğum hikâyesi dışında. O tam bir yalan.”

Percy bana baktı. “Ne yaptın ne yaptın?”

“Çocuklar.” Meg yerden bir ağaç dalı aldı. “Bunu daha sonra tartışsanız diyorum.”

Ottadaki salgın yaratığı konuştu. “Apollooonnn...” Sesi bronşitli bir fok balığına aitmişçesine gürledi. “Bizim buraya gelişimiiiiiz...”

“Orada bir durun bakalım.” Kollarımı kavuşturup tepeden bakan bir kayıtsızlık içindeymişim gibi yaptım. (Benim için zor-du ama yapmayı başardım.) “Benden intikam almaya geldiniz ha?” Yarı-tanrı arkadaşlarıma döndüm. “Nosoi salgın hastalıkların ruhu oluyor bildiğiniz gibi. Ben doğduktan sonra hastalık yaymak görevlerimden biri oldu. Kötü toplulukları çiçek hastalığıyla ya da ayak mantarıyla yerle bir etmek için salgın oklarımı kullanıyordum.”

“İğrenç,” dedi Meg.

“Birinin bu işi yapması gerekiyordu,” dedim. “Bunlar gibi kontrolsüz ruh sürüsü olacağıma Olimpos Konsülü tarafından denetlenen ve uygun sağlık izinleri olan bir tanrı olurum daha iyi.”

Sol taraftaki ruh gürlemeye başladı. “Burada önemli bir şey yapmaya çalışıyoruuuuuz. Bizi bölüp durma! Serbet kalmak istiyoruuuuuz, özgür ooolmmmak...”

“Tamam, biliyorum. Beni mahvedeceksiniz. Sonra da bilinen her türlü hastalığı dünyaya yayacaksınız. Pandora o kavanozu açıp sizi serbest bıraktığından beri bunu yapmayı istiyorsunuz. Ama yapamazsınız. Sizi yere sererim!”

Nasıl bu kadar kendinden emin ve soğukkanlı davranabildiğimi merak ediyor olabilirsiniz. Aslına bakarsanız acayip tırsıyordum. On altı yaşındaki bir ölümlüye ait içgüdülerim “TÜY BURADAN!” diye bağıırıyordu. Dizlerim titremekten birbirine çarpıyordu, sağ gözümde berbat bir seğirme vardı. Fakat bu salgın ruhlarıyla başa çıkmanın yolu, kendinizden emin ve korkusuz görünmeye çalışarak habire konuşmaktı. Bu durumun yarı-tanrı

arkadaşlarıma beni kurtaracak zekice bir plan için zaman kazandırmamasına güveniyordum. Meg ile Percy'nin böyle bir plana kafa yoruyor olduklarını umuyordum.

Şağ taraftaki ruh çürümüş dişlerini gösterdi. "Bizi neyle yere sereceksin? Yayın nerede ki?"

"Ortalarda görünmüyor, evet," dedim. "Ama gerçekten öyle mi? Ya bu Led Zeppelin tişörtünün altında zekice saklanmışsa ve ben de onunla sizi kırbaçlayıp hepinizi..."

Nosoi sinirli sinirli kıpırdandı.

"Yalaaaaan söylüyorsunn," dedi ortadaki.

Percy boğazını temizledi. "Hmm, Apollon, diyordum ki..."

"En sonunda!" diye düşündüm.

"Ne diyeceğini biliyorum," dedim ona. "Ben kampa koşarken senle Meg bu ruhları kovmak için zekice bir plan yaptınız. Kendinizi benim için tehlikeye atmanız elbette hoşuma gitmez ama..."

"Söyleyeceğim o değildi." Percy kılıcını kaldırdı. "Şu ağzı kapanmayan tipleri ilahi kılıcımınla kesip doğrasam ne olur diye soracaktım."

Ortakdaki ruh kıkırdadı; sapsarı gözleri parlıyordu. "Kılıç dediğin çok küçük bir silah. Okkalı bir salgın kadar şiirseeel değil bir kere."

"Hop dedik!" dedim. "Salgınlarımı ve şiirimi elimden alamazsınız!"

"Haklısın," dedi ruh. "Fazla söze gerek yooook."

Üç hortlak ayaklarını sürüyerek üzerimize doğru geldiler. Kollarımı iki yana ittim, onları toza çevirmeyi umuyordum. Hiçbir halt olmadı.

“Bunlar katlanılmaz şeyler!” diye yakındım. “Siz yarı-tanrılar kendi kendine kazanma özelliği olmadan nasıl yapıyorsunuz?”

Meg ağaç dalını en yakındaki ruhun göğsüne batırdı. Dal oraya saplandı. Parıltılı bir duman, dalı boydan boya sarmaya başladı.

“Bırak!” dedim. “Nosoi’nin sana dokunmasına izin verme!”

Meg dalı geri çekip kaçtı.

Bu arada Percy Jackson kavgaya hazırdı. Kılıcını salladı, ruhların onu yakalama girişimlerini savuşturdu fakat yine de çabaları nafileydi. Kılıcı ne zaman bir nosoi’ye isabet etse bedenleri parıltılı bir duman şeklini alıyor, sonra tekrar somut bir biçime bürünüyordu.

Ruhlardan biri onu yakalamak için üzerine saldırdı. Meg yerden donmuş, siyah bir şeftaliyi avuçladı ve var gücüyle öyle bir fırlattı ki şeftali ruhun alnına toslayıp onu yere serdi.

“Kaçmamız gerek,” dedi Meg.

“Aynen.” Percy geri geri yürüyerek yanımıza geldi. “Sevdim bu fikri.” Kaçmanın bir işe yaramayacağını biliyordum. Salgın ruhlarından kaçmak mümkün olsaydı Ortaçağ’da Avrupalılar ayaklarına rahat bir ayakkabı geçirip çoktan vebadan kaçmışlardı. (Ayrıca bilmenizi isterim ki veba benim suçum değildi. Bir yüz yıl izin alıp Cabo’da sahil kenarında uzanıp keyif çatmıştım. Geri döndüğümde ne göreyim, nosoi ortalıkta cirit atıyor ve kıtanın üçte biri tahtalöküyü boylamış. Tanrılarım, sinirlerim alt üst olmuştu.)

Fakat tartışmaya fena halde korkuyordum. Meg ile Percy bahçenin içinde hızla koşmaya başladılar, ben de onları takip ettim.

Percy, bir mil ilerdeki tepeleri işaret etti. “Burası kampın batı sınırı. Oraya gidebilirsek...”

Bir traktör römorkunun üzerindeki bir sulama tankını geçtik. Percy elinin tek bir hareketiyle su tankının yan tarafının açılmasını sağladı. Arkamızdaki üç nosoi, bir su duvarıyla çarpıştı.

“Bak bu iyiydi.” Meg yeni yeşil elbisesiyle zıplaya zıplaya ilerlerken güldü. “Başaracağız!”

Hayır, diye geçirdim içimden, başaramayacağız.

Göğsümde bir sızı hissettim. Her nefes alışımda düzensiz hırıltılar duyuyordum. Şu iki yarı-tanrının can havliyle kaçarken bir yandan da kendi aralarında konuşabilmelerine çok bozuluyordum doğrusu. Öte yandan koskoca ölümsüz Apollon olarak ben zar zor nefes almaya çalışan kedi balığına dönmüştüm.

“Çok zor...” dedim yutkunarak. “Bize yetişip...”

Cümlemi tamamlamadan, üç pırıltılı dumandan sütun yerden yükselerek önümüze dikildi. Nosoi’nin ikisi cesede dönmüştü. Birisinde üçüncü göz yerine bir şeftali duruyor, diğerinin göğsünden bir dal uzanıyordu.

Üçüncü ruh ise... Percy onu geç fark etti. Duman sütununa doğru koştu.

“Nefes alma!” diye uyardım onu.

Percy’nin gözleri “Ciddi misin?” dercesine yuvalarından fırladı. Dizlerinin üstüne çöküp boğazını kavradı. Poseidon’un oğlu olarak suyun altında muhtemelen nefes alabiliyordu fakat birinin nefesini kesin olmayan bir süre boyunca tutması ayrı bir olaydı.

Meg tarladan başka bir pörsümüş şeftali aldı. Onu karanlığın güçlerine karşı kendi küçük savunması olarak kullanacaktı.

Percy’ye nasıl yardım edeceğimi bulmaya çalıştım. Çünkü yardım denince akla ben gelirdim; fakat ağaç dalı saplanmış nosoi

bana saldırdı. Arkamı dönüp kaçtım, koşarak önce yüzüm olmak üzere bir ağaca tosladım. Bunun planımın bir parçası olduğunu size söylemek isterdim fakat bütün o şiirsel yeteneğime rağmen duruma iyi tarafından bakamadım.

Kendimi sırtüstü yere yapışmış buldum. Gözlerimde benekler dans ediyordu; üzerimde belli belirsiz salgın ruhlarının hortlağa benzer görüntülerini görüyordum.

“Yüce Apollon’u öldürmek için hangi ölümcül hastalığı kullansam?” diye gürledi ruhlardan biri. “Şarbona ne dersin? Ya da ebolaaaaa...”

“Şeytantırnağı,” önerisini ileri sürdüm. Bir yandan da işken-
cecimden kurtulmak için kıpırdanıp duruyordum. “Şeytantır-
nakları beni hep çok korkutmuştur.”

“Cevabı buldum!” diye haykırdı ruh, beni duymazdan gelme kabalığını göstererek. “Hadi bunu deneyelim!”

Dumana dönüşüp pırıltılı bir battaniye gibi üzerime yerleşti.

8

Savaşçı şefiali

Ben artık pes ettim

Beynim patladı

“Hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti,” demeyeceğim.

Keşke öyle olsaydı. Bunu yapmak birkaç ayımı alırdı ve bir kaçış planı yapmak için bana yeterli zaman verirdi.

Fakat bunun yerine gözümün önünden bir film şeridi gibi pişmanlıklarım geçti. Göz kamaştırıcı kusursuzlukta bir varlık olsam da birkaç pişmanlığım olmuştu. Abbey Road Stüdyoları’ndaki günü hatırladım. Kıskançlığım Paul ve John’un kalplerine demir atmaya ve Beatles’ı dağıtmaya itmişti beni. Aşıl, benim gazabıma uğrayarak Truva düzlüklerinde önemsiz bir okçu tarafından canından olmuştu.

Hyakinthus’u gördüm, bronz omuzları ve güneşte parlayan koyu renkteki lülelerini düşündüm. Disk atma alanında kenarda dururken bana muhteşem bir biçimde gülümsemişti. “Sen bile o kadar ileri gidemezsin,” diye bana takılmıştı.

“İzle de gör,” demiştim. Diski fırlatmıştım. Sonra da sert bir

rüzgârın diskin yönünü şaşılasi biçimde Hyakinthus'un yüzüne doğru çevirmesini izlemiştim.

Ve tabii ki *onun* (hayatımın diğer aşkının) beyaz teninin bir ağaç kabuğuna, saçlarının filizlenip yeşil yapraklara, gözlerinin bitki özlerini toplayan çukurlara dönüşmesi gözümün önünden geçti.

Bu anılara dalmak o kadar çok canımı yaktı ki, üzerime çöreklenen parıltılı hastalık bulutunun bile hoşuma gittiğini sanırdınız.

Yine de yeni ölümlü halim isyan etti. Ölmek için henüz çok gençtim! Daha kimseyle öpüşmemiştim bile! (Elbette tanrı olarak listem Kardashianların partisine giden konuklardan çok daha güzel eski sevgililerle doluydu; ama şu anda onların hiçbirisi bana gerçek görünmüyordu.)

Sizinle gerçekten tamamen dürüst olacaksam başka bir şeyi de itiraf etmem gerekir: Bütün tanrılar ölümden korkarlar, ölümlü formunda tutsak olmasak bile.

Bu size çok saçma gelebilir. Ne de olsa ölümsüzüz. Ama gördüğünüz gibi ölümsüzlük elimizden alınabiliyor. (Benim durumum göz önüne alınırsa üç kahrolasıca kez.)

Tanrılar yıldızının sönmesi ne demek iyi bilirler. Asırlarca unutulmak ne demek bilirler. Tamamen ortadan kaybolma fikri ödümüzü patlatır. Aslına bakarsanız (Zeus bu bilgiyi sizinle paylaşmamdan hoşlanmayacak ama eğer birilerine anlatırsanız ben de bunu söylediğimi reddedeceğim) gerçek şu ki; biz tanrılar siz ölümlülere içten içe saygı duyarız. Bütün ömrünüzü bir gün öleceğinizi bilerek yaşıyorsunuz. Ne kadar akraba ya da arkadaşınız olursa olsun o önemsiz varlığınız hemencecik tarihe karışacak.

Bununla nasıl baş edebiliyorsunuz? Baş kesik tavuk gibi oradan oraya koşmadan ve saçınızı başınızı yolmadan nasıl duruyorsunuz? Cesaretiniz, itiraf etmeliyim ki hayranlık uyandırıcı.

Nerede kalmıştım?

Hah. Ölüyordum.

Çamurda nefesimi tutarak öbür tarafıma yuvarlandım. Hastalık bulutundan kurtulmaya çalışıyordum ama bu, sinek ya da kendini beğenmiş ölümlü ezmek kadar kolay değildi.

Meg'e bir göz attım. Üçüncü nosoi ile ölümcül bir oyunun içindeydi; bir şeftali ağacını onunla ruh arasında tutmaya çalışıyordu. Bana bakıp bağırarak bir şeyler söyledi fakat sesi çok cılız ve uzaktan geliyor gibiydi.

Sol tarafımda yer sarsıldı. Yerin altından su fışkırıyordu. Percy çaresizlik içinde sürüne sürüne oraya gitti. Yüzünü suya dayadı, yüzündeki isi sildi.

Görme gücüm azalmaya başlamıştı.

Percy güçlükle ayağa kalktı. Suyun kaynağını bulup (bir sula-ma borusu) suyu benden tarafa çevirdi.

Normalde üzerime su fışkırtılmasından hoşlanmam. Artemis'le ne zaman kamp yapsak beni bir kova soğuk suyla uyandırır. Fakat bu durumda beni rahatsız etmedi.

Su dumanı dağıtmıştı, ben de diğer yanıma yuvarlanıp nefes almaya çalışmıştım. Yanımızda gaz halindeki iki düşman, kızgınlıkla parıldayan sapsarı gözleriyle üzerlerinden su damlayan hortlaklar olarak tekrar şekil aldılar.

Meg tekrar bağırdı. Bu kez ağzından çıkan sözcükleri anladım. "YERE YAT!"

Bunu çok düşüncesiz buldum, ne de olsa daha yeni ayağa kalkmıştım. Meyve bahçesinin dört bir tarafında hasadın donmuş, çürümüş kalıntıları yükselmeye başladılar.

İnanın bana dört bin yıllık hayatımda bir sürü tuhaf şey gördüm. Uranüs'ün hayal gibi yüzünün yıldızlarla gökyüzüne işlendiğini, Tayfun yeryüzünde hiddetlendiğindeki kırıp geçiren öfkesini gördüm. İnsanların yılan, karıncaların insana dönüştüğünü ve gayet akli başında insanların makerana dansı yaptıklarını gördüm.

Fakat daha önce hiç donmuş meyvelerin ayaklandığını görmemiştim. Şeftali, ağaçlardan bilardo masasındaymış gibi seke seke inerek meyve bahçesinde etrafta dolanıp nosoilerin hortlak gövdelerini yerle bir ederken Percy ile ben kendimizi yere attık. Ayakta olsaydım ölebilirdim fakat Meg, donmuş meyveler yanından vınlayarak geçerken istifini bozmadan ve yaralanmadan orada öylece durdu.

Üç nosoi de delik deşik olarak yere yığıldılar. Her bir meyve parçası yere düştü.

Percy yukarı doğru baktı, gözleri şişmişti ve kıpkırmızıydı. “O neydi öyle ya?”

Sesi burnu tıkalı gibi çıkmıştı. Bu da hastalık bulutunun etkilerinden tam kaçamadığı anlamına geliyordu. Ama en azından hayattaydı. Bu genellikle iyiye işaretti.

“Bilmiyorum,” dedim. “Meg, artık güvende miyiz?”

Şaşkınlıktan afallamış, parçalanmış bedenlere, kırık kol ve bacaklara ve meyve katliamına bakıyordu. “Şey ben... Emin değilim.”

“Bunu nasıl yaptın?” Percy burnunu çekti.

Meg korkmuş görünüyordu. “Ben yapmadım. Olacağını her nasılsa biliyordum.”

Hortlaklardan biri kıpırdanmaya başladı. Ayağa kalktı, delik değişik bacaklarının üzerinde sendeledi.

“Ama yaptın işte,” dedi ruh gürleyerek. “Seeen güçlüsün, çocuk.”

Diğer iki hortlak da ayaklandılar.

“Yeterince güçlü değil,” dedi ikinci nosoi. “Senin hakkından geleceğiz şimdi.”

Üçüncü ruh dişlerini gösterdi. “Koruyucun çoooooooook hayal kırıklığına uğrayacak.”

Koruyucusu mu? Belki de beni kastediyordu. Kuşku içindeyken genellikle konuşmanın benimle ilgili olduğunu varsayırdım.

Meg sanki karnına bir yumruk yemiş gibi görünüyordu. Yüzü soldu. Kolları titremeye başladı. Ayağını yere vurup “HAYIR!” diye bağırdı.

Havada daha fazla şeftali döndü. Bu kez meyveler fruktoz tozu canavarıyla birbirine karıştı. Ta ki, üzerinde sadece keten bir bebek bezi olan tıknaz koca bir bebeğe dönüşüp Meg’in önünde yaratık olarak dikilene kadar. Arkasından yapraklı dallardan yapılmış kanatlar çıkıyordu. Bebeksi yüzü, kor halinde yanan yeşil gözleri ve sivri dişleri dışında sevimli sayılabilirdi. Yaratık hırılda-yıp ağzıyla havada bir şeyler kapmaya çalıştı.

“Ah olamaz.” Percy başını salladı. “Bu yaratıklardan nefret ediyorum.”

Üç nosoi durumdan hoşnut görünmüyordu. Öfkeyle söylenen bebekten uzaklaştılar.

“N-ne nedir bu?” diye sordu Meg.

Şaşkınlıkla ona baktım. Bütün bu meyve esaslı tuhaflıkların nedeni o olmalıydı; fakat en az bizim kadar şaşkınlığa uğramış görünüyordu. Ne yazık ki bu yarattığı nasıl çağırdığını bilmiyorsa nasıl göndereceğini de bilmiyor demekti. Percy Jackson gibi ben de pek karpoi meraklısı değildim.

“Bu tohum ruhlarından,” dedim sesimdeki paniği bastırmaya çalışarak. “Daha önce hiçbir şeftali karpoi’si görmemiştim ama eğer diğerleri kadar kötüyse...”

“Sonumuz felaket,” diyecektim ki bu hem çok bilinen hem de insana karamsarlık veren bir şey gibi göründü.

Şeftali bebesi nosoilere döndü. Bir an onlarla kâbus gibi bir ittifak kurmasından korktum. Hastalık ve meyvelerin kötülük ittifakı durumu yani.

Alnında şeftali olan ortadaki hortlak, yavaş yavaş geriye doğru hareket etti. “Araya girme,” diye Karpos’u uyardı. “Sana asla müsaaaaadeeee...”

Şeftali bebesi, kendini nosoilere fırlatıp kafasını kopardı.

Mecaz anlamda değil. Karpos’un sivri dişli ağzı inanılmaz bir büyüklüğe ulaşarak kendini aştı, ardından hortlaklardan birinin kafasını içine alıp kapandı ve tek bir ısırışta kafayı kopardı.

Aman tanrım... Umarım bunu okurken bir şeyler yemiyordunuz. Kaşla göz arasında nosoiler parça parça edilip mideye indirilmişti bile.

Diğer iki nosoi tabii ki geri çekildiler fakat Karpoi çömelip üzerlerine doğru sıçradı. İkinci hortlağın üzerine atladı ve hastalık esanslı Buğday Kreması yapmak üzere parçalama işlemine geçti.

Son ruh parıltılı bir dumana dönüşerek kaçmaya çalıştı fakat şeftali bebesi yapraklı kanatlarını açıp avına doğru bir hamle yaptı. Ağzını açıp hastalığı soludu, avını yakaladı ve hiçbir duman izi kalmayana kadar avını sildi süpürdü.

Meg'in önünde durup geçirdi. Yeşil gözleri parladı. Hiç hasta filan görünmüyordu. Sanırım insan hastalıkları meyve ağaçlarına pek etki etmiyordu, o yüzden çok şaşırtıcı bir durum değildi. Üç koca nosoi yemesine rağmen bu yerden bitme hâlâ aç görünüyordu.

Uluyarak küçük göğsünü dövmeye başladı. "Şeftali!"

Percy yavaşça Dalgakıran'ı çıkardı. Burnu hâlâ kıpkırmızıydı ve akıyordu. Yüzü şişkindi. "Meg, kıpırdama," dedi. "Ben şimdi..."

"Hayır!" dedi Meg. "Onun canını yakma."

Elini nazıkçe yaratığın kıvrıkcık saçlı kafasına koydu. "Sen bizi kurtardın," dedi karposa. "Teşekkür ederiz."

Aklımdan yaralı bedenleri iyileştirecek bitkisel tedavileri geçirmeye başlamıştım. Fakat şaşılası biçimde şeftali bebesi Meg'in elini ısırmadı. Bunun yerine Meg'in bacağına sarıldı ve yanımıza gelmeye korkuyormuşçasına bize baktı.

"Şeftali!" diye haykırdı.

"Seni seviyor bak," dedi Percy. "Hmm... Niye acaba?"

"Bilmiyorum," dedi Meg. "Gerçekten. Onu ben çağırmadım!"

Onu bilerek ya da bilmeyerek Meg'in çağırdığına emindim. Onun tanrı ebeveynleri ve ruhların bahsettiği "koruyucu" hakkınca bazı tahminlerim vardı ama onu incelemeyi, ayağına sarılmış etçil bir koca bebek olmadığı zamana ertelemeyi uygun buldum.

"Artık her neyse," dedim, "karposa hayatımızı borçluyuz. Bu da akla çağlar önce yarattığım bir ifadeyi getiriyor: Şeftali giren

eve hastalık ruhları girmez!”

Percy hapşırdı. “Ben onu güneş ve doktor olarak biliyordum.”

Karpos tısladı.

“Ya da şeftali,” dedi Percy. “Şeftali de olabilir tabii.”

“Şeftali,” diye onayladı karpos.

Percy burnunu sildi. “Eleştirmek için demiyorum ama neden grootluk* ediyor?”

Meg kaşlarını çatı. “Grootluk mu?”

“Evet, şu filmdeki karakter gibi... Tek bir şeyi defalarca söyleyip duran.”

“Maalesef o filmi izlemedim,” dedim. “Ama bu karposun... Çok da anlamlı bir sözcük dağarcığı olduğu söylenemez ama...”

“Belki de ismi Şeftali’dir.” Meg karposun kıvrık, kahverengi saçlarını okşamasıyla yarattığın boğazından şeytani bir kedi sesi çıktı. “Onu öyle çağıracağım.”

“Yok artık, yoksa onu evlat edinmeye filan...” Percy öyle bir güçle esnedi ki arkasında başka bir sulama borusu patlayıp epey bir suyun fışkırmasına neden oldu. “Ah. Şu hastalık.”

“Sen şanslısın. Suyla yaptığın oyun ruhların gücünü azalttı. Ölümcül bir hastalık kapmak yerine nezle oldun.”

“Nezleden nefret ediyorum.” Yeşil gözbebekleri kan çanağından bir denizde batmak üzere gibiydi. “İkiniz hasta olmadınız mı?”

Meg hayır anlamında başını salladı.

“Çok sağlam bir bünyem var,” dedim. “Beni kurtaran bu oldu. Eminim.”

* Özellikle Guardians of the Galaxy filmi ile üne kavuşmuş bir Marvel Comics karakteri. (e.n)

“Ve üzerinize su tutup dumanı sizden uzaklaştırmam,” dedi Percy.

“Evet, öyle.”

Percy bir şey dememi bekliyormuşçasına bana baktı. Tuhaf bir aradan sonra aklıma onun tanrı benim de insan olduğum geldi, belki de minnet duyduğumu göstermemi bekliyordu.

“Ha... Teşekkür ederim,” dedim.

Başını salladı. “Önemli değil.”

Biraz rahatladım. Eğer beyaz bir boğa ya da yağlı bir dana gibi bir şeyler kurban etmemi bekleseydi ne yapardım bilmiyorum.

“Şimdi gidebilir miyiz?” diye sordu Meg.

“Harika bir fikir,” dedim. “Fakat Percy’nin durumu pek iyi değil...”

“Yolun geri kalanını gidebilirim,” dedi Percy. “Tabii arabamı şu ağaçların arasından çıkartmayı başarırsam...” O tarafa baktığında yüzündeki ifade daha da acıklı bir hal aldı. “Olamaz ya, Hades...”

Yolun yan tarafına bir polis arabası park ediyordu. Polislerin çamurdaki tekerlek izlerini takip ettiklerini hayal ettim. O izler de onları üzerinden geçilmiş çite ve oradan da iki şeftali ağacının arasına sıkışmış Toyota Prius’a getirmişti. Polis arabasının tavan lambaları yandı.

“İşte bu harika,” diye mırıldandı Percy. “Prius’u çekerlerse ben bittim. Annemle Paul’ün o arabaya ihtiyaçları var.”

“Git polislerle konuş,” dedim. “Şu anda bu halinle bize bir yardımın olmayacak zaten.”

“Doğru diyor, biz başımızın çaresine bakarız,” dedi Meg. “Kampın şu tepelerin arkasında olduğunu mu söylemiştin?”

“Evet ama...” Percy kaşlarını çattı, muhtemelen nezlenin etkilerinden sıyrılıp aklını toplayarak düşünmeye çalışıyordu. “Pek çok kişi kampa Melez Tepesi’nin olduğu doğu tarafından girer. Batı sınırı daha vahşidir; tepeler, ormanlar, pek çok büyülerle doludur. Dikkatli olmazsanız kaybolabilirsiniz ve...” Tekrar hapşırırdı. “Eğer gerçekten yüzde yüz ölümlüyse Apollon’un içeri girebileceğinden de emin değilim.”

“Girerim.” Özgüvenli durmaya çalıştım. Başka bir şansım yoktu. Eğer Melez Kampı’na giremezsem... Hayır, olmaz. Ölümlü olarak ilk günümde iki kere saldırıya uğramıştım bile. Hayatta kalmamı sağlayacak başka bir B planı yoktu.

Polis arabasının kapısı açıldı.

“Hadi git,” dedim Percy’ye. “Ormanda yolumuzu buluruz. Polise hasta olduğun için direksiyonun hâkimiyetini kaybettiğini söyle. O zaman üzerine gelmezler.”

Percy güldü. “Öyle. Polisler de en az öğretmenler kadar beni sever.” Meg’e göz attı. “Bu meyve bebesi yaratığının varlığından memnun musun cidden?”

Şeftali hırladı.

“Merak etme,” dedi Meg. “Hadi evine git. Dinlen. Bol bol sıvı tüket.”

Percy’nin ağzında bir seğirme belirdi. “Poseidon’un oğluna bol sıvı tüketmesini mi söylüyorsun? Peki, bu hafta sonunu atlatmaya çalışacağım, olur mu? Gelebilirim gelip kampta size bakacağım çocuklar. Dikkatli olun ve...”

Mutsuzca kaleminin kapağına dokundu, Dalgakıran tekrar basit bir tükenmez kaleme dönüştü. Güvenlik güçlerine yakla-

şırken böyle yapması akıllıca bir davranıştı tabii. Percy hapşırıp burnunu çekerek tepeden aşağı indi.

“Memur bey?” diye seslendi. “Affedersiniz. Buradayım. Manhattan’ın ne tarafta olduğunu söyleyebilir misiniz?”

Meg bana döndü. “Hazır mısınız?”

Sırılsıklamdım ve tir tir titriyordum. Uzun geçmişime baktığımda en kötü günümü yaşıyordum. Ürkütücü bir kızla ve ondan da ürkütücü bir şeftali bebesiyle kalakalmıştım. Hiçbir şeye kesinlikle hazır değildim. Ayrıca deliler gibi kampa ulaşmak istiyordum. Orada bazı tanıdık yüzlerle karşılaşabilirdim. Hatta belki de mutluluktan uçan müritlerle. Bana soyulmuş üzüm, Oreo ve diğer kutsal sunulardan ikram ederlerdi.

“Tabii ki,” dedim. “Hadi gidelim.”

Şeftali karpos hırladı. Bize kendisini takip etmemizi belirten bir işaret yapıp tepelere doğru koşturdu. Belki de yolu biliyordu. Ya da belki bizi tüyler ürpertici bir ölümün pençelerine bırakacaktı.

Meg, ruh hali elverdiğince ağaç dallarında sallanarak, çamurda yanlamasına taklalar atarak onun arkasından seğirtti. Sanırdınız ki hastalık yayan hortlaklarla mücadeleden değil de harika bir piknikten dönüyorduk.

Yüzümü gökyüzüne döndüm. “Emin misin Zeus ha? Bana bunun epey detaylı hazırlanmış bir eşek şakası olduğunu söyleyip beni tekrar Olimpos’a çağırman için hiç geç değil. Dersimi aldım. Söz veriyorum.”

Külrengi kış bulutları yanıt vermedi. İç çekerek Meg’in ve küçük dalkavuğunun arkasından koştum.

9

*Ormanda bir yürüyüş
Sesler bana kafayı yedirtiyor
Spagettiden nefret ederim*

Rahat bir nefes aldım. “Bu kolay olmalı.”

Evet kabul ediyorum, Poseidon’la göğüs göğse çarpıştığımız mücadeleden önce de aynı şeyi söylemiştim ve pek de öyle kolay olmamıştı. Neyse ki Melez Kampı’na giden yol yeterince düz görünüyordu. Öncelikle normalde ölümlü gözlerimden saklanmış olduğu için kampı görebildiğime memnundum. Bu durum iyiye işaretti; kampa girebilecektim.

Durduğum tepenin zirvesinden baktığımda tüm vadi altımızda uzanıyordu: kuzeye doğru Long Island Sound ile sınır komşusu olan yaklaşık 7-8 metrekarelik bir orman alanı, çayırlar, çilek tarlaları ve diğer üç tarafta sırt sırta vermiş tepeler... Tam altımızda yaz kış yeşil kalan ağaçlardan çok sık bir orman, vadinin batı kısmını kaplıyordu.

Onun arkasında da Kamp Yeri’nin kış ışığında parlayan binaları: amfiteatr, kılıç savaşları arenası ve mermer sütunlarıyla açık

hava yemek çadırı. Kano gölünde bir kadirge süzölüyordu. Yirmi kulübenin etrafına dizildiği yeşilliğin ortasındaki kamp ateşi mutlulukla parlıyordu.

Çilek tarlalarının kenarında, beyaz şeritlerle gök mavisine boyanmış, dört katlı Viktoryan stili Büyük Ev duruyordu. Arkadaşım Chiron içeride, muhtemelen şömine başında çayını içiyordu. En sonunda bir sığınak bulacaktım.

Bakışlarımı vadinin uzak ucuna doğru çevirdim. Oradaki en yüksek tepede, su mermerinden altın Athena Parthenos zaferle ışıltılı parlıyordu. Bu görkemli heykel, bir zamanlar Yunanistan'daki Partenon'u onurlandırıyor. Şimdi de Melez Kampı'nın üzerindeydi ve vadiyi davetsiz misafirlerden koruyordu. Buradan bile, güçlü bir motorun ses hızının altındaki gümbürtüsü gibi gücünü hissedebiliyordum. Yaşlı Gri Gözler, her zamanki dikkatli, ciddi ve işinden başka bir şeyi gözü görmeyen haliyle tehditlere karşı tetikteydi.

Doğrusu ben olsam daha ilginç bir heykel koyardım oraya. Yine de Melez Kampı'nın panoraması etkileyici bir manzara sunuyordu. Burayı ne zaman görsem keyfim yerine geliyordu. Ah ah, nerde o eski günler... Ölümlülerin nasıl tapmak yapılacağını bildiği, adaklar yaktıkları o eski günler...

Antik Yunan'da her şey daha iyiydi! Tabii internet, çikolatalı kruvasan, ortalama yaşam süresi gibi modern insanların yaptığı birkaç küçük gelişme hariç.

Meg'in gördükleri karşısında ağzı açık kaldı. "Burayı nasıl olmuş da hiç duymamışım? İçeri girmek için bilet gerekiyor mu?"

Bir kahkaha attım. Şaşkın bir ölümlüyü aydınlatmak her za-

man hoşuma gitmiştir. “Bak gördün mü Meg, vadiyi büyüğü sınırlar kamufle ediyor. Dışarıdan pek çok insan sıradan bir araziden başka bir şey görmez. Eğer buraya yaklaşmaya kalkarlarsa kendilerini döne döne aynı yerde dolaşırken bulurlar. Gerçekten de, bir keresinde kampa dışarıdan pizza getirtmeye çalışmıştım. Çok can sıkıcı bir durumdu.”

“Pizza mı ısmarlamıştın?”

“Neyse, boş ver,” dedim. “Bilet konusuna gelince... Kamp herkesin içeri girmesine izin vermiyor doğru ama sen şanslısın. Yönetimdekileri tanıyorum.”

Şeftali hırlardı. Yeri kokladı, sonra bir ağız dolusu toprağı çiğneyip tükürdü.

“Buranın tadını sevmeydi,” dedi Meg.

“Hmm, evet...” Karposa bakıp kaşlarını çatıttım. “Kampa ulaştığımızda ona saksı toprağı ya da gübre bulabiliriz. Onu içeri almaları için yarı-tanrıları ikna edeceğim; fakat o da onların kafa-larını koparmazsa duruma büyük katkısı olur. En azından şimdi yapmasın bunu.”

Şeftali, şeftalilerle ilgili bir şeyler mırıldandı.

“Bir terslik var sanki.” Meg tırnaklarını yemeye başladı. “Bu orman... Percy’nin dediğine göre vahşi, büyüğü filan bir ormanmış.”

Ben de bir terslik olduğunu hissettim ama bunu ormanları genel olarak sevmeyişime yordum. Anlatmamamın daha iyi olacağı bazı nedenlerden dolayı gitmemeyi tercih ederdim. Çok... Rahatsız edici yerlerdi. Yine de hedefimizin görüş alanımızda olmasıyla her zamanki iyimserliğim geri gelmişti.

“Merak etme,” dedim Meg’e. “Bugüne bugün yanında bir tanrı var!”

“Eski tanrı.”

“Bunu ısrarla belirtip durmasan diyorum. Neyse, ne diyordum. Kampçılar çok arkadaş canlısı. Bizi sevinç gözyaşlarıyla karşılayacaklardır. Bir de oryantasyon videosunu gör bak!”

“Neyi neyi?”

“Kendi ellerimle hazırladım! Hadi gel. Orman o kadar da berbat bir yer olamaz.”

Orman o kadar da berbat bir yerdi.

İçine girer girmez ağaçlar gölgeleriyle neredeyse üzerimize üşüştüler. Ağaç gövdeleri birbirlerine kenetlenerek eski yolları kapatıp yeni yollar açtılar. Ağaç kökleri sürünerek yerlerde ilerliyor; tümsekler, düğümler, halkalar yaparak yolu engelli koşu parkuruna çeviriyorlardı. Koca bir spagetti kâsesinin üzerinde yürümek gibi bir şeydi.

Spagetti düşüncesi beni kurt gibi acıktırmıştı. Sally Jackson’ın yedi katlı dip sosunu ve sandviçlerini yiyeli daha sadece birkaç saat olmuştu; fakat ölümlü midem çoktan kasılıp açlıktan ezilmeye başlamıştı. Sesler bayağı sinir bozucuydu, özellikle de karanlık ürkütücü bir ormanda yürüyorken. Şeftali karpusun kokusu bile güzel gelmeye başlamıştı. Aklıma dondurmali şeftali tatlısının görüntüleri geliyordu.

Daha önce söylediğim gibi öyle pek ormanlara düşkün biri değilim. Kendi kendimi ağaçların beni gözetlemediğine, sadece kendi aralarında hırıldayıp fısıldaştıklarına ikna etmeye çalıştım. Altı üstü ağacı yani, ne olacaktı ki. Orman perisi ruhları dahi

olsalar beni binlerce yıl önce başka bir kıtada olan bir olaydan dolayı sorumlu tutacak değillerdi ya.

Neden tutmasınlar, diye sordum kendime. Sen hâlâ kendini sorumlu hissediyorsun.

Kendi kendime *kapa çeneni* dedim.

Saatlerce yürüdük. Büyük Ev'e ulaşmak için gerekenden çok daha uzun süredir. Normalde güneşe göre yönümüzü tayin edebilirdim. Bu çok şaşırtıcı olmazdı herhalde, ne de olsa gökyüzünde seyahat ederek bin yılımı geçirmiştım. Fakat gün ışığı ağaçların saçaklarından süzülerek iniyordu, gölgeler kafa karıştırıcıydı.

Aynı kaya parçasını üçüncü keredir geçince durdum ve malum gerçeği itiraf ettim: "Nerede olduğumuz hakkında en ufak bir fikrim yok."

Meg, pat diye kendini devrilmiş bir kütüğün üstüne attı. Yeşil ışıktaki hiç benzemediği kadar orman perisine benziyordu. Gerçi ağaç ruhlarının kırmızı spor ayakkabısı ve elden düşme polar ceket giydiklerine pek rastlanmazdı.

"Hiç yaban hayatına ait bir yeteneğin yok mu?" diye sordu. "Ağaçların kabuklarındaki yosunlardan yolu bulmak mesela? İzleri takip etmek ya da?"

"O daha çok kız kardeşimin alanına giriyor," dedim.

"Belki Şeftali bize yardım edebilir." Meg karposa döndü. "Bizi ormanın dışına götürecek yolu bulabilir misin?"

Son birkaç kilometredir Şeftali göz ucuyla etrafa bakınıp duruyor, sinirli sinirli homurdanıyordu. Şimdi de havayı kokluyor, burun delikleri titriyordu. Başını yana eğdi.

Yüzünü fosforlu bir yeşillik kapladı. Eski bir ağaç kabuğu parçası çıkardı, sonra bir yaprak girdabında kayboldu.

Meg pat diye ayağa kalktı. “Nereye gitti?”

Ormana bir göz attım. Şeftali’nin gayet akıllıca davranması bende şüphe uyandırmıştı. Tehlikenin yaklaştığını hissedip bizi terk etmişti. Yine de bunu Meg’e söylemek istemiyordum. Karposu bayağı sevmişti. (Küçük, tehlikeli bir yaratığa böyle bağlanmak ne saçma. Gerçi biz tanrılar da insanlara bağlanıyoruz, o yüzden eleştiri yapmaya hakkım yok.)

“Belki de izcilik yapmaya gitti,” dedim.

“Belki de bizim yapmamız gereken...”

APOLLON.

Ses kafamda yankılandı. Birisi gözlerimin arkasına kocaman hoparlörler yerleştirmişti sanki. Kendi bilincimin sesi değildi bu. Bir kere bilincim dışı değildi ve o kadar yüksek sesle de konuşmazdı doğrusu. Yine de bu kadının ses tonunda tüyler ürpertici bir tanıdık yan vardı.

“Sorun nedir?” diye sordu Meg.

Hava da bayıltıcı derecede ısındı. Ağaçlar sinekkapanın dikenli yaprakları gibi üzerime kapandılar.

Yüzümün yanından bir ter damlası süzüldü.

“Burada kalamayız,” dedim. “Bana eşlik et ölümlü.”

“Pardon?” dedi Meg.

“Hadi gidelim diyorum!”

Ağaç köklerinin üzerinden atlayıp el yordamıyla dallar ve kayalardan oluşan bir labirentin içinde kaçır gibi koştuk. Bir çakıl yatağının üzerinde akan berrak bir dereye ulaştık. Neredeyse

hiç yavaşlamadım. Hemen dereye daldım, dizlerime kadar soğuk suya girdim. Ses tekrar konuştu:

BENİ BUL.

Bu kez çok gürültülüydü, tren rayı mihı gibi alnıma saplandı. Sendeleyip dizlerimin üstüne düştüm.

“Hey!” Meg kolumu yakaladı. “Ayağa kalk!”

“Sen o sesi duymadın mı?”

“Hangi sesi?”

GÜNEŞİN BATIŞI, diye gürledi ses. *SON KITA*.

Yüzüstü dereye düştüm.

“Apollon!” Meg beni öbür tarafa çevirdi, sesinde paniğin yarattığı bir gerginlik vardı. “Hadi ama! Seni taşıyamam ki!”

Yine de taşımaya çalıştı. Beni derenin dışına sürüklerken bir yandan da kızıp küfretti. Ta ki onun da yardımıyla sürüne sürüne derenin kıyısına varmayı başarana kadar. Sırtüstü yattım, vahşi gözlerle ağaçların örtüsüne baktım. Sudan sıırıslıkam olmuş kıyafetlerim öyle soğuktu ki acı veriyordu. Vücudum basgitardaki E teli gibi tir tir titriyordu.

Meg üzerimdeki ıslak kışlık paltoyu çıkardı. Kendi paltosu bana çok küçüktü ama kuru polar ceketini omuzlarıma örttü. “Sakin ol,” dedi.

“Bana üşütük muamelesi yapma.” Kahkaham çok acıklı çıkmıştı. “Ama gerçekten duydum ki...”

ATEŞ SONUMU GETİRECEK. ÇABUK OL!

Ses dağılarak kızgın fısıltılardan oluşan bir koroya dönüştü. Gölgeler uzayıp daha da karanlıklaştı. Kıyafetlerimden Delphi'nin volkanik dumanları gibi buharlar yükseldi.

Bir yanım tortop olup oracıkta ölmek istedi. Bir yanım ayağa kalkıp çılgınca seslerin arkasından koşup kaynağını bulmak istedi. Fakat bunu yaparsam aklımı hepten yitirmekten korktum.

Meg bir şey söylüyordu. Omuzlarımı sarstı. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp burnunu burnuma değdirdi. Kendi alt üst olmuş yanısimam Meg'in kelebek gözlüklerinin camından bana bakıyordu. Bana bir tokat attı ve sözlerinin ne anlama geldiğini çözmeyi başardım: "AYAĞA KALK!"

Her nasılsa kalkabildim. Sonra iki büklüm olup öğürmeye başladım.

Yıllardır kusmamıştım. Nasıl berbat bir şey olduğunu unutmuşum.

Derken ne olduğunu anlamadan bir de baktım Meg'le sendeleye sendeleye ilerliyoruz. Ağırlığımı daha çok Meg çekiyor. Sesler fısıldayıp kendi aralarında tartıştılar, zihnimden küçük parçalar koparıp onları ormana taşıdılar. Yakında akıl makıl kalmayacaktı.

Bir anlamı yoktu. Ormanda kendi kendime dolaşıp aklımı yitirmeyi beklesem daha iyiydi. Bu fikir komik geldi. Kıkırdamaya başladım.

Meg yürümem için beni zorladı. Sözlerini anlayamıyordum ama ses tonunda kendi dehşetini bastırmaya yetecek kadar öfke, kararlılık ve inat vardı. Darmadağın olmuş kafamla ağaçların bizden ayrıldıklarını ve isteksizce ormanın doğruca dışına çıkan bir yol açtıklarını düşündüm. Uzakta bir kamp ateşi ve Melez Kampı'nın geniş çayırını gördüm.

Meg ağaçlarla konuşup onlara yolumuzdan çekilmelerini söylü-

yormuş gibi geldi bana. Bu deli saçmasıydı ama o sırada bana komik geliyordu. Kıyafetlerimden çıkan buhara bakılırsa sanırım kırk derece ateşle yanıyordum. Düşe kalka ormandan çıkıp marshmallow sandviçleri yapan gençlerin başına toplandığı kamp ateşine ulaştığımızda deliler gibi gülüyordum.

Bizi görünce ayağa kalktılar.

Üzerlerinde kot pantolonları ve kışlık paltoları, yan taraflarında değişik türde silahlarıyla bugüne kadar kamp ateşinde marshmallow pişirenler arasında gördüğüm en suratsız kişilerdi.

Onlara bakıp sırtıttım. “Selam! Ben Apollon!” dedim. Gözlerim kafamın içinde fırıl fırıl döndü ve bayıldım.

10

Arabam alevler içinde

Oğlum benden yaşlı

N'olur Zeus insaf et!

Rüyamda gökyüzünde güneş arabamla gezdiğimi gördüm. Arabamın üstü açıktı, Maserati modundaydı. Etrafta dolaşıyor, jet uçaklarına yolumdan çekilmeleri için korna çalıyor, soğuk stratosferin kokusunun keyfine varıyor ve en sevdiğim şarkıya kulak veriyordum: Alabama Shakes'ten *Rise to the Sun*.

Spyder'ı Google'ın kendi kendine giden arabasına dönüştürmeyi düşündüm. Müzik aletimi çıkarıp Alabama Shakes'in gitaristi Brittany Howard'ı gururlandıracak süper bir solo atmayı istiyordum.

Derken yolcu koltuğunda bir kadın belirdi. "Acele etmelisin, hadi," dedi.

Neredeyse güneşe sıçrayacaktım.

Misafirim eski Libya kraliçesi gibi giyinmişti. (Anlamalıydım. Ne de olsa birkaçıyla çıkmıştım.) Elbisesi kırmızı, siyah ve altın renkli çiçek tasarımlarıyla bezenmişti. Uzun, siyah saçlarında ka-

visli, minyatür bir merdiven gibi görünen, iki altın ray üzerinde gümüş ayakların dizili olduğu tacı vardı. Yüzü olgun bir insanın yüzüydü; fakat iyiliksever bir kraliçenin görüneceği biçimde görkemli görünüyordu.

O halde Hera filan olamazdı. Zaten Hera bana hiç bu kadar içten gülümsemezdi. Bir de bu kadın boynuna geniş, metal bir barış sembolü takmıştı; pek Hera'nın tarzı değildi.

Yine de onu tanıyormuşum hissine kapıldım. Yaşlı hippî havasına rağmen o kadar çekiciydi ki öyle ya da böyle bir akrabalığımız olduğunu düşündüm.

"Kimsin sen?" diye sordum.

Gözlerinde, yırtıcı bir kedininkini andıran tehlikeli bir gölge yanıp söndü. "Sesleri takip et."

Boğazımda şişkin bir yumru belirdi. Düşünmeye çalıştım ama beynim biraz önce katı meyve sıkacağı içine konmuş gibiydi.

"Ormanda sesinizi duydum... Bir kehanetten mi söz ediyordunuz?"

"Kapıları bul." Bileğimden yakaladı. "Önce onları bulman gerekiyor, anladın mı?"

"İyi ama..."

Kadın alevlere karıştı. Yanan bileğimi çektim ve güneş arabası pike yaparken tekerini tuttum. Maserati bir okul servisine dönmüştü; fazla sayıda insanı taşımam gerektiğinde kullandığım bir moddu bu. İçerisi dumanla doldu.

Arkamda bir yerlerde burnundan konuşan biri "Ne olursa olsun kapıları bul," dedi.

Dikiz aynasına baktım. Dumanların arasından leylak rengi bir

takım giymiş yapılı bir adam gördüm. Genelde baş belalarının takıldığı arka koltukta yayılmış oturuyordu. Hermes o koltuğu severdi ama bu adam Hermes değildi.

Gevşemiş bir çenesi, koca bir burnu ve o gıdılı çenesini kask kayışı gibi saran bir sakalı vardı. Saçları benimki gibi kıvrıkcık ve koyu renkliydi; fakat benimki kadar moda-ya uygun taranmış ve havalı değildi. Dudakları hoş olmayan bir şey koklamış gibi yu-kurı doğru kıvrıktı. Belki de otobüsün yanan koltuklarının ko-kusuydu.

“Kimsin sen?” diye bağırdım. Çaresizce arabayı pike yapma-sından alıkoymaya çalışıyordum. “Neden benim otobüsümde-sin?”

Adam gülümsedi, yüzü daha da çirkinleşti. “Ben senin soyun-danım, beni tanımadın mı? Çok kırıldım!”

Onun kim olduğunu kafamda oturtmaya çalıştım. Lanetlen-miş ölümlü beynim çok küçüktü, çok katıydı. Dört bin yıllık anıları safra çıkarırcasına kusmuştu.

“Hayır, üzgünüm ama hatırlamıyorum,” dedim.

Alevler mor kol uçlarını yalayıp geçerken o gülüyordu. “Üz-gün filan değilsin daha ama olacaksın. Bana kapıları bul. Beni Kâhin’e götür. Yakıp kül etmeyi severim!”

Güneş arabası sarsılarak yeryüzüne doğru giderken alevler beni yaktı. Direksiyonu kavradım ve otobüs camının arkasında beliren heyula gibi bronz yüze dehşet içinde bakakaldım. Oto-büsten daha geniş bir metalden oluşan, morlar içindeki adamın yüzüydü. Ona doğru atılınca...

Ardından titreyerek ter içinde uyandım.

“Sakin ol.” Biri elini omzuma koydu. “Doğrulmaya çalışma.”

Doğal olarak doğrulmaya çalıştım.

Yatağımın başında bekleyen kişi, benim yaşlarımda (ölümlü yaşımlı kastediyorum) önüne dökülen sarı saçları, mavi gözleri olan bir genç adamdı. Cebinde OKEMO DAĞI yazan önü açık bir kayak ceketıyla, doktor önlüğü giymişti. Yüzü kayak yapmış birinin yüzü gibi güneşten yanmıştı. Onu tanıyor olmam gerektiğini hissettim. (Olimpos’tan buralara düştükten sonra bu duyguyu sık sık yaşar olmuştum.)

Bir kulübenin ortasında bir bebek karyolasında yatıyordum. İki tarafta duvarlar boyunca ranzalar sıralanmıştı. Tavandan sedir ağacından, kaba kirişler geçiyordu. Beyaz badanalı duvarlar, silah ve palto asmak için birkaç kanca dışında boştu.

Hemen her çağda (Antik Yunan’da, ortaçağ Fransasında, günümüzün Iowa çiftliklerinde) kendi halinde bir yerleşim olabilirdi. İçerisi temiz çarşaf ve kurutulmuş adaçayı kokuyordu. Ortamdaki tek dekoratif eşya, pencere önündeki, dışarıdaki soğuk havaya rağmen neşeli sarı tomurcukların serpildiği çiçek saksılarıydı.

“Bu çiçekler...” Sesim, rüyamdaki dumanları içime çekmişim gibi hırıltılıydı. “Benim kutsal adam Delos’tan.”

“Aynen öyle,” dedi genç adam. “Bunlar sadece Yedinci Kulübe’nin içinde ve etrafında yetişiyorlar. Bu kulübede yani. Kim olduğumu biliyor musun?”

Yüzünü inceledim. Bakışlarının sakinliği, dudaklarına yerleşen gülümseme, kulaklarının arkasına kıvrılmış saçlarının duruşu... Kafamda bir kadının belli belirsiz hatırası vardı. Austin’de karşılaştığım, Naomi Solace isminde bir folk şarkıcısı. Onu düşü-

nürken şu anda bile kızarıyorum. Bu yeniyetme halimde, onunla aramızda yaşananlar bana uzun zaman önce izlediğim bir film-denmiş gibi gelmişti. Anne babamın izlememe izin vermeyecekleri bir film-den.

Gelgelelim bu çocuk kesinlikle Naomi'nin oğluydu.

Bu da benim oğlum olduğu anlamına gelirdi.

Bu da çok ama çok tuhaf bir şeydi.

“Sen Will Solace’sın,” dedim. “Ee şey... Yani benim...”

“Evet,” dedi Will. “Ne acayip.”

Ön lobum kafatasımın içinde yüz seksen derece döndü. Yan tarafa yattım.

“Dur, dur.” Will duruşumu düzeltti. “Seni iyileştirmeye çalışıyorum ama doğrusu sende ne rahatsızlık olduğunu anlayamadım. Sende kan var, ikor değil. Yaraların çok çabuk iyileşiyor ama yaşamsal bulguların tamamen insanlara özgü.”

“Bana bunu hatırlatma.”

“Öyle ama...” Elini alnıma koyup bana yoğunlaşarak kaşlarını çattı. Parmakları hafifçe titredi. “Sana nektar vermeye çalışana kadar bunların hiçbirini bilmiyordum. Dudakların yanmaya başladı. Seni neredeyse öldürüyordum.”

“Ah...” Dilimi alt dudağıma götürdüm, külçe gibiydi ve hissizdi. Bu durum rüyamdaki yangının ve dumanın bir açıklaması olabilir mi diye düşündüm. Öyle olduğunu umuyordum. “Meg benim durumumu sana söylemiştir herhalde.”

“Evet söyledi sanırım.” Will bileğimi alıp nabzımı yokladı. “Benim yaşımda görünüyorsun, on beş civarında. Kalp atışların normale döndü. Kaburgaların iyileşiyor. Burnun şişmiş ama kırık değil.”

“Bir de sivilcem var,” dedim sızlanarak. “Ve şu göbek.”

Will kafasını yana eğdi. “Sen ölümlüsün ve derdin bu mu?”

“Haklısın. Gücüm yok. Siz önemsiz yarı-tanrılardan bile daha zayıfım!”

“Sağ ol be...”

Neredeyse “baba” diyecekti de kendini son anda durdurdu gibi geldi bana.

Bu genç adamı oğlum olarak düşünmek zordu. Gayet akli başında, gayet alçakgönüllü ve gayet sivilcesizdi. Ayrıca benim varlığımla büyülenmiş görünmüyordu. Aslında ağzının köşesi seğirmeye başlamıştı.

“Peki eee... Bu durum sana komik geldi mi?” diye sordum.

Will omuz silkti. “Ya bu durumu komik bulacaksın ya da dehşete kapılacaksın. Babam, tanrı Apollon on beş yaşında ve...”

“On altı,” diye düzelttim. “Lütfen on altı diyelim.”

“On altı yaşında bir ölümlü, kulübümde bir bebek yatağında yatıyor ve bütün iyileştirici yeteneklerime (ki bunları senden aldım) rağmen onu nasıl iyi edeceğimi bulamadım.”

“Beni iyi etmek diye bir şey söz konusu değil,” dedim umutsuzca. “Olimpos’tan sürüldüm. Hayatım Meg isminde bir kızın elinde. Daha kötü bir durum olamazdı!”

Will güldü. Bunun büyük bir cesaret gerektirdiğini düşündüm. “Meg hoş birine benziyor. Şimdiden Connor Stoll’un gözlerine dirsek atıp Sherman Yang’ın bacak arasını tekmeledi bile.”

“Ne yaptı, ne yaptı?”

“Buraya uyum sağlaması çok kolay olacak. Dışarıda seni bekliyor. Diğer pek çok kampçıyla birlikte.” Will’in gülümsemesi kay-

boldu. “Hazır olduğunda sana pek çok soru soracaklar. Herkes senin gelişinin, ölümlü durumunun, kampta olanlarla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyor.”

Kaşlarını çattım. “Kampta neler oluyor ki?”

Kulübenin kapısı açıldı. İki yarı-tanrı daha içeri girdi. Biri on üç yaşlarında uzun bir çocuktü, teni parlak bronz rengindeydi. İncecik örülmüş saçları DNA sarmallarını andırıyordu. Siyah yün denizci montu ve siyah kot pantolonuyla on sekizinci yüzyıldaki bir balina avı teknesinden biraz önce inmiş gibiydi. Diğer gelen kişi de haki renkli bir kamuflaj kıyafeti giymiş daha genç bir kızdı. Omzunda, içi dolu bir ok torbası vardı. Kısacık, kızıl saçlarının kimi tutamları fosforlu yeşile boyanmıştı, ki bu durum kamuflaj kıyafetini boşa çıkarıyor görünüyordu.

Gülümsedim ve gerçekten isimlerini hatırlamaktan memnun oldum. “Austin,” dedim. “Ve Kayla, öyle değil mi?”

Dizlerinin üzerine çöküp minnettarlıkla gözyaşlarına boğulmak yerine gergin gergin birbirlerine baktılar.

“Gerçekten sensin demek,” dedi Kayla.

Austin kaşlarını çattı. “Meg bize bir iki sokak serserisi tarafından dövüldüğünü söyledi. Hiçbir gücünün kalmadığını, ormanda kendini iyice kaybettiğini anlattı.”

Ağızma yanmış okul otobüsü döşemesi tadı geliyordu. “Meg çok fazla konuşuyor.”

“Şimdi sen ölümlü müsün?” diye sordu Kayla. “Tamamen ölümlü gibi misin yani? Bu durum okçuluk yeteneklerimi kaybedeceğim anlamına mı geliyor? On altı yaşına kadar Olimpiyatlar’a hak kazanamayacak mıyım?”

“Ve müzik yeteneğimi kaybedersem...” Austin başını salladı. “Hayır ya, bu doğru değil. Son videom haftada hemen hemen beş yüz bin defa izlendi. Ne yapmam gerekir ki?”

Çocuklarımla doğru önceliklerinin olması yüreğimi ısıttı: yetenekleri, görünüşleri, YouTube’da izlenme sayıları. Tanrıların çocuklarının hayatına yeterince dahil olmayan ebeveynler olduklarına dair istediğinizi söyleyin; bizim pek çok iyi özelliğimiz çocuklarımıza geçiyor.

“Dertlerim sizi etkilemesin,” dedim. “Eğer Zeus geçmişe dönük olarak bütün tanrısal güçlerimi benim neslimden gelenlerin elinden alsaydı ülkedeki tıp okullarının yarısı boş kalırdı. Rock and Roll Onur Listesi ortadan kalkardı. Tarot kartı okuma endüstrisi bir gecede tarihe karıştırdı!”

Austin omuzlarını düşürdü. “İyi bari.”

“Yani sen ölümlüyken can verirsen, biz kaybolmayacak mıyız?” diye sordu Kayla.

“Çocuklar,” diye araya girdi Will. “Hemen Büyük Ev’e gidip Chiron’a buradaki... Hastamızın kendine geldiğini söyleyin. Biz de onunla geliriz şimdi. Ha bir de, dışarıdaki kalabalığı dağıtabilirseniz dağıtın, olur mu? Herkesin birden Apollon’un üstüne hücum etmesini istemiyorum.”

Kayla ile Austin bilgece başlarını salladılar. Çocuklarım olarak paparazzileri denetim altına tutmanın önemini bildikleri aşikârdı.

Onlar gider gitmez Will mahcup mahcup gülümsedi. “Bir şok yaşıyorlar. Hepimiz öyle. Buna alışmak biraz zaman alacak. Artık bu her ne ise.”

“Sen çok şok geçirmiş görünmüyorsun,” dedim.

Will alçak sesle güldü. “Korku içindeyim. Fakat baş danışman olarak öğrendiğim bir şey, herkesin iyiliği için bu korkuyu saklamak zorunda olduğun. Hadi şimdi seni ayağa kaldıralım bakalım.”

Pek kolay olmadı. İki kere düştüm. Başım döndü, gözlerim yuvalarında mikrodalga fırına konulmuş gibi oldu. Son gördüğüm rüyalar (tacı olan kadın, barış simgesi, mor takımlı adam) ırmaktaki alüvyonlar gibi beynimde çalkalanmaya devam ederek düşüncelerimi bulandırdı.

Beni Kâhin’e götür. Onu yakıp küle çevirmek çok hoşuma gider!

Külübe üzerime üzerime gelmeye başladı. Dışarı çıkıp temiz hava almaya can atıyordum.

Kız kardeşim Artemis’le benim uzlaştığımız bir konu vardı: Zahmete değecek her arayış içeride değil dışarıdadır. Müzik en güzel gök kubbenin altında çalınır. Şiir agorada paylaşılmalıdır. Okçuluk açık havada kesinlikle daha kolaydır. Bunu bir kere babamın taht odasında hedef talimi yapmayı denedikten sonra doğruladım. Ve güneşi sürmek... Eh, o da iç mekânda yapılan bir spor değil.

Dayanak olması için Will’e yaslanarak dışarı çıktım. Kayla ve Austin kalabalığı dağıtma konusunda başarılı olmuşlardı. Artık beni bekleyen tek şey (ve neşe ve mutluluk) kampta belli ki Bacakarasıteklemeleyen McCaffrey olarak nam salan genç efendim Meg’di.

Üzerinde hâlâ biraz kirlenmiş olsa da Sally Jackson’ın elden düşme yeşil elbisesi vardı. Tozlukları yırtılıp parçalanmıştı. Pazu-sundaki bir dizi ince yara bandı, ormanda almış olabileceği kötü bir yaranın üzerini kapatıyordu.

Bana doğru bir baktı, yüzünü buruşturdu, ardından dilini çı-

kardı. “Öğk, ne biçim görünüyorsun.”

“Sen de her zamanki gibi çok sevimlisin,” dedim.

Gözlüklerini düzeltti, ta ki gözünde insanın canını sıkacak kadar çarpık duruncaya kadar. “Öleceksin filan sandım.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

“Yok.” Omuz silkti. “Bana hâlâ bir yıl hizmet etmekle borçlusun. Hoşuna gitsin ya da gitmesin aramızda bir bağ var!”

İç çektim. Meg’in yanma geri dönmek ne kadar da harikaydı.

“Sanırım sana teşekkür etmem gerekiyor...” Ormanda kendimi kaybetmem konusunda hayal meyal bir şeyler hatırlıyordum. Meg’in beni taşımasını, ağaçların bize yol açtığını... “Bizi ormandan nasıl çıkardın?”

Yüzünde birden temkinli bir ifade belirdi. “Ne bileyim. Şans işte.” Will Solace’ı başparmağıyla dürttü. “Onun söylediğine bakılırsa gece çökmeden oradan çıkmamız isabetli olmuş.”

“Niye ki?”

Will yanıt vermeye girişti, sonra belli ki aklına daha iyi bir fikir geldi. “Chiron anlatsın. Hadi gidelim.”

Melez Kampı’nı kışın nadiren ziyaret etmişliğim vardı. En son üç yıl önce, Thalia Grace adında bir kız otobüsümün kano gölüne çakılmasına neden olduğunda gelmiştim.

Kampta tek tük birilerinin olmasını beklemiştim. Çoğu yarı-tanrının sadece yazın geldiğini, okul zamanı boyunca sadece küçük bir grubun (çeşitli nedenlerle kampı yaşayabilecekleri en güvenli yer olarak gören kişilerin) orada kaldığını biliyordum.

Yine de ne kadar az sayıda yarı-tanrı gördüğüme fena halde şaşırmıştım. Yedi Numaralı Kulübe örnek olarak alınırsa her ku-

lbede yirmi kampılılık kalacak yer vardı. Bu da en fazla dört yüz yarı-tanrı yapardı. Çeşitli birlikler ya da harika bir tekne partisi için yeterli sayıda kişiydi.

Yine de kampta yürürken gördüklerimiz bir elin parmaklarını geçmezdi. Gnbatımının azalan ışığında bir kız tek başına bir taraftan lavların indiğı tırmanma duvarına tırmanıyordu. Gölge l bir grup kadirganın teizatını kontrol ediyordu.

Bazı kampçılar, aval aval bana bakma fırsatını kaçırmayıp kendilerini dışarı atmışlardı. Kamp ateşinin yanında genç bir adam oturmuş, bir yandan kalkanını cilalıyor bir yandan da kalkanın yansıtıcı yüzeyinden beni gözetliyordu. Başka bir arkadaş, Ares kulübesinin dışındaki dikenli telleri birbirine bağılarken dik dik bana baktı. Yryşndeki tuhaflığa bakılırsa kısa süre önce bacak arası tekmelenen Sherman Yang'ın ta kendisiydi.

Hermes kulübesinin kapısında iki kız, yanlarından geçerken kıkırdayıp gülüştüler. Genellikle bu tip dikkat çekmeler beni çok da rahatsız etmezdi. Yarattığım cazibenin karşı konulmazlığı gayet anlaşılır bir şeydi. Fakat şimdi yüzüm yanıyordu. Ben, ben ki aşkın eril kusursuzluk örneğı, şaşşal, toy bir oğılana dnştrlmştm.

Gökyüzüne bakıp bu adaletsizlik için avazım çıktığı kadar bağırabilirdim ama bu feci utandırıcı bir durum olurdu.

Nadasa bırakılmış ilek tarlalarının içinden ilerledik. Melez Kampı'nın yuvarısında, yüksek bir am ağıacının en alt dalında Altın Post ışıldadı. Ağıacın gövdesine sarılan koruyucu ejderha Peleus'un başından buhar dalgaları yükseldi, Ağıacın yakınında, Athena Parthenos günbatımında kızgınlıktan kıpkırmızı grn-

yordu. Ya da belki de beni gördüğüne sevinmemişti. (Athena, Truva Savaşı'ndaki ufak dargınlığımızı bir türlü aşamamıştı.)

Tepeye giden yolun yarısında Kâhin'in mağarası gözüme çarptı; girişi bordo renkli, kalın perdelerle gizlenmişti. İki tarafındaki meşaleler yanmıyordu. Bu durum, genellikle kâhin Rachel Dare'in yerinde olmadığına işaretledi. Bu beni rahatlatmış mı yoksa hayal kırıklığına mı uğrattı emin değildim.

Her ne kadar kehanetleri yönlendirmese de Rachel akıllı bir genç kadındı. Ona problemlerim konusunda danışmayı umuyordum. Öte taraftan, kehanet gücü besbelli sonlandığı için (bu durumda ufak bir payım olabilir) Rachel'in beni görmek isteyeceğinden emin değildim. Asıl Adam'ından bazı açıklamalar bekleyebilirdi açıklamanın* öncüsü ve en iyi uygulayıcısı olmama rağmen ona verecek bir yanıtlım yoktu.

Alev alan otobüs rüyası aklımın bir köşesinde kalmıştı: muhteşem taçlı kadının beni kapıları bulmaya zorlaması, leylak renkli takım giymiş, çirkin adamın beni Kâhin'i yakmakla tehdit etmesi...

Neyse... Mağara oracıktaydı. Taçlı kadının kapıları bulmak konusunda niye bu kadar sıkıntı yaşadığı ya da çirkin adamın, mor perdelerden başka bir şey olmayan "kapıları" yakmakta neden bu kadar ısrarcı olduğundan emin değildim.

Tabii eğer bu rüya Delphi Kâhini'nden başka bir şeye işaret etmiyorsa...

Zonklayan şakaklarımı ovdum. Oralarda olmayan hatıralarıma ulaşmaya, engin bilgi deryama dalış yapmaya çalışıyordum

* *İng.* Mansplaining olan kavram. Yazar Rebecca Solnit tarafından ilk kez kullanılmış ve feminizm literatürüne eklenmiş bir terimdir. Sürekli kendini yücelten beyaz erkek söylemi anlamına gelir. (e.n)

fakat karşımda bula bula bir çocuk havuzu buluyordum. Çocuk havuzundan bir beyinle elinizden pek bir halt gelmiyordu.

Büyük Ev'in verandasında koyu renk saçlı genç bir adam bizi bekliyordu. Üzerinde rengi atmış siyah bir pantolon, bir Ramones tişörtü (müzik zevki için ekstra puanı hak ediyordu) ve simsiyah bir deri ceket vardı. Yan tarafından Styks demir kılıcı sarkıyordu.

"Seni hatırlıyorum," dedim. "Hades'in oğlu Nicholas mı?" dedim.

"Nico di Angelo." Beni baştan aşağı süzdü, gözleri kırık cam parçaları gibi renksiz ve keskindi. "Demek gerçekten doğru. Tamamen bir ölümlüsün. Etrafında bir ölüm bulutu var. Yüksek bir ölüm ihtimali."

Meg burnundan sesler çıkarak güldü. "Hava durumu gibi bir şey."

Bunu hiç de komik bulmadım. Hades'in oğullarından biriyle yüz yüze olunca aklıma salgın hastalık oklarımla Yeraltı'na yolladığım pek çok ölümlü geldi. Yapılan kötülüklerin karşılığında haydi haydi hak edilmiş cezaları dağıtmak bana hep en kıyağından bir eğlence gibi görünmüştü. Kurbanlarımla gözlerindeki korkuyu şimdi şimdi anlamaya başlamıştım. Üzerimde bir ölüm bulutunun dolaşmasını istemiyordum. Kesinlikle Nico di Angelo'nun babasının önünde yargılanmak istemiyordum.

Will elini Nico'nun omzuna koydu. "Nico, insanlara nasıl davranman gerektiği hakkında seninle bir konuşma daha yapmamız gerekiyor."

"Ben burada aşikâr bir durumdan bahsediyorum. Eğer bu

Apollon ise ve ölüyorsa, hepimizin hali harap.”

Will bana döndü. “Erkek arkadaşım adına özür diliyorum.”

Nico gözlerini devirdi. “Lütfen rica etsem biraz...”

“Özel bir adamı mı tercih edersin?” diye sordu Will. “Yoksa hayat arkadaşını mı?”

“Seni düşünecek olursam hayat sıkıntım demem gerekiyor,” diye homurdandı Nico.

“Öyle olsun. Bunun için sonra görüşeceğiz.”

Meg akan burnunu sildi. “Ne kadar çok kavga ediyorsunuz. Bir sentor göreceğimizi sanıyordum.”

“Buradayım.” Sineklik kapısı açıldı. Chiron başını kapı çerçevesinden kurtarmak için eğerek kendini ortaya attı.

Belden yukarısına bakınca, her hücresiyle ölümlü dünyada görünmeye çalıştığı profesör gibiydi. Kahverengi yün ceketinin dirsek kısımlarında yamaları vardı. Pileli frak gömleği yeşil kravatına tam uymuyordu. Sakalı özenle tıraş edilmişti fakat tiftik tiftik olmuş saçları tertipten sınıfta kalırdı.

Belden aşağısına bakınca da beyaz bir attı. Eski arkadaşım, bakışları her ne kadar huzursuz ve şaşkın olsa da gülümsedi. “Apollon burada olman ne güzel. Seninle kayıplar hakkında konuşmamız gerek.”

11

Gereksizler klasörüne bak

Yoksa kehanetler orada değil mi?

Hayır mı? O zaman bilemeyeceğim. Hoşça kal!

Meg bakakaldı. “G-Gerçekten de sentormuş...”

“Harika tespit,” dedim. “Sanırım alt tarafının at olması onu ele veriyor, değil mi?” dedi.

Koluma bir yumruk attı. “Chiron,” dedim, “Bu Meg McCaffrey, yeni efendim ve harika bir insanı çileden çıkarma ustası. Kayıplarla ilgili bir şey mi söylüyordun?”

Chiron kuyruğunu şaklattı. Toynakları verandanın tahtalarında *tak tak* diye sesler çıkarıyordu.

Ölümsüz biriymi fakat yine de görünür yaşı yüzyıldan yüzyıla değişkenlik gösteriyor gibiydi. Bıyıklarını bu kadar beyazlamış, gözlerinin etrafındaki çizgileri böyle derin hatırlamıyordum. Kampta her ne oluyorsa onda strese neden olduğu çok açıktı.

“Hoş geldin Meg.” Chiron dostane bir tonda konuşmaya çalıştı ama bana kalırsa daha çok kahramanca bir ses tonuydu. Tabii karşısındakinin Meg olduğu düşünülürse... “Ormanda bü-

yük bir cesaret göstermişsin sanırım. Pek çok tehlikeye rağmen Apollon'u buraya getirdin. Seni Melez Kampı'nda görmekten memnun oldum."

"Teşekkür ederim," dedi Meg. "Gerçekten bayağı uzunsun. Başını lambalara filan çarpmıyor musun?"

Chiron bir kahkaha attı. "Bazen. İnsan ölçüsüne yakın olmak istersem sihirli bir tekerlekli sandalyem var. Onun sayesinde alt bedenim değişerek... Neyse, şu anda önemli değil bu."

"Kayıplar demiştin," diye atıldım. "Neler kaybıldı?"

"Ne değil kim," dedi Chiron. "Hadi içeride konuşalım. Will, Nico, diğer kampçılara bir saat içinde akşam yemeği için toplanacağımızı haber verir misiniz? O sırada güncel bilgileri paylaşacağım. Bu arada kimse kampta tek başına gezinmesin. Eş sistemini uygulayın."

"Anlaşıldı." Will Nico'ya baktı. "Benim eşim olur musun?"

"Şapşalın tekisin sen," dedi Nico.

İkisi birbirleriyle didişerek yanımızdan uzaklaştılar.

O sırada oğlumu Nico di Angelo ile gördüğümde ne hissettiğimi merak ediyor olabilirsiniz. Doğrusu, itiraf edeyim ki Will'in Hades'in oğullarından birine olan çekimini anlamıyordum ama eğer Will karanlık sezgilerle mutlu olacaksa...

Ha. Belki bazılarınız onu bir kız yerine bir erkekle gördüğümde ne hissettiğimi merak ediyordur. Eğer derdiniz buysa, rica ediyorum. Biz tanrılar böyle meselelere takılmayız. Mesela benim... Bir düşüneyim... Tam otuz üç ölümlü kız arkadaşım ve on bir erkek arkadaşım oldu. Sayısını bile unuttum. En büyük iki aşkım elbette Daphne ile Hyakinthos'tu. Tabii benim kadar popüler bir tanrı olduğunuzda...

Bir dakika. Biraz önce hoşlandığım kişileri mi söyledim ben? Söylemedim, değil mi? Olimpos tanrıları aşkına, isimlerini söylediğimi unuttum. Çok utandım şimdi. Lütfen bir şey söylemeyin. Bu ölümlü hayatta kimseye âşık olmadım.

Kafam öyle karman çormandı ki.

Chiron bizi, rahat deri koltukların şöminenin etrafında V biçiminde dizildiği oturma odasına aldı. Şömine rafının üzerinde doldurulmuş bir leopar mutlu mesut horluyordu.

“Canlı mı?” diye sordu Meg.

“Sessiz ol.” Chiron tırıs tırıs tekerlekli sandalyesinin yanına gitti. “Bu Seymour. Eğer konuşurken sessiz olursak onu uyandırmamayı başarabiliriz.”

Meg hemen oturma odasını incelemeye başladı. Eğer onu tanırıyorsa, kesin leopar uyandığında etrafta ona fırlatabileceği ufak tefek bir şeyler var mı diye bakınıyordu.

Chiron tekerlekli sandalyesine yerleşti. Arka bacaklarını sandalyenin yanlış kısmına yerleştirdi. Sonra tekrar geri kalktı, büyümlü bir biçimde at kısımlarını küçülttü. Ta ki orada oturan bir adam görüntüsüne ulaşana kadar. Bu göz yanılsamasını tamamlamak için menteşeli ön paneller kapandı ve sahte insan bacakları çıktı. Normalde o bacaklar, “profesör” kılığını destekleyecek biçimde kumaş pantolon ve mokasen ayakkabılarla tamamlanırdı fakat Chiron bugün farklı bir görünüm peşindeydi.

“Bu yeni imajın herhalde,” dedim.

Chiron, kırmızı pullu yüksek topuklu ayakkabılar ve file çorap giyen mankenin biçimli kadın bacaklarına baktı. Derin bir iç çekti. “Anlaşıldı, Hermes kulübesi son zamanlarda yine *Rocky*

Horror Picture Show filmini izlemiş. Onlarla bir konuşmam gerekecek.”

Rocky Horror Picture Show denince aklıma güzel hatıralarım geldi. Bu kostümlü oyunun gece yarısı gösterilerinde Rocky'yi oynamıştım. Çünkü karakterin kusursuz fiziği benim fiziğimden esinlenilerek yaratılmıştı.

“Dur, tahmin edeyim,” dedim. “Bu eşek şakasını yapanlar Connor ve Travis Stoll, öyle değil mi?”

Yan tarafındaki sepetten Chiron tüylü bir battaniye alıp sahte bacaklarının üzerine yerleştirdi. Yine de kırmızı ayakkabılar alt taraftan görünüyordu. “Aslında Travis bu sonbaharda üniversiteye gitti. Öyle olunca Connor da biraz duruldu.”

Meg eski bir Pac-Man bilgisayar oyunundan başını kaldırıp “O Connor dediğiniz çocuğun gözüne bir tane indirdim,” dedi.

Chiron irkildi. “Ne hoş... Her neyse, şu anda Julia Feingold ve Alice Miyazawa var. Eşek şakası görevini onlar devraldılar. Yakında onlarla tanışırsınız.”

Kızları hatırladım; Hermes kulübesinin önünden geçerken bana bakıp kıkırdayanlardı. Tekrar yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim.

Chiron kanepeleri işaret etti. “Oturun lütfen.”

Meg, yirmi saniyesini verdiği Pac-Man'ın yanından ayrılıp kelemenin tam anlamıyla duvara tırmanmaya başladı. Yemek salonu kısmında asma yaprakları çiçekliydi. Eski arkadaşım Dionisos'un işi olduğuna şüphe yoktu. Meg, yılan başlı avizeye ulaşmak için asmanın kalın gövdelerinden birine tırmandı.

“Hmm Meg,” dedim. “Biz Chiron'la konuşurken sen de or-

yantasyon videosunu izlesen diyorum, ne dersin?”

“Ben zaten bir sürü şey biliyorum,” dedi. “Sen bayıldığında kamptakilerle konuştum. ‘Modern yarı-tanrılar için güvenli bir yer,’ falan filan işte.”

“Ama bahsettiğim film çok güzel,” diye ısrar ettim. “1950’lerde kısıtlı bir bütçeyle çekmiştim. Kimi kamera hareketleri çığır açıcı. Bence sen mutlaka...”

Asma yaprakları duvardan sıyrıldı. Meg yere çakıldı. Burnu bile kanamadan zınk diye ayağa kalktı ve o sırada büfede bir kurabiye tabağı gördü. “Bunlardan yemek serbest mi?” diye sordu.

“Elbette evlat,” dedi Chiron. “Yanında çay da getirebilir misiniz lütfen?”

Yani Meg başıma kalmıştı. Kanepenin kolundan bacaklarını sarkıtıyor, kurabiyelere yumuluyor, Chiron bakmadığı zaman Seymour’un uyuyan kafasına kurabiye parçaları fırlatıyordu.

Chiron bana bir fincan Darjeeling çayı koydu. “Bay D sizi karşılamaya gelmediği için üzgünüm.”

“Bay D mi?” diye sordu Meg.

“Dionisos,” diye açıkladım. “Şarap tanrısı. Ayrıca bu kampın başındaki kişi.”

Chiron çayımı uzattı. “Gaia ile savaştıktan sonra Bay D kampa geri dönmüştür diye düşünmüştüm ama anlaşılan dönmemiş. Umarım iyidir.”

Yaşlı sentor beklenti içinde bana baktı ama paylaşılabilecek bir şeyim yoktu. Son altı ay benim için koca bir boşluktan ibaretti. Diğer Olimposluların neler yaşadığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Hiçbir şey bilmiyorum,” diye itiraf ettim. Son dört bin yıl

içinde nadiren söylediğim sözlerdi bunlar. Ağızda kötü bir tat bırakıyorlardı. Çayımı içtim, onun tadı da bundan daha az acı değildi. “Son havadislerden haberdar değilim. Bu açığımı senin kapatmanı umuyordum.”

Chiron hayal kırıklığını gizleme konusunda çok beceriksizdi. “Anlıyorum...”

Anladım ki o da yardım ve rehberlik umudu içindeydi. Benim ondan beklediklerimin aynısını benden bekliyordu. Bir tanrı olarak benden daha önemsiz varlıkların sırtlarını bana dayamasına, bunun için bana dua edip yalvarmasına alıştım. Fakat şimdi bir ölümlüydüm, bana bel bağlanması beni biraz ürkütüyordu.

“Nedir buradaki kriz?” diye sordum. “Bakışların Truva’daki Cassandra ya da Alamo Savaşı’nda savaşıyan Jim Bowie’nin bakışlarına benziyor. Kuşatma altındaymışsınız gibi.”

Chiron karşılaştırmaya itiraz etmedi. İki eliyle çay fincanını kavradı.

“Biliyorsun ki Gaia ile savaş sırasında Delphi Kâhini’nin kehanetleri sona erdi. Aslına bakarsan geleceği görme konusundaki bütün bilinen sistemler birden çöktü.”

“Çünkü Delphi’nin asıl mağarası ele geçirildi,” dedim iç çekerek. Sorumlu bulunuyormuşum gibi hissetmemeye çalıştım.

Meg leopar Seymour’un burnuna bir çikolata parçası fırlattı. “Delphi Kâhini. Percy bundan bahsetmişti.”

“Percy Jackson mı?” Chiron oturduğu yerden doğruldu. “Percy senin yanında mıydı?”

“Bir süreliğine.” Percy’yle şeftali bahçesindeki mücadelemizi ve onun New York’a dönüşünü hatırladım. “Bu hafta sonu gele-

bilirse uğrayacağını söyledi.”

Chiron umutsuzluğa düşmüş görünüyordu. Sanki benim varlığım tek başına yeterli değildi. Buna inanabiliyor musunuz?

“Her ne olursa olsun, biz sandık ki savaş bitince Kâhin tekrar işini yapmaya devam edecek. Öyle olmayınca da... Rachel endişelendi.”

“Rachel kim?” diye sordu.

“Rachel Dare,” dedim. “Kâhin.”

“Kâhin dediğiniz bir yer sanıyordum ben.”

“Öyle.”

“O halde Rachel işini yapamayan bir yer mi?”

Tekrar tanrı olsaydım bu kızı mavi karınlı bir kertenkeleye çevirir ve bir daha görmemek üzere yaban hayatına bıraktırdım. Neyse ki, bu düşünce beni rahatlatmıştı.

“Asıl kâhin Yunanistan’da bir yer,” dedim ona dönüp. “İnsanların rahibe Pythia kendilerine yol göstereceğini diye geldikleri, volkanik dumanlarla dolu bir mağara.”

“Pythia.” Meg kıkırdadı. “Ne komik bir isim.”

“Evet. Ha ha ha. Yani Kâhin hem bir yer hem de bir kişi. Yunan tanrıları Amerika’ya yerleştirildiklerinde... Ne zamandı? 1860’da mıydı Chiron?”

Chiron elini salladı. “Aşağı yukarı.”

“Kâhin’i benim adıma kehanetler hakkında konuşması için oraya getirmiştım. Bu güç yıllar boyu rahibeden rahibeye geçmişti. Rachel Dare de şu andaki Kâhin.”

Meg kurabiye tabağındaki tek Oreo’yu (ki onu ben yemeyi düşünüyordum) kaptı. “Peki. Film izlemek için çok mu geç

oldu?”

“Evet,” diye atıldım. “İlk başta Delphi Kâhini’nin sahipliğini kazanmam, mağaranın derinliklerinde yaşayan Python isimli canavarı öldürmem sayesinde oldu.”

“Python, yani yılan,” dedi Meg.

“Hem öyle hem değil. Yılan türleri, yılan gibi sinsi olan bu canavar Python’dan sonra isimlendirildi. Fakat bir yilandan çok daha büyük; ürkütücü ve çok fazla konuşan kızları hemen mideye indiriyor. Her neyse, geçen ağustosta ben... Güçten düştüğümde, ezeli düşmanım Python Tartaros’tan salındı. O da Delphi mağarasını ele geçirdi. Bu yüzden kehanet işi durdu.”

“İyi ama eğer Kâhin şu anda Amerika’daysa, canavar yılan mıdır nedir işte her neyse onun eski mağarasını ele geçirmesinin ne önemi var ki?”

Bu, şimdiye kadar ondan duyduğum en uzun cümleydi. Muhtemelen beni sinir etmek için bu cümleyi kurmuştu.

“Uzun hikâye,” dedim. “Ama anlatmak zorunda...”

“Meg.” Chiron o yüreklendirici hoşgörülü gülümseyişiyle ona baktı. “Kâhin’in asıl yeri bir ağacın en derin kökü gibi. Kehanetin dalları ve yaprakları dünyaya uzanabilir ve Rachel Dare en yüksek dalımız olabilir ama ağacın kökünde bir düğüm varsa bütün ağaç tehlike altında demektir. Python eski mağarasındaki hayatına geri dönerken Kâhin ruhu da tamamen engellendi.”

“Hmm.” Meg bana bakıp yüzünü buruşturdu. “Neden bana bunu söylemedin ki?”

Meg’i o baş belası kök düğümü gibi iyice düğümlememe kalmadan Chiron çayımı tazeledi.

“En büyük sorun da başka bir kehanet kaynağımızın olmaması,” dedi.

“Öyleyse ne olmuş yani?” diye sordu Meg. “Geleceği tahmin edemiyorsunuz yani. Kimse tahmin edemiyor ki.”

“Ne olmuş yani mi?” diye bağırdım. “Meg McCaffrey, kehanetler her önemli olay için bir çeşit katalizör görevi görürler. Her macera ya da savaş, felaket ya da mucize, doğum ya da ölüm için. Kehanetler sadece geleceği söylemekle kalmazlar. Geleceği biçimlendirirler! Geleceğin olmasına izin verirler.”

“Anlamıyorum.”

Chiron boğazını temizledi. “Kehanetleri çiçek tohumları gibi düşün. Doğru tohumlarla istediğin bahçeyi elde edebilirsin. Tohumlar olmadan o bahçede bir şey yetişmez.”

“Hmm.” Meg başını salladı. “Bu hoş olmaz.”

Meg gibi bir sokak çocuğunun, çöp savaşıncısının bahçe benzetmesini çok rahat anlamasını yadırgamıştım ama Chiron da harika bir öğretmendi. Kızla ilgili bir şeyi çabucak fark etmişti. Ben de aklımın bir köşesinde bu kanıyı düşünüp duruyordum. Ne anlama geldiği konusunda umarım yanılıyorumdur ama bende bu şans varken yanılmıyorumdur. Çoğunlukla yanılmam zaten.

“Rachel Dare nerede peki?” diye sordum. “Belki de onunla konuşursam...”

Chiron çayını alıp oturdu. “Rachel kış tatilinde bizi ziyaret etmeyi planladı ama bunu hiçbir zaman gerçekleştirmedi. Bunun illa bir anlamı olmayabilir...”

Öne doğru eğildim. Rachel Dare’in gecikmesi duyulmamış bir şey değildi. Sanatçı ruhluydu, ne yapacağı belli olmazdı. Kafasına

göre davranan ve kurallara karşı çıkan biriydi. Hayran olduğum özelliklerin tümü ondaydı. Fakat hiç gelmemek onun yapacağı bir şey değildi.

“Ya da?” diye sordum.

“Ya da daha büyük bir sorunun parçası olabilir,” dedi Chiron. “Tek çuvallayan şey kehanetler değil. Yolculuk etmek ve haberleşmek de son birkaç aydır zorlaştı. Jüpiter Kampı’ndan haftalardır haber almıyoruz. Hiç yeni yarı-tanrı gelmedi. Satirler o bölgeden rapor vermiyorlar. İris mesajları artık işlemiyor.”

“İris neleri?” diye sordu Meg.

“İki taraflı görüntüleri,” dedim. “Gökkuşağı tanrıçaları tarafından denetlenen bir haberleşme türü. İris hep çok değişkendi...”

“Normal insan haberleşmelerinde de arıza var yalnız,” dedi Chiron. “Elbette, telefonlar yarı-tanrılar için tehlikeliydi hep...”

“Evet, canavarları kendilerine çekerler,” dedi Meg. “Uzun zamandır telefon kullanmadım.”

“Gayet akıllıca bir davranış,” dedi Chiron. “Fakat son zamanlarda telefonlarımızın hepsi çalışmamaya başladılar. Cep telefonları, normal hatlar, internet... Birbirinden farkı yok. İletişimin en ilkel hali olarak bilinen e-posta bile tuhaf bir biçimde güvenilirmez oldu. Mesajlar yerine ulaşmıyor işte.”

“Gereksizler klasörüne baktın mı?” diye sordum.

“Korkarım sorun çok daha karmaşık,” dedi Chiron. “Dış dünyayla hiçbir iletişimimiz yok. Yalnız başımızayız ve gerektiğinden az sayıda personel var. İki ay içinde neredeyse ilk gelenler sizsiniz.”

Kaşlarımı çattım. “Percy Jackson bize bundan hiç bahsetmedi.”

“Percy’nin haberi olduğundan bile emin değilim,” dedi Chiron. “Okuluyla meşguldü. Kış normalde bizim için en sakın zamandır. Bir süre haberleşmedeki aksaklıkların münasebetsiz, beklenmedik bir durumdan başka bir şey olmadığına kendimi ikna edebildim. Ardından kaybolmalar başladı.”

Şöminede kütüklerden biri şömine ayaklığından kaydı. Oturduğum yerde sıçramış olabilirim. Sıçramamış da olabilirim.

“Kaybolmalar diyordun, evet.” Pantolonumdaki çay damlalarını silip Meg’in kıs kıs gülmesini duymazdan gelmeye çalıştım. “Bana onları anlat.”

“Geçen ay üç kişi kayboldu,” dedi Chiron. “İlk önce Hermes kulübesinden Cecil Markowitz kayboldu. Bir sabah bir baktık ki yatağı boş. Gitmek istediğine dair bir şey söylememişti. Kimse onun gittiğini görmemiş. Son birkaç hafta içinde kimse onu görmedi ve ondan bir haber almadı.”

“Hermes’in çocukları sinsi sinsi etrafta dolaşıyor,” dedim. “İlk başta biz de öyle düşündük,” dedi Chiron. “Fakat bir hafta sonra Ares kulübesinden Ellis Wakefield kayboldu. Aynı hikâye: Boş yatak, hiçbir ipucu yok. Acaba kendi başına mı gitti yoksa kaçırıldı mı? Ellis fevri bir genç adamdı. Sonuçlarını düşünmeden bir maceraya atılmış olması akla yatkındı fakat bu beni huzursuz etti. Sonra bu sabah üçüncü kampçının kaybolduğunu fark ettik. Demeter kulübesinin başkanı Miranda Gardiner. Bu işte hepsinden kötü bir haber.”

Meg bacaklarını kanepenin kolçağından sarkıttı. “Neden hepsinden kötü?”

“Miranda deneyimli danışmanlarımızdan biri,” dedi Chiron.

“Haber vermeden kesinlikle gitmeyecek biri. Kandırılıp kamptan uzaklaştırılmayacak kadar akıllı ve kaba kuvvetle karşılaşır da son derece güçlü. Yine de onun başına bir şey geldi... Açıklayamadığım bir şey bu.”

Yaşlı sentor bana baktı. “Fena halde yolunda gitmeyen bir şeyler var Apollon. Bu sorunlar Kronos’un yükselişi ya da Gaia’nın uyanışı kadar vahim olmayabilir ama bir açıdan bunları daha rahatsızlık verici buluyorum çünkü daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

Okul otobüsünün yandığı rüyamı hatırladım. Ormanda duyduğum sesleri, beni gidip kaynağı bulmam için zorlayan sesleri düşündüm.

“Ah bu yarı-tanrılar...” dedim. “Kaybolmadan önce davranışlarında bir tuhaflık var mıydı? Bir şeyler duyduklarını sana bildirmişler miydi?”

Chiron tek kaşını kaldırdı. “Bildiğim bir şey yok. Niye ki?”

Daha fazla bir şey söylemeye pek istekli değildim. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeden bir paniğe neden olmak istemiyordum. Ölümlüler paniğe kapıldığı zaman berbat bir görüntüye neden olabiliyorlardı. Özellikle de sorunu benim çözmemi beklediklerinde.

Ayrıca itiraf etmeliyim ki kendimi biraz sabırsız hissediyordum. En önemli meseleyi henüz masaya yatırmamıştık. Benim meselemi.

“Bana öyle geliyor ki,” dedim, “önceliğimiz tanrısal konumumu yeniden kazanmam için kampın bütün kaynaklarını seferber etmek. Daha sonra size sorunlarınızı çözmenizde yardımcı olabilirim.”

Chiron sakalını sıvazladı. “Peki ya bu sorunlar birbirine bağlıysa sevgili dostum? Seni tekrar Olimpos’a göndermenin yolu Delphi Kâhini’ni geri çağırmak ve dolayısıyla kehanet gücünü serbest bırakmaksa? Bütün bu sorunların anahtarı Delphi ise?”

Chiron’un bilinen şeyleri ve üzerinde düşünmekten kaçtığı mantıklı sonuçları ortaya koyma eğiliminin olduğunu unutmuşum. Sinir bozucu bir huydu.

“Şu durumumda benim için imkânsız bir şey.” Meg’i işaret ettim. “Şu anda işim, muhtemelen bir yıl boyunca şu yarı-tanrıya hizmet etmek. Bana artık ne gibi görevler verecekse, onları yaptıktan sonra Zeus cezamı çekip çekmediğime karar verecek ve yeniden bir tanrı olabileceğim.”

Meg bir tane incirli kurabiye aldı. “Sana şu Delphi denilen yere gitmeni emredebilirim.”

“Hayır!” Sesim çığlık atarken çatallandı. “Bana kolay görevler vermelisin, bir rock grubu kurmak ya da takılmak gibi. Evet, takılmak iyi olur bak.”

Meg ikna olmuş görünmüyordu. “Takılmak bir görev değil ki.”

“Doğru yapmayı becerirsen bir görev. Ben takılırken Melez Kampı da beni koruyabilir. Bir yıllık hizmet sürem dolduktan sonra tanrı olurum. Sonra da Delphi’de nasıl bir iyileştirme yapacağımızı konuşuruz.”

Muhtemelen bu göreve atılmaları için birkaç yarı-tanrıyı görevlendiririm, diye düşündüm.

“Apollon,” dedi Chiron, “Yarı-tanrılar böyle kaybolup durmaya devam ederse bir yılımız olmayabilir. Seni koruyacak gücümüz olmayabilir. Ve beni bağışla ama Delphi senin sorumluluğun.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Ölüm Kapıları’nı açıp Python’u dışarı bırakan kişi ben değildim! Hep Gaia’nın suçu! Kötü yargısı için Zeus’u suçla! Devler uyanmaya başladığında ben gayet açık bir Apollon’u ve Aynı Zamanda Diğer Tanrıları Korumak için Yirmi Bir Noktalı Harekat Planı çizdim ama o yüzüne bile bakmadı!”

Meg kurabiyesinin yarısını Seymour’un kafasına fırlattı. “Ben yine de senin hatan olduğunu düşünüyorum. Hey baksanıza! Uyanık!”

Bunu öyle bir söylüyordu ki sanki incirli kurabiyeyi gözüne fırlatmamış da leopar kendi kendine uyanmaya karar vermiş gibi.

“HRRRR,” dedi Seymour durumundan şikâyet ederek.

Chiron tekerlekli sandalyesini masanın yanından uzaklaştırdı. “Hmm tatlım, şu şömine rafındaki kavanozda sosisler var. Neden ona akşam yemeğini sen vermiyorsun? Apollon’la ben seni verandada bekliyoruz.”

Meg orada Seymour’un ağzına kendinden geçmiş bir halde özel yiyeceklerle üç puanlık atışlar yaparken biz oradan ayrıldık.

Chiron’la verandaya vardığımızda tekerlekli sandalyesini beni göreceк biçimde çevirdi. “İlginç bir yarı-tanrı.”

“İlginç demek fazlasıyla önyargısız bir tanım olur.”

“Gerçekten de emrine bir karpos mu çağırdı?”

“Yani... Başı dara düşünce ruh yanında belirdi. Gerçekten isteyerek çağırıp çağırmadığını bilmiyorum. Ona Şeftali ismini verdi.”

Chiron sakalını kaşıdı. “Uzun zamandır başak ruhlarını çağırarak güçte bir yarı-tanrı görmemiştim. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Ayağım titremeye başladı. “Birtakım kuşkularım var. Olumlu düşünmeye çalışıyorum.”

“Seni ormandan çıkardı,” diye hatırlattı Chiron. “O olmasaydı...”

“Biliyorum,” dedim. “Hatırlatıp durma.”

Bana öyle geliyor ki Chrion’un gözlerinde bu delici bakışı daha önce görmüştüm. Akhilleus’un kılıç tekniklerini ve Aias’ın mızrakla becerisini değerlendirdiği zaman. Bu, deneyimli bir koçun yeni bir yetenek keşfettiği zamanki bakışıydı. Sentor’un bana böyle, ona kanıtlayacağım bir şey varmış gibi, cesaretimi kanıtlamamışım gibi bakacağı aklımın ucundan dahi geçmezdi. Kendimi çok... Metalaştırılmış hissettim.

“Söyle bana Chiron,” dedim, “ormanda ne duydunuz?”

İçimden boşboğazlık yapmış olmama küftettim. Kayıp yarı-tanrıların tuhaf bir şey duyup duymadıklarını sormamalıydım.

Şu anda geri adım atmanın bir faydası olmayacağına karar verdim. Chiron’un sezgileri ortalama bir at adamdan daha kuvvetliydi. Ona ormanda başıma ne geldiğini, ardından da rüyamı anlattım.

Elleri dizlerine örttüğü battaniyenin üstünde kıvrıldı. Battaniyenin alt kısmı, kırmızı pullu ayakkabılarından yukarı doğru çıktı. File çorap giyen bir adam ne kadar endişeli görünebilirse o kadar endişeli görünüyordu.

“Kampçıları ormandan uzak durmaları konusunda uyarmanız gerek,” dedi. “Neler olduğunu bilmiyorum ama yine de Delphi ile bağlantılı olması gerektiğini düşünüyorum. Ve senin şu anki... Şu anki durumunla. Kâhin, canavar Python’un hima-

yesinden kurtulmalı. Bir yolunu bulmamız gerek.”

Bunu kendi dilime rahatlıkla çevirebiliyordum: Benim bir yolunu bulmam gerek.

Chiron yüzümdeki kederli ifadeyi okumuş olmalıydı.

“Hadi ama böyle yapma, eski dostum benim,” dedi. “Daha önce başarmıştın. Belki şu anda bir tanrı değilsin ama ilk kez Python’u öldürdüğünde hiç zorlanmamıştın! Yüzlerce hikâye kitabı senin kolayca düşmanınin canına okumana övgüler düzdü.”

“Evet,” diye mırıldandım. “Yüzlerce hikâye kitabı.”

Bu hikâyelerden birini hatırladım: Python’u tek bir ter damlası bile dökmeden öldürmüştüm. Mağaranın ağzına uçmuş, onu çağırılmış, torbamdan bir ok çıkarmış ve *DAN!* Ölü bir dev yılan canavarı. Delphi Kâhini olmuştum ve sonsuza kadar mutlu bir hayat sürmüştük.

Hikâye anlatıcıları Python’un nasıl da bu kadar kolay hakkından geldiğim fikrine kapılmışlardı ki?

Ha tamam... Onlara ben böyle anlatmış olabilirim. Yine de işin gerçeği biraz farklıydı. Kavgamızdan sonra asırlar boyunca eski düşmanımla ilgili kötü rüyalar görmüştüm.

Şu anda kusurlu hafızama neredeyse minnet duyacaktım. Python’la ilgili kâbusa benzer detayları hatırlamıyordum; ama öyle çok da kolay lokma olmadığını biliyordum. Bütün tanrısal dayanıklılığım, ilahi güçlerime ve dünyanın en ölümcül yayma ihtiyacım vardı.

Üzerinde ikinci el kıyafetler olan, Lester Papadopoulos takma isimli, on altı yaşında, sivilceli ve ölümlü bir çocuğun nasıl bir şansı olabilirdi ki? Yunanistan’a doğru yola çıkıp kendi ölümüne

koşmayacaktım. Hele ki (katkısı olanlara sonsuz teşekkürler) güneş arabam ve teleportasyon yeteneğim olmadan. Üzgünüm ama, tanrılar ekonomi ya da business sınıfında uçmazlar.

Bunu Chiron'a, ayağımı yere vurup bas bas bağırmadan, sakın ve diplomatik bir üslupla nasıl ifade edeceğimi düşünmeye başladım. Neyse ki, uzaktan gelen dev bir deniz salyangozu düdüğünün sesi beni bu çabadan kurtardı.

“Akşam yemeği saati geldi, diyor.” Sentor zorla gülümsedi. “Daha sonra konuşuruz, olur mu? Şimdilik gelişini kutlayalım hadi.”

12

Sosisli sandviçe güzelleme

Böcek suyu ve patates cipsi

Hiçbir şeyim yok yahu

Kutlama yapma havasında değildim.

Özellikle de piknik masasında oturup ölümlü yiyeceklerinden yerken. Ve de ölümlülerle.

Yemek çadırı fena bir yer değildi. Kışın bile kampın sihirli sınırları bizi en kötü unsurlardan koruyordu. Dışarıda, meşalelerin ve mangal ateşinin sıcaklığında üşüdüğümü fazla hissetmiyordum. Ay ışığında Long Island Sound ısıldıyordu. (Selam Artemis. Yanıt vermeye zahmet etme.) Melez Tepesi'nde Athena Parthenos dünyanın en büyük gece lambası gibi parlıyordu. Orman bile, gümüş rengi yumuşak bulutların örttüğü çam ağaçlarıyla o kadar ürkütücü görünmüyordu.

Fakat akşam yemeğime pek şiirsel denemezdi. Sosisli sandviç, patates cipsi ve böcek suyu* olduğu söylenen kırmızı bir sıvıdan

* *İng.* bug juice. Toz karışımlarından yapılan çok tatlı içecekler için kullanılan argo bir terim. (e.n.)

ibaretti. İnsanların neden böcek suyu içtiklerini ya da bunu hangi tip böcekten çıkardıklarını bilmiyorum ama yemeğin en lezzetli kısmı oydu. Ne feci bir durum!

Apollon masasına çocuklarım Austin, Kayla, Will ve Nico di Angelo ile birlikte oturdum. Benim masamla diğer tanrıların masası arasında bir fark göremedim. Benimki daha ışıltılı ve zarif olmalıydı. Müzik çalınmalıydı ve isteğe göre şiir okunmalıydı. Oysa iki yanında sıraların yer aldığı taştan bir tablaydı işte. Oturma yerlerini doğrusu hiç rahat bulmadım. Gerçi evlatlarım çok rahatsız olmuş görünmüyorlardı.

Austin'le Kayla beni Gaia ile savaş, tanrı olmanın ve sonra insan olmanın nasıl bir şey olduğu ve Olimpos'un nasıl bir yer olduğu hakkında soru yağmuruna tuttular. Biliyorum saygısızlık yapmak değildi niyetleri. Çocuklarım olarak, doğaları gereği göz kamaştırıcı bir zarafet sergilemeye meyilliydiler. Yine de soruları bana şu anki düşkün halimi hatırlattığından acı vericiydi.

Kaldı ki, saatler geçtikçe ilahi hayatımı daha az hatırlıyordum.. Kozmik olarak kusursuz nöronlarımın bu kadar hızlı bozulması dehşet vericiydi. Bir zamanlar her hatıra yüksek netlikte birer ses dosyası gibiydi. Şimdi ise kayıtlar taş plak kayıtları gibiydi. Ki inanın bana o taş plaklar dün gibi aklımda. Güneş arabamda fazla dayanmadılar.

Will ve Nico omuz omuza vererek oturdular, birbirleriyle tatlı tatlı şakalaşıyorlardı. Yan yana öyle tatlı duruyorlardı ki kendimi birden yalnız hissettim. Aklıma Hyakinthos'la kıskançlık krizlerimiz ve o korkunç kaza öncesinde yaşadığımız anlar, mutluluk dolu o birkaç kısa ay geldi.

“Nico,” dedim sonunda, “Hades’in masasında oturman gerekmiyor mu senin?”

Omuz silkti. “Teknik olarak bakıldığında öyle. Ama orada yalnız başıma oturursam tuhaf şeyler olabilir. Yerde çatlaklar açılabilir. İçinden sürüne sürüne hortlaklar çıkıp etrafta gezinmeye başlayabilir. Bir tür ruhsal durum rahatsızlığı bu. Elimde olan bir şey değil. Chiron’a da onu söyledim.”

“Gerçek mi peki?” diye sordum.

Nico belli belirsiz gülümsedi. “Elimde doktor tanısı bile var.”

Will elini kaldırdı. “Onun doktoru benim.”

“Chiron bu durumun üzerinde tartışmaya değmeyeceğine karar verdi,” dedi Nico. “Diğerleriyle birlikte oturduğum sürece... Yani mesela bu arkadaşlarla... Hortlaklar uzak duruyor. Herkes de bundan mutlu oluyor.”

Will sakın sakın başını salladı. “Çok tuhaf bir durum. Nico’nun istediğini elde etmek için güçlerini kullanacağından değil.”

“Tabii ki değil,” dedi Nico.

Yemek çadırına bir göz gezdirdim. Bir kamp geleneği olarak, Meg henüz tanrısal soyu kesinlik kazanmadığından Hermes’in çocuklarıyla oturtulmuştu. Durumdan şikâyetçi görünmüyordu. Kendi kendine Coney Island Sosisli Sandviç Yeme Yarışması düzenleyip durmakla meşguldü. Diğer iki kız Julia ile Alice de, korku ve hayranlıkla karışık duygular içinde onu izliyorlardı.

Oturduğu yerin karşısında ondan daha büyük, kıvrırcık kahverengi saçlı, çelimsiz bir çocuk oturuyordu. Connor Stoll olduğunu düşündüm. Abisi Travis olmadan onu çıkarmam olanaksızdı. Connor karanlığa rağmen güneş gözlüğü takmıştı. Kuşkusuz

gözlerini Meg'in dirseğinden korumak için. Ayrıca akıllılık edip ellerini Meg'in ağzından uzak tuttuğunu fark ettim.

Koca salonda sadece on dokuz kampçı vardı. Çoğu tek başına şahsi masalarında oturuyordu. Sherman Yang Ares, tanımadığım bir kız Afrodite, başka bir kız Demeter masasındaydı. Nike masasında iki tane koyu renk saçlı, ikiz oldukları belli olan genç kız oturuyordu. Bir savaş haritası üzerinde bir şeyler tartışıyorlardı. Chiron ise tekrar tam olarak sentor haline dönmüştü, baş masada oturuyor, iki satirle sohbet ederken böcek suyundan yudumluyordu. Fakat üzerlerinde bir durgunluk vardı. Satirler bana bakıp bakıp durdular. Sonra da çatal bıçaklarını yediler. Satirlerin gergin olduklarında başvurdukları bir şeydi. Masaların arasında dört beş muhteşem orman perisi yiyecek ve içecek sunuyorlardı. Daha da trajik olanı şuydu: Onlarla utançtan flört edememiştim. Benim derdim neydi?

Kampçıları şöyle bir gözden geçirdim, gözüme olası bir hizmetkâr kestirmeye çalıştım. Yani yeni arkadaş demek istedim. Tanrılar her zaman ellerinin altında savaşa sürebilecekleri, tehlikeli görevlere yollayabilecekleri ya da togalarındaki iplikleri toplayabilecek birkaç güçlü, kıdemli yarı-tanrı bulundurmayı severlerdi. Ne yazık ki yemekte kimse muhtemel yardakçı olarak gelip eteklerime kapanmadı. Engin yeteneklerime özlem duydum.

"Peki ya diğerleri... Nerede onlar?" diye sordum Will'e.

"A takımı," demek istemiştim ama yanlış anlaşılabilir diye demedim.

Will pizzasından bir ısırık aldı. "Özellikle baktığın biri mi var?"

"Gemiyle şu yolculuğa çıkanlar mesela?"

Will'le Nico birbirlerine "Al işte," dercesine anlamlı anlamlı baktılar. Sanırım Gaia'nın devlerine karşı yan yana çarpışan efsanevi yedi yarı-tanrıyla ilgili onlara çok soru sorulmuştu. Bu kahramanları tekrar göremeyecek olmak içimi sızlattı. Herhangi bir büyük savaştan sonra grup fotoğrafı çekirtmeyi ve de başarılarıyla ilgili epik şarkılar bestelemeyi çok seviyordum.

"Hmm, Percy'yi gördün zaten," diye başladı Nico. "Onunla Annabeth lisedeki son yıllarını New York'ta okuyacaklar. Hazel ve Frank de Jüpiter Kampı'nda On ikinci Lejyon olayına girdiler."

"Ha evet." Kaliforniya'nın Berkeley şehrindeki Jüpiter Kampı'nın somut bir resmini gözümde canlandırmaya çalıştım fakat detaylar net değildi. Sadece Octavialıyla yaptığımız konuşmaları, iltifatları ve sözleriyle başımı döndürmesini hatırlıyordum. Ah o akılsız çocuk... Burada olmam onun suçuydu.

Kafamın gerisinden bir ses fısıldadı. Bu kez vicdanımın sesi olabilir diye düşündüm: *Kimdi o akılsız çocuk? Octavialı değildi.*

"Kes sesini," diye mırıldandım.

"Ne dedin?" diye sordu Nico.

"Hiç. Devam et sen."

"Jason'la Piper okul yılını Los Angeles'da Piper'ın babasının yanında geçirecekler. Koç Hedge, Mellie ve Chuck'ı da yanlarına aldılar."

"Hı hı." Son üç ismi bilmiyordum, çok önemli olmayabileceklerine karar verdim. "Ve yedinci kahraman... Leo Valdez mi?"

Nico kaşlarını kaldırdı. "İsmi hatırlıyor musun?"

"Tabii ki! Valdezinatorü icat eden kişi. Ah, ne müzik aleti ama! Majör gamları öğrenecek zar zor zaman bulabildim. Ta ki

Zeus beni Partenon'dan silene kadar. Bana birisi yardım edecekse o da Leo Valdez olurdu.”

Nico'nun yüzünde kızgınlıkla birden gergin bir ifade belirdi. “Hmm, Leo burada değil. Öldü. Sonra tekrar hayata döndü. Onu bir daha görürsem canına okuyacağım.”

Will ona bir dirsek attı. “Hayır yapmayacaksın.” Bana döndü. “Gaia ile savaş sırasında Leo ile bronz ejderha Festus, havada şiddetli bir patlamada kayboldu.”

Üzerimden bir ürperme geçti. Onca yüzyıl güneş arabasıyla dolaştıktan sonra havada şiddetli bir patlama pek hoşuma gitmedi.

Leo Valdez'i Delos'ta son kez görüşümü hatırlamaya çalıştım. Bir bilgi karşılığında valdezinatörü verdiği zaman...

“Ölü birini geri getirecek tedaviyi arıyordu,” dedim o zamanı hatırlayarak. “Sanırım daha baştan kendini kurban etmeyi planlıyordu.”

“Evet,” dedi Will. “Patlamada Gaia'dan kurtuldu ama hepimiz öyle sanıyoruz ki kendisi de öldü.”

“Çünkü gerçekten de öldü,” dedi Nico.

“Derken, birkaç gün sonra,” diye konuşmasını sürdürdü Will, “kamp yerine rüzgârla birlikte bir parşömen geldi...”

“Hâlâ bende duruyor.” Nico montunun ceplerini karıştırdı. “Ne zaman sinirlenmek istesem ona bakıyorum.”

Kalın bir parşömen kâğıdı çıkardı. Masaya kâğıdı yayar yaymaz kâğıt yüzeyinin üzerinde titreşip duran bir hologram belirdi. Koyu renkli bir tutam saç, hınzır gülüşü ve ufak tefek haliyle her zamanki gibi haylaz görünen Leo Valdez'di bu. (Tabii ki holog-

ram sadece altı yedi santimetre uzunluğundaydı. Fakat Leo gerçek hayatta da çok heybetli biri sayılmazdı.) Kot pantolonu, mavi iş kıyafeti ve alet kemeri makine yağıyla lekelenmişti.

“Selam millet!” Leo sarılmak için kollarını açtı. “Sizden böyle ayrıldığım için üzgünüm. Önce kötü haberi vereyim: Öldüm ben. İyi haber de şu: Daha iyiyim! Gidip Kalypso’yu kurtarmak zorunda kaldım. İkimiz de şu anda iyiyiz. Biz şimdi Festus’u da alıp...” Görüntü güçlü bir rüzgârdaki alev gibi titreşip sönükleşiyor, Leo’nun sesi kesiliyordu. “En yakın zamanda dönüp...” Cızırtı. “Ben şimdi Meksika yemeği pişirmeye...” Daha fazla cızırtı. “Vaya con queso!” Seviyorum sizi!” Görüntü birden kayboldu.

“İşte elimizde bir tek bu var,” dedi Nico. “Ve bu ağustosta gelmişti. Ne planladığı, şu anda nerede olduğu ya da hâlâ güvende olup olmadığı hakkında bir fikrimiz yok. Jason’la Piper neredeyse bütün Eylül boyunca onu aradılar. Ta ki Chiron en sonunda okullarına başlamaları konusunda onlara ısrar edinceye kadar.”

“Evet,” dedim, “Leo Meksika yemeği pişirmeyi planlıyor gibi. Belki de düşündüğünden daha da uzun sürmüştür. Vaya con queso lafına gelince... Bize peynir sizinle olsun derken peynir yememizi tembihliyor ki bu da gayet mantıklı bir tavsiye.”

Bu açıklamalar Nico’yu ikna etmiş görünmüyordu.

“Bilinmezliği sevmiyorum,” diye mırıldandı.

Hades’in oğlu olduğu düşünülürse tuhaf bir şikâyeti doğrusu. Yine de ne demek istediğini anladım. Ben de Leo Valdez’in akıbetini bilmek isterdim. Bir zamanlar Facebook’ta zaman tüneline ba-

* *İsp.* Peynir sizinle olsun anlamında. “Tanrı sizinle olsun” anlamına gelen “Vaya con Dios” deyişi üzerinde yapılmış bir söz oyunu. (e.n.)

kar gibi kolayca nerede olduğunu sezebilirdim; fakat şimdi sadece gökyüzüne bakıp bu küçük haylaz yarı-tanrının hangi cehenneme kaybolmuş olabileceğini merak edip durabiliyorum anca.

Eğer işin içinde Kalypso varsa... İşte o zaman işler daha da karışır. Büyücülerle sorunlu bir geçmişim vardı. Ama yine de itiraf etmeliyim ki ben bile onun cazibesini kabul ediyordum. Eğer Leo'nun kalbini çaldıysa yoldan çıkmaması işten bile değildi. Odysseus evine dönmeden önce onunla yedi yılını geçirmişti.

Durum her ne ise Valdez'in bana yardım etmek için zamanında dönmesi olası görünmüyordu. Valdezinatör arpejlerinde ustalaşma maceram biraz bekleyecekti.

Konuşmamızı merak ve şaşkınlıkla dinleyen Kayla ile Austin son derece sessiz kalmışlardı. (Sözlerimin insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı işte.)

Derken Kayla bana yaklaştı. "Büyük Ev hakkında ne konuşuyordunuz? Chiron sana kaybolmalardan bahsetti mi?"

"Evet." Ormandan tarafa bakmamaya çalışıyordum. "Meseleyi tartıştık."

"Sonuç?" Austin parmaklarını masanın üzerine koyup açtı. "Neler oluyor?"

Onlarla bu konuda konuşmak istemiyordum. Korkumu görmelerini istemiyordum.

Başımın zonklamasının durmasını isterdim. Olimpos'ta baş ağrılarını tedavi etmek buradakinden çok daha kolaydı. Hephaistos birinin kafatasını açar, orada tantana yapan yeni doğmuş tanrı ya da tanrıçayı bulup çıkarırdı. Ölümlü dünyada ise seçeneklerim daha kısıtlıydı.

“Düşünmek için zamana ihtiyacım var,” dedim. “Belki de sabah olduğunda bazı tanrısal güçlerimi geri kazanırım.”

Austin öne doğru eğildi. Meşalenin ışığında ince ince örülmüş saçları yeni DNA modellerine dönüşüyor gibiydi. “Böyle mi oluyor? Gücün belli bir zaman sonra geri mi geliyor?”

“Şey, evet... Sanırım.” Admetos ve Laomedon’la yaşadığım kölelik günlerimi hatırlamaya çalıştım fakat isimlerini ve suratlarını zar zor çıkardım. Gitgide küçülen hafızam beni dehşete düşürüyordu. Ölümlülerin zamanının kısıtlı olduğunu bana hatırlatıp şimdiki zamanın her anını büyüklük ve önem olarak iyice abartmama neden olmuştu.

“Daha güçlü olmam lazım,” dedim en sonunda. “Buna mecburum.”

Kayla elimi sıktı. Ok atan parmakları sert ve nasırlıydı. “Dert etme Apollon... Baba. Sana yardım edeceğiz.”

Austin başını salladı. “Kayla haklı. Bu meselede hepimiz birlikteyiz. Herhangi birileri başına bela olursa Kayla onları vuracak. Ben de onlara öyle bir lanet okuyacağım ki haftalar boyunca kafiyeli mısralarla konuşacaklar.”

Gözlerim dolmuştu. Çok değil kısa bir süre önce, hatta bu sabah mesela, bu genç yarı-tanrıların bana yardım edebilecekleri fikri bana tam anlamıyla saçma geliyordu. Şimdi ise onların iyiliği beni yüz adak boğasından daha fazla etkilemişti. En son ne zaman birisi benim adıma başka birine kafiyeli bir lanet okumuştum, hatırlamıyorum.

“Teşekkür ederim,” diyebilirdim.

“Çocuklarım” diye ekleyemedim. Çok doğru görünmedi bana

öyle seslenmek. Bu yarı-tanrılar benim koruyucularım ve ailemdi fakat o sırada kendimi bir baba olarak düşünemiyordum. Bir baba daha fazlasını yapmalıydı. Bir baba aldığından daha fazlasını çocuklarına vermeliydi. İtiraf etmeliyim ki benim için alışılmadık bir durumdu. Kendimi daha da kötü hissetmeme sebep oldu.

“Böyle yapma ama...” Will omzuma hafifçe vurdu. “Durum o kadar da kötü değil. En azından şu anda herkes tetikte, yarın Harley’nin engelli koşu parkurunu tamamlamak zorunda kalmayabiliriz.”

Kayla eski bir Yunan küfrü mırıldandı. Usturuplu bir tanrı baba olsaydım ağzına zeytinyağı sürmem gerekirdi.

“Ben onu tamamen unutmuştum,” dedi. “İptal etmek zorundalar, öyle değil mi?”

Kaşlarımı çattım. “Hangi engelli koşu? Chiron bana böyle bir şeyden bahsetmedi.”

Zaten bütün günümün engelli koşudan ibaret olduğunu söyleyerek karşı çıkmak istedim. Benim aynı zamanda kamp aktivitelerine katılmamı beklemiyorlardı herhalde. Daha fazla bir şey söylememe kalmadan satirlerden biri, ana masada dev salyangoz düdüklelerinden biri çaldı.

Chiron dikkatleri o tarafa çekmek için kollarını kaldırdı.

“Kampçı arkadaşlar!” Sesi bütün çadırı doldurdu. İstedığında epey etkileyici birine dönüşebiliyordu. “Birkaç duyurum var. Yarının üç ayaklı ölüm yarışı da bunlar arasında.”

13

Üç ayaklı ölüm yarışı

Dokuz berbat hece

Tanrılar aşkına. Meg olmasın lütfen.

Hepsi Harley'nin suçuydu.

Chiron, Miranda Gardiner'in kayboluşu hakkında konuştuktan sonra ("Bir koruma tedbiri olarak daha fazla bilgi edinene kadar ormandan uzak kalmanız rica olunur.") üç ayaklı ölüm yarışını nasıl olacağını anlatmak için Hephaistos'un küçük oğlunu yanma çağırdı. Çok geçmeden Harley'nin bütün bu projenin fikir babası olduğu anlaşıldı. Ve gerçekten de proje öyle korkunçtu ki sadece sekiz yaşında bir kafadan böyle bir fikir çıkabilirdi.

İtiraf etmeliyim ki havada patlayan testere uçlu frizbilerden sonra anlattıklarını takip etmekte zorlandım.

"Ondan sonra da *GÜMMM!*" Sevinçten zıp zıp zıplıyordu. "Sonra da *RINN!* Sonra da *CIVV!*" Elleriyle bütün o tantanayı canlandırdı. "Çok hızlı olmanız gerekiyor yoksa ölürsünüz. Süper bir şey!"

Diğer kampçılar homurdanıp oturdukları yerde kıpırdanmaya başladılar.

Chiron sessiz olmaları için elini kaldırdı. “Biliyorum, geçen sefer sorunlar çıkmıştı,” dedi. “Neyse ki Apollon Kulübe’sindeki şifacılarımız Paolo’nun kollarını yerine takabildiler.”

Arka taraftaki bir masada adaleli bir genç çocuk ayağa kalktı ve heyecanlı heyecanlı, sanırım Portekizce bir şeyler söylemeye başladı. Esmer üst gövdesine beyaz, dar bir atlet giymişti. Pazılarının üzerindeki belli belirsiz beyaz yaraları görebiliyordum. Nefes nefese küfrederek Harley’yi, Apollon kulübesini ve hemen herkesi işaret etti.

“Hmm, teşekkürler Paolo,” dedi Chiron apaçık neye uğradığını şaşırarak. “Kendini daha iyi hissetmene sevindim.”

Austin bana doğru eğilip fısıldadı. “Paolo İngilizce’yi anlıyor ama sadece Portekizce konuşuyor. En azından o bunu iddia ediyor. Hiçbirimiz söylediklerinden tek bir kelime anlamıyoruz.”

Portekizce’yi ben de biliyordum. Athena yıllardır Olimpos Dağı’nın bir gün Brezilya’ya taşınabileceği, hepimizin bu ihtimale hazır olmamız gerektiği konusunda bize nutuk çekip duruyordu. Athena, Saturnalia Festivali’nde tanrılara hediye olarak Portekizce öğreten DVDler bile getirmişti ama Athena ne biliyordu ki?

“Paolo tedirgin görünüyor,” dedim.

Will omuz silkti. “O şanslı, gençlik tanrıçası Hebe’nin oğlu filan ya, ondan çok çabuk iyileşiyor.”

“Ona bakıp duruyorsun,” dedi Nico.

“Hayır bakmıyorum,” dedi Will. “Sadece ameliyattan sonra Paolo’nun kollarının nasıl çalıştığını değerlendiriyordum.”

“Hı hı.”

Paolo sonunda yerine oturdu. Chiron üç ayaklı ölüm yarış-

nın ilk seferindeki ikinci derece yanık, patlayan kulak zarları, bir kasık tutulması ve iki adet kronik İrlanda step dansı gibi bu kez olmamasını umduğu yaralanmaların üzerinden geçti.

Athena masasında yalnız başına oturan bir yarı-tanrı elini kaldırdı. “Chiron, içimden gelen bir şeyi paylaşmak istiyorum. Üç kampçımız kayboldu. Sence bu tehlikeli engelli koşuyu şu an yapmak akıllıca mı?”

Chiron ona bakıp acı acı gülümsedi. “Harika bir soru Malcolm. Fakat bu koşu seni en tehlikeli alan olduğuna inandığımız ormana göndermeyecek. Satirler, orman perileri ve ben kayıpları araştırmaya devam edeceğiz. Kayıp kampçılarımız bulunana kadar pes etmeyeceğiz. Bu arada bu üç ayaklı yarış gibi şeyler de takım olma becerisini teşvik ettiği için önemli. Ayrıca Labirent’i daha iyi anlamamıza yardımcı oluyor.”

Sözcükler beni Ares’in vücut kokusu gibi birden sersemletti. Austin’e döndüm. “Labirent mi? Dedalus’un Labirenti mi bu yoksa?”

Austine başını salladı ve farkına varmadan boynundaki seramik kamp kolyesiyle oynamaya başladı. Aniden aklıma annesi Latricia geldi. O da Oberlin’de ders verirken deniz kabuğundan kolyesiyle oynar dururdu. Latricia Lake’in müzik teorisi derslerinden bir şeyler öğrenmiş olsam da onu insanın dikkatini dağıtacak kadar güzel bulurdum.

“Gaia ile savaş sırasında labirent yeniden açıldı,” dedi Austin. “O zamandan bu yana haritasını çıkarmaya çalışıyoruz.”

“Bu imkânsız,” dedim. “Ve çılginca. Labirent kötülük dolu bir evren. Ne haritası çıkarılabilir ne de ona güvenilebilir.”

Her zamanki gibi anılarımdan tek tük şeyler hatırlıyordum ama doğruları aktardığım konusunda emin olduğumu söyleyebilirim. Dedalus'u hatırlıyordum. O eski günlerde Girit kralı korkunç Minotor'u koyacağı bir labirent inşa etmesini emretmişti. Ama yok yok, basit bir labirent Dedalus gibi dahi bir mucit için zayıf kalırdı. Farkındalığı olan ve kendi kendine genişleyen bir labirent yapmalıydı. Asırlar boyunca gezegenin yüzeyine işgalci kökler gibi göz göz yerleştirildi.

Şu aptal dahi mucitler!

"Şu anda gerçekten çok farklı," dedi Austin bana. "Dedalus öldüğünden dolayı... Bilmiyorum. Anlatması zor. O kadar kötü olduğunu hissetmiyorum. Ölümcül değil pek."

"Hmm, doğrusu son derece ikna edici oldu bu. Bu yüzden de üç ayaklı yarışların labirentte yapılmasına karar verdiniz pek tabii ki."

Will öksürdü. "Başka bir şey daha var baba... Kimse Harley'yi hayal kırıklığına uğratmak istemiyor."

Baş masaya göz attım. Harley hoplayıp zıplarken Chiron da hâlâ takım ruhunun erdemleri hakkında nutuk çekiyordu. Diğer kampçıların neden bu çocuğu kampın resmi maskotu olarak bağırklarına bastıklarını anlayabiliyordum. Sekiz yaşında bir çocuğa göre korkutucu derecede yapılı olsa dahi sevimli ve zıpır bir vetletti. Gülümsemesi bulaşıcıydı. Coşkusu bütün grubun neşesini yerine getiriyor gibiydi. Yine de gözlerindeki delice pırıltıyı görebiliyordum. Babası Hephaistos da ne zaman zıvanadan çıkıp şehirleri yerle bir etmeye başlayan bir otomaton icat etse yüzünde aynı bakış belirirdi.

“Bu arada unutmayın ki bu talihsiz kaybolmaların hiçbirisi Labirent ile bağlantılı değil,” diyordu Chiron. “Kamp eşinizden ayrılmadığınız sürece güvende olmanız gerekir. En azından üç aylık ölüm yarışında olabileceğiniz kadar güvende.”

“Evet,” dedi Harley. “Daha kimse ölmedi bile.” Hayal kırıklığına uğramış gibiydi, sanki bu konuda daha fazla uğraşmamızı istiyordu.

“Bir kriz durumunda gündelik aktivitelerimizden kopmamak önemlidir,” dedi Chiron. “Tetikte ve son derece formda olmalıyız. Kayıp kampçılarımız da bizden bunu bekler. Şimdi, yarış takımlarını oluşturmak açısından oyun eşinizi seçmekte serbest...”

Hemen ardından kampçılarda tercih ettikleri oyun eşini seçmek için pirana saldırısı gibi bir hücum başladı. Seçeneklerimi düşünüp taşınmama kalmadan Meg McCaffrey, çadırın köşesinden beni işaret etti. Yüzündeki ifade tamı tamına Sam Amca'nın insanları askere çağıran posterindeki ifadeydi.

Tabii ki, diye düşündüm. Neden birden şansım dönmüş olsun ki?

Chiron toynağını yere vurdu. “Pekâlâ millet, herkes yerine geçsin! Yarış yarın öğleden sonra olacak. Sana teşekkür ederiz Harley, yoğun çalışmaların ve... Şey, elimizdeki çeşitli ölümcül silahlar için.”

“BAM!” Harley, kız kardeşi Nyssa'nın yanına gitmek için tekrar Hephaistos masasına koştu.

“Şimdi sıra geldi diğer haberlere,” dedi Chiron. “Hepinizin duymuş olacağı gibi bugün aramıza iki özel kişi katıldı. Öncelikle lütfen tanrı Apollon'a bir hoş geldin diyelim!”

Normalde bu konuşma benim ayağa kalkarak kollarımı açıp

etrafımı saran kalabalığa ısıltılı bir gülümsemeyle karşılık vermem için iyi bir giriş olurdu. Hayranlık içindeki kalabalık beni alkışlar, ayaklarına çiçekler ve çikolatalı şekerlemeler fırlatırdı.

Bu kez alkış almadım, sadece gergin bakışlarla karşılaştım. Ben de, tuhaf ve şu ana kadar hiç yaşamadığım bir iyice oturduğum yere gömülüp paltomu başıma doğru çekme dürtüsüne kapıldım. Kahramanca bir çabayla bunu yapmaktan kendimi alıkoydum.

Chiron gülümsemesini korumakta güçlük çekti. “Biliyorum bu durum biraz alışılmadık,” dedi, “ama tanrılar zaman zaman ölümlü oluyorlar. Endişeye kapılmamalısınız. Apollon’un aramızdaki varlığı iyi bir alamet olabilir, bizim için bir şans...” Kendi savının nereye varacağını unutmuş gibiydi. “Hmmm... Bizim için iyi bir şey yapma şansı olabilir. Eminim en iyi eylem planı da zamanla netleşir. Şimdi lütfen Apollon’a kendini evindeymiş gibi hissettirin. Ona herhangi bir yeni kampçıya nasıl davranıyorsanız öyle davranın.”

Hermes masasından Connor Stoll elini kaldırdı. “Bu, Ares Kulübesi’nin Apollon’un kafasını tuvalete sıkıştırabileceği anlamına mı geliyor?”

Sherman Yang, Ares masasından burnundan sesler çıkararak güldü. “Biz onu herkese yapmıyoruz Connor. Sadece hak eden yeni gelenlere...”

Sherman, besbelli son sosisli sandviçini de bitiren Meg’e bir bakış attı. Ağzının kenarındaki bir tutam siyah tüy hardalla kaplanmıştı. Connor Stoll da Sherman’a gördüğüm en komplocu bakışla karşılık verdi. O sırada Connor’un ayağının dibindeki ağzı açık sırt çantasını fark ettim. Yukarıdan bakınca bir ağ gibi görünüyordu.

Durum o sırada kafama dank etti: Meg'in daha önce küçük düşürdüğü bu iki oğlan, bunun karşılığını vermek için hazırlanıyordu. İntikamın karşı konulamayan cazibesini anlamak için Nemesis olmam gerekmiyordu. Yine de... İçimde Meg'i uyarmak için tuhaf bir istek hissettim.

Onun bakışlarını yakalamaya çalıştım fakat Meg yemeğine yoğunlaşmaya devam etti.

"Teşekkür ederim Sherman," dedi Chiron ve sözlerini sürdürdü. "Okçuluk tanrısına bir şaka yapmayacağınızı bilmek güzel. Geri kalanlarınız içinse misafirimizin durumu hakkında sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz. En iyi satirlerimizden Millar ve Herbert'i (sol tarafındaki satirleri işaret etti) New York'ta Rachel Dare'e elden mesaj iletmeleri için gönderiyorum. Şansımız yaver giderse, çok yakında bize katılabilecek ve Apollon'a en iyi nasıl destek verebileceğimize karar vermemize yardım edecek."

Bu konuşma üzerine birtakım homurtular yükseldi. Uğultudan kâhin ve kehanetler sözcüklerini anlayabildim. Yakındaki bir masada bir kız İtalyanca mırıldandı: "Körlerle sağırlar..."

Ters ters ona baktım ama bu genç hanım epey güzeldi. Belki de benden (ölümlü yaşı olarak) iki yaş daha büyüktü, koyu renkli kısıcak saçları ve insanı yerle bir edecek badem gözleri vardı. Yüzüm kızarmış olabilir.

Masa arkadaşlarıma döndüm. "Hmm... Evet, satirler. Neden Percy'nin arkadaşı olan diğer satiri göndermiyorsunuz?"

"Kıvrıcık'ı mı?" diye sordu Nico. "O Kaliforniya'da. Bütün Cloven İhtiyarları Meclisi orada, kuraklık için toplanıyor."

"Hmm." Birden canım sıkıldı. Kıvrıcık'ın son derece yaratıcı

olduğunu biliyordum ama Kaliforniya'nın doğal afetleriyle ilgileniyorsa on yıl içinde dönme ihtimali oldukça düşüktü.

"Ve en sonunda, yeni bir yarı-tanrıya hoş geldin diyoruz: Meg McCaffrey!" dedi Chiron.

Meg ağzını silip doğruldu.

Yanında oturan Alice Miyazawa "Ayağa kalk Meg," dedi.

Julia Feingold güldü.

Ares masasından Sherman Yang ayağa kalktı. "İşte bu kişi özel bir karşılamayı hak ediyor. Ne dersin Connor?"

Connor sırt çantasına uzandı. "Ben kano gölü diyorum."

"Meg..." diyecek oldum.

Fakat o sırada bütün Hades ekibi harekete geçti.

Sherman Yang uzun adımlarla Meg'e doğru ilerledi. Connor Stoll altın ağı çıkarıp Meg'in başına doğru attı. Meg ciyak ciyak bağırdı, kıpırdanarak kurtulmaya çalıştı. Kimi kampçılar bu sırada "Göle batırın! Göle batırın!" diye bağıırıyordu. Chiron bağıırarak onların konuşmasını böldü. "Bir dakika yarı-tanrılar, bir dakika!"

Hırıltılı bir gürlleme olayların gidişatını değıştirdi. Sütun dizisinin üzerinden iri etler, yapraklı kanatlardan ve pamuklu çocuk bezlerinden oluşan tuhaf bir yığın yuvarlanıp Sherman Yang'ın sırtına isabet ederek onu yüzüstü taş zemine yapıştırdı. Şeftali karpas doğrulup göğsüne vurarak gürlledi. Gözleri öfkeyle yemyeşil parlıyordu. Kendini Connor Stoll'un üzerine attı, şişman bacaklarını yarı-tanrının boynuna dolayarak pençeleriyle Connor'un saçını çekmeye başladı.

"Alın şunu üzerimden!" Connor inledi, çadırın etrafında gözü görmeyerek kıvrandı. "Alın şunu!"

Diğer yarı-tanrılar yavaş yavaş şoktan çıktılar. Birkaçı kılıçlarını çekti.

“Bu bir karpos!” diye bağırdı İtalyan kız.

“Öldürün onu!” dedi Alice Miyazawa.

“Hayır!” diye bağırdım.

Normalde bu davranışım, önümde yarı bellerine kadar eğilmiş, daha sonraki emirlerimi bekleyen ölümlülerle birlikte, hapisaneden tecrit edilme durumunu başlatırdı. Fakat şimdi eyvahlar olsun ki titrek ergen sesli, basit bir ölümlüydüm.

Dehşet içinde kendi kızım Kayla'nın yay kirişine ok yerleştirmesini izledim.

“Şeftali, çabuk onu bırak!” diye bağırdı Meg. Kendini ağdan kurtarıp yere çaldı, sonra da Connor'un yanma koştu.

Karpos Connor'un boynundan indi. Kendini Meg'in ayağının dibine attı. Dişlerini göstererek etrafta silahlarını çekip belli belirsiz bir yarım daire oluşturan diğer kampçılara tısladı.

“Meg, yoldan çekil,” dedi Nico di Angelo. “Bu şey tehlikeli.”

“Hayır!” Meg'in sesi “Onu öldürmeyin!”

Sherman Yang inleyerek diğer tarafına döndü. Yüzü muhtemelen olduğundan da kötü görünüyordu (alındaki bir yarık inanılmaz ölçüde kanın akmasına neden oluyordu) fakat bu görüntü diğer kampçıların kararını kesinleştirmişti. Kayla yayını gerdi. Julia Feingold hançerini kınından çıkardı.

“Bir dakika!” diye yalvardım.

Sonra olanları, daha küçük bir beyin asla anlamlandıramazdı. Julia saldırıya geçti. Kayla okunu attı.

Meg ellerini iki yana açtı ve parmaklarının arasında soluk altın

rengi bir ışık yandı. Birden genç McCaffrey'nin elinde iki kılıç belirdi. İkisi de sica olarak bilinen antik Thrakia tarzını yansıttıyordu, kavisli ve imparatorluk altınından yapılmaydı. Roma düştüğünden beri böyle bir silah görmemiştim. Nereden geldikleri belli değildi. Sihirli nesnelerle ilgili köklü deneyimim, bana bu kılıçların Meg'in her zaman taktığı hilal şeklindeki yüzüklerle çağrıldıklarını söylüyordu.

İki kılıç da havada döndü. Meg aynı anda hem Kayla'nın okunu havada parçalara ayırdı hem de Julia'yı savunmasız bırakarak hançerini yerde sektirdi.

"Hades aşkına neler oluyor?" diye sordu Connor. Saçları tutam tutam dikilmişti, hırpalanmış bir oyuncak bebek gibi görünüyordu. "Bu çocuk kimin nesi yahu?"

Şeftali Meg'in yanına çömeliip kendi kendine söylenmeye başladı. Meg ise iki kılıcıyla şaşkınlığa uğrayıp öfkelenen yarı-tanrıları savuşturdu.

Görme gücüm sıradan bir ölümlününkinden iyi olmalıydı çünkü Meg'in başının üzerinde yanan işareti ve parlayan ışığı ilk ben gördüm.

Sembolün ne olduğunu anlayınca kalbim kurşun gibi ağırlaştı. Gördüğüm şeyden hiç hoşlanmadım ama yine de bunu diğerlerine göstermem gerektiğini düşündüm. "Bakın."

Diğerlerinin kafası karışmış görünüyordu. Ardından ışık daha da parlaklaştı, Meg McCaffrey'nin tam başının üzerinde holografik altın bir orakla birlikte başak demetleri dönmeye başladı.

Kalabalıktaki genç erkeklerden biri nefesini tuttu. "O bir komünist!"

Dördüncü Kulübe'nin masasında oturmakta olan kız ona iğrenmişçesine bir bakış fırlattı. "Hayır Damien, o annemin sembolü." Hakikati anladıkça yüzü sakinleşti. "Hmm, bu da demek oluyor ki onun annesinin sembolü."

Başım döndü birden. Bu bilgiyi istemiyordum. Meg'in soyundan bir yarı-tanrıya hizmet etmek istemiyordum. Fakat Meg'in yüzüğündeki hilalleri şimdi anlıyordum. Onlar ayı değil orak şeklini temsil ediyordu. Oradaki tek Olimposlu olarak Meg'in unvanını resmileştirmem gerektiğini hissettim.

"Arkadaşım artık sahipsiz değil," diye belirttim.

Diğer yarı-tanrılar, kimisi diğerlerinden daha isteksizce saygı içinde diz çöktüler.

"Baylar bayanlar," dedim. Sesim Chiron'un çayı kadar keskindi. "Lütfen Demeter'in kızı Meg McCaffrey'yi alkışlayalım."

14

Şaka yapıyor olmalısın

Burada neler oldu ahbap?

Ve ben hemen oradan kaçarak...

Kimse Meg'e nasıl davranacağını bilmiyordu.

Onları suçlayamazdım.

Annesinin kim olduğunu artık biliyor olmama rağmen bu kız benim için iyice akıl sır erdirilemez olmuştu.

Kuşkularım vardı, evet, ama yine de bunlarda yanılmayı umuyordum. Çoğu zaman haklı olmak ne fena bir yük.

Demeter'in çocuğundan nasıl korkardım?

Güzel soru.

Geçtiğimiz gün boyunca tanrıça hakkındaki hatırladıklarımı kafamda toplamak konusunda elimden geleni ardıma koymamıştım. Demeter bir zamanlar en sevdiğim teyzemdi. Tanrıların ilk nesli olduğundan (babamla, Hera'yla ve Hades'le karşılaştırıldığında) son derece eski kafalı olabiliyordu. Fakat Demeter'in her zaman iyilik ve sevgi dolu bir varlığı vardı. Tamam, insanları açlıktan kırıp nesillerini yerle bir ettiği zamanlar hariç ama herkesin keyifsiz günleri olabilir.

Sonra onun kızlarından biriyle çıkma hatasına düştüm. Sanırım ismi Chrysothemis idi, ama değilse de kusuruma bakmayın. Tanrıyım tanrı olmasına ama ben de eski sevgililerimin ismini hatırlamakta sıkıntı yaşıyorum. Delphi'deki festivallerimden birinde bu genç kadın bir hasat şarkısı söyledi. Sesi çok güzeldi, ona âşık oldum. Doğru, her yıl kazanana ve birinciliği kaçıranlara âşık oluyordum ama ne diyebilirim ki? Melodik seslere zaafım var.

Demeter bunu onaylamadı. Kızı Persephone Hades tarafından kaçırıldığından beri çocuklarının tanrılarla çıkması konusunda biraz hassastı.

Neyse, nihayetinde bir kavgaya tutuştuk. Birkaç dağı moloza dönüştürdük. Birkaç site devletini harabeye çevirdik. Aile içi tartışmaların nasıl olabildiğini bilirsiniz. En sonunda sıkıntılı bir ateşkeste uzlaştık. Ben de o günden beri Demeter'in çocuklarının yanına yaklaşmamaya karar verdim.

Ama şimdi işte, Demeter'in orak sallayacak en baldırı çıplak kızının, Meg McCaffrey'nin hizmetindeydim.

Meg'in babasını, yani tanrıçanın ilgisini çekmeyi başaran kişiyi merak ettim. Demeter nadiren ölümlülere âşık olurdu. Meg de alışılmadık biçimde güçlüydü. Demeter'in çoğu çocuğu tarlada bir şeyler yetiştirmekten ve bakteri mantarlarını uzakta tutmaktan daha fazlasını yapamıyordu. İki taraflı yönetilen altın oraklar ve karpoi'nin çağırılması ise üst düzey işlerdi.

Chiron herkese silahlarını bir kenara bırakmalarını söyleyip kalabalığı dağıtırken ben de aklımdan bunları geçiriyordum. Baş danışman Miranda Gardiner kaybolanlardan biri olduğundan Chiron, Demeter'deki tek kampçı Billie Ng'den Meg'e Dördün-

cü Kulübe'ye kadar eşlik etmesini istedi. İki kız hemen kulübe-lerine çekildiler. Şeftali de heyecanla zıplayarak yanlarında gitti. Meg endişeli endişeli bana baktı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Onu cesaretlendirmek için baş-parmağımla her şey yolunda işareti yaptım. "Yarın görüşürüz!"

Cesaretlenmiş görünmüyordu ve öylece karanlıkta kayboldu.

Will Solace, Sherman Yang'ın başındaki yaralarla ilgilendi. Kayla ile Austin Connor'un başında durdular. Bu yüzden tek başıma odama dönmek zorunda kaldım.

Odanın ortasındaki hasta çocuk karyolamda yatıp tavanın kiriş-lerine baktım. Yine buranın nasıl da insanı bunalıma itecek kadar basit ve feci halde ölümlü bir yer olduğunu düşündüm. Çocukla-rım buna nasıl katlanıyordu? Neden nefes kesici bir sunak yaparak duvarlarını zaferlerimi kutlayan altın rölyeflerle donatmıyorlardı?

Will'le diğerlerinin geldiğini duyduğumda gözlerimi kapayıp uyuyor numarası yaptım. Sorularıyla, iyilikleriyle, kendimi evim-deymişim gibi hissettirme çabalarıyla karşılaşmak istemiyordum.

Kapıya geldiklerinde sessizleştiler.

"Kendini iyi hissediyor mu?" diye fısıldadı Kayla.

Austin "Sen onun yerinde olsan kendini iyi hisseder miydin?" dedi.

Anlık bir sessizlik oldu.

"Biraz uyumaya çalışın çocuklar," dedi Will.

"Bu akıl almaz derecede tuhaf," dedi Kayla. "Öylesine... İnsan gibi görünüyor ki."

"Ona göz kulak olacağız," dedi Austin. "Şu an bizden başka kimsesi yok."

Hıçkırmamak için kendimi tuttum. Onların endişesi bana katlanılmaz geliyordu. Onları teskin edememek, hatta onlara katılmadığımı söyleyememek kendimi çok çaresiz hissetmeme yol açıyordu.

Üzerime bir battaniye örtüldü.

Will, “İyi uykular Apollon,” dedi.

Ya onun ikna edici sesi sayesinde ya da kendimi asırlardır olmadığım kadar bitkin hissettiğimden hemencecik uykuya daldım.

Kalan on bir Olimposluya şükürler olsun ki rüya filan görmedim.

Sabah uyandığımda kendimi garip bir biçimde yenilenmiş hissettim. Göğsüm artık ağrıyordu. Burnumu suratıma yapıştırılmış bir su balonu gibi hissetmiyordum. Kulübe arkadaşları evlatlarım sayesinde (onlara kulübe arkadaşlarım diyeceğim) duş, tuvalet ve lavabonun gizemleriyle başa çıkmayı öğrenmiştim. Diş fırçası şoke ediciydi. Son kez ölümlü olduğumda böyle bir şey yoktu. Ve şu koltuk altı deodorantı. Ne berbat bir fikir. Koltukaltılarım pis kokmasınlar diye sihirli bir merheme ihtiyaç duymam gerekiyormuş.

Sabah ritüellerimi yerine getirip kamptaki dükkândan temiz kıyafetler giyindikten sonra (spor ayakkabılar, kot pantolon, turuncu Melez Kampı tişörtü ve rahat, yün bir kışlık palto) neredeyse iyimser bir havaya bürünmüştüm. Belki de bu seferki ölümlülük deneyimini sağ salim atlatabilirdim.

Pastırmayı fark edince iyice gözlerim açıldı.

Ah, tanrılar, pastırma! Sözüm sözdü, tekrar ölümsüz olursam dokuz ilham perisini toplayıp pastırmanın gücüne dair bir ilahi besteleyecektik ve gökyüzünden yaşlar boşanacak, tüm evren kendinden geçecekti.

Pastırma süperdir.

Evet evet, belki de şarkının ismi bu olacaktı: *Pastırma Süperdir*.

Kahvaltı akşam yemeği kadar resmi değildi. Açık büfe kuyruğuna girip tepsilerimizi doldurduk ve istediğimiz yere oturmamıza izin verildi. Bu durumu harika buldum. (Bir zamanlar ulusların geleceğini belirleyen ben, şimdi istediğim yere oturuyorum diye heyecanlanıyordum. Ah ah, yeni ölümlü zihnim için nasıl da üzücü bir yorum!) Tepsimi alıp kendi başına çadırın istinat duvarının kenarında oturmuş ayaklarını sarkıtan ve sahildeki dalgalara bakan Meg'i buldum.

"Nasılsın?" diye sordum.

Meg o sırada bir waffle'ı dişlemekle meşguldü. "İyi ya. Harika."

"Sen güçlü bir yarı-tanrısın, Demeter'in kızısın."

"Hı hı."

İnsan tepkilerinden anladığımı varsayarsam Meg'in çok da heyecanlı olmadığını söyleyebilirdim.

"Peki ya kulübe arkadaşın Billie... İyi biri mi?"

"Tabii ki. Çok iyi."

"Ya Şeftali?"

Yan gözle bana baktı. "Dün gece kayboldu. Sanırım sadece başım beladayken geliyor."

"Doğrusu öyle olması gayet yerinde."

"Ye-rin-de." Meg her hece için waffle'ın üzerindeki karelerden birine dokundu. "Sherman Yang'a yedi dikiş atmak zorunda kaldılar."

Çadırın karşı tarafında, güvenli bir mesafede oturan ve Meg'den tarafa korkunç bakışlar fırlatan Sherman'a bir göz at-

tım. Yüzünün kenarından fena bir zig zag aşağı doğru iniyordu.

“Ben olsam fazla dert etmezdim,” dedim Meg’e. “Ares’in çocukları yaraları sever. Hem Sherman’a Frankenstein bakışı çok yakışıyor.”

Ağzının kenarı seğirdi fakat bakışları çok uzaklarda kalmayı sürdürdü. “Kulübenin zemini otlı kaplı, yeşil çimen yani. Ortada çatıyı taşıyan kocaman bir meşe ağacı var.”

“Bu kötü bir şey mi?”

“Alerjim var.”

“Ha...” Kulübede bir ağaç hayal etmeye çalıştım. Bir keresinde Demeter’in meşelerden oluşan kutsal bir korusu vardı. Ölümlü bir prens onu kesmeye kalktığında ne kadar öfkeli olduğunu hatırlıyorum.

Kutsal bir koru...

Birden midemdeki pastırma genişleyip bütün organlarımı sardı.

Meg kolumu kavradı. Sesi uzak bir vızıltı gibiydi. Ağzından çıkan en son ve en önemli sözcüğü duydum. “Apollon?”

Kendime geldim. “Efendim?”

“Daldın gittin,” diye homurdandı. “Sana altı kere seslendim.”

“Öyle mi?”

“Evet. Nereye daldın gittin?”

Açıklayamadım. Sanki bir geminin güvertesindeydim ve geminin gövdesinin altından karanlık, tehlikeli bir şekil geçmişti. Tam ne olduğunu anlayacakken birden kaybolan bir şekil.

“Şey, bilmiyorum. Ağaçlarla ilgili bir şeyler...”

“Ağaçlarla mı?” dedi Meg.

“Önemli bir şey değil muhtemelen.”

Öyle değildi işte. Rüyalarımda gördüğüm bu görüntüden kurtulamıyordum bir türlü: Taç giymiş bir kadın kapıları bulmamı istiyordu. Kadın Demeter değildi. En azından öyle olduğunu sanmıyorum. Fakat kutsal ağaçlar fikri bende bazı anıları ayaklandırmıştı... Benim standartlarımda bile çok çok eski anıları.

Meg'le bu konuda konuşmak istemiyordum. Enine boyuna düşünene kadar en azından. Zaten hayatında yeterince endişelenecek şey vardı. Ayrıca dün gecedен sonra yeni genç efendim beni her zamankinden daha kuruntulu yapmıştı.

Orta parmaklarına bir göz attım. "Ha bu arada...Dünkü kılıç meselesi var ya. Bir daha yapma öyle bir şey."

Meg kaşlarını çattı. "Hangi şeyi?"

"İçine kapanıp konuşmayı reddettiğin o şeyi. Hani yüzünün kireç gibi olduğu an."

Bana bakıp öfkeyle suratını buruşturdu. "Hiç de bile. Kılıçlarım var. Onlarla savaşıyorum. Ne var ki bunda?"

"Hastalık ruhlarıyla mücadele ederken de bu özelliğini bilseydik keşke."

"Sen kendin söyledin, o ruhlar öldürülemez diye."

"Laf kalabalığı yapıyorsun." Biliyordum çünkü asırlar önce ustalaştığım bir taktikti. "İki kavisli kılıçla savaşma tarzın Geç Roma İmparatorluğu'ndaki bir gladyatörün tarzı. O zaman bile ustalaşması muhtemelen en zor, aynı zamanda en ölümcül savaşma tarzlarından biriydi."

Meg omuz silkti. Pek bir açıklama sunmasa da anlamlı bir omuz silkmeydi.

“Kılıçların imparatorluk altınlarından yapılmaydı,” dedim. “Bu da Romalılardan kalma bir eğitimin olduğunu gösterir ve seni Jüpiter Kulübesi için iyi bir aday yapar. Yine de annen Demeter bir Yunan tanrıçası, Ceres değil.”

“Nereden biliyorsun?”

“Tanrı olmamın dışında mı nereden biliyorum? Demeter senin Melez Kampı’nda olduğunu iddia etti. Bu tesadüf değildi. Ayrıca onun eski Yunan tanrıçası hali çok daha güçlü. Sen güçlüsün Meg.”

Yüzünde öyle temkinli bir ifade belirdi ki bir an gökten Şeftali inip saçlarımı tutam tutam yolacakmış gibi geldi.

“Annemle hiç karşılaşmadım,” dedi. “Kim olduğunu hiç bilmiyorum.”

“Peki o halde kılıçları kimden aldın? Babandan mı?”

Meg elindeki waffle’ı küçük küçük parçalara ayırdı. “Hayır... Beni üvey babam büyüttü. Bu yüzükleri o verdi bana.”

“Üvey baban. Üvey baban sana kraliyet altınından kılıçlara dönüşen yüzükler verdi demek. Bu nasıl bir adam ki...”

“İyi bir adam,” diye atıldı Meg.

Meg’in sesindeki katılık dikkatimi çekmişti, konuyu daha fazla uzatmadım. Geçmişinde büyük bir trajedi olduğunu hissettim. Ha bir de, sorular konusunda ısrarcı olursam o altın kılıçları boyunumda filan bulurum diye korktum.

“Üzüldüm,” dedim.

“Hı hı.” Havaya bir parça waffle fırlattı. Kampın temizlikçi harpiaları, neredeyse yüz kiloluk kamikaze tavuklar gibi yemeğin üzerine çullanıp yemeği kaptılar ve uçarak uzaklaştılar.

Meg hiçbir şey olmamış gibi devam etti. “Hadi şimdi bugünü atlatalım. Öğle yemeğinden sonra yarışımız var.”

Boynumdan aşağıya doğru bir ürperme hissettim. Y yapmak istediğim en son şey Meg McCaffrey’le Labirent’te kalmaktı ama yine de bağırmamayı başardım.

“Yarış konusunda fazla kafanı yorma,” dedim. “Nasıl kazana-cağımız hakkında bir planım var.”

Kaşlarından birini kaldırdı. “Neymiş o?”

“Ya da öğleden sonraya kadar bir planım olmuş olur. Tek ih-tiyacım olan biraz zaman...”

Arkamızda dev salyangoz kabuğu düdüğü üflendi.

“Sabah eğitimi!” Sherman Yang kükredi. “Hadi gidelim sizi nazlı bebeler! Hepinizi öğle yemeğine gözyaşları içinde görmek istiyorum!”

15

Egzersiz iyidir

Ha, ha, ha, hiç sanmam

Gözyaşlarıma aldırış etmeyin.

Keşke doktor raporum olsaydı. Beden eğitiminden muaf olmak istiyordum.

Doğrusu siz ölümlüleri hiçbir zaman anlayamadım. Şınav çekerek, mekik çekerek, yok efendim on kilometre koşarak, engelli parkurlar aşarak ve sizi terleten diğer sıkı egzersizleri yaparak fiziksel görünümünüzü iyi tutmaya çalışıyorsunuz. Bir taraftan da bu mücadelede yenilginin kaçınılmaz olduğunu biliyorsunuz. Eninde sonunda zayıfsınız işte, bedeniniz çökecek, güçten düşecek, kırıksıklıklarınız, sarkan yerleriniz olacak. Ve yaşlı bir nefesiniz...

Korkunç bir şey! Ben eğer şeklimi ya da cinsiyetimi veya türümü değiştirmek istesem tek yapmam gereken olmasını dilemek ve *bam!* Bir de bakmışım ki genç, büyük, dişi bir üç parmaklı tembel hayvanım. Bunu hiçbir şınav başaramaz. Şu sizin bitmek tükenmek bilmeyen çabalarınızın mantığını çözemiyorum. Bana

kalırsa egzersiz, kişiye tanrı olmadığını hatırlatan, iç karartıcı bir eylemden başka bir şey değil.

Sherman Yang'ın sabah egzersizlerinin sonunda nefes nefeseydim ve iyice tere batmıştım. Kaslarım jelatinli bir tatlının titreşen sütunlarıydı sanki.

Kendimi hiç de nazlı bir bebe gibi hissetmedim (her ne kadar annem Leto bana hep öyle olduğumu söyleyip dursa da) ve bana öyle davranmadığı için Sherman'ı suçlamaktan kendimi alamıyordum.

Bu konuda Will'e homurdandım. Ares'in eski baş danışmanının nereye gittiğini sordum. Clarissa La Rue'yu en azından muhteşem gülümsememle etkileyebilirdim. Ne acıdır ki Will onun Arizona Üniversitesi'ne gittiğini söyledi. Neden üniversite denen şey bu kusursuzluk abidesi insanların başına gelir ki?

Eziyet sonrasında topallaya topallaya kulübeme gittim ve yine bir duş aldım.

Duş almak iyi şey. Belki pastırma kadar iyi olmayabilir ama yine de iyi şey. İkinci sabah ritüelim ıstıraplı olmasının nedeni başkaydı. Woodrow isimli bir satirin amfiteatrda verdiği müzik derslerine yazılmıştım.

Woodrow küçük sınıfına benim katılmamdan dolayı biraz gergin görünüyordu. Belki de müzik yarışmasında benimle aşık atmaya kalktı diye canlı canlı derisini yüzdüğüm satir Marsyas efsanesi hakkında bir şeyler duymuştu. (Dediğim gibi derisini yüzme meselesi tamamen asparagas haber ama işte söylentilerin müthiş bir akılda kalma gücü var, özellikle de onları yayan kişi olmaktan dolayı kendimi suçlu hissettiğim durumlarda.)

Woodrow pan flütüyle minör gamında gezindi. Austin'in bunlarla bir sorunu yoktu. Her ne kadar kendini zorlayıp enstrümanı olmayan kemani seçmiş olsa da. Afrodit'in kızlarından biri olan Valentina Diaz, klarnetinden gök gürültüsünden korkan basset hound cinsi köpeğin viyaklaması gibi sesler çıkmasın diye klapeyle sesini kesmek için elinden geleni yapıyordu. Nemesis'in oğlu Damien White, ismine yakışır biçimde bir akustik gitardan hıncını alıyordu. Öyle sert çalıyordu ki re telini kopardı.

"Mahvettin gitarı!" dedi Chiara Benvenuti. Bir gece önce fark ettiğim, iyi talih tanrıçası Tike'nin kızı olan, o güzel İtalyan'dı. "O gitara ihtiyacım vardı!"

"Kapa çenenin Lucky," diye mırıldandı Damien. "Gerçek hayatta böyle kazalar olabilir. Kimi zaman gitar telleri kopabilir."

Chiara peş peşe İtalyanca öyle şeyler söyledi ki çevirisini yapmamaya karar verdim.

"Alabilir miyim?" Gitara uzandım.

Damien isteksizce gitarı bana verdi. Woodrow'un ayakucunda duran gitar çantasına yaslandım. Satir 7-8 santimetre havaya sıçradı.

Austin güldü. "Rahat ol Woodrow. Sadece gitarın telini değiştirecek."

Satirin tepkisinin gururumu okşadığını itiraf edeyim. Satirleri korkutabiliyorsam belki de önceki zaferlerimi geri kazanmam için hâlâ bir umut vardı. Buradan başlayıp önce çiftlik hayvanlarını, sonra yarı-tanrıları, canavarları ve önemsiz tanrıları korkutarak kendimi geliştirebilirdim.

Bir çırpıda teli değiştirdim. Tanıdık ve basit bir şey yapmak

hoşuma gitmişti. Gitarı akort ettim fakat Valentina'nın hıçkırıldığını anlayınca durdum.

"Ne kadar güzeldi!" Gözünden bir damla yaş sildi. "Neydi bu şarkı?"

Gözlerimi kırptırdım. "Buna akort etme deniyor."

"Evet Valentina, kendine hâkim ol," diye çıkıştı Damien her ne kadar onun gözleri de kırmızı olsa da. "O kadar da güzel değildi."

"Hayır." Chiara burnunu çekti. "Değildi."

Sadece Austin etkilenmemişe benziyordu. Gözleri gurura benzer bir ışıltıyla parlıyordu. Gerçi onun neden böyle hissedebileceğini anlamıyordum.

Do minör gamında çaldım. Si teli akortsuzdu. Zaten sorun hep si telinde olurdu. Gitarı icat edeli (Hititlerle çılgın bir partideyken. Uzun hikâye) üç bin yıl olmuştu ve ben hâlâ si telini akortlu tutmayı nasıl başaracağımı bulamamıştım.

Diğer gamları çaldım, hâlâ onları hatırlıyor olmak çok hoşuma gitti.

"İşte bu Lidyalıların geliştirdiği bir şey," dedim. "Majör gamın dördüncü derecesinden başlıyor. Adını eski Lidya krallığından aldığını söylüyorlar ama aslında ismini ben koydum. Lidya, eski bir kız arkadaşımın ismi. O yıl çıktığım dördüncü kızdı, e öyle olunca da..."

Arpejlere baktım. Damien ve Chiara birbirlerinin kollarında, hafif hafif birbirlerine vurup "Senden nefret ediyorum, asıl ben senden nefret ediyorum," diyerek ağlaşıyorlardı.

Valentina amfiteatrın bankında uzanmıştı. Woodrow sessizcepan flütünü parçalarına ayırıyordu.

“İşe yaramazın tekiyim ben!” diye hıçkırarak ağlıyordu. “İşe yaramaz!”

Austin’in bile gözü yaşlıydı. Bana başparmağıyla her şey yolunda işareti yaptı.

Bazı eski yeteneklerimin hâlâ benimle olduğunu görmek beni mest etmişti. Fakat müzik kursundaki herkesi ağır depresyona sokarsam Chiron’un kızacağını tahmin ediyordum.

Re telini biraz sertçe çektim. Eskiden bana deli olan hayranlarımın konserlerde kendilerinden geçip dağılmamaları için yaptığım bir numaraydı. (Gerçek anlamda bir dağılmadan söz ediyorum. Fillmore’da 1960’lardaki kimi parçalar... Neyse ürkütücü detayları size anlatmayayım.)

Özellikle uyumsuz bir akor çaldım. Bana kalırsa korkunçtu ama kampçılar acılarından silkindiler. Doğruldu, gözyaşlarını sildiler ve basit bir bir-dört-beş dizisini çalarken beni hayranlıkla seyrettiler.

“İşte bu ya.” Austin kemanını çenesine dayayıp doğaçlama çalmaya başladı. Reçine sürdüğü yayı, tellerin üzerinde dans etti. Gözlerimiz kilitlendi ve bir an aileden daha da yakındık sanki. Müziğin bir parçası olduk, sadece tanrılar ve müzisyenlerin anlayacağı bir seviyede iletişim kurduk.

Woodrow büyüyü bozdu.

“Bu muhteşem,” diye hıçkırdı satir. “Dersi ikiniz işlemelisiniz. Ne düşünüyorsunuz ki? Lütfen derimi yüzme!”

“Sevgili satir,” dedim. “Ben hiçbir zaman...”

Birden parmaklarıma bir ağrı girdi. Ne olduğunu anlamadan gitarı elimden bıraktım. Gitar amfiteatrın taş basamaklarında

tingirtılar çıkararak yuvarlandı.

Austin yayını indirdi. “İyi misin?”

“Ben... Evet, iyiyim iyiyim.

Ama iyi filan değildim. Birkaç dakikalığına eski yeteneklerimden birinin mutluluğunu yaşamıştım. Yine de belli ki yeni ölümlü parmaklarım bu işe uygun değildi. El kaslarım ağrımıştı. Parmağımın gitarın perdelerine dokunduğum yerlerinde çizgi çizgi kırmızı izler vardı. Başka açıdan da zorlanmıştım. Hiç şarkı söylemiyor olsam da ciğerlerim oksijensiz kalıp büzüşmüştü.

“Ben çok... Yorgunum,” dedim umutsuzlukla.

“Evet, öyle.” Valentina başını salladı. “İnanılmaz bir biçimde çalışıyordun!”

“Dert etme Apollon,” dedi Austin. “Daha da güçleneceksin. Yarı-tanrılar güçlerini kullanırken, özellikle de ilk başlarda, çok çabuk yorulurlar.”

“Ama ben düşündüğün gibi yarı-tanrı...”

Fakat cümlemi bitiremedim. Ben bir yarı-tanrı değildim. Ben bir tanrı değildim. Ben kendim bile değildim. Kusurlu bir enstrüman olduğumu bile bile nasıl tekrar müzik yapabilirdim ki? Her bir nota bana acı ve bitkinlik getirmekten başka bir işe yaramazdı. Si telim hiç akortlu olmazdı zaten.

Dertli halim yüzümden anlaşılmış olmalı.

Damien White ellerini yumruk yaptı. “Endişe etme Apollon. Senin hatan değil. O aptal gitara bunu ödeteceğim!”

Merdivenlerden inerken onu durdurmaya çalıştım. Bir yanımda, Damien’in gitar en sonunda odun ve tellere dönüşüncüye kadar üzerinde tepinmesinden sinsice bir tatmin almıştı.

Chiara ofladı. “İdiota! Artık bana hiç sıra gelmeyecek!”

Woodrow irkildi. “Eee, şey... Herkese teşekkürler! İyi bir dersti!”

Okçuluk ise daha büyük bir komediydi.

Eğer tekrar tanrı olursam (Hayır, eğer tekrar tanrı olursam değil tekrar tanrı olduğumda) ilk yapacağım şey o dersteki utançuma şahit olan herkesin anılarını silmek olacak. Bir kere tam on ikiden vurdum. Sadece bir kere. Diğer atışlarım hep boş atışlardı. İşin aslı iki ok siyah dairenin tam yüz metre dışına isabet etti. Yayımı fırlatıp utanç içinde ağladım.

Dersi Kayla veriyordu. Sabrı ve iyiliği bana kendimi daha da kötü hissettiriyordu. Yayımı yerden alıp bana geri verdi.

“Apollon,” dedi. “Bu atışlar harikaydı. Biraz daha pratik yaparsan en sonunda...”

“Okçuluk tanrısıyım ben!” diye haykırdım. “Pratik filan yapmam!”

Yanımda Nike’nin kızları kıs kıs güldüler.

İsimleri tahammül edilmez uygunluktaydı: Holly ve Laurel Victor. Bana Athena’nın bir zamanlar birlikte takıldığı, yırtıcı bir atletiklikleri olan Afrikalı su perilerini hatırlatıyorlardı.

“Selam eski tanrı,” dedi Holly okunu kirişe yerleştirirken. “Kendini geliştirmenin tek yolu pratik yapmak.” Kırmızı dairede yedi puan aldı ama çok da cesareti kırılmışı benzemiyordu.

“Senin için öyle olabilir,” dedim. “Ne de olsa ölümlüsün!”

Kız kardeşi Laurel burnundan sesler çıkararak güldü. “Şu anda sen de öylesin. Alış artık. Kazananlar şikâyet etmez.” Okunu fırlattı. Ok, kız kardeşinin okunun yanına fakat kırmızı dairenin

içine saplandı. “Holly’den daha iyi olmanın nedeni bu. O sürekli şikâyet eder.”

“Tabii ya, ne demezsin,” dedi Holly homurtuyla. “Şikâyet ettiğim tek şey senin ne kadar iğrenç olduğun.”

“Demek öyle ha?” dedi Laurel. “Hadi o zaman. Hodri meydan. Üç atıştan en iyi ikisini sayacağız. Kaybeden bir ay boyunca tuvaletleri temizleyecek.”

“Varım!”

Sonra beni öylece unutup gittiler. Onlardan tam Tritonyalı su perileri olurdu kesinlikle.

Kayla beni kolumdan yakalayıp savaş alanının dışına sürükledi. “Nedir bu ikisinden çektiğimiz... Onları ortak Nike danışmanı yaptık ki birbirleriyle yarışsınlar. Eğer yapmasaydık şu ana kadar kampı ele geçirip diktatörlüklerini ilan etmişlerdi.”

Sanırım beni neşelendirmeye çalışıyordu ama pek de teselli bulmamıştım.

Parmaklarıma baktım, gitardan ağrıdığı yetmezmiş gibi şimdi bir de su toplamıştı. İnanılmaz. Kahredici.

“Bunu yapamam Kayla,” diye mırıldandım. “Yeniden on altı yaşında olmak için fazla yaşıyım!”

Kayla elimi ellerini arasına aldı. Saçının yeşil tutamlarının altında kızılılara özgü bir ten rengi vardı. Bakır renginin üzerinde kremayla kaplanmış gibi, kestane rengi bir pırıltı yüzündeki ve kollarındaki çillerin arasından kendini gösteriyordu. Bana fazlasıyla babası Kanadalı okçuluk koçu Darren Knowles’u anımsattı.

Yani diğer babası demek istiyorum. Evet, tabii ki bir yarı-tanrı çocuğunun böyle bir ilişkiden olması mümkün. Neden olmasın

ki? Dionisos'u kendi bacaklarının arasında Zeus doğurmuştu. Athena'nın bir keresinde mendilden yaratılan bir çocuğu olmuştu. Neden böyle şeyler sizi şaşırtıyor? Biz tanrılar sayısız mucizelerle doluyuz.

Kayla, önemli bir atışa hazırlanıyormuşçasına derin bir nefes aldı. "Yapabilirsin baba. Zaten iyisin. Çok iyisin. Sadece beklen-tilerini ona göre ayarlaman gerekecek. Sabırlı ol, cesur ol. Daha iyi olacaksın."

Gülmemek için kendimi tuttum. Sadece iyi olmaya nasıl alı-şacaktım ki? Eskiden ilahi iken şimdi neden daha iyi olmaya ça-lışacaktım?

"Hayır," dedim sertçe. "Bu çok acı verici. Styks Nehri üzerine yemin ederim ki tekrar tanrı olana dek elime ne bir ok ne de bir müzik aleti alacağım."

Hadi durma, beni azarla. Biliyorum, bir çaresizlik anında ken-dime acırken verilmiş çok ahmakça bir sözdü. Ve bağlayıcılığı vardı. Styks Nehri üzerine edilmiş bir yemine sadık kalınmama-sının korkunç sonuçları olabilirdi.

Ama umurumda değildi. Zeus beni ölümlülükle lanetlemişti. Her şey normalmiş gibi davranmayacaktım. Gerçekten Apollon olana kadar Apollon olmayacaktım. Şu an için Lester Papadopo-ulos isminde aptal bir gençtim. Belki de zamanımı, ne bileyim badminton ya da eskrim gibi çok ilgimi çekmeyen şeylere harcar-dım ama bir zamanki şahane müzik ve okçuluk anılarıma gölge düşürmeyecektim.

Kayla dehşet içinde bana baktı. "Baba ciddi değilsin umarım."
"Ciddiyim!"

“Geri al çabuk sözünü! Yapamazsın bunu...” Omzumun üzerinden arkaya doğru baktı. “O ne yapıyor öyle?”

Bakışlarını takip ettim.

Sherman Yang transa geçmiş gibi ağır ağır ormana doğru yürüyordu.

Arkasından kampın en tehlikeli yerine doğru koşmak çılgınlık olurdu.

Biz de Kayla’yla aynen öyle yaptık.

Neredeyse başaramayacaktık. Ağaçların başladığı yere geldiğimizde orman karanlıklaştı. Sıcaklık düştü. Ufuk bir büyütle eğilmiş gibi önümüzde uzandı.

Kulağıma bir kadın fısıldadı. Bu kez bu sesi çok iyi biliyordum. Hiç peşimi bırakmamıştı ki. *Bana bunu sen yaptın. Gel. Beni yine koval.*

Midemde bir korkunun izlerini hissettim.

Dalların kollara, yaprakların da tek tek ayrılmış yeşil ellere dönüşüğünü hayal ettim.

Daphne diye düşündüm.

Asırlar sonra bile bu suçluluk duygusu çok ağırdı. Bir ağaca aklıma o gelmeden bakamıyordum. Ormanlar sinirlerimi bozuyordu. Her bir ağacın yaşam gücü, haklı bir nefretle pek çok günahıtan beni suçlayarak üzerime çullanacakmış gibi geliyordu. Dizlerimin üzerine kapanmak istiyordum. Af dilemek istiyordum. Fakat şimdi sırası değildi.

Ormanın yine kafamı karıştırmasına izin veremezdim. Hiç kimsenin bu tuzağa düşmesine izin vermeyecektim.

Kayla etkilenmişe benzemiyordu. Bir arada olmak için elinden

tuttum. Sadece birkaç adım gitmemiz gerekiyordu ama Sherman Yang'a ulaşmak kampın sabah koşusunu yapmak gibi gelmişti.

"Sherman." Kolunu yakaladım.

Benden kurtulmaya çalıştı. Neyse ki üzerinde bir uyuşukluk ve sersemlik vardı yoksa yaralanmama neden olurdu. Kayla onu geri döndürmeme yardımcı oldu.

Gözleri sanki bilinci yarı açılmış ve REM uykusundaymış gibi kıpırdanıyordu. "Hayır. Ellis. Onu bulmam gerek. Miranda. Birtanem."

Bir açıklama beklentisiyle Kayla'ya baktım.

"Ellis Ares kulübesinden," dedi. "Kayıp olanlardan biri."

"Peki ya birtanesi Miranda?"

"Sherman'la bir hafta önce çıkmaya başlamışlardı."

"Ah."

Sherman kendini elimizden kurtarmayı başardı. "Bulacağım onu."

"Miranda tam şurada birader," diye yalan söyledim. "Seni oraya götürüyoruz zaten."

Çırpınmayı bıraktı. Göz bebekleri yuvarlandı. Sadece gözünün akı görünüyordu. "Nerede... Şurada mı?"

"Evet."

"Ellis?"

"Evet, benim," dedim. "Ellis'im ben."

"Seni seviyorum dostum," dedi Sherman hıçkırarak.

Yine de onu ağaçların yanından çekip almak için bütün gücümüzü harcadık. Bu durum, Tanrı Hypnos Artemis'in Olimpos Dağı'ndaki özel odasına uyurgezer olarak girdikten sonra Hephaistos'la onu yatağına götürmek için cebelleşmemizi aklıma

getirmişti. Oradan kaba etlerimiz iğnelik olarak kullanılmadan kaçmış olmamız bir mucizeydi.

Sherman'ı okçuluk poligonuna doğru götürdük. Gitgide gözlerini kırpmaya ve eski haline dönmeye başladı. Onu kollarından tuttuğumuzu fark edip serbest kalmak için silkindi.

“Ne oluyor böyle?” diye sordu.

“Ormana doğru gidiyordun,” dedim.

Eğitim çavuşu bakışıyla dik dik bize baktı. “Hayır gitmiyordum.”

Kayla ona uzandı, böylesi çok da isabetli oldu. Kırık parmaklarla ok atmak zor olurdu yoksa. “Sherman tuhaf bir trans halindesin. Ellis ve Miranda'yı sayıklıyordun.”

Sherman'ın yanağındaki zig zag şeklindeki yara koyulaşmış bronz rengini aldı. “Hatırlamıyorum.”

“Gerçi diğer kayıp kampçının adını anmadın,” dedim yardımcı olmak isteyerek. “Cecil mi?”

“Neden Cecil'den bahsedeyim ki?” diye kükredi Sherman. “Hiç tahammül edemediğim bir adam. Ve neden sana inanayım ki?”

“Orman seni aldı,” dedim. “Ağaçlar seni ormana çekti.”

Sherman ormana şöyle bir baktı ama ağaçlar yine normal görünüyordu. Uzayan gölgeler, dalgalanan yeşil eller gitmişti.

“Bana bak,” dedi Sherman. “Şu senin sinir bozucu arkadaşın Meg sağ olsun başımdan yaralandım. Eğer tuhaf davranıyorsam da nedeni odur.”

Kayla kaşlarını çatı. “İyi ama...”

“Yeter!” diye atıldı Sherman. “Eğer ikinizden biri bu mesele-

den birilerine bahsederse size o ok çantalarını yediririm. İnsanların kendime hâkim olamadığını düşünmelerine hiç ihtiyacım yok. Ayrıca düşünmem gereken bir yarış var.”

Sürtünerek yanımızdan geçti.

“Sherman,” diye seslendim arkasından.

Bana döndü, yumruklarını sıktı.

“Son hatırladığın şey,” dedim. “Kendini burada bizimle bulmadan önce... O zaman ne düşünüyordun?”

Bir anlığına yüzünden şaşkın bir bakış geçti. “Miranda ve Ellis’i... Söylediğiniz gibi... Onları düşünüyordum. Nerede olduklarını bilmek istiyordum.”

“O zaman soru soruyordun o halde.” Üzerime birden bir korku ve endişe çöktü. “Bilgi istedin.”

“Ben...”

Yemek çadırında dev salyangoz düdüğü üflendi.

Sherman’ın ifadesi sertleşti. “Önemli değil. Unut gitsin. Öğle yemeği var şimdi. Sonra da üç ayaklı ölüm yarışında tozunu atıracam.”

Tehditler söz konusu olduğunda çok daha kötülerini duymuştum ama Sherman kulağa yeterince ürkütücü gelen bir tehdit savurmayı bilmişti. Çadıra doğru yürümeye başladı.

Kayla bana döndü. “Ne oldu şimdi?”

“Sanırım o kampçıların neden kaybolduğunu şimdi anlıyorum,” dedim.

16

McCaffrey'le bağlı olmak

Soluğu Lima'da alabiliriz

Kötü çocuk Harley

Kendime not: Üç ayaklı ölüm yarışından hemen önce önemli bir açıklama yapmaya çalışmak çok iyi bir fikir değil.

Kimse beni dinlemedi.

Dün geceki homurtulara ve şikâyetlere rağmen kampçılar o sırada heyecan içinde konuşup duruyorlardı. Öğle yemeği saatinde deliler gibi silahlarını temizlediler, zırhlarının bağlarını sağlamlaştırdılar, gizli ortaklıklar için aralarında fısıldaştılar. Pek çoğu yarışın mimarı Harvey'yi en iyi stratejileri paylaşması için ikna etmeye çalıştı.

Harley ilgiye bayılıyordu. Yemekten sonra masası ona sunulan şeylerle, çikolatalı gofretler, yer fıstığı ezmesi, ayıcıklı şekerlemeler ve oyuncak mini arabalarla (diğer deyişle: rüşvetlerle) doluydu. Harley'den çok iyi bir tanrı olurdu. Hediyeleri aldı, bir iki hoş laf etti; fakat hayranlarına onlara yardımcı olacak hiçbir şey söylemedi.

Chiron'la ormanın tehlikeleri hakkında konuşmaya çalıştım ama deliler gibi yarışın son dakika hazırlıklarının telaşındaydı. Onun yanında durduğum için neredeyse çiğnenecektim. Çadırın etrafında sıraya dizilmiş satir ve orman perilerinden oluşan bir grupla birlikte haritaları karşılaştırıyor, emirler veriyor, çadırın etrafında koşturup duruyordu.

"Takımları takip etmek neredeyse imkânsız," diye mırıldandı. Yüzü Labirent'in krokisine gömülmüştü. "D gridinde hiçbir gözetleme alanı yok ayrıca."

"Chiron bir dakika," dedim. "Ben sadece..."

"Bu sabahki test grubu soluğu Peru'da aldı," dedi satirlere. "Bunun tekrarlanmasına izin veremeyiz."

"Orman meselesi," dedim.

"Evet biliyorum Apollon, üzgünüm. Biliyorum endişelisin ama..."

"Bu orman bildiğin konuşuyor," dedim. "Hatırlıyor musun eskiden..."

O sırada kıyafeti dumanla dalgalanan bir orman perisi Chiron'un yanına koştu. "Maytaplar patlıyor!"

"Bir bu eksikti!" dedi Chiron. "Onlar acil durum içindi."

Ayağımın üzerinden geçip koşa koşa yardımcılardan oluşan çetesini takip etti.

Böyle oldu işte. Eğer tanrıysanız dünya ettiğiniz her sözü can kulağıyla dinliyor. Eğer on altı yaşındaysanız... Pek öyle olmuyor.

Yarışı ertelemesini umarak Harley'le konuşmaya çalıştım fakat velet beni sadece "Yok ya," diyerek başından savdı.

Hephaistos'un çocuklarında genelde görüldüğü üzere, Harley

birtakım mekanik aletleri tamir etmeye çalışıyordu; birtakım alet edevatları oradan oraya taşıyordu. Ne olduğuyla pek de ilgilenmedim ama kalbini kazanmayı umarak Harley'ye sordum.

"İşaret fişegi," dedi. "Kayıp insanlar için."

"Labirent'teki takımları mı kastediyorsun?"

"Hayır, orada kendi başınasınız. Bu Leo için."

"Leo Valdez."

Harley gözlerini kısarak elindeki alete baktı. "Bazen geri dönüş yolunu bulamazsan işaret fişegi sana yardım eder. Sadece doğru frekansı bulman gerekir."

"Hmmm... Ne zamandır bunun üzerinde çalışıyorsun?"

"O kaybolalı beri. Şimdi işime yoğunlaşmam gerek. Yarışı durduramam." Bana sırtını dönüp yanımdan uzaklaştı.

Şaşkınlıkla arkasından bakakaldım. Altı ay boyunca bu çocuk kayıp kardeşi Leo'yu bulmak için bir işaret fişegi geliştirmeye çalışmıştı. Olimpos'a geri dönmek için de biri böyle canını dişine takıp çabalıyor mudur merak ettim. Bundan şüphe ederim doğrusu.

Yalnız ve kimsesiz bir halde çadırın köşesinde dikilip bir sandviç yedim. Kış güneşi ışığının gökyüzünde azar azar solmasını seyrettim ve güneş arabamı düşündüm. Zavallı atlarım kendilerini gezintiye çıkaracak kimse olmadan ahırlarında tıkalı kalmışlardı.

Tabii ki benim yardımım olmasa bile diğer güçler evrenin ağır ağır yol almasını sağlayacaklardır. Pek çok farklı inanç sistemi gezegenlerin ve yıldızların gücünü kabul etmişti. Kurtlar hâlâ gökyüzünde Sol'un peşinde koşuyorlardı. Ra, yelkenli gemisinde günlük gezintisine devam ediyordu. Tonatiuh, Aztek günlerinde insan kurbanlarının artan kanlarıyla hayatta kalmaya devam edi-

yordu. Ve o diğer şey, yani bilim de hâlâ yer çekimini, kuantum fiziğini ve artık neyse bu gibi şeyleri üretmeye devam ederdi.

Bütün bunlara rağmen, ayakta dikilip üç ayaklı yarışı beklerken üzerime düşeni yaptığımı düşünüyordum.

Kayla ile Austin'in bile benimle konuşamayacak kadar dikkatleri dağınıktı. Kayla Austin'e Sherman Yang'ı ormanda kurtarma hikâyemizi anlatıyordu fakat Austin'in dikkati, temizlediği saksa fonunun üzerindeydi.

“Chiron'a yemekte söyleyebiliriz,” diye mırıldandı ağzında bir kamışla. “Yarış bitene kadar kimse bunları dinlemez. Zaten ormanın dışında olacağız. Kaldı ki Labirent'te doğru notayı yakalarsam...” Gözlerinde bir pırıltı vardı. “Oooo. Buraya gel Kayla. Bir fikrim var.”

Onu yanına alıp uzaklaştı, ben yine kendi başıma kaldım.

Austin'in hevesini anlıyordum tabii ki. Saksafon konusunda inanılmaz yetenekliydi. Kendi kuşağının önde gelen cazcılarından olacağına emindim. Caz türünde saksafon çalarak Youtube'da yarım milyon görüntülenmeye ulaşmanın kolay bir şey olduğunu düşünüyorsanız bir kez daha düşünün. Gerçi ormandaki güç hepimizi yok ederse müzik kariyeri de son bulacaktı.

En son (ciddi ciddi en son) çare olarak Meg McCaffrey'i arayıp buldum.

Onu mangallardan birinin başında Julia Feingold ve Alice Miyazawa ile sohbet ederken yakaladım. Daha doğrusu Hermes kızları sohbet ederken Meg bir çizburgeri mideye indiriyordu. Tahılın, meyve ve sebzelerin kraliçesi Demeter'in böyle iflah olmaz bir etobur kızı olmasına şaşıyordum.

Persephone de öyleydi ya gerçi. Bahar tanrıçasının yok nergislerin olduğu yok nar çekirdeklerinden ufak lokmalar aldığı tatlı mı tatlı hikâyelerini duyarsınız ama inanın bana, o kızın tepeleme domuz pizolasına nasıl saldırdığını bir görseniz gerçekten korkardınız.

Uzun adımlarla Meg'in yanına gittim. Hermes kızları beni görünce elimde yılan varmışçasına gerilediler. Bu tepki hoşuma gitti.

"Selam," dedim. "Neler konuşuyoruz bakalım?"

Meg elinin tersiyle ağzını sildi.

"Bu ikisi yarış için planlarımızı bilmek istiyorlar."

"Öyle olduğuna eminim." Meg'in paltosunun cebinden manyetik bir dinleme cihazı çıkarıp Alice'e fırlattım.

Alice mahcup mahcup gülümsedi. "Buna kalkıştığımız için bizi suçlayamazsın."

"Tabii ki suçlayamam," dedim. "Aynı şekilde umarım sen de ayakkabılarına yaptıklarımın dolay beni mazur görürsün. İyi yarışlar!"

Kızlar panik halinde kıpırdandılar, spor ayakkabılarının tabanlarını kontrol ettiler.

Meg saygıya benzer bir ifadeyle bana baktı. "Ne yaptın onlara?"

"Hiçbir şey," dedim. "Tanrı olmanın yarısı nasıl blöf yapacağını bilmekten gelir."

Burnundan sesler çıkararak güldü. "Eee nedir çok gizli planımız? Dur dur tahmin edeyim. Plan mlan yok."

"Hah, öğrenmeye başlıyorsun. Aslına bakarsan gelirken bir plan hazırlama niyetindeydim ama başka bir yola girdim. Büyük bir sorunumuz var."

“Tabii ki var.” Paltosunun cebinden örgü metalden direnç kayışlarına benzeyen iki bronz ip çıkardı. “Bunları görmüş müydün? Ayaklarımıza bağlıyorlar. Bunlar yarış bitene kadar ayağımızda kalıyor. Çıkarmanın bir yolu yok. Böyle kısıtlamalardan nefret ediyorum.”

“Sana katılıyorum.” Özellikle de Meg isminde küçük bir kıza bağlı olmam gerektiğinde diyecektim az kalsın ama doğuştan gelen diplomasi yeteneğim galip geldi. “Aslında ben başka bir sordundan bahsediyordum.”

Ona ok atma sırasında başımıza gelen olayı, Sherman’ın neredeyse ormanın tuzağına düşecek olmasını anlattım.

Meg kelebek gözlüklerini çıkardı. Koyu göz bebekleri gözlükler olmadan saksı toprağının küçük parçaları gibi daha yumuşak ve sıcak görünüyordu. “Ormanda bir şeylerin insanları çağırdığını mı düşünüyorsun?”

“Bence ormanda bir şey insanlara cevap veriyor. Antik zamanlarda bir kâhin...”

“Evet, anlatmıştın. Delphi Kâhini.”

“Hayır, başka bir kâhin vardı, Delphi’den bile daha eski. Ağaçlar da işin içindeydi. Konuşan ağaçlardan oluşan koca bir koru.”

“Konuşan ağaçlar.” Meg’in dudağı seyirdi. “O kâhinin adı neydi?”

“Ben... Hatırlamıyorum.” Dişlerimi gıcırdattım. “Bilmem gerekir. Şıp diye söyleyebilmem gerekir! Ama işte o bilgi... Dilimin ucunda ama..”

“Bazen olur öyle,” dedi Meg. “Sonra aklına gelir.”

“Ama bu asla benim başıma gelmez. Gerizekâlı insan beyni!”

Her neyse, bence o koru bu ormanda bir yerlerde. Nasıl ve niçin bilmiyorum. Ama bu fısıldayan sesler... Bence gizli kâhinden geliyor bunlar. Kutsal ağaçlar kehanetleri dile getirmeye çalışıyorlar, delice sorularına cevap arayanlara ulaşp onları kendilerine çekiyorlar.”

Meg tekrar gözlüklerini taktı. “Bu kulağa çok çılgınca geliyor öyle değil mi?”

Nefesimi ayarlamaya çalıştım. Kendime artık bir tanrı olmadığımı hatırlatmam gerekiyordu. Ölümlülerin aşağılamalarına onları bir çırpıda tuzla buz etme yeteneğim olmadan katlanmam gerekiyordu.

“Sadece tetikte ol,” dedim.

“Ama yarış ormanda olmayacak ki.”

“Yine de... Güvende değiliz. Eğer şu arkadaşın Şeftali’yi çağırırsan bize eşlik etmesinden memnuniyet duyarım.”

“Sana söyledim, canı istediğinde birden pat diye ortaya çıkıyor. Benim elimde olan bir şey değil.”

Chiron avcı borusunu öyle yüksek sesle üfledi ki çift görmeye başladım. Kendime başka bir sözüm daha olacak: Eğer tekrar tanrı olursam kampa inip bütün bu boruları ellerinden alacağım.

“Yarı-tanrılar!” dedi sentor. “Bacaklarınızı birbirine bağlayıp beni başlangıç noktasına kadar takip edin!”

Büyük Ev’den yaklaşık yüz metre uzaklıktaki çayırılık alanda toplandık. Hayati tehlikesi olan tek bir olayla bile karşılaşmadan o kadar uzağa gitmek doğrusu ufak çapta bir mucize sayılırdı. Sol ayağım Meg’in sağ ayağına bağlıyken kendimi kızkardeşimle doğmadan önce Leto’nun rahmindeymiş gibi his-

settim. Evet, o zamanları bayağı iyi hatırlıyorum. Artemis beni durmadan kenara itiyor, karnıma dirseğini indiriyor ve rahim bencilliği yapıyordu.

İçimden dua ettim, eğer bu yarışı sağ salım bitirirsem kendime bir boğa adayacaktım ve muhtemelen kendime yeni bir tapmak inşa edecektim. Boğa ve tapmak tiryakisiyim ben.

Satirler çayırılıkta dağılmamızı söylediler.

“Başlangıç çizgisi nerede?” diye sordu Holly Victor kız kardeşinin omzundan dürterek. “En yakınında olmak istiyorum.”

“Ben en yakınında olmak istiyorum,” diye itiraz etti Laurel. “Sen de ikinci en yakında olursun.”

“Endişe etmeyin!” Satir Woodrow’un sesi oldukça endişeli geliyordu. “Her şeyi birazdan tek tek anlatacağız. Mmm... Ne anlatacağımı bulur bulmaz.”

Will Solace iç geçirdi. O da tabii ki Nico’ya bağlıydı. Dirseğini Hades’in oğlu çok rahat bir dayanma yeriymiş gibi Nico’nun omzuna dayadı. “Kıvırcık’ı özledim. Böyle şeyleri çok iyi organize ederdi.”

“Koç Hedge’e de razıyım.” Nico Will’in kolunu itti. “Ayrıca Kıvırcık hakkında yüksek sesle konuşma. Juniper tam şurada.”

Orman perilerinden birini, pastel yeşil bir elbise giymiş güzel bir kızı işaret etti.

Will bana dönüp “Kıvırcık’ın kız arkadaşı,” diye açıklamada bulundu. “Onu özlüyor. Hem de çok.”

“Pekâlâ millet!” diye bağırdı Woodrow. “Arayı biraz daha açın lütfen! Aranızda epey mesafe olsun istiyoruz ki hani ölürseniz fiilan diğer takımları da yanınızda götürmeyin!”

Will iç çekti. “Heyecandan yerimde duramıyorum.”

Nico’yla birlikte ağır ve uzun adımlarla koştu. Hermes Kulübesi’nden Julia ile Alice bir kere daha ayakkabılarını kontrol ettiler, sonra da pis pis bana baktılar. Connor Stoll, Hebe’nin Brezilyalı oğlu Paolo Montes’le eşleşmişti. İkisi de bu durumdan pek memnun görünmüyordu.

Belki de Connor’ın suratsız görünmesinin nedeni kırık kafatasına boca edilmiş merhemlerdi. Öyle ki kafası bir kedinin tıksırmasıyla dışarı çıkmış bir şey gibi görünüyordu. Ya da erkek kardeşi Travis’i özlemişti sadece.

Artemis’le ben hayata geldikten sonra ikimiz de aramıza bir mesafe koymaya can attık. Kendi yaşam alanlarımızı belirledik ve öylece yaşadık. Ama o sırada onu görmek için her şeyimi verirdim. Eminim Zeus, ölümlülüğüm sırasında Artemis bana yardım etmeye kalkarsa onu çok fena cezalandırmakla tehdit etmişti. Ama en azından Olimpos’tan bir yardım paketi gönderebilirdi. Güzel bir tanrı kıyafeti, sihirli sivilce kremi ve Scylla Cafe’den ne bileyim on yirmi tane kızcıklı tanrılar için özel hazırlanan çöreklerle dolu bir paket. Ah, o kafenin harika çörekleri var.

Diğer takımlara bir göz gezdirdim. Kayla ile Austin birbirlerine bağlanmıştı, Kayla’nın yayı ve Austin’in saksafonuyla sokak performans yapan sıkı bir çiftte benziyorlardı. Tike’deki hoş kız Chiara ise, baş düşmanı Damien White’a kalmıştı. Damien White, Nemesis’in oğlu işte. Demeter’den Billie Ng de Billie’nin gümüş montunun yansıtma yüzeyinde alelacele makyajını kontrol eden Valentina Diaz’la bağlanmıştı. Valentina saçından küçük geyik boynuzları gibi iki ince dalın çıktığını pek fark etmişe benzemiyordu.

En büyük tehdidi Malcolm Pace'in oluşturduğuna karar verdim. Söz konusu olan Athena'nın çocuklarıysa temkini elden hiç bırakmamak gerekiyordu. Ne şaşırtıcıdır ki ona da Sherman Yang'la eşleşmişti. Doğal bir eşleşme gibi durmuyordu. Tabii Malcolm'un birtakım planları yoksa. Athena'nın çocuklarının kafasında her zaman bir plan olurdu. Bu plana benim kazanmam hemen hemen hiçbir zaman dahil olmazdı.

Yarı-tanrılardan sadece Harley ve Nyssa yarışa katılmıyordu. Onlar yarış alanını hazırlamışlardı.

Satirler herkesin yeterince birbirinden ayrı durduğuna ikna olduklarında ve ayak bağlarımız tekrar kontrol edildikten sonra, Harley dikkati üzerine çekmek için ellerini çırttı.

"Pekâlâ!" Yerinde hoplayıp zıplıyordu, bana Kolezyum'daki idamlara tezahürat yapan Romalı çocukları hatırlatıyordu. "Olay şu. Her takım üç altın elma bulup sonra da bu çayıra sağ salim dönmek zorunda."

Yarı-tanrıların arasından homurtular yükseldi.

"Altın elmalar," dedim. "Altın elmalardan nefret ederim. Başınıza çorap örmekten başka bir işe yaramazlar."

Meg omuz silkti. "Elmaları seviyorum ben."

Meg'in sokak avlusunda Cade'nin burnunu kırdığı çürük elma aklıma geldi. Altın elmalarda da aynı mahareti sergileyebilecek miydi acaba? Belki de kazanma şansımız vardı.

Laurel Victor elini kaldırdı. "Yani ilk gelen takım kazanıyor öyle mi?"

"Sağ salim geri dönen her takım kazanıyor!" dedi Harley.

"Bu çok saçma!" dedi Holly. "Sadece tek bir kazanan olacak.

İlk geri dönen takım kazanır!”

Harley omuz silktilti. “Sen kafana göre takıl. Tek kuralım hayatta kalmak ve birilerini öldürmemek.”

“*O quê?*” Paolo Portekizce o kadar yüksek sesle söylenmeye başladı ki Connor sol kulağını kapatmak zorunda kaldı.

“Bir dakika, bir dakika!” diye seslendi Chiron. Heybesi ilk yardım malzemeleri ve aciliyet durumunda kullanılacak işaret fişekleriyle dolup taşıyordu. “Bunu tehlikeli bir meydan okumaya çevirmenin kimseye faydası yok. Güzel, usturuplu bir üç ayaklı yarış gerçekleştirelim lütfen. Başka bir şey daha var kampçılar. Bu sabah test grubumuzun başına gelenlerden yola çıkarak lütfen söylediklerimi tekrarlayın: Soluğu Peru’da almayın.”

“Soluğu Peru’da almayın,” diye tekrarladı herkes.

Sherman Yang ellerini ktırdattı. “Başlangıç çizgisi nerede yani?”

“Başlangıç çizgisi yok,” dedi Harley neşeli neşeli. “Hepiniz olduğunuz yerde başlayacaksınız.”

Kampçılar kafaları karışmış halde etraflarına bakındılar. Birden çayır sarsıldı. Çimenlerin üzerine koyu çizgiler çizildi, ortaya çayırdan dev bir dama tahtası çıktı.

“İyi eğlenceler!” diye çılgılık attı Harley.

Yer ayaklarımızın altında açıldı ve biz Labirent’e düştük.

17

Ölümün bowling topları

Düşmanlarım size geliyorum

Sorunlarımızı değiş tokuş yapalım

En azından soluğu Peru’da almadık.

Ayağım taşa çarptı, bileğimde tam sinirime denk geldi. Bir duvarın yanından yuvarlandık. Neyse ki Meg bana yastık desteği sağladı.

Kendimizi meşeden kırışlarla örölü, karanlık bir tünelin içinde bulduk. İçinden düştüğümüz tünel gitti, yerine toprak bir tavan geldi. Diğer takımlarla ilgili hiçbir ize rastlamadım ama üzerimde bir yerlerden Harley’nin tezahüratını duyar gibi oldum. “Hadi! Hadi! Hadi!”

“Gücümü geri kazandığımda, Harley’yi Bilek Isıran isimli bir takımıldıza dönüştüreceğim,” dedim. “Takımyıldızlarının sesi çıkmıyordu hiç değilse.”

Meg koridorun sonunu işaret etti. “Baksana.”

Gözlerim karanlığa alışıncı, tünelin yarı karanlık ışığının otuz metre ilerimizde duran parıldayan bir meyveden kaynaklandığını fark ettim.

“Altın elma,” dedim.

Meg öne doğru yalpaladı, beni de kendisiyle birlikte sürükledi.

“Bir dakika! Dur!” dedim. “Tuzaklar olabilir!”

Connor ve Paolo bu söylediğimi ispat etmek istercesine koridorun diğer ucundaki karanlıkta belirdiler. Paolo altın elmayı kaparak “BREZİLYA!” diye haykırdı.

Connor bize bakıp sıırttı. “Çok yavaşsınız kerizler!”

Üzerlerindeki tavan açıldı ve üzerlerine kavun büyüklüğünde demir küreler yağdı.

Connor ciyak ciyak bağırdı. “Kaç!”

Paolo’yla birlikte tuhaf bir yüz seksen derecelik dönüş yapıp aksaya aksaya oradan uzaklaştılar. Hemen peşlerinde de döne döne yuvarlanan, fitili ateşlenmiş havan topları vardı.

Sesler çabucak kayboldu. Parıldayan elma olmayınca zifiri karanlıkta kalakalmıştık.

“Ah ne güzel.” Meg’in sesi yankılandı. “Şimdi ne yapacağız?”

“Öbür tarafa gitmeyi öneriyorum.”

Söylemesi kolaydı tabii. Kör olmak benden çok Meg’i rahatsız ediyor gibiydi. Ölümlü bedenim sağ olsun zaten kendimi yeterince total kalmış ve hafiften kafayı sıyırmış gibi hissediyordum. Zaten gözümünden çok başka duyularıma güvenirdim. Müzik sıkı bir işitme yeteneği gerektiriyordu. Okçuluk içinse hassas bir dokunuşa dahip olmak ve rüzgârın yönünü kestirebilmek gerekiyordu. (Tamam tamam, görmenin de faydasını görüyordum ama meseleyi anladınız siz.)

Kollarımızı öne doğru uzatıp ileriye doğru hareket etmeye çalışıyorduk. Şüphe uyandıran, yaklaşan bir patlamanın habercisi

olabilecek tıkırtıları, patırtıları, çatırtıları dinledim. Ama zaten herhangi bir uyarıcı ses duyduğumda her şey için çok geç olacağını fark ettim.

En sonunda, Meg'le ayaklarımız bağlıyken birlikte yürümeyi öğrendik. Kolay olmuyordu. Kusursuz bir ritim duygum vardı. Meg ise sürekli ya çeyrek vuruş geride ya da ileride oluyordu. Bu nedenle sağa sola yalpalıyor, duvarlara tosluyorduk.

Bir ileri iki geri yürüyüp durduk. Belki dakikalar ya da günler sürdü. Labirent'te zaman aldattıcıydı.

Austin'in Labirent'in yaratıcısı öldükten sonra nasıl farklı bir deneyim hissettirdiğiyle ilgili bana söyledikleri aklıma geldi. Ne demek istediğini anlamaya başlamıştım. Sanki pek çok bedeni yutan bu labirent değilmiş gibi havası daha temizdi. Duvarlardan bir zamanki baş belası sıcaklık yayılmıyordu artık. Şu ana kadar gördüklerimden söyleyebilirim ki duvarlardan kan ya da balçık da fışkırmıyordu. Bu ciddi bir iyileşmeyi doğrusu. Eski günlerde Dedalus'un Labirent'ine adım attığınızda, labirentin o önü alınmaz arzusunu hissetmemek mümkün değildi: *Bedenini ve zihnini parça parça edeceğim*. Şimdi ise ortam daha sakindi, mesaj eskisi kadar nefret dolu değildi: *Selam, burada ölürsen ne güzel olur*.

"Dedalus'tan bitim kadar hoşlanmazdım zaten," diye mırıldandım. "O yaşlı hergele nerede durması gerektiğini hiçbir zaman öğrenmedi. Hep en son teknolojiye, en yeni güncellemelere sahip olması gerekiyordu. Ona kaç defa labirentine bir bilinç vermeme-sini söyledim. 'Bu yapay zeka bizi fena harcayacak oğlum,' dedim. Ama yooook. O kötülük dolu bilinç illa o Labirent'e verilecek."

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok," dedi

Meg. “Biz içindeyken Labirent hakkında kötü şeyler söylemesen diyorum.”

Durduğumda kulağıma Austin’in saksafon sesi geldi. Ses belli belirsizdi, pek çok koridordan yankılanarak bize ulaştığından tam olarak nereden geldiğini kestiremiyordum. Sonra ses kesildi. Austin’le Kayla’nın üç elmayı bulup sağ salim kaçıktıklarını umuyordum.

En sonunda Meg’le koridorda bir çatala geldik. Hava akımından ve yüzümde hissettiğim sıcaklık değişiminden anlamıştım bunu.

“Neden durduk?” diye sordu Meg.

“Şşşt.” Dikkatle etrafı dinledim.

Koridorun sağ tarafından, testere tezgâhından gelir gibi alçak sesli bir inilti duyuluyordu. Koridorun sol tarafı sessizdi fakat bana hoş olmayan bir şeyleri hatırlatan, varla yok arası bir koku geliyordu. Sülfür değildi ama yerin derinliklerindeki minerallerin buhar halinde bir karışımıydı.

“Ben hiçbir şey duymuyorum,” diye dertlendi Meg.

“Sağ taraftan bir testere sesi geliyor,” dedim ona. “Sol taraftan da kötü bir koku.”

“Kötü kokuyu tercih ederim.”

“Elbette edersin.”

Meg bana o meşhur ahududularından birini fırlattığı gibi aksaya aksaya sol tarafa doğru geçerek beni de kendisiyle birlikte çekti.

Bronz kayışlar bacağını sürtmeye başlamıştı. Meg’in uyluk atardamarındaki benim ritmimi alt üst eden nabız atışını hissedebiliyordum. Ne zaman gergin olsam (çok sık rastlanan bir şey

değil) sakinleşmek için kendi kendime bir şarkı mırıldanırım. Genellikle de Ravel'den *Bolero*'yu ya da antik Yunan zamanlarından *Seikilos'un Şarkısı*'nı. Fakat Meg'in nabız atışı iyice dengemi bozmuştu, bu ritimle çıkarabildiğim tek şarkı *Tavuk Dansı* idi. Sakinleştirici bir şarkı değildi.

Ön tarafa doğru yan yan ilerledik. Volkanik dumanlar yoğunlaştı. Nabzım kusursuz ritmini kaybetti. *Tavuk Dansı*'nın her ku vak vak vak kısmında kalbim göğüs kafesimi zorlarcasına atıyordu. Nerede olduğumuzu bilmekten korkuyordum. Bunun mümkün olmadığını söyledim kendime. Dünyanın yarısını geçmiş olamazdık. Ama bu Labirent'ti işte. Burada mesafelerin bir anlamı yoktu. Labirent kurbanlarının zayıflıklarını nasıl kullanacağını biliyordu. Daha da kötüsü, korkunç bir espri anlayışı vardı.

"Işık gördüm!" dedi Meg.

Haklıydı. Zifiri karanlık yerini boz bulanık bir griliğe bırakmıştı. Önümüzde tünel bitiyordu ve yanardağ ağzı gibi dar, uzunlamasına ilerleyen bir mağarayla birleşiyordu. Sanki devasa büyüklükte pençeler koridoru aşındırarak yeryüzünde bir yara açmıştı. Tartaros'ta bu kadar kocaman pençeleri olan yaratıklar görmüştüm. Tekrar onları görmek istemiyordum.

"Geri dönmemiz gerek," dedim.

"Bu çok aptalca," dedi Meg. "Altının parıltısını görmüyor musun? Orada bir elma duruyor."

Tek gördüğüm küllerden ve gazlardan kıvrıla kıvrıla yükselen duman bulutlarıydı. "Bu parlaklık lavlardan kaynaklanıyor olabilir," dedim. "Ya da radyasyondan. Ya da gözlerden. Parlayan gözler hiç iyiye alamet değildir."

“O bir elma,” dedi Meg ısrarla. “Elma kokusunu alabiliyorum.”

“Öyle mi, sonunda duyuların keskinleşti demek?”

Meg öne doğru atıldı, benim de onu takip etmekten başka çıkar yolum kalmadı. Küçük bir kıza göre otoritesini konuşturmak konusunda epey iyiydi. Tünelin sonunda kendimizi dar bir kaya çıkıntısının üzerinde bulduk. Uçurum duvarı sadece üç metre ötemizdeydi ama altımızdaki yarık sonsuza kadar gidiyor gibiydi. Belki de otuz metre üzerimizde daha büyük bir yere açılan dik bir çıkış deliği vardı.

Sanki acı veren koca bir buz kalıbı boğazımdan inmeye çalışıyordu. Burayı daha önce hiç aşağıdan görmemiştim ama nerede olduğumuzu çok iyi biliyordum. Tam göbekte duruyorduk, antik dünyanın orta yerinde.

“Titriyorsun sen,” dedi Meg.

Ağzını elimle kapamaya çalıştım ama hemen oracıkta elimi ısırdı.

“Dokunma bana,” diye hırladı.

“Sessiz olur musun lütfen.”

“Niye ki?”

“Çünkü tam tepemizdeki yer...” Sesim çatallandı. “Delphi. Kâhin’in yeri.”

Meg’in burnu tavşan burnu gibi titreşmeye başladı. “Bu imkânsız.”

“Hayır değil,” diye fısıldadım. “Burası Delphi’ye bunun anlamı...”

Tepemizden öyle yüksek sesli bir tıslama geldi ki tüm okyanus kızgın bir tavaya çarptı ve buharlaşarak adeta inanılmaz büyük-

lkte bir dumana dönüştü. Kaya çıkıntısı sarsıldı. Aşağıya akıl taşları boşandı. Yukarıda dev bir beden, yarığın karşısına doğru kayarak deliğı tamamen kapattı. Derisi değişmiş yılan kokusu burnumu yaktı.

“Python.” Sesim şimdi Meg’in sesinden bir oktav yukarıdaydı. “O burada.”

18

Zebani çağırıyor

Ona burada olmadığımı söyleyin

Hadi saklanalım. Nerede? Çöplükte.

Hiç bu kadar çok korkmuş muydum?

Belki Tayfun yeryüzünde köpürüp tanrıları dağıttığında. Ya da Gaia devlerini Olimpos'u yıkmak üzere serbest bıraktığında. Veya Ares'i spor salonunda yanlışlıkla çıplak gördüğümde. O olay saçımın ağarıp bir asır boyunca öyle kalmasına yetmişti.

Fakat bütün bu zamanlarda hep bir tanrıyım. Şimdi ise karanlıkta ödü bokuna karışan zavallı, güçsüz bir ölümlüyüm. Tek dileğim eski düşmanımın varlığımın farkına varmamasıydı. Uzun görkemli hayatım boyunca ilk kez görünmez olmayı istiyordum.

Peki neden Labirent beni buraya getirdi?

Bunu düşünür düşünmez kendime çıkıştım. Tabii ki beni en son olmak istediğim yere getirmişti. Austin Labirent hakkında yanlışmıştı. Hâlâ kötüydü, öldürmek üzere tasarlanmıştı. Sadece cinayetlerini artık daha sinsice gerçekleştiriyordu.

Meg içinde bulunduğumuz tehlikeden habersiz görünüyordu.

Otuz metre üzerimizdeki ölümsüz canavarla bile kendinde görevi sürdürme cesaretini buluyordu. Dirseğiyle beni dürtüp bana karşı duvarda, üzerinde altın bir elmanın neşeyle parladığı küçük bir çıkıntıyı gösterdi.

Onu oraya Harley mi koymuş? Hayal bile edemiyordum. O velet muhtemelen altın elmaları, en tehlikeli noktalarda duraklayacaklarını bilerek çeşitli koridorlardan rastgele yuvarlamıştı. Bu çocuktan cidden nefret etmeye başlıyordum.

Meg “Oraya zıplamak bebek işi,” diye fısıldadı.

Ona bir bakış fırlattım. Başka koşullarda pekâlâ onu yakıp küle çevirirdi bu bakış. “Çok tehlikeli.”

“Elma,” diye tısladı.

“Canavar!” diye tıslayarak karşılık verdim ben de.

“Bir.”

“Hayır!”

“İki!”

“Hayır!”

“Üç.” Zıpladı.

Dolayısıyla ben de zıpladım. Topuklarımız derin yarığa doğru moloz parçalarını yuvarlasa da çıkıntının üzerine atlamayı başarmıştık. Tabii ki benim doğal koordinasyon ve zarafetim, tepe aşağı öbür tarafı boylamaktan bizi kurtarmıştı. Meg elmayı kaptı.

Yukarıdan canavar bir gümbürtü kopardı. “Kim geliyor?”

Bu ses... Ey yüce tanrılar, hava yerine ksenon gazı çekmişçesine boğuk çıkan, derinden gelen bu sesi hatırlıyordum. Bildiğim kadarıyla da ksenon gazı soluyordu zaten. Python sağlıksız gazlar üretmek konusunda kendi payına düşeni yapıyordu.

Canavar ağırlığını başka tarafa verdi. Yarıktan daha fazla çakıl taşı döküldü.

Kayanın soğuk yüzüne yaslanıp kelimenin tam anlamıyla kıpırdamadan durdum. Kalbimin her atışında kulak zarlarım titreşiyordu. Meg'in nefes alıp verme sesini durdurabilseydim keşke. Gözlüklerindeki sahte elmas taşlarının parlamasını kesebilseydim.

Python bizi duydu. Bütün tanrılara, canavarın bu sesin bir şey olmadığına karar vermesi için dua ettim. Bizi öldürmesi için tek yapması gereken, o yarıktan aşağı doğru nefes vermesiydi. O kadar. Zehirli nefesinden kaçmanın bir yolu yoktu. Ona bu kadar yakinken ve ölümlüken hele hiç yoktu.

Sonra yukarıdaki mağaradan daha alçak tonda ve insana ait olduğunu düşündüren başka bir ses geldi. "Selam sürüngen dostum."

Derin bir nefes aldım, neredeyse ağlayacaktım. Bu yeni gelenin kim olduğu ve neden kendi varlığını Python'a duyuracak kadar ahmak olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama insanların beni kurtarmak için kendilerini feda etmelerini hep takdir etmişimdir. O eski nezaket belli ki henüz ölmemişti!

Python'un haşın gülüşü dişlerimi zangırdattı. "Hmmm, ben de gezintiyi tamamlayıp tamamlamadığını merak ediyordum Bay Zebani."

"Bana öyle hitap etme," diye atıldı adam. "Labirent artık tekrar eski işlevine döndüğü için gidiş geliş epey rahattı."

"Bunu duyduğuma memnun oldum." Python'un sesi bazalt gibi sertti.

Adamın sesini ise size nasıl anlatsam. Sesi, sanki tonlarca sürüngen etinin altında kaldığından zar zor çıkıyor gibiydi. Ama Python'la

konusurken benim olacağımdan çok daha sakın ve kontrollüydü. Zebani isminin daha önce birisi için kullanıldığını duymuştum ama her zamanki gibi ölümlü beynim beni yarı yolda bırakmıştı.

Keşke sadece önemli bilgileri aklımda tutabilseydim! Mesela size Minos Kralı'yla ilk kez yemek yediğimde hangi tatlıyı yediğimi söyleyebilirdim. (Baharatlı kek.) Niobe'nin oğullarının onları vahşice öldürürken ne renk Helen kıyafetleri giydiklerini söyleyebilirim. (Turuncunun hiç de hoş durmayan bir tonu.)

Fakat bu Zebani denen arkadaş güreşçi miydi, film yıldızı mıydı yoksa politikacı mıydı hatırlamıyordum. Belki de üçü birdendi, neden olmasın?

Yanımda duran Meg, elmanın parıltısıyla bronz bir renge bürünmüş görünüyordu. Gözleri korkuyla fal taşı gibi açılmıştı. Biraz geç kalmıştı ama hiç değilse artık sesini kesmişti. Hani işin doğrusunu bilmesem, adamın sesinin Meg'i canavarın sesinden daha çok korkuttuğunu düşünürdüm.

"Eee Pyhton," diye konuşmasına devam etti adam. "Benimle paylaşacağın bir kehanet filan var mı?"

"Zamanı geldiğinde... efendim."

Son konuşulanlar dalgayla söylenmişti ama başka biri anlayabilir miydi bilmiyorum. Çok az kişi Python'un kendisine yaptığı dokundurmaları anlayıp bunu anlatacak kadar yaşamıştır.

"Senin bana verdiğin güvenceden daha fazlasına ihtiyacım var," dedi adam. "Bir adım atmadan önce bütün kâhinleri kontrol altına almamız gerek."

Bütün kâhinler. Bu sözler beni neredeyse uçurumdan aşağı yuvarlayacaktı ama bir biçimde dengemi korudum.

“Zamanı geldiğinde,” dedi Python, “anlaştığımız gibi. Şu zamana uygun anı kollayarak geldik öyle değil mi? Titanlar New York’a hücum ettiğinde rengini belli etmedin. Ben de Gaia’nın devleriyle savaşa girmedim. İkimiz de zafer anının henüz gelmediğini biliyorduk. Biraz daha sabırla beklemen gerek.”

“Bana nutuk atıp durma yılan. Sen burada pineklerken ben bir imparatorluk kurdum. Asırlar boyu var gücümle...”

“Tamam, tamam.” Canavar nefes verdi, uçurum duvarında bir sarsıntıya neden oldu. “Eğer imparatorluğunun gün yüzüne çıkmasını istiyorsan önce anlaşmanın üzerine düşen kısmını yerine getirmelisin. Apollon’un hakkından ne zaman geleceksin?”

Ciyak ciyak bağırmamak için kendimi zor tuttum. Benim hakkımda konuşuyor olmalarına şaşmamalıydım. Bin yıldır herkesin sürekli benim hakkımda konuştuğunu düşünmüştüm. O kadar ilgi çekici bir kişiliktim ki böyle düşünmekten kendimi alamıyordum. Bu benim hakkımdan gelme meselesine gelince... Tabii o hiç hoşuma gitmemişti.

Meg daha önce hiç görmediğim kadar korkmuş görünüyordu. Onun benim adıma endişelendiğini düşünmek istiyordum ama içimden bir ses, aynı oranda kendisi için de endişelendiğini söylüyordu. Ah işte şu ne idüğü belirsiz yarı-tanrıların öncelikleri.

Adam yarığa doğru yaklaştı. Daha net ve yüksek sesle konuşuyordu şimdi. “Apollon’u merak etme. O şu anda tam olmasını istediğim yerde. Bizim amacımıza hizmet edecek ve artık işimize yaramadığında da...”

Cümleyi bitirmeye tenezzül etmedi. “Ona güzel bir armağan verip onu başımızdan defedeceğiz,” diye bitmemesinden kork-

tum. Ürpererek bu sesin rüyama girdiğini hatırladım. Bu, burnundan konuşan, mor takımlı adamın sesiydi. Aynı zamanda bu adamın, çok uzun yıllar önce şarkı söylediğini duymuşum gibi bir hisse kapıldım ama bir anlam ifade etmedi bu. Neden çirkin mor takım giymiş bir adamın konserine kendimi maruz bırakacaktım ki? Death metal polkaya bayılmıyordum bile!

Python'un ağırlığını başka tarafa vermesiyle üzerimize biraz daha kaya parçası geldi. "Onu amacımıza hizmet etmeye nasıl ikna edeceksin?"

Zebani bir kahkaha attı. "Kampa Apollon'u buraya yönlendirip bize yardım edecek birilerini yerleştirdim. İş iyice ciddiye bindirdim ayrıca. Apollon'un başka seçeneği yok. Kapıları Apollon ve o kız açacak."

Python'un buharından bir koku dalgası burnuma ulaştı. Bu bile başımı döndürmeye yetti, neyse ki beni öldürmeye gücü yetmemişti.

"Sanırım haklısın," dedi canavar. "Geçmişteki tahminlerini düşününce... Tartışmaya açık. Bu iş için doğru yöntemleri seçip seçmediğini merak ediyorum. Önceki hatalarından ders aldın mı?"

Adam öyle derinden bir hırıltı çıkardı ki neredeyse o sırada bir yaratığa dönüşüyor olduğuna inanacaktım. Bu duruma yeterince tanık olmuştum. Yanımda Meg sızlanmaya başladı.

"Beni dinle seni azman sürüngen," dedi adam. "Tek hatam düşmanlarımı yeterince hızlı ve yeterince sıklıkla ateşe vermem oldu. Seni temin ederim ki şu anda her zamankinden güçlüyüm. Dört bir yanda teşkilatım var. İş arkadaşlarım hazır bekliyorlar. Dört Kâhin'i birden kontrol ettiğimizde aslında geleceği kontrol etmiş olacağız!"

“O gün nasıl da şanlı bir gün olacak!” Python’un sesinde bir aşağılama tınısı vardı. “Ama önce beşinci Kâhin’i yok etmen gerekiyor değil mi? Kontrol edemediğim tek Kâhin o. Senin yapman gereken gidip koruyu ateşe...”

“Dodona,” dedim.

Bu söz ağzımdan kendiliğinden çıkıverdi ve yarık boyunca yankılandı. Bu bilgiyi hatırlamak için ve bunu yüksek sesle söylemek için en olmadık zaman... Ah, şu Lester Papadopoulos’un bedeni yaşamak için berbat bir yerd.

Yukarıımızda konuşma durdu.

Meg bana bakıp tısladı.

“Seni gerzek.”

Zebani “O ses neydi?” dedi.

“Ah merak etmeyin, biziz,” gibi bir yanıt vermekten daha salakça bir şey yaptık. Meg ya da ben, ikimizden biri (şahsen ben onu suçluyorum) bir çakıl taşına basıp kaymış olmalı. Kaya çıkıntısından yuvarlanıp aşağıdaki sülfür bulutlarının içine düştük.

FIŞŞŞŞ.

Labirent’in mizah duygusu olduğuna şüphe yoktu. Bizi kaya zemine toslatarak canımızı almak yerine çöp torbalarıyla dolu, yapış yapış bir çöp yığınının üzerine düşürdü.

Eğer sayıyorsanız bu ölümlü olduktan sonra çöp torbaları üzerine ikinci iniş yapışımdı; yani bir tanrının katlanması gerekenin iki kat fazlası.

Deliler gibi döne döne yığının üzerine yuvarlandık. Zemine vardığımızda pislik içinde fakat mucizevi biçimde hâlâ hayattaydık.

Meg kahve çekirdeklerine bulanmış bir halde doğruldu.

Kafamdaki muz kabuğunu alıp yan tarafa fırlattım. "Bizi p yığınlarının içine atıp durmanın özel bir nedeni var mı?"

"Ben mi yapıyorum? Senin denge bozuldu bir kere!" Meg yüzünü sildi ama nafile. Diğer elinde titreyen parmaklarıyla altın elmayı kavramıştı.

"İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim," diye atıldı.

Besbelli bu doğru değildi. Biraz nce Hades'in perili evinden ık mış gibi görünüyordu. (Bir uzmandan neri: SAKIN.) Yüzü solgundu. Dudaklarını o kadar sert ısır mıştı ki dişleri kandan pembeleşmişti. Ayrıca burnuma hafiften bir sidik kokusu gelmişti. Bu da demek oluyordu ki içimizden birinin (Yüzden yetmiş beş, bu kişinin ben olmadığıma emindim) mesane kontrolünü kaybedecek kadar d bokuna karışmıştı.

"şu yukarıdaki adam," dedim. "Sesini hatırladın mı?"

"Kes sesini. Bu bir emirdir!"

Cevap vermeye yeltendim. Fakat şaşkınlıkla fark ettim ki bunu yapamıyorum. Sesim kendi başına Meg'in emrine itaat etmişti ki bu durum pek de iyiye alamet değildi. Zebani'yle ilgili sorularımı daha sonraya saklamaya karar verdim.

Etrafa bir göz attım. Küçük, loş ve kasvetli bodrumun dört tarafı çöp bacalarıyla çevriliydi. Ben etrafı incelerken başka bir torba daha sağ taraftaki yığının üzerine düştü. Koku öylesine keskindi ki eğer gri crf blokları boyanmış olsaydı duvarlardaki boyayı yakıp kl edebilirdi. Yine de Python'un çıkardığı duman bulutlarını koklamaktan daha iyiydi. Tek görünen çıkış biyolojik tehlike işaretiyle belirtilen metal kapıydı.

“Neredeyiz biz?” diye sordu Meg.

Bekleyip dik dik ona baktım.

“Şimdi konuşabilirsin,” diye ekledi.

“Bu sana şok edici gelecek ama görünen o ki bir çöp odasındayız.”

“Ama nerede?”

“Herhangi bir yer olabilir. Labirent dünyanın her tarafındaki yeraltı coğrafyalarıyla kesişiyor.”

“Delphi gibi.” Meg öfkeyle bana baktı. Sanki bu küçük Yunanistan gezintisi benim hatamış da... Yani tamam, sadece dolaylı olarak benim hatamdı.

“Bunu beklemiyordum,” dedim. “Chiron’la konuşmamız gerekiyor.”

“Dodona nedir?”

“Şey ben... Sonra anlatırım.” Meg’in yine çenemi kapamasını istemiyordum. Ve Labirent’te tıklıtyken Dodona hakkında konuşmak istemiyordum. Her yerim kaşınıyordu. Bunun sadece yapış yapış şekerli içeceklerle kaplanmış olmamdan kaynaklanmadığını düşündüm. “Öncelikle buradan çıkmamız gerekiyor.”

Meg arkama doğru göz attı. “Hmm, boşu boşuna değilmiş.” Çöp yığına uzanıp ikinci parıldayan meyveyi çekip aldı. “Sadece bir elma kaldı.”

“Harika.” O sırada en son derdim Harley’nin saçma sapan yarışını bitirmektir ama en azından Meg’i harekete geçmeye teşvik ediyordu. “Hmmm. Neden şu kapının arkasında bizi bekleyen o güzel biyolojik tehlikelere bakmıyoruz?”

19

Kayıp mı oldular?

Hayır, hayır, hayır, hayır

Hayır, vesaire

Karşılaştığımız tek biyolojik tehlike vegan mini keklerdi.

Meşale ateşiyle aydınlatılmış koridorları kolağan ettikten sonra menü tahtasında yazana bakılırsa VEGANDA ONUNCU SEVİYE gibi şaibeli bir isme sahip, kalabalık, modern bir pastaneye giriverdik. Çöp ve volkanik gazlardan oluşan kokularımızla müşterileri kaçırıp çoğunu çıkışa doğru sürüklememiz uzun sürmedi ve pek çok glutensiz unlu mamulün çiğnenmesine neden olduk. Tezgâhın arkasına sıvışıp mutfak kapılarına hücum ettik ve kendimizi yeraltında, asırlar öncesine ait görünen bir amfiteatrda bulduk.

Taş basamaklardan oluşan bir sıra, tam gladyatör dövüşü için uygun bir büyüklükte bir kum alanını çevreliyordu. Tavandan onlarca kalın demir zincirler sarkıyordu. Burada ne vahşi gösteriler dönüyordu merak ettim ama çok uzun kalmadık.

Düşe kalka karşı tarafa, Labirent'in dolambaçlı koridorlarına doğru ilerledik.

Şu ana kadar üç ayaklı koşuda başarıyla ilerlemiştik. Ne zaman

yorgunluk hissetsem Python'un arkamızda olup zehirli gazlarını üzerimize püskürttüğünü hayal ediyordum.

En sonunda bir köşeyi döndük ve Meg "Orada!" diye bağırdı. Koridorun ortasında üçüncü altın elma duruyordu.

Bu kez tuzakları düşünemeyecek kadar bitkindim. Meg meyveyi alana kadar uzun adımlarla koştuk.

Yolumuzun üzerindeki tavan alçaldı ve bir rampaya dönüştü. Çiğerlerime temiz hava doldu. Tepeye tırmandık ama bundan dolayı kendimi mutlu hissedeceğime içim üzerimdeki çöp suyu kadar soğuğa kesti. Ormana geri dönmüştük.

"Burası değil," diye mırıldandım. "Olamaz, hayır."

Meg bizi tam bir çember haline gelecek şekilde hoplattı. "Belki de farklı bir ormandır burası."

Ama değildi. Ağaçların dargın bakışlarını, ufkun dört bir yanda genişlediğini hissedebiliyordum. Birtakım sesler bizim varlığımızın farkına varıp fısıldamaya başladı.

"Hadi çabuk," dedim.

Tam o sırada bacaklarımıza sarılı kayışlar önceden planlamışçasına çözülüverdi. Koştuk.

Meg kolu elmalarla dolu olduğu halde benden hızlıydı. Sanki sadece kendisinin görebildiği bir rota izliyormuş gibi ağaçların arasında yön değiştirip, bir sağa bir sola zikzaklar çizerek ilerliyordu. Bacaklarımın ağrımaya, göğsümün yanmasına rağmen geride kalmaya cesaret edemedim.

İleride, titreşen ışıklar yaklaştıkça meşalelere dönüşüyordu. En sonunda ormandan kampçıların ve satirlerin olduğu kalabalığa çıkmıştık.

Chiron yanımıza koşturdu. "Hele şükür!"

"Bir şey değil," dedim yorgunluktan çok alışkanlıktan nefes nefese. "Chiron... Konuşmamız gerek."

Meşale ışığında sentorun yüzü, gölgeden yontulmuş gibi görünüyordu. "Evet konuşmamız gerek dostum. Ama öncelikle, korkarım takımlardan biri hâlâ kayıp... Çocukların Kayla ve Austin kayıp."

Chiron duş alıp kıyafetlerimizi değiştirmemizi istedi. Yoksa hemen ormana geri dölacaktım.

Duş ve hazırlık bittikten sonra Kayla ile Austin'den hâlâ bir haber yoktu.

Chiron, kendi bölgelerinde güvende olmaları varsayımıyla orman perilerinden oluşan bir grubu ormana göndermişti fakat bu araştırmaya yarı-tanrıların katılmasını ısrarla reddediyordu.

"Başka birini riske atamayız," dedi. "Kayla, Austin ve... Ve diğer kaybolanlar... Onların istediğı de bu."

Beş kampçı kayıptı. Kayla ile Austin'in kendi başlarına döneceğı gibi hayallere kaptırmadan kendimi. Zebani'nin sözleri hâlâ kulaklarımdaydı. *Durumu iyice zora soktum. Apollon'un başka seçeneğı olmayacak.*

Şu veya bu şekilde çocuklarımı hedef almıştı. Beni onları aramaya davet ediyordu. Ve kayıp Kâhin'in kapılarını bulmaya. Hâlâ anlamadığım çok fazla şey vardı. Dodona'nın antik korusunun yeri nasıl değişip buraya gelmişti, ne tip "kapıları" vardı, neden Zebani onları açabileceğimi düşünüyordu ve Austin ve Kayla'yı nasıl tuzağı düşürmüştü? Fakat bildiğim tek bir şey vardı: Zebani haklıydı. Başka seçeneğim yoktu. Çocuklarımı... Arkadaşlarımı bulmam lazımdı...

Chiron'un uyarısını kulak ardı edip ormana koşabilirdim. Will'in paniğe kapılmış haykırışı olmasaydı: "Apollon, sana ihtiyacım var!"

Arazinin ucunda beş altı kampçının sedyelerde yattığı bir hastane kurmuştu kendiliğinden. Nico bağırsı içindeki Paolo Montes'i tutmaya çalışırken o da hastanın bakımıyla ilgileniyordu.

Will'in yanına koştum ve gördüklerim karşısında irkildim.

Paolo bacaklarından birini doğratmayı becermişti.

"Tekrar yerine taktım," dedi Will. Sesi bitkinlikten titriyordu. Doktor önlüğü kanla lekelenmişti. "Onu sabit tutacak birine ihtiyacım var."

Ormanı işaret ettim. "Ama ben..."

"Biliyorum!" diye atıldı Will. "Sence ben de koşup araştırmaya katılmak istemiyor muyum? Yeterince şifacı yok. Şu çantada biraz merhem ve nektar olacak. Hadi koş!"

Ses tonu beni sersemletmişti. Kayla ve Austin için benim kadar endişelendiğini anladım. Tek bir fark vardı: Will sorumluluğunun bilincindeydi. Önce yaralıları iyileştirmesi gerekiyordu. Ve yardımına ihtiyacı vardı.

"T-tamam," dedim. "Tabii ki getiririm."

İlk yardım çantasını kapattığım gibi çektiği acıdan dolayı güzelce bayılan Paolo'nun bakımına koştum.

Will ameliyat eldivenlerini değiştirip dik dik ormana baktı. "Onları bulacağız. Bulmamız gerek."

Nico di Angelo ona matarayı uzattı. "Hadi iç. Şu anda orada olman gerekiyor."

Hades'in oğlunun da öfkeli olduğunu söyleyebilirim. Ayağı-

nın altındaki çimenler buhar çıkarıyordu, solmuştu.

Will iç çekti. “Haklısın. Ama bu dediğin bana kendimi daha iyi hissettirmedi. Şimdi Valentina’nın kırık kolunu tedavi edeceğim. Yardım etmek ister misin?”

“Dehşetengiz olur,” dedi Nico. “Hadi gidelim.”

Bense tehlikeyi atlattığından emin olana kadar Paolo Montes’e baktım. Ardından iki satirden onu sedyeyle birlikte Hebe kulübesine taşımalarını istedim.

Diğerlerine de elimden geldiğince bakıcılık yaptım. Chiara ufak bir beyin sarsıntısı geçirmişti. Billie Ng İrlanda step dansı yapma hastalığına yakalanmıştı. Holly ve Laurel’in testere frizbisinin patlamasıyla karşılaşmaları sağ olsun, sırtlarından şarapnel parçalarının çıkarılması gerekiyordu.

İkizler, tahmin edileceği gibi ilk sıradaydı fakat hangisinden daha fazla şarapnel çıkarıldığını bilmek istiyorlardı, böylece böbürlenme hakkını elde edeceklerdi. Onlara sessiz olmalarını yoksa bir daha defne yapraklarından taç takmalarına izin vermeyeceğimi söyledim. (Defne yapraklarından taçların patentine sahip kişi olarak böyle bir ayrıcalığım vardı.)

Bir ölümlü olarak şifacılık yeteneklerimin fena olmadığını gördüm. Will Solace bunda beni solluyordu ama bu durum okçuluk ve müzikteki başarısızlıklarım kadar beni rahatsız etmiyordu. Sanırım şifa vermede ikinci sırada olmaya alışkındım. Oğlum Asklepios, on beş yaşına geldiğinde tıp tanrısı olmuştu ve onun adına çok mutlu olmuşum. Böylece diğer uğraşlarıma daha fazla vakit ayırabilmiştim. Kaldı ki, evladının büyüyünce doktor olması her tanrının hayalidir.

Şarapnel çıkarılmasından sonra elimi yüzümü yıkarken Harley ayaklarını sürüye sürüye işaret fişeğiyle oynayarak yanıma geldi. Gözleri ağlamaktan şişmişti.

“Hep benim yüzümden,” diye mırıldandı. “Benim yüzümden kayboldular. Ben çok... Üzgünüm.”

Titriyordu. Küçük çocuğun yapabileceklerimden dolayı çok korktuğunu anladım.

Son iki gündür ölümlülerde korku uyandırmaya can atmaya başlamıştım. İçim kırgınlık ve kinle doluydu. Bu baş belası durumun, kayıpların, bir şeyleri düzeltmek için çok güçsüz oluşumun suçunu atacak bir günah keçisi bulmak istiyordum.

Harley’ye bakınca öfkem uçtu gitti. İçimde bir boşluk hissettim, aptallığımın farkına vardım, utanç duydum. Evet ben, Apollon... Utanç duydum. İşin doğrusu, benzeri görülmemiş bir olaydı, bütün evreni parçalarına ayırabilirdi.

“Canını sıkma,” dedim ona.

Burnunu çekti. “Yarış alanı ormanın içine girdi. Öyle olması gerekiyordu. Sonuçta orada kayboldular ve... Ve...”

“Harley, işaret fişeğini görebilir miyim?” dedim ellerimi ellerinin üzerine koyarak.

Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarından kurtuldu. Sanırım oyuncığını parçalamamdan korkuyordu ama yine de almama izin verdi.

“Ben bir mucit değilim,” dedim işaret fişeğini olabildiğince nazikçe döndürerek. “Babanın yetenekleri bende yok. Ama müzik konusuna hâkimim. Öyle sanıyorum ki otomatlar en iyi kutsal bronzla yankı yapıyor. Eğer sinyalinin öyle ayarlarsan...”

“Festus bizi duyabilir mi yani?” Harley’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Gerçekten mi?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Labirent’in bugün neler yapacağını bilememen gibi. Tabii bu denemekten vazgeçmemiz gerektiği anlamına gelmiyor. Hephaistos’un oğlu, buluş yapmaktan asla vazgeçme.”

Ona işaret fişğini verdim. Harley üç saniye kadar inanmayan gözlerle bana baktı. Ardından beni öyle bir kucakladı ki neredeyse kaburgalarımı kıracaktı. Sonra fırlayıp gitti.

Ben son yaralılarla ilgilenirken harpialar etrafı temizlediler; sargı bezlerini, yırtık kıyafetleri ve hasar görmüş silahları topladılar. Altın elmaları bir sepete toplayıp bize kahvaltıda nefis elmalı turtta pişireceklerine söz veriler.

Chiron’un üstelemesiyle kalan kampçılar dağılarak kulübelelerine döndüler. Onlara sabah ne yapacağımızı kararlaştıracığımıza dair söz verdi ama benim beklemek gibi bir niyetim yoktu.

Yalnız kalır kalmaz Chiron’la Meg’e döndüm.

“Kayla ile Austin’i bulmaya gidiyorum,” dedim. “İsterseniz siz de gelin ya da gelmeyin.”

Chiron’un yüzü kasıldı. “Dostum çok bitkin ve hazırlıksızsın. Kulübene geri dön. Şimdi gitmenin sana hiçbir faydası...”

“Hayır.” Elimle onu savuşturdum, tıpkı bir zamanlar tanrı olduğumda yaptığım gibi. Bu hareket muhtemelen on altı yaşındaki bir hiç kimseden çıktığı için asabi göründü ama umurumda değildi. “Bunu yapmak zorundayım.”

Sentor başını eğdi. “Yarıştan önce seni dinlemeliydim. Beni uyarmaya çalışmıştın. Ne, ne keşfettin peki?”

Bu soru emniyet kemeri gibi beni birden durdurdu.

Sherman Yang'ı kurtarıp Labirent'te Python'un konuşmalarını dinledikten sonra cevapları bildiğime emin olmuşum. Dodona ismini, konuşan ağaçlarla ilgili hikâyeleri hatırlamıştım.

Şimdi ise ölümlü zihnim yine çorba gibiydi. Beni neyin bu kadar heyecanlandırıldığını, bu konuda ne yapma niyetinde olduğumu hatırlayamıyordum.

Belki de yorgunluk ve stresin etkilerini görmeye başlamıştım. Ya da Zeus zihnimi kontrol ediyor ve bana gerçeğin kışkırtıcı anlamlık parçalarını gösterip sonra da onları benden kaçırıyordu. "Vay canına!" derken birden "Bu ne ya?" diye kalakalıyordum.

Hüsran içinde feryat ettim. "Hatırlamıyorum!"

Meg'le Chiron gergin bakışlar fırlattılar.

"Gitmiyorsun," dedi Meg bana sertçe. "Ne? Sen nasıl oluyor da..."

"Bu bir emirdir," dedi. "Ben söyleyene kadar ormana gitmen yasak."

Bu emirle birlikte kafatasımın derinliklerinden topuklarıma kadar bir ürperti yayıldı.

Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. "Meg McCaffrey, eğer çocuklarım sen bana izin vermediğin için hayatını kaybederse..."

"Chiron'un dediği gibi öldürüldüğünle kalırsın," dedi Meg. "Havanın aydınlanmasını bekle."

Meg'i öğle vakti güneş arabamdan atmanın ne kadar tatmin edici bir şey olacağını düşündüm. Fakat yine daha rasyonel düşünen tarafım onun haklı olabileceğini fark etti. Tek adamlık bir kurtarma operasyonu yapacak durumda değildim. Bu beni daha da sinirlendirdi.

Chiron kuyruğunu bir o tarafa bir bu tarafa vurup şaklatıyordu. “Pekâlâ, o halde... İkinizle de sabah görüşürüz. Bir çözüm bulacağız. Size söz veriyorum.”

Bana son bir kez baktı, hani sanki deli danalar gibi koşturmayla başlayıp ay ışığında uluyacağımdan endişelenir bir hali vardı. Daha sonra Büyük Ev’e tırıs gitti.

Kaşlarımı çatıp Meg’e baktım. “Gece burada, dışarıda kalacağım, belki Kayla ile Austin döner diye. Tabii bana bunu yapmayı da yasaklamıyorsan.”

Omuz silkmekle yetindi. Omuz silkişi bile sinir bozucuydu.

Hemen Ben Kulübesine gidip birkaç eşya aldım: bir cep feneri, iki battaniye, bir de su matarası. Sonradan aklıma geldi de, Will Solace’ın kitaplığından birkaç kitap aldım. Kitaplığında yeni gelen kampçılarla paylaşmak için benim hakkımda referans kitapları bulundurmasına şaşırmamıştım. Bu kitapların anılarımı canlandırmama faydasının olabileceğini düşündüm. Bu konuda başarılı olamazlarsa ateş için iyi bir tutuşturucu görevi görürlerdi.

Ormanın kenarına geri döndüğümde Meg oradaydı.

Benimle nöbet tutmasını beklemiyordum. Görünen o ki, bunu yapmasının beni sinir etmek için en iyi yol olacağına karar vermişti.

Battaniyenin altında yanıma oturup paltosunda sakladığı bir altın elmayı yemeye başladı. Kış sisi ağaçları sarmıştı. Çayırlerde dolaşan gece esintisi dalga dalga yayılıyordu.

Farklı koşullar altında olsam bir şiir yazmam işten bile değildi. Şu anki ruh halimle ise sadece bir ölüm ağıtı yazabilirdim ve ölüm hakkında düşünmek istemiyordum.

Meg'e kızgın kalmak istiyordum ama beceremedim. Sanıyorum benim iyiliğimi düşünüyordu... Ya da yeni tanrısal hizmetkârının kendini öldürtmesini görmeye hazır değildi.

Beni teselli etmeye çalışmadı. Bana hiçbir soru sormadı. Küçük taşlar toplayıp onları ormana fırlatmakla oyalandı durdu. Bu benim için dert değildi. Bir mancınığım olsa ona seve seve verirdim.

Gece çökmeye başlayınca Will'in hakkımda yazılan kitaplarını okudum.

Normalde böyle bir görev mutluluk verirdi. Göz kamaştırıcı bir şeydim ne de olsa. Fakat bu kez görkemli kahramanlıklarım-dan keyif alamıyordum. Hepsi yalan dolan ya da... Yani mit gibi geliyordu insana. Neyse yazık ki Kâhinler hakkında bir bölüm buldum. O birkaç sayfa hafızamı yokladı, en kötü kuşkularımı doğruladı.

Korkmak için fazlasıyla kızgındım. Ormana doğru baktım ve fısıldayan seslerin beni rahatsız etmesini göze aldım. *Hadi bakalım*, diye düşündüm. *Beni de alın*. Ağaçlar sessiz kaldılar. Kayla'yla Austin geri dönmedi.

Gün ağarmasına yakın kar yağmaya başladı. Meg ancak o vakit konuştu. "İçeri girmeliyiz."

"Onları bırakıp da mı?"

"Aptal aptal konuşma." Kar, kışlık montunun kapüşonuna doluyordu. Burnunun ucu ve gözlüklerindeki sahte elmas taşlarının parıltısı dışında yüzü görünmüyordu. "Burada donacaksın."

Onun soğuktan şikâyetçi olmadığını fark ettim. Kendini rahatsız hissettiği bir durum var mıydı merak ediyordum doğrusu. Yoksa Demeter'in gücü kış boyunca yapraksız bir ağacı ya da toprak

altındaki bir kış tohumunu koruduğu gibi onu da koruyor muydu?

“Onlar benim çocuklarımdı.” Geçmiş zaman kipini kullanmak canımı acıttı ama Kayla ile Austin’in geri dönmeyeceklerini hissetmeye başlamıştım. “Onları korumak için daha fazlasını yapmalıyım. Düşmanlarımdan bana zarar vermek amacıyla onları hedef seçeceğini öngörebilmeliydim.”

Meg ağaçlara bir taş daha fırlattı. “Zaten bir sürü çocuğun var. Ne zaman birisinin başı belaya girse sorumluluğu üzerine mi alıyorsun?”

Yanıt “Hayır, almıyorum,”du. Bin yıldır çocuklarımdan adını zar zor hatırlayabiliyordum. Onlara arada bir doğum günü kartı ya da sihirli flüt gönderebilirim kendimi gerçekten çok iyi hissediyordum. Kimi zaman içlerinden birinin öldüğünü ancak onlarca yıl sonra fark ediyordum. Fransız Devrimi sırasında oğlum Güneş Kral XIV. Louis için endişelenmiştim. Sonra onu yoklamaya gittiğimde yetmiş beş yıl önce öldüğünü öğrenmiştim.

Gerçi şimdi bir ölümlü bilincim vardı. Ömrüm kısılcıncı suçluluk duygum artmış görünüyordu. Bunu Meg’e anlatamazdım. Hiçbir şekilde anlamazdı. Muhtemelen bana taş atmakla yetinirdi.

“Python’un Delphi’yi yeniden ele geçirmesi benim suçum,” dedim. “Halihazırda tanrıyken tekrar ortaya çıktığında onu öldürmüş olsaydım asla bu kadar güçlü olamazdı. Asla işbirliği yapmayacaktı şu şeyle... Zebani’yle.”

Meg başını eğdi.

“Onu tanıyorsun,” dedim. “Labirent’te Zebani’nin sesini duyduğunda ödün patlamıştı.”

Yine çenemi kapamamı emredecek diye endişelendim. Bunun

yerine parmaklarını usul usul altın yüzüklerindeki hilallerin etrafında gezdirdi.

“Meg, beni mahvetmek istiyor,” dedim. “Bu kayıpların arkasında bir biçimde o var. Bu adamı ne kadar iyi anlarsak o kadar...”

“New York’ta yaşıyor.”

Bekledim. Meg’in kapüşonuna gelen bilgilerden daha fazlasını koparmak zordu.

“Tamam,” dedim. “Bu, ihtimalleri sekiz buçuk milyon kişiye düşürüyor. Başka ne var?”

Meg parmağındaki nasırları yoldu. “Sokaklarda dolaşan bir yarı-tanrıysan Zebani hakkında bir şeyler duyarsın. Benim gibi insanları götürüyor.”

Ensemde bir kar tanesi eridi. “Senin gibi insanları... Peki niye?”

“Eğitmek için,” dedi Meg. “Hizmetkârı, askeri olarak kullanmak için. Bilmiyorum.”

“Ve sen onunla tanıştın.”

“Lütfen bana o konuda bir şey...”

“Meg.”

“Babamı öldürdü.”

Sözcükleri sessizdi ama yüzümde bir taştan daha sert bir etki yarattı. “Meg ben... Bunu duyduğuma çok üzgünüm. İyi ama nasıl?”

“Onun için çalışmayı reddettim,” dedi. “Babam da denedi. Ama...” Yumruklarını sıktı. “Gerçekten çok küçüktüm. Zar zor hatırlıyorum. Kurtuldum. Yoksa, Zebani beni de öldürecekti. Üvey babam bana kol kanat gerdi. Bana iyi davrandı. Beni neden savaşmak için yetiştirdiğini soruyorsun. Bana neden yüzükleri ver-

diğini. Benim güvende olmamı, kendimi koruyabilmemi istedi.”

“Zebani’ye karşı.”

Kapüşonu başından sıyrıldı. “İyi bir yarı-tanrı olmak, sıkı çalışmak... Zebani’yi uzakta tutmanın tek yolu bu. Artık biliyorsun işte.”

Aslında her zamankinden daha çok sorum vardı ama Meg’in daha fazla şey anlatacak bir ruh halinde olmadığını hissettim. Delphi’nin mağarasının altındaki o çıkıntıda dururken yüz ifadesini, Zebani’nin sesini tanıdıktan sonraki tam anlamıyla dehşet içindeki bakışını hatırladım. Canavarlar, zehirli nefesi olan üç tonluk sürüngenlerden ibaret değildi. Pek çoğu insan suretindeydi.

Ormana doğru baktım. Oralarda bir yerlerde, ikisi benim çocuğum olmak üzere beş yarı-tanrı av olarak kullanılıyordu. Zebani onların peşine düşmemi istiyordu, ben de öyle yapacaktım. Fakat beni kullanmasına izin vermeyecektim.

Zebani, kampta kendisine yardım için iyi yerleştirilmiş birisi olduğunu söylemişti.

Bu canımı sıkıyordu.

Deneyimlerimden biliyordum ki herhangi bir yarı-tanrı Olimpos’a karşı gelebilirdi. Tantalus bize doğranmış oğlunun yahnisini yedirip tanrıları zehirlemeye çalıştığında bir yemek davetindeydim. Kral Mithridates’in Perslerden yana olup Anadolu’daki Romalıları tek tek öldürmesini izlemiştim. Kraliçe Klytaimestra’nın sırf kocası Agamemon benim için bir insan kurban ediverdi diye onu öldürüp cinayet işleme noktasına geldiğine tanık olmuştum. Yarı-tanrıların sağı solu belli olmazdı.

Meg’e baktım. Bana yalan söyleyip söylemediğini merak ettim. Eğer, olur ya casus filansa... Bana pek olası görünmedi. Tam

tersine fevriydi ve sinir bozucu derecede etkileyici bir köstebekti. Ayrıca teknik olarak benim efendimdi. Benden hemen hemen her işi yapmamı isteyebilirdi, ben de emrine uymak zorundaydım. Eğer beni ortadan kaldırmak için oradaysa ölmüş sayılırdım.

Belki de Damien White... Nemesis'in oğlu, birini sırtından bıçaklama işi için biçilmiş kaftandı. Ya da Connor Stoll, Alice... Belki de Julia... Hermes'in bir çocuğu yakın zamanda Kronos adına çalışarak tanrılara ihanet etmişti. Yine yapabilirlerdi. Belki de Tike'nin kızı, o güzel Chiara Zebani'yle aynı taraftaydı. Şanslı çocuklar doğuştan kumarbaz olurdu. Doğrusu hiçbir fikrim yoktu.

Gökyüzü siyahtan griye dönmüştü. Uzaklardan gelen ve gitgide yükselen bir *tak tak tak* sesinin farkına vardım. İlk başta başımdaki kan olabileceğini düşünüp korktum. İnsan beyni çok fazla endişe verici düşünceden patlayabilir miydi ki? Sonra sesin mekanik olduğunu ve batıdan geldiğini fark ettim. Havayı kesen bir pervane kanadının modern sesi olduğu apaçıktı.

Meg kafasını kaldırdı. "Helikopter mi o?"

Ayağa kalktım.

Makinanın görüntüsü ortaya çıktı. Bell 412 cinsi koyu kırmızı renkte bir helikopter sahilin kuzeyinde seyrediyordu. (Göklerde taşıt kullanan biri olarak uçan makinelerimi iyi biliyordum.) Helikopterin bir tarafına D. E. harfleriyle birlikte yeşil bir logo işlenmişti.

Kendi çaresizliğime rağmen içimde ufacık bir umut uyanmıştı. Satirlerden Millard ve Herbert mesajı ulaştırmış görünüyordardı.

"Bu," dedi Meg, "işte Rachel Elizabeth Dare. Hadi, Delphi Kâhini neler söyleyecek bakalım."

20

*Evinizde tadilat yapıyorsanız
Tanrıların üzerini boyamayın
Bu kadarını herkes bilir*

Rachel Elizabeth Dare favori ölümlülerimden biriydi. İki yaz önce Kâhin olur olmaz Kâhinlik işine yeni bir soluk, yeni bir heyecan getirmişti.

Tabii, önceki Kâhin çürümüş bir cesetti. Öyle düşününce çıta zaten çok yüksek değildi. Tabii yine de Dare Kurumları'nın helikopteri, kampın sınırının dışında doğudaki tepelerden indiğinde kendimi çok hafiflemiş hissetmişim. Rachel'in helikopteri ödünç alabilmek adına inanılmaz derecede zengin babasını ikna etmek için ne anlattığını merak ettim. Rachel'in bayağı ikna edici olabildiğini biliyordum.

Meg'in peşi sıra vadi boyunca koştum. Rachel'in zirveden gelirken nasıl görüneceğini çoktan kafamda canlandırabiliyordum: kıvrıkcık kızıl saçlarını; canlı gülümsemesini, üzerinde boya lekeleri olan bluzunu ve karalamalarla dolu kot pantolonunu. Onun mizah duygusuna, bilgeliğine ve dirayetine ihtiyacım vardı.

Kâhin keyfimizi yerine getirirdi. En önemlisi de benim keyfimi yerine getirirdi.

Gerçeklerle karşılaşmaya hazır değildim. (Ki bu yine nefes kesici bir sürprizdi. Normalde gerçekler kendini bana hazırlardı.)

Rachel tepenin üzerinde, mağarasının girişine yakın bir yerde bizimle buluştu. Chiron'un iki satir ulağının onun yanında olmadığını o zamana kadar fark etmemiştim. Onlara ne olduğunu merak ettim.

Bayan Dare daha zayıf ve daha yaşlı görünüyordu. Liseli bir kızdan çok, genç bir çiftçinin karısı gibi ağır işlerde çalışmaktan yıpranmış ve yiyecek bulamamaktan bir deri bir kemik kalmış görünüyordu. Kızıl saçları canlılığını yitirmiş, koyu renkli bakır bir perde gibi yüzünü çevreliyordu. Çilleri belli belirsizdi. Yeşil gözleri ıslıl ıslıl parlamıyordu. Ve bir elbise giyiyordu. Bol kesimli beyaz bir elbise, beyaz bir atkı ve limon küfü renginde bir ceket. Rachel hiç elbise giymezi.

"Rachel?" Bir kere daha soracak kadar kendime güvenemedim. Aynı kişi değildi.

Sonra benim de aynı kişi olmadığımı aklıma geldi.

Yeni ölümlü halimi inceledi. Omuzları düştü. "Demek doğru."

Aşağıdan diğer kampçıların sesi geliyordu. Belli ki helikopterin sesine uyanmışlardı, kulübelerinden çıkıp tepenin altında toplanıyorlardı. Yine de kimse bizim olduğumuz yere tırmanmaya çalışmadı. Belki de bunu yapmanın doğru olmadığını hissettiler.

Helikopter Melez Kampı Tepesi'nden kalktı. Long Island Sound'a doğru yöneldi, Athena Parthenos'un o kadar çok yakınından geçti ki iniş takımları tanrıçanın kanatlı başlığına çarpacak sandım.

Meg'e döndüm. "Diğerlerine Rachel'ın biraz mesafeye ihtiyacı olduğunu söyler misin? Chiron'u bul. Onun gelmesi gerekiyor. Diğerleri beklesin."

Benden buyruk almak Meg'e göre bir şey değildi. Bana bir tekme savurmasını bekledim. Fakat o, gergin bakışlarla Rachel'ı süzdü, sonra arkasını dönüp tepeden aşağı koşturdu.

"Arkadaşın mı?" diye sordu Rachel.

"Uzun hikâye."

"Evet," dedi.

"Benim de anlatacağım öyle bir hikâyem var."

"Senin mağaranda konuşalım mı?" Rachel ağzını büzdü. "Hoşuna gitmeyecek. Ama muhtemelen en güvenli yer orası."

Mağara hatırladığım kadar da hoş ve sevimli değildi.

Kanepeler tersine çevrilmişti. Sehpanın bacağı kırılmıştı. Yere şövaleler ve kanvaslar saçılmıştı. Rachel'ın üç bacaklı oturağı, Kâhinlik tahtı bile üzerine boya damlamış kıyafet yığınının altına atılmıştı.

En rahatsız edici olansa duvarların haliydi. Oraya yerleştiğinden beri, mağarada yaşayan ataları gibi Rachel duvarları boyuyordu. Geçmişteki olaylarla gelecekte gördüğü kehanetleri anlatan detaylı duvar resimleri, kitaplardan ve şarkılardan sevdiği sözler ve M. C. Escher*'in başını döndürecek derecede güzel soyut tasarımlar üzerinde saatlerce uğraşmıştı. Bu sanatsal işler mağarayı bir sanat atölyesine, saykodelik bir takılma yerine ve grafitilerle kaplı bir otoban tüneline çevirmişti. Bayılmıştım.

* 1898-1972 yılları arasında yaşamış Hollandalı ressam ve grafik sanatçısı Maurits Cornelis Escher. (c.n.)

Fakat resimlerin çoğu çalakalem sürülmüş beyaz boyayla lekelenmiş, yakınında bir tablanın üzerinde bir boya rulosu donup kalmıştı. Besbelli Rachel aylar önce kendi yaptıklarını bozmuştu, o zamandan bu yana da buraya gelmemişti.

Bu yıkıntıya bakıp bıkkınca elini salladı. “Hayal kırıklığına uğradım.”

“Sanatın...” Beyaza boyanmış alanlara bakakaldım. “Bir portrem vardı. Tam şurada.”

Resimlere zarar verilmesi çok canımı sıkıyordu, özellikle de resmedilen kişi bensem.

Rachel utanmış görünüyordu. “Şey ben... Boş bir tuval düşünmeme yardımcı olur diye düşündüm.” Ses tonu resimleri beyaza boyamanın hiçbir işe yaramadığını belli ediyordu. Ona bu kadarını söyleyebilirdim.

İkimiz ortalığı toparlamak için elimizden geleni yaptık. Kanepeleri bir oturma alanı yaratmak için geriye çektik. Rachel üç bacaklı tabureyi olduğu yerde bıraktı.

Birkaç dakika sonra Meg geri döndü. Arkasında tam anlamıyla sentor formunda Chiron geldi, sığabilmek için önce başını girişten içeri soktu. Bizi, Kâhin’in kilerindeki bayat krakerlerden yiyip ılık Arizona çayı içerek sallanıp duran bir sephanın başında, uygar mağara insanları gibi otururken buldular.

“Rachel.” Chiron rahatlayarak derin bir nefes aldı. “Millard’la Herbert nerede?”

Rachel başını eğdi. “Çok ağır yaralanmış bir halde evime geldiler. Şey... Kurtulmayı başaramadılar.”

Belki de arkasından vuran sabah ışığının etkisiydi bilmiyorum

ama sanırım Chiron'un sakalına düşmüş akları görebiliyordum. Sentor yanımıza geldi, yere doğru eğilip bacaklarını altına aldı. Meg de kanepede yanıma oturdu.

Rachel öne eğilip kehanetleri hakkında konuşurken hep yaptığı gibi parmaklarını yukarı doğru birleştirdi. İçten içe Delphi ruhunun onu ele geçirmiş olmasını istedim ama ortada o kutsal gücü hatırlatan ne bir duman, ne bir tıslama ne de kısık bir ses vardı. Biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

"Önce siz," dedi Rachel bize dönüp. "Burada neler olup bittiğini söyleyin."

Ona kaybolan kişiler ve Meg'le talihsiz serüvenlerim hakkında bilgi verdik. Ona üç ayaklı yarışı ve Delphi'ye yaptığımız ek geziyi anlattım.

Chiron'un beti benzi attı. "Ben bunu bilmiyordum. Delphi'ye mi gittiniz?"

Rachel gözlerine inanamayarak bana baktı. "Delphi mi? Python'u gördün ve yine de..."

İçimden bir his "Yine de onu öldürmedin mi?" demek istediğini söyledi. Fakat kendini tuttu.

Yüzüm duvara dönük orada dikilmek istedim. Belki Rachel beni de beyaz boyayla kaplardı. Başarısızlıklarımın yüzleşmekten-se kaybolmak daha az acı verici olurdu.

"Şu anda Python'a karşı koyamam. Çok güçsüzüm. Ve... Catch-88 durumu işte."

Chiron Arizona çayını yudumladı. "Apollon kehanet olmadan bir arama ekibi gönderemeyeceğimizi ve bir Kâhin olmadan da kehanetleri öğrenemeyeceğimizi söylemek istiyor."

Rachel gözünü ters dönmüş üç bacaklı tabureye dikti. “Peki şu adam... Zebani. Onun hakkında ne biliyorsun?”

“Pek bir şey bilmiyorum.” Rüyamda ne gördüğümü ve Labirent’te iken Meg’le kulak misafiri olduğumuz şeyleri anlattım. “Zebani belli ki New York’taki genç yarı-tanrılar yakalamakla nam salmış. Meg diyor ki...” Meg’in ifadesini görünce bir an duraksadım. Kişisel hikâyesine girmemem konusunda apaçık beni uyarıyordu. “Eee, onun da Zebani’yle bazı deneyimleri olmuş.”

Chiron kaşlarını kaldırdı. “Bize faydası olabilecek bir şeyler anlatabilir misin tatlım?”

Meg kanepenin minderlerinin arasına gömüldü. “Onunla yollarımız kesişmişti. Bence... Ürkütücü biriydi. Hatırladıklarım net değil.”

“Net değil,” diye tekrarladı Chiron.

Meg elbisesinin üzerindeki kraker kırıntılarıyla meşgul görünüyordu.

Rachel soru soran gözlerle bana baktı. Başımı salladım, onu uyarmak için elimden geleni yaptım. *Travma. Daha fazlasını sorma. Yoksa bebe şeftalinin saldırısına uğrayabilirsin.*

Rachel mesajı almış görünüyordu. “Dert değil Meg,” dedi. “İşimize yarayabilecek bazı bilgiler var bende.”

Paltosunun cebinden telefonunu çıkardı. “Buna dokunmayın. Muhtemelen farkına varmışsınızdır, telefonlar yarı-tanrılarının yanında normaldekinden daha fazla sapıtmaya başladı. Ben sizin kadar teknik biri değilim, zar zor telefonla bir arama yapabiliyorum. Gerçi yine de birkaç fotoğraf çekmeyi becerebildim.” Ekranı bize doğru çevirdi. “Chiron burayı hatırlıyor musun?”

Camdan bir konut kulesinin üst katlarını gösteren bir gece fotoğrafıydı. Fotoğrafın arka planına bakılacak olursa Manhattan'ın göbeğinde bir yerlerde olmalıydı.

"Geçen yaz tarif ettiğin bina bu," dedi Chiron. "Hani şu Romalılarla barış görüşmesinde bulunduğu."

"Evet," dedi Rachel. "Bu yerle ilgili tuhaf bir durum var. Düşünüp duruyorum... Romalılar nasıl bu kadar kısa sürede bu gözde Manhattan mülkünü üzerlerine geçirdiler? Sahibi kim? Reyna'ya bu konuda bir şeyler öğrenmek için ulaşmaya çalıştım fakat..."

"İletişim sorunları mı?" dedi Chiron.

"Aynen öyle. Hatta Jüpiter Kampı'nın Berkeley'deki posta kutusuna mektup bile göndermişim. Cevap yok. Ben de biraz araştırma yapmaları için babamın avukatlarına gittim."

Meg gözlüklerinin üzerinden baktı. "Babanın avukatları mı var? Ve de bir helikopteri?"

"Birkaç helikopteri." Rachel iç çekti. "İnsanın canını sıkan biri. Her neyse... Bina paravan bir şirkete ait, o da başka bir paravan şirketin şirketi, falan filan. Asıl şirket Triumvirate Holdings denilen bir şirket."

Bir beyaz boya damlasının sırtımdan aşağı süzüldüğünü hissettim. "Triumvirate..."

Meg yüzünü ekşitti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Triumvirate üç kişilik bir yönetim demektir," dedim. "En azından antik Roma'da bu anlama geliyordu."

"İşte bu ilginç," dedi Rachel. "Bir sonraki fotoğrafa bakınca göreceksiniz." Ekranına dokundu. Sonraki fotoğraf binanın çatı

katı terasına odaklanmıştı. Karanlıkta, sadece evin içinden yansıyan ışıkla aydınlanan üç kişi, takım elbise giymiş adamlar ayakta birbirleriyle konuşuyorlardı. Yüzlerini göremiyordum.

“Triumvirate Holdings’in sahipleri bunlar,” dedi Rachel. “Şu fotoğrafı çekmek bile hiç kolay olmadı.” Yüzüne düşmüş bir tutam kıvrıkcık saç üfledi. “Son iki ayımı onları araştırmakla harcadım ve isimlerini bile bilmiyorum. Nerede yaşıyorlar ya da nereden geldiler bilmiyorum. Ama şunu söyleyebilirim. Öyle çok mülkleri, paraları var ki babamın şirketi bunlarınkilerin yanında devele kulak kalır.”

Gözlerimi üç karanlık gölgenin olduğu fotoğrafa diktim. Sol taraftakinin Zebani olduğunu hayal edebiliyordum. Kambur duruşu ve kafasının normalden büyük hali bana rüyamdaki mor kıyafetli adamı hatırlattı.

“Zebani, organizasyonun her yerde olduğunu söylemişti,” diye hatırladım. “İş arkadaşları olduğundan söz etti.”

Chiron’un kuyruğu kıpırdadı, bir boya fırçası mağarada yerde bir tarafa kaydı. “Yetişkin yarı-tanrılar mı? Onların Yunan olacağını hayal edemezdim. Belki de Romalıdır ama, değil mi? Bu savaşta Octavius’a yardım ettilerse...”

“Ah evet, ettiler,” dedi Rachel. “Resmi bir belge buldum. Pek bir şey yok ama Octavius’un Melez Kampı’nı yok etmek için yaptığı kuşatma silahlarını hatırlıyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Meg.

Ben onu duymazdan gelirdim ama Rachel benden daha sabırlı biriydi.

Sabırla gülümsedi. “Affedersin Meg. Buraya o kadar ait gö-

rünüyorsun ki, senin yeni olduğunu unuttum. Kısaca, Romalı yarı-tanrılar yaban eşiği denilen dev mancınıklarla bu kampa saldırdılar. Hepsi koca bir yanlış anlamamış. Her neyse, silahların parasını Triumvirate Holdings ödemişti.”

Chiron kaşlarını çatı. “Bu hiç de iyi bir şey değil.”

“Bundan daha da rahatsız edici bir şey öğrendim,” diye konuşmasını sürdürdü Rachel. “Hatırlarsınız, ondan önce Devlerin Savaşı zamanında Luke Castellan ölümlü dünyada onlara arka çıkanlar olduğunu söylemişti. Yolcu gemisi, helikopter ve silah almak için yeterince paraları vardı. Hatta ölümlü ücretli asker bile aldılar.”

“Onu da hatırlamıyorum,” dedi Meg.

Gözlerimi devirdim. “Meg, durup sana bütün önemli savaşları anlatmamıza imkân yok! Luke Castellan Hermes’in çocuklarından biriydi. Bu kampa ihanet etti ve Devlerle ittifak kurdu. New York’a saldırdılar. Büyük bir savaş. Durumu ben kurtarmıştım. Falan filan.”

Chiron öksürdü. “Her neyse, Luke’un bir sürü destekçisi olduğunu iddia ettiğini hatırlıyorum. Onların kim olduklarını hiçbir zaman tam olarak bilemedik.”

“Artık biliyoruz,” dedi Rachel. “O yolcu gemisi Prenses Andromeda, Triumvirate Holdings’e aitti.”

Bir tedirginlik dalgasıyla ürperdim. Bu konuda bir şeyler bilmem gerektiğini hissettim. Ölümlü beynim yine bana ihanet etmişti. Zeus’un önsezimi ve hafızamı kısıtlı tutarak benimle oyun oynadığından iyice emindim artık. Octavius’un, bu küçük savaş kazanmanın, benim adıma yeni tapınaklar inşa etmenin nasıl ko-

lay olduğu, ona destek veren ne çok kişi olduğu konusunda bana verdiği teminatları hatırlıyordum yine de.

Rachel'ın telefon ekranı kapkaranlık oldu, neredeyse beynim gibi. Fakat o kumlu fotoğraf retinama işlenmiş olarak kaldı.

"Bu adamlar..." Yanmış kahverengi rengindeki boş boya tüpünü yerden aldım. "Modern yarı-tanrı olmamalarından korkuyorum."

Rachel kaşlarını çatı. "Sence Medea ya da Midas gibi Ölüm Kapıları'ndan giren eski yarı-tanrılar olabilirler mi? Ne var ki Triumvirate Holdings, Gaia'nın uyanmaya başlamasından çok daha önce vardı. En az onlarca yıldır."

"Yüzyıllardır," dedim. "Zebani, imparatorluğunu yüzyıllardır inşa ettiğini söyledi."

Mağaranın içi birden o kadar sessizleşti ki Python'un tıslamasını, toprağın derinliklerinden gelen dumanlı, yumuşak bir nefesi hissederek gibi oldum. Fonda bu sesi bastırarak bir müzik olmasını istedim. Caz ya da klasik müzik. Tamam, death metal polka'ya da razıyım.

Rachel başını salladı. "O halde kim?.."

"Bilmiyorum," dedim. "Ama Zebani... Bana atası olarak seslenmişti. Onu tanıyacağımı farz etmişti. Eğer tanrısal hafızama bir şey olmadıysa bunu yapabileceğimi düşündüm. Hali tavrı, aksanı, yüz yapısı... Onunla daha önce karşılaşmıştım ama modern zamanlarda değil."

Meg iyice sessizleşmişti. Kanepenin minderlerinin içinde apaçık kaybolmaya çalıştığı izlenimini edinmiştim. Normalde bu beni rahatsız etmezdi fakat Labirent'te yaşadıklarımızdan sonra

ne zaman Zebani'den bahsetsem kendimi suçlu hissediyordum. Sınır bozucu ölümlü bilincim harekete geçmiş olmalıydı.

“Şu Triumvirate ismi...” Alnıma hafif hafif vurdum, artık orada olmayan bilgiyi tekrar gözden geçirmeye çalıştım. “Muhatap olduğum en son üçlü ittifak Lepidus, Marc Antony ve oğlum asıl Octavius'tu. Üçlü ittifak tam bir Roma konsepti... Şovenizm, entrikacılık ve suikastler gibi.”

Chiron sakalını sıvazladı. “Sizce bu adamlar antik Romalılar mı? Bu nasıl mümkün olabilir? Yeraltı'nın kaçan ruhlarının peşine düşmekte Hades'in üstüne yok. Antik zamanlardan üç adamın yüzyıllar boyu zincirinden boşanmışçasına etrafta dolanmasına izin vermezdi.”

“Tekrarlamak gerekirse, bilmiyorum.” Bunu bu kadar çok tekrar etmek ilahi duyarlılıklarımı incitmişti. Olimpos'a döndüğümde Tabasco aromalı nektarla gargara yaparak ağızımdaki kötü tattan kurtulmaya karar verdim. “Fakat görünen o ki bu adamlar uzun zamandır bana karşı bir komplonun hazırlığı içindeydiler. Luke Castellan'ın savaşını finansal olarak desteklemişlerdi. Romalılar Melez Kampı'na saldırdığında Jüpiter Kampı'na yardım etmişlerdi. Ve bu iki savaşa rağmen Triumvirate hâlâ oradaydı, hâlâ komplo hazırlığındaydı. Ya bu şirket... Ya her şeyin temelinde bu şirket varsa?”

Chiron mezarını kazıyormuşum gibi bana baktı. “Bu çok rahatsız edici bir düşünce. Söz konusu üç adam bu kadar güçlü olabilir mi?”

Ellerimi iki yana açtım. “Bunu bilecek kadar yaşadın dostum. Tanrılar, canavarlar, devler... Hep tehlikeliydiler. Fakat yarı-tan-

rılara en büyük tehdidi diğer yarı-tanrılar oluşturdular. Bu üçlü ittifak kimlerden oluşuyorsa Kâhinlerin kontrolünü ellerine geçirmeden onları durdurmamız gerekir.”

Rachel doğruldu. “Nasıl yani? Kâhinler mi?”

“Ah... Sana tanrı olduğum zaman söz etmemiş miydim?” Bakışlarında koyu yeşil bir derinlik belirdi. Resim aletleriyle canımı yakmanın bir yolunu düşünmesinden korktum.

“Hayır,” dedi ifadesizce, “onlardan bana bahsetmedin.”

“Ah... Ölümlü hafızam beni yanıltıyor işte, görüyorsun ya. Biraz kitap okumam gerekiyor ki...”

“Kâhinler,” diye tekrarladı. “Çoğul.”

Derin bir nefes aldım. Diğer Kâhinlerin benim için bir anlam ifade etmediği konusunda onu temin etmek istedim. Rachel özeldi. Ne yazık ki, şu anda bunu duyabilecek durumda olduğundan hiç emin değildim. En iyisinin açık açık konuşmak olduğuna karar verdim.

“Eski zamanlarda pek çok Kâhin vardı,” dedim. “Tabii ki Delphi en bilineniydi ama onunla karşılaştırılabilir güçte dört tane daha vardı.”

Chiron başını salladı. “Fakat onlar yıllar önce yerle bir oldular.”

“Ben de öyle düşünüyordum,” dedim. “Fakat şu anda emin değilim. Triumvirate Holdings’in bütün antik dönemden kalma Kâhinleri kontrol etmek istediklerine inanıyorum. Ayrıca bana kalırsa Kâhinlerin en eskisi, Dodona Korusu, şu anda burada, Melez Kampı’nda bulunuyor.”

21

İşim gücüm budur

Daima Kâhinleri yakmak

Romalılar bundan nefret edecek

Ben teatral bir tanrıydım.

Son söylediğimin muhteşem bir söz olduğunu düşündüm. Şaşkınlıktan ağzı açık kalan kişiler görmeyi, belki arkada bir kilise müziği filan duymayı beklemiştim. Belki sözlerime devam etmeden ışıklar kararırды filan, ne bileyim. Çok geçmeden de sırtımda bir bıçakla ölü bulunurdum. Heyecana bak sen!

Ama bir dakika. Ben ölümlüyüm. Böyle bir cinayet beni canımdan ederdi. Her neyse.

Sonuçta bunların hiçbiri gerçekleşmedi. Yanımdaki üç kişi bana öylece baktılar.

“Dört Kâhin daha demek,” dedi Rachel. “Yani dört Pythia daha var ve...”

“Hayır tatlım. Sadece bir Pythia var. O da sensin. Delphi’nin eşi benzeri yok.”

Rachel yine de 10 numaralı bir boya fırçasını burnuma sok-

mak ister gibi bakıyordu. “Peki şimdi bu dört eşi benzeri olmayan Kâhin...”

“Ee içlerinden biri Cumae’li Sybil.” Avuçlarımın terini pantolonuma sildim. Ölümlülerin avuç içleri niye terlerdi ki? “Biliyorsun ki Sibylline Kitapları’nı yazdı. Harpia Ella’nın hatırladığı o kehanetler.”

Meg bir bana bir Rachel’a bakıyordu. “Bir Harpia... Hani yemekten sonra sofrayı toplayan ev hanımları vardır ya. Onlar gibi mi?”

Chiron gülümsedi. “Ella çok özel bir Harpia’dır, Meg. Yıllar önce, nasıl olduysa bizim Roma’nın çöküşünden önce yakıldığını düşündüğümüz kehanet kitaplarının bir kopyasıyla karşılaştı. Şu anda Jüpiter Kampı’ndaki arkadaşlarımız, Ella’nın hatırladıklarına göre o kitapları tekrar oluşturmaya çalışıyorlar.”

Rachel kollarını kavuşturdu. “Peki ya diğer üç Kâhin? Emimin hiçbirisi genç ve güzel bir rahibe değil. Hani sen övüp duruyordun ya... Neyini övüyordun? Hah, ‘harikulade sohbeti’ni.”

“Ah...” Neden bilmiyorum ama sivilcemin canlanıp böceğe dönüşüp yüzümde yürüdüğünü hissettim. “E kapsamlı araştırmalarım bakacak olursak...”

“Dün gece göz attığı birkaç kitaptan söz ediyor,” diye durumu açıklığa kavuşturdu Meg.

“Öhöm! Erythaea’da bir Kâhin vardı, bir de Trophonios Mağarası’nda.”

“Ah tanrım,” dedi Chiron. “O ikisini unutmuştum.”

Omuz silktim. Onlar hakkında ben de hiçbir şey hatırlamıyordum. Daha az başarılı kehanet zincirlerimdendi onlar.

“Beşincisi de Dodona Korusu,” dedim.

“Koru mu?” dedi Meg. “Yani ağaçlar filan.”

“Evet Meg, ağaçlar filan. Korular genellikle ağaçlardan oluşur. Gofretlerden oluşmaz. Dodona dünyanın ilk günlerinde Ana Tanrıça tarafından dikilmiş bir grup kutsal meşe ağacı. Olimposlular doğduğunda bile onlar epey eskiydi.”

“Ana Tanrıça mı?” Rachel limon küfü rengi ceketinin içinde ürperdi. “N’olur Gaia’yı kastettiğini söyleme bana.”

“Hayır, neyse ki. Olimposlu tanrıların ilk kuşağının anası, Titanların Kraliçesi Rhea’yı kastediyorum. Onun kutsal ağaçları aslında konuşabiliyor. Kimi zaman kehanetleri de açıklıyorlardı.”

“Ormandaki sesler,” diye bir tahminde bulundu Meg.

“Kesinlikle. Dodona’nın burada, kampın ormanında yenden ortaya çıktığına inanıyorum. Rüyalarımda başında taç olan bir kadının Kâhin’i bulmam için bana yalvardığını görüyorum. Onun Rhea olduğuna inanıyorum. Yine de neden üzerinde barış işareti olduğunu ve “Onu çıkar,” tabirini kullandığını hâlâ anlamıyorum.

“Barış işareti mi?” diye sordu Chiron.

“Geniş, pirinçten bir işaret,” dedim.

Rachel kanepenin kolçağında parmaklarıyla ritim tuttu. “Rhea Titan’sa bu onun kötü olduğu anlamına gelmez mi?”

“Bütün Titanlar kötü değil. Rhea iyi yaradılışlı biri. Birinci büyük savaşta tanrıların yanında yer almıştı. Bence bizim kazanmamızı istiyor. Korusunun düşmanların eline geçmesini istemiyor.”

Chiron kuyruğu oynattı. “Arkadaşım Rhea bin yıldır ortalarında yok. Korusu antik zamanlarda yanmıştı. İmparator Theodosi-

us son meşe ağacının da kesilmesini buyurduğunda tarih...”

“Biliyorum.” Theodosius’tan her bahsedilişte olduğu gibi gözlerimin tam ortasında delici bir ağzı hissettim. O baş belasının imparatorluğun dört bir yanındaki bütün antik tapınakları kapattığını ve biz Olimposlu tanrıları basbayağı evimizden ettiğini hatırladım. Bir zamanlar okçuluktaki hedef tahtamda onun yüzü bulunuyordu. “Ne olursa olsun o eski günlerde pek çok şey bugüne kadar ayakta kalmayı başardı veya tekrar canlandı. Labirent kendi kendini yeniden inşa etti. Kutsal ağaçlardan oluşan bir koru neden tekrar burada, bu vadide yeniden hayat bulmasın ki?”

Meg iyice minderlere gömüldü. “Bunların hepsi çok tuhaf.” Genç McCaffrey’ye göre konuşmamızın yeterli bir özetiydi bu. “Peki bu ağaç sesleri kutsal filansa neden insanların kaybolmasına neden oluyorlar?”

“Bir kereliğine de olsa güzel bir soru sordun.” Böyle bir iltifat Meg’in ayaklarını yerden kesmezdi umarım. “Eski zamanlarda ağaçlara Dodona rahipleri bakıyordu, onları suluyorlar, dallarına rüzgâr çingirakları asarak seslerini yönlendiriyorlardı.”

“Bunun ne faydası oluyordu ki?” diye sordu Meg.

“Bilmiyorum. Ağaç rahibi değilim. Fakat uygun bakım yapılırsa bu ağaçlar geleceği sezebiliyor.”

Rachel eteğini düzeltti. “Peki ya uygun bakım olmadan?”

“Dağınık sesler çıkıyor,” dedim. “Vahşi bir uyumsuzluk korusu.” Sustum, bu cümleden bayağı memnun kalmıştım. Birilerinin gelecek nesillere kalması için bu cümleyi not almasını bekliyordum ama kimse böyle bir şey yapmadı. “Şu bir gerçek ki, ilgisiz bırakılan koru, ölümlüleri deliliğe sürüklemiş olabilir.”

Chiron kaşlarını çattı. “Yani kayıp kampçılarımız ağaçların arasında belki de bu seslerle deliye döndüler.”

“Ya da öldüler,” dedi Meg.

“Hayır.” Bu düşünceye katlanmam olanaksızdı. “Hayır. hâlâ yaşıyorlar. Zebani onları bana ulaşmak için bir av olarak kullanıyor.”

“Nasıl emin olabilirsin?” diye sordu Rachel. “Ve niçin? Eğer Python halihazırda Delphi’yi kontrol ediyorsa neden diğer Kâhinler bu kadar önemli?”

Daha önce benim resmimle onurlandırılmış olan duvara gözümlü diktim. Heyhat! Beyaza boyanmış duvarda sihirli bir biçimde hiçbir cevap belirmedi. “Emin değilim. Bana kalırsa düşmanlarımız her türlü kehanet kaynağıyla olan bağdan bizi mahrum bırakmak istiyor. Kaderimizi görüp onu yönlendirmenin bir yolu olmadan çürüyüp öleceğiz. Tanrılar da ölümlüler de, Triumvirate’ye karşı çıkan kim varsa.”

Meg kanepede ters oturup kırmızı ayakkabılarını ayağından fırlattı. “Ana köklerimize engel oluyorlar.” Nasıl olduğunu göstermek için ayak parmaklarını kıpırdattı.

Dönüp Rachel’a baktım. Benim sokak veledi amirimin hal ve tavırlarından dolayı beni mazur göreceğini umuyordum. “Dodona Korusu’nun neden önemli olduğuna gelince, Python kontrol edemediği tek Kâhin’in o olduğunu söyledi. Sebebini tam olarak anlamadım. Belki de Dodona benimle bağı olan tek Kâhin olduğundandır. Gücü Rhea’dan geliyor. Koru işlevini yerine getiriyorsa, Python’un etkisine açıksa ve burada, Melez Kampı’nda yer alıyorsa...”

“Bize kehanetleri bildirebilir.” Chiron’un gözleri parladı. “Düşmanlarımıza karşı bize bir şans verebilir.”

Rachel’e özür diler gibi bir gülümsemeyle baktım. “Tabii ki sevgili Delphi Kâhinimizin yeniden işini yapmasını tercih ederiz. Eninde sonunda o da olacak. Fakat şimdilik Dodona Korusu bizim en büyük umudumuz.”

Meg’in saçları yeri süpürüyordu. Yüzü o sırada kutsal ineklerimden birinin rengine bürünmüştü. “Kehanetler hep karmaşık, gizemli ve karanlık olmuyor mu? İnsanlar da onlardan kaçmaya çalışırken ölmüyorlar mı?”

“Meg,” dedim, “KehanetimePuanVer.com sitesindeki yorumlara güvenemezsin. Cumae’li Sibyl için verdikleri çekicilik notu mesela tamamen asılsızdı. Onu gayet net hatırlıyorum.”

Rachel çenesini yumruğuna dayadı. “Gerçekten mi? Demek öyle.”

“Ee yani söylemeye çalıştığım, Dodona Korusu’nun iyilik dolu bir güç olduğu. Daha önce de kahramanlara yardım etmişti. Orijinal Argo’nun direğinin tepesi sözgelimi, kutsal ağaçların dallarından yapılmıştı. Argonotlarla konuşup onlara yol gösterebiliyordu.”

“Hımm.” Chiron başını salladı. “Bu yüzden onu bizim gizemli Zebani, korunun yanmasını istiyor.”

“Belli ki öyle,” dedim. “Bu yüzden onu korumamız gerekiyor.”

Meg tekrar kanepeye kıvrıldı. Bacakları üç ayaklı sehpaye çarpınca Arizona çayı ve krakerler yere düştü. “Hay Allah.”

Ölümlü dişlerimi gıcırdattım, Meg’le takılmaya devam edersem bir seneye kalmaz dişlerimden olurdum. Rachel ve Chiron

ise olgunlukla genç arkadaşımın sergilediği Meglikleri görmezden geldiler.

“Apollon...” Yaşlı sentor, çayın şelale gibi sehpanın kenarından dökülüştünü seyretti. “Dodona konusunda haklıysan sence bundan sonra ne yapmalıyız? Zaten elimizde çok az kişi var. Ormana araştırma ekipleri göndersek onların geri döneceğinin garantisi yok.”

Meg saçını gözlerinin önünden çekti. “Biz gideriz. Sadece Apollon ile ben.”

Dilim boğazımın derinliklerinde saklanmaya kalkıştı. “B-biz mi?”

“Saygın olduğunu kanıtlamak için birkaç deneme yapman gerektiğini söyledin, öyle değil mi? İşte bu ilki olacak.”

Bir yanım doğru söylediğini biliyordu ama tanrı yanımın kâhîntıları bu fikre itiraz ediyordu. Kendi pis işlerimi hiçbir zaman kendim yapmamıştım. Onun yerine kahramanlardan küçük, güzel bir grup seçerdim ve onları ölüme gönderirdim; yani göz kamaştırıcı zaferlere, bildiğiniz gibi.

Yine de Rhea'nın rüyamdaki görüntüsü netti: Kâhin'i bulmak benim işimdi. Zeus'un zalim planları sağ olsun benim gittiğim yere Meg de gitmişti. Bildiğim bir şey varsa o da Zeus'un Zebani'den ve planlarından haberdar olduğuydu ve beni buraya özel olarak bu işle ilgilenmem için yolladığıydı. Tabii ki bu, Babalar Günü'nde ona güzel bir kravat alma olasılığımı artıran bir düşünce değildi.

Rüyamın diğer kısmını da hatırladım: Eflatun renkli takımın içindeki Zebani, Kâhin'i bulmam için beni yüreklendiriyordu. Böylece yerle bir edebilecekti. Hâlâ anlayamadığım çok fazla şey

vardı ama bir şeyler yapmam gerekiyordu. Austin ve Kayla'nın hayatı bana bağlıydı.

Rachel'ın elini dizime koymasıyla irkildim. Şaşırtıcı olan o ki, herhangi bir acı vermedi. Bakışları sinirli olmaktan çok ağırbaşlıydı. "Apollon, denemeniz gerekir. Eğer geleceğe bir göz atabilirsek... Olayların normale dönmesinin tek yolu bu olabilir." Özlemle mağarasının boş duvarlarına baktı. "Tekrar bir geleceğim olsun istiyorum."

Chiron ön bacaklarının yerini değiştirdi. "Bizden nasıl bir destek istiyorsun eski dostum? Nasıl yardım edebiliriz?"

Meg'e baktım. Ne yazık ki ikimiz de aynı fikirdeydik. Birbirimizin başına kalmıştık. Başka kimseyi riske atamazdık.

"Meg haklı," dedim. "Bunu kendi başımıza yapmamız gerek. Hemen gitmeliyiz fakat..."

"Bütün gece ayaktaydık," dedi Meg. "Biraz uyumaya ihtiyacımız var."

Harika, diye düşündüm. Artık cümlelerimi Meg tamamlıyordu.

Bu kez onunla tartışmaya girmeyecektim. Bir an önce ormana koşup çocukları kurtarma hevesime rağmen adımlarımı dikkatli atmam gerekiyordu. Bu kurtuluş operasyonunu elime yüzüme bulaştıramazdım. Zebani'nin ele geçirdiklerini şu an için canlı olarak tuttuğundan gitgide daha çok emin olmaya başlamıştım. Beni ağına düşürmek için onlara ihtiyacı vardı.

Chiron ön toynaklarının üzerinde yükseldi. "Bu akşam, o halde. Dinlenip hazırlanın sevgili kahramanlarım. Korkarım ki sizi bekleyen şeylere karşı bütün gücünüze ve aklınıza ihtiyacınız olacak."

22

Tepeden tırnağa silahlı

Bir savaş ukulelesi

Sihirli Brezilya bandanası

Güneş tanrıları, gün içinde kestirmek konusunda iyi olmasalar da her nasılsa kesintili bir uyku çekmeyi başarmıştım.

İkindiye doğru uyandığımda kamp yerini huzursuz bir halde buldum.

Kayla ile Austin'in kaybolmaları bardağı taşıran son damla olmuştu. Diğer kampçılar artık o kadar afallamışlardı ki kimsede normal programı takip edecek hal yoktu. Sanırım on-on beş günde bir, bir yarı-tanrının kaybolması normal gelmeye başlamıştı. Fakat kampın onayladığı bir aktivitenin ortasında kaybolan iki yarı-tanrı kimsenin güvende olmadığı anlamına geliyordu.

Mağaradaki toplantımız kulaktan kulağa yayılmış olmalıydı. Victor ikizleri, kehanetle ilgili sesleri engellemek için kulaklarına bir tomar pamuk tıkamışlardı. Julia ile Alice lavlardan inşa edilmiş duvarın tepesine tırmanmışlar, dürbünleriyle ormanı gözetliyorlardı. Dodona Korusu'nu görebilmeyi umduklarına şüphe yoktu ama

ormanda ağaçlarını görebileceklerinden emin değildim.

Nereye gittiysem beni görenlerin birden suratı asılıyordu. Damien ve Chiara kano iskelesinde yan yana oturmuşlar, ters ters bana bakıyorlardı. Sherman Yang onunla konuşmaya kalktığımda eliyle beni yanından kovdu. Ares Kulübesi'ni parça tesirli el bombalarıyla ve parlak süslerle donatılmış çift tuzaklı mayınlarla dekore ediyordu. Burası Saturnalia olsa muhakkak en şiddet dolu bayram süslemesi ödülünü kazanırdı.

Athena Parthenos bile tepenin zirvesinden bana "Hepsi senin yüzünden," dercesine dik dik bakıyordu.

Haklıydı da. Python'un Delphi'yi almasına izin vermemiş olsaydım, diğer antik zaman Kâhinlerine daha fazla dikkat etmiş olsaydım, kutsallığımı kaybetmemiş olsaydım...

Kes şunu Apollon, diye kendimi azarladım. *Sen harikasın ve herkes seni seviyor.*

Fakat buna inanmak gitgide zorlaşıyordu. Babam Zeus beni sevmiyordu. Melez Kampı'ndaki yarı-tanrılar beni sevmiyordu. Python, Zebani ve Triumvirate Holdings'deki arkadaşları beni sevmiyordu. Kendi değerimi sorgulamama neredeyse yeterliydi.

Hayır, hayır. Bu konuşma tam bir çılgınlıktı.

Chiron'la Rachel ortalıkta görünmüyordu. Nyssa Barrera her şeye rağmen umutlarını kesmediklerini, Chiron'un ofisinde kampın tek internet bağlantısını kullanarak Triumvirate Holdings hakkında daha fazla bilgiye ulaşacaklarını umduklarını söyledi. Harley de teknolojik destek için onların yanındaydı. Şu anda Comcast müşteri hizmetlerine bakıyorlardı ve saatlerce ortaya çıkmayabilirlerdi. Tabii zorlu sınavdan sağ çıkabilirlerse.

Meg'i cephanelikte, savaş malzemelerine göz gezdirirken buldum. Yeşil elbisesinin üzerine bir göğüs zırhı ve turuncu tozluklarının üzerine baldır zırhları geçirmişti. Aile baskısıyla gönülsüzce savaş kıyafetleri giymiş bir anaokulu öğrencisine benziyordu.

"Bir kalkana ne dersin?" diye sordum.

"İ-h." Bana yüzüklerini gösterdi. "Ben hep bu iki kılıcı kullanıyorum. Ayrıca saçma sapan davrandığında sana bir tane patlatmak için elimin boş olması gerekir."

İçimden onun ciddi olduğunu söyleyen bir ses beni rahatsız etmişti.

Silah rafından uzun bir yay çekip bana uzattı.

İrkildim. "Hayır."

"Bu senin en iyi silahın. Sen Apollon'sun."

Ağzıma gelen ölümlü safra tadını yuttum. "Kendi kendime yemin ettim. Artık okçuluk ve müzik tanrısı değilim. Onları hakkını verecek biçimde kullanana kadar yay ya da müzik enstrümanını kullanmayacağım."

"Ne saçma bir yemin." Bana tokat atmadı ama atacakmış gibi baktı. "Ne yapacaksın yani, ben savaşırken orada dikilip alkış mı tutacaksın?"

Aslında planım tam da buydu ama o sırada itiraf etmek biraz aptalca geldi. Silah vitrinine bir göz attım ve bir kılıç kaptım. Kınından çekmesem bile söylemeliyim ki çok ağırdı ve elimde bir tuhaf duruyordu.

"Aldım işte," dedim. "Mutlu oldun mu?"

Bana pek mutlu olmuş gibi görünmedi. Yine de yayı yerine geri koydu.

“İyi,” dedi. “Sen yine de arkamı kolla ama.”

Bu ifadeyi hiçbir zaman anlayamadım. Aklıma Artemis’in festival zamanında togama yapıştırdığı BANA VUR yazısını getirdi. Yine de başımı salladım. “Arkan kollanacak.”

Ormanın kenarına geldiğimizde küçük bir grubun bizi beklediğini gördük. Somurtkan yüzleriyle Will ve Nico, Paolo Montes, Malcolm Pace ve Billie Ng.

“Dikkatli olun,” dedi Will bana.

“Bunu da al.” İtiraz etmeme kalmadan ukuleleyi elime tutuşturdu.

Geri vermeye çalıştım. “Yapamam. Bir yemin ettim...”

“Evet, biliyorum. O senin aptallığın. Ama bu bir savaş ukulelesi. İhtiyacın olursa bununla mücadele edebilirsin.”

Müzik aletine daha yakından baktım. Kutsal bronzdan yapılmıştı. Sarı meşe ahşabına benzetilmek için asitle aşındırılmıştı ince metal tabakası. Müzik aletinin neredeyse hiçbir ağırlığı yoktu. Yine de neredeyse hiç yok edilemez olduğunu düşündüm.

“Hephaistos mu yaptı bunu?” diye sordum

Will hayır anlamında başını salladı. “Harley. Yanma almam istedi. Sırtına sok. Ben ve Harley için. İkimizin de kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak bu.”

Bu isteğe saygı göstermekle yükümlü olduğuma karar verdim. Her ne kadar bir ukuleleye sahip olmak kimseye kendini daha iyi hissettirmese de. Neden diye sormayın. Ben tanrıyken, *Satisfaction* şarkısının son derece sert bir ukuleleli versiyonunu çalışıyordum.

Nico elime bir peçeteye sarılmış ambrosia tutuşturdu.

“Bunu yiyemem,” dedim.

“Senin için değil.” Endişe dolu bakışlarla Meg’e baktı. Hades’in oğlunun kendince içinde ölüm olasılığı olan gelecekleri sezme gücü olduğunu hatırladım. Ürpererek ambrosiayı palto-mun cebine koydum. Meg’in can sıkıcı olsa da, ona bir zarar gelebileceği düşüncesi beni derinden huzursuz etmişti. Bunun olmasına izin veremeyeceğimde karar kıldım.

Malcolm Meg’e parşömen bir harita üzerinde ormanda uzak durmamız gereken çeşitli yerleri işaret ediyordu. Bacak ameliyatı sonrasında tamamen iyileşmiş görünen Paolo, onun yanında duruyor, büyük bir dikkat ve ağırbaşlılıkla kimsenin anlayamadığı Portekizce yorumlar yapıyordu.

Haritayla işleri bittiğinde Billie Ng Meg’e yaklaştı.

Billie ufak tefek bir kızdı. O küçücük gövdesini Koreli pop starlarınıninkine benzer moda tarzıyla telafi ediyordu. Kışlık palto-su alüminyum folyo rengindeydi. Kısacık kesilmiş saçları zümrüt yeşili, makyajı altın sarısıydı. Bu tarzı tamamen onaylıyordum. Hatta bu görüntüyle muhteşem olacağımı düşünüyordum. Bir de şu sivilceyi kontrol altına alabilseydim.

Billie Meg’e bir el feneri ve küçük bir çiçek tohumu paketi verdi.

“Yanınızda bulunsun. Ne olur ne olmaz,” dedi Billie.

Meg bütün bunlardan epey etkilenmiş benziyordu. Billie’ye sınıksıkı sarıldı.

Çiçek tohumlarının nedenini anlayamasam da, çok acil bir durumda ben ukuleleyle insanlara vururken Meg’in de etrafa sardunya dikmesi fikri bana rahatlatıcı geldi.

Malcolm Pace bana parşömen haritayı verdi. “Şüphelen olursa sağa doğru yönlendir. Neden bilmiyorum ama genellikle ormanda işe yarıyor bu.”

Paolo bana yeşilli altın sarılı fularını (Brezilya bayrağının bandana hali) verdi. Bana bir şey söyledi ve tabii ki ne dediğini anlamadım.

Nico zoraki gülümsedi. “Bu Paolo’nun şans getiren bandanası. Sanırım senin takmanı istiyor. Bunun seni yenilmez yapacağına inanıyor.”

Paolo ciddi yaralanmalara alışkın olduğundan bu duruma şüpheyle yaklaştım. Fakat ben bir tanrı olarak hediyeleri asla geri çevirmemeyi öğrenmiştim. “Teşekkür ederim.”

Paolo omuzlarımdan tutup yanaklarımı öptü. Kızarmış olabilirim. Oldukça yakışıklıydı ve bacak yaralanmasından dolayı kanaması yoktu.

Elimi Will’in omzuna koydum. “Merak etmeyin. Şafak sökmeden dönmüş oluruz.”

Dudakları hafif de olsa titredi. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Ben güneş tanrısıyım,” dedim hissettiğimden daha fazla kendime güveniyormuş gibi görünmeye çalışarak. “Ben hep şafak sökmeden dönerim.”

Tabii ki yağmur yağıyordu. Niye yağmasını ki?

Olimpos Dağı’nın zirvelerinde Zeus bana bakıp bir güzel kaha kaha atıyor olmalıydı. Melez Kampı’nın kötü hava koşullarından korunuyor olması gerekirdi. Fakat şüphesiz babam Aeolus’a bütün rüzgârlarını durdurmasını söylemişti. Hava perilerinden olup

tarafımdan reddedilen eski kız arkadaşlarım da muhtemelen bu rövanş anının tadını çıkarıyorlardı.

Sulusepken denilebilecek bir yağmurdu. Kıyafetlerimi ıslatacak kadar sulu, açıkta kalan yüzümde cam kırığı çarpması yaratacak kadar buz gibi.

Kendimizi ağaçtan ağaca atıp korunak bulmaya çalışarak düşe kalka ilerledik. Ayağımın altında erimemiş karlar çatırdıyordu. Ukulelem, delikleri yağmurla doldukça ağırlaşmaya başladı. Meg'in el feneri fırtınayı sabit sarı bir koni şeklindeki ışıyla bölüyordu.

Önden ben gidiyordum. Kafamda bir rota olduğundan değil kızgın olduğumdan dolayı. Üşümüş ve ıslanmış olmaktan bıkmıştım. Talihsizliklerin altında ezilen kişi olmak beni canımdan bezdirmişti. Ölümlüler çoğunlukla bütün dünyanın kendilerine karşı olduğunu söylerler ama bu tam bir saçmalık. Ölümlüler o kadar önemli değil. Benim durumumda gerçekten de bütün dünya bana karşıydı. Böyle bir kötü muameleye teslim olmayı reddediyordum. Bu konuda bir şey yapacaktım! Fakat ne olduğundan tam emin değildim.

Zaman zaman uzaklardan canavarların sesi geliyordu. Bir drakonun gürlemesi, iki başlı kurtun uyum içindeki uluması gibi sesler. Fakat bir şey görmüyorduk. Böyle bir gecede kendine saygısı olan bir canavar sıcak ve şirin ininden dışarıya adımını atmazdı.

Bana saatler gibi gelen bir süre geçtikten sonra Meg küçük bir çılgılık attı. Elimde kılıcımla kahramanca onun yanına doğru zıpladım. (Kılıcı kınından çıkarmam gerekirdi ama çok ağırdı ve kınına sıkışmıştı.) Meg'in ayak ucunda, çamura saplanmış bir halde kaya parçası büyüklüğünde parıldayan kapkara bir kabuk vardı. Ortasında bir çatlak bulunuyordu. Kenarlarından kötü ko-

kulu, yapışkan bir sıvı sızıyordu.

“Neredeyse üstüne basacaktım.” Meg hasta olacaktı gibi ağzını kapattı.

Ben yavaşça kabuğa yaklaştım. Dev bir böceğin ezilmiş kabuğuydu. Yanında dev böceğin parçalanmış bacaklarından biri duruyordu, ağaç köklerinin arasında kamufle olmuştu.

“Bu bir myrmeks,” dedim. “Ya da bir zamanlar myrmeksti.”

Yağmurla ıslanan gözlüklerinin arkasından Meg’in bakışlarını okumak imkânsızdı. “Bir m-mereke mi?”

“Dev bir karınca. Ormanda bir yerlerde bir koloni olmalı.”

Meg öğürdü. “Böceklerden nefret ederim.”

Tarım tanrıçasının kızı için çok mantıklı bir şeydi fakat benim için ölü bir karınca çöp yığınının daha iğrenç bir şey değildi, ki sık sık o yığınların içinde debeleniyorduk.

“Merak etme,” dedim. “Bu ölü. Onu ne öldürdüyse kabuğunu kırarak kadar güçlü dişleri olmalı.”

“Pek rahatlatıcı bir düşünce değil. B-bu şeyler tehlikeli mi?”

Güldüm. “Ha evet. Boyutları değişiyor, bir köpek kadar ufak da olabiliyor, bir boz ayı kadar büyük de. Bir keresinde Hindistan’ta bir myrmeks kolonisinin Yunan ordusuna saldırısını seyretmiştim. Çok komikti. Asitli tükürükleriyle ordunun bronz zırhlarını eritip...”

“Apollon.”

Gülümsemem kayboldu. Kendime artık seyirci konumunda olmadığımı hatırlattım. Bu karıncalar bizi öldürebilirdi. Rahatlıkla. Meg korkmuştu.

“Peki,” dedim. “Ee, yağmur myrmeksleri kendi tünellerinde

tutuyor olmalı. Kendini göz alıcı bir hedef haline getirmemeye çalış. Parlak, ışıltılı şeyleri severler.”

“El fenerleri gibi mi?”

“Hmm.”

Meg el fenerini bana verdi. “Sen önden git Apollon.”

Bunun haksızlık olduğunu düşünsem de hızla ilerlemeye devam ettik.

Aşağı yukarı bir saat geçtikten sonra (Elbette orman o kadar büyük değildi) yağmur azalarak kesildi. Yerden buharlar çıkıyordu.

Hava ısındı. Havadaki nem bir hamam seviyesine ulaştı. Kalın beyaz bir duman ağaç dallarını sardı.

“Neler oluyor?” Meg yüzünü sildi. “Tropik yağmur ormanına dönüştü şimdi.”

Verilecek bir yanıtlım yoktu. Daha sonra, ileride borulardan gürül gürül akıyormuşçasına şiddetli bir su sesi duydum. Ya da yarıklarından akıyormuşçasına.

Gülümsemekten kendimi alamadım. “Bir gayzer.”

“Bir gayzer,” diye tekrar etti Meg. “Emektar gayzer mi?”

“Bu harika bir haber. Belki de yönümüzü bulabiliriz böylece. Kayıp yarı-tanrılarımız burada bir sığınak bulmuş olabilirler.”

“Gayzerlerin yanında,” dedi Meg.

“Hayır benim tuhaf arkadaşım,” dedim. “Gayzer tanrılarıyla birlikte. Tabii onların iyi bir ruh halinde olduklarını varsayıyorum. O zaman harika olur.”

“Ya peki ruh halleri kötüyse?”

“O zaman bizi haşlamalarına kalmadan onların keyfini yerine getiririz. Beni takip et!”

23

Bir değerlendirme yapsanız

Başınıza gelen felakete

On üzerinden kaç verirsiniz?

Katkınız için teşekkürler

Bu değişken ruhlu tanrılarla karşılaşmak için fazla mı gözü karaydım?

Lütfen. Kararlarımı sorgulamak hamurumda yoktu. Böyle bir şey yapmaya hiç ihtiyaç duymamıştım.

Doğru, palikoi hakkındaki anılarım pek net değildi. Hatırladığım kadarıyla antik Sicilya'daki gayzer tanrıları kaçak kölelere sığınak sunmuştu. O yüzden iyi ruhlu olmalıydı. Belki kayıp yarı-tanrılara da kucak açıyordu ya da en azından onlardan beşinin kendi bölgelerinde dolanıp abuk sabuk bir şeyler mırıldanmalarını fark etmiştir. Kaldı ki ben Apollon'dum! Palikoi, benim gibi yüce bir Olimposlu ile karşılaştığına memnun olurdu. Gayzerlerin sık sık öfkeden deliye dönüp havaya metrelerce sıcak su sütunları püskürtmesi beni yeni hayranlar edinmekten alıkoyamayacaktı. Yani... Yeni arkadaşlar demek istedim.

Ormandaki açıklık bir fırın gibi bize kapılarını açtı. Ağaçlardan yayılan sıcaklık yüzümü baştan aşağı yaladı. Gözeneklerimin bütün nemi içlerine çekmek için açıldığını hissedebiliyordum. Umarım sivilceli tenime de bir faydası olurdu.

Önümüzdeki manzaranın Long Island kışıyla hiçbir alakası yoktu. Nemle ısıldayan sarmaşıklar ağaç dallarına dolanmıştı. Ormanda yerler, açan tropik çiçeklerle bürünmüştü. Kırmızı bir papağan, yeşil muz salkımlarıyla ağırlaşmış bir muz ağacında oturuyordu.

Açıklığın ortasında iki gayzer duruyordu, yerde de ikiz delikler. Kraterlerden fokurdama sesleri çıkıyordu fakat henüz bir şeyler fişkirmiyordu. Bunu iyiye işaret olarak görmeye karar verdim.

Meg'in botları çamurda sesler çıkarıyordu. "Burası güvenli mi?"

"Kesinlikle değil," dedim. "Bir adak sunmamız gerek. Çiçek tohumların nerede?"

Meg koluma bir tane indirdi. "Onlar sihir. Acil ölüm kalım durumlarına karşı. Senin ukuleleye ne oldu? Nasıl olsa onu çalmayacaksın."

"Onurlu bir adam asla ukulelesini teslim etmez." İrkildim. "Ama dur. Aklıma bir fikir getirdin. Gayzer tanrılarına bir şiir sunacağım! Bunu hâlâ yapabilirim. Müzik sayılmaz ne de olsa."

Meg kaşlarını çatı. "Ah, bilmiyorum ki..."

"Kıskançlık yapma Meg. Daha sonra sana da bir şiir yazarım. Gayzer tanrılarını memnun edeceğine eminim!" Kollarımı açarak öne doğru yürüdüm ve doğaçlama bir şiir yazmaya giriştim:

*"Ah gayzer, gayzer
 Hadi püskürelim o halde sen ve ben,
 Kasvetli bir gecenin ortasında,
 Kimin bu ormanlar diye düşünürken.
 Bu güzel geceye nazik davranmayıp
 bulutlar kadar yalnız dolandığımız için.
 Çanlar kimin için çalıyor bilmek istiyoruz,
 Umuyorum ki baharlar olsun sonsuz
 Ve pek çok şeyden konuşma zamanı gelsin!"*

Övünmek istemiyorum ama her ne kadar önceki işlerimden bazılarından yararlanmış olsam da epey iyi bir iş çıkardığımı düşündüm. Müzik ve okçuluğun aksine şiirle ilgili tanrısal yeteneklerime hiç dokunulmamıştı.

Meg'e bir göz attım, yüzünde bir hayranlık ifadesi görmeyi bekliyordum. Bu kızın artık beni takdir etmeye başlamasının tam sırasıydı. Bunun yerine ağzı dehşet içinde açık kalakalmıştı.

"Ne var?" diye sordum. "Okulda güzel şiiri takdir etme dersinden kalmış mıydın yoksa? Bu birinci sınıf bir şiirdi!"

Meg gayzerlere doğru işaret etti. O sırada bana hiç bakmadığını fark ettim.

"Hmmm," dedi kulak tırmalayıcı bir ses, "dikkatimi çekmeyi başardın."

Palikoilerden biri, havada gayzerlerine doğru hareket etti. Alt kısmı tamamen buhardan ibaretti. Belinden yukarısı, kaldera çamurundan kaslı kollarıyla, kireç gibi bembeyaz gözleriyle ve deliler gibi şampuanlayıp köpüklü bırakmışçasına kapuçino

köpüğüne benzeyen saçlarıyla muhtemelen insan boyutunun iki katıydı. Kocaman üst bedeni, göğüs cebine ağaç logosu işlenmiş uçuk mavi bir tişörtün içine tıktırılmıştı.

“O, Yüce Palikos!” dedim. “Size yalvarıyoruz ki...”

“O neydi?” dedi ruh sözümü bölerek. “Söylediğin şey...”

“Şiir!” dedim. “Sizin için!”

Çamur renkli çenesine hafif hafif vurdu. “Hayır. Şiir değildi.”

İnanamıyordum. Artık kimse dilimin güzelliğini takdir etmiyor muydu yoksa? “Ey sevgili ruh,” dedim. “Şiir kafiyeli olmak zorunda değil ki.”

“Ben kafiyeden bahsetmiyorum. Mesajını karşıya iletmeden bahsediyorum. Bir sürü piyasa araştırması yapıyoruz ve bu dediğin kampanyamıza uygun düşmüyor. Bak şimdi Oscar Meyer Weiner’in şarkısı, işte o şiir. Reklam elli yıllık ve insanlar hâlâ şarkısını söylüyorlar. Bize bu tip bir şiir verebilir misin dersin?”

Konuşmayı kafamdan uydurmadığımdan emin olmak için Meg’e baktım.

“Bakın bir dakika,” dedim gayzer tanrısına. “Ben dört bin yıldır şiirlerin efendisiyim. Şiirden anlamak benim hamurumda...”

Palikos ellerini salladı. “Hadi baştan başlayalım. Ben sana bizim konuşmamızı söyleyeyim, belki sen de bir tavsiyede bulunursun. Selam ben Pete. Melez Kampı Ormanları’na hoş geldiniz! Bu tanışmadan sonra kısa bir müşteri memnuniyeti anketine katılmak ister misiniz? Geri bildiriminiz çok önemli.”

“Hmm...”

“Harika. Teşekkürler.”

Pete ceplerinin olması gereken buharlı kısmında aranmaya koyuldu. Parıltılı bir broşür çıkarıp okumaya başladı. “Bu orman sizin tek duraklı varış yerinizdir, sizin... Hmmm, burada eğlenmeniz diyor. Ben coşku diye değiştirdik sanıyordum. Gördünüz mü, sözcüklerinizi büyük bir dikkatle seçmeniz gerekir. Paulie burada olsaydı...” Pete iç çekti. “O şovmenlik konusunda daha iyidir. Her neyse, Melez Kampı Ormanları’na hoş geldiniz!”

“Bunu söylemiştiniz zaten,” dedim.

“Ah evet.” Pete kırmızı bir dolmakalem çıkarıp düzeltmelere başladı.

“Hey.” Meg omzuma vurup yanımdan geçti. Yaklaşık on iki saniye kadar nutku tutuldu ve ağzını açamadı, ki bu yeni bir rekordu. “Bay Buharlı Çamur, etrafta kayıp yarı-tanrı gördünüz mü hiç?”

“Bay Buharlı Çamur mu!” Pete broşürü haşince savurdu. “Bu harika bir markalama! Kayıp yarı-tanrılarla ilgili mesele de çok önemli. Misafirlerimizin amaçsızca dolaşmasına izin veremeyiz. Ormanın girişinde onlara harita dağıtmamız gerekir. Burada görülecek o kadar müthiş şeyler var ki. Kimsenin bunlardan haberi yok. Paulie döndüğünde onunla konuşacağım.”

Meg buharlanan gözlük camlarını çıkardı. “Paulie kim?”

Pete ikinci gayzere doğru işaret etti. “Çalışma arkadaşım. Belki de bu broşüre bir harita filan ekleyebiliriz. Böylece...”

“Kayıp bir tanrı gördün mü yani?” diye sordum.

“Ne dedin?” Pete broşüründe bir şeyler işaretlemeye çalıştı fakat buhar haritayı o kadar ıslatmıştı ki kırmızı dolmakalemi kağıdı ıskaladı. “Yo, hayır. Yakın bir zamanda görmedim. Belki de

daha iyi bir işaret levhasına ihtiyacımız var. Mesela bu gayzerlerin burada olduğundan siz haberdar mıydınız?”

“Hayır,” dedim.

“İşte gördünüz mü? Hem de iki tane gayzer, Long Island’da bir tek burada var ve kimse bilmiyor bile. Tanıtım yok. Hakkında konuşulmuyor. Yönetim kurulunu bizi işe almaları için bu yüzden ikna ettik!”

Meg’le birbirimize baktık. İlk kez aynı frekansta olduğumuzu söyleyebilirdim. Tam bir kafa karışıklığı.

“Affedersin,” dedim. “Bu ormanın bir yönetim kurulu olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet, tabii ki,” dedi Pete. “Orman perileri, diğer doğa ruhları, hisli canavarlar... Birilerinin de arazi değerleri, hizmetler ve halkla ilişkilere kafa yorması gerekli. Kurulu, görevi bize vermele-ri için ikna etmek de pek kolay olmadı. Bu işi elimize yüzümüze bulaştırırsak... Ah, çok korkunç.”

Meg’in ayakkabıları çamurda sesler çıkarıyordu. “Gidebilir miyiz? Bu tipin neden bahsettiğine hiç kafam basmıyor da.”

“İşte sorun da bu ya!” dedi Pete yakınarak. “Ormanın dışarıdakilere anlatabilecek doğru reklam metnini nasıl yazarız? Örneğin Palikoiler Paulie ile benim gibi bir zamanlar çok ünlüydü! Turistlerin uğrak yeriydi! İnsanlar gerekli yeminleri etmek için bize gelirdi. Kaçak köleler gelip bize sığınırdı. Bize adaklar adanırdı, sunular getirilirdi, dualar edilirdi... Harikaydı. Şimdiyse bir hiç.”

İç çektim. “Ne hissettiğini çok iyi anlıyorum.”

“Arkadaşlar,” dedi Meg. “Kayıp yarı-tanrıları arıyoruz biz.”

“Doğru,” dedim. “Sen harika... Pete, kayıp arkadaşlarımızın nereye gitmiş olabileceğiyle ilgili bir fikrin var mı? Belki de ormanda bazı gizli yerler biliyorsundur?”

Pete’in kireç beyazı gözleri aydınlandı. “Hephaistos’un çocuklarının kuzeyde Bunker Nine denilen gizli bir atölyesinin olduğunu biliyor musunuz?”

“Biliyordum aslında,” dedim.

“Ah.” Pete’in sol burun deliğinden bir buhar dumanı çıktı. “Labirent’in kendi kendini yeniden inşa ettiğini biliyor musunuz? Burada, tam ormanın içinde bir giriş var ki...”

“Biliyoruz,” dedi Meg.

Pete mahzun mahzun baktı.

“Belki de,” dedim, “pazarlama kampanyanızın iyi işlememesi yüzündendir.”

“Sence öyle mi?” Pete’in köpüklü saçları kıvrılmaya başladı.

“Evet. Bu doğru olabilir! Spot ışıklarımızı gördünüz mü? Onlar benim fikrimdi.”

“Spot ışıkları mı?” diye sordu Meg.

Gayzerlerden kırmızı ikiz ışınlar yayılarak gökyüzünü boydan boya geçti. Alttan ışıklandırmayla Pete hayalet öyküleri anlatan dünyanın en korkunç kişisi gibi görünüyordu.

“Ne yazık ki yanlış türden bir ilgi uyandırdılar.” Pete iç çekti. “Paulie onları çok sık kullanmama izin vermiyor. Onun yerine bir keşif balonu ya da dev bir şişme King Kong gibi bir şey üzerinde reklam yapmamızı önerdi.”

“Tabii bu müthiş ama,” diye araya girdi Meg. “Bize fısıldayan ağaçların olduğu gizli bir koruyla ilgili bir şeyler anlatabilir misin?”

İtiraf etmeliyim ki Meg bizi sadede getirmekte iyiydi. Bir şair olarak bir şeyi dosdoğru söylemeyi fazla onaylamıyordum. Fakat bir okçu olarak dosdoğru bir atışın değerini takdir edebilirdim.

“Hmmm.” Pete buhar bulutunda uçarak biraz daha aşağıya indi, spot ışığının rengi onu vişneli soda rengine boyamıştı. “Koru hakkında bir şey söylememem gerekiyor.”

Bir zamanlar tanrısal olan kulaklarım çınladı. “İŞTE!” diye bağırmamak için kendimi zor tuttum. “Neden koru hakkında bir şey söylememen gerekiyor Pete?”

Ruh, ıslak broşürüyle oynayıp durdu. “Paulie bunun turistleri kaçıracağını söyledi. ‘Ejderhalardan bahset,’ dedi bana. ‘Kurtlardan, yılanlardan ve eski zamanlardaki öldürme makinalarından bahset,’ dedi. ‘Ama sakın korudan bahsetme,’ dedi.”

“Eski zamanlardaki öldürme makinaları mı?” diye sordu Meg.

“Evet,” dedi Pete gönülsüzce. “Onları müthiş bir aile eğlencesi olarak pazarlıyoruz. Ama koruya gelince... Paulie en korkunç sorunumuz olduğunu söylüyor. Etraf bir Kâhin için uygun hale getirilmedi bile. Paulie yeniden yerleştirip yerleştiremeyeceğimizi görmek için oraya gitti ama...”

“Ama işte geri dönmedi,” dedim bir tahminde bulunarak.

Pete çaresizce başını salladı. “Bu pazarlama kampanyasını kendi başıma nasıl yürütmem gerekiyor? Telefon anketleri için robot arama yapabilirim ama iletişimin büyük kısmının yüz yüze yapılması gerekiyor ve Paulie bu işte benden daha iyiydi.” Pete’in sesi üzgün bir tıslamaya dönüştü. “Onu özlüyorum.”

“Belki onu bulup geri getirebiliriz,” dedi Meg.

Pete hayır anlamında başını salladı. “Paulie onu takip etmeye-

ceğime ve korunun nerede olduğunu kimseye söylemeyeceğime dair bana söz verdirdi. O, tuhaf seslere karşı koymakta epey iyiydi ama sizin pek şansınız olduğunu düşünmüyorum çocuklar.”

Ona katılma eğilimindeydim. Eski zamanlardan kalma ölüm makinalarını bulmak kulağa daha mantıklı geliyordu. Sonra Kayla ile Austin’in antik koruda dolaştıklarını ve ağır ağır delirdiklerini hayal ettim. Bana ihtiyaçları vardı, o yüzden yerlerini öğrenmem gerekiyordu.

“Affedersin Pete.” Ona en ciddi bakışımı attım. Broadway müzikalleri seçmelerinde şarkıcı olmaya hevesli kişileri bu bakışla kendilerinden geçirirdim. “Ama bu laflara karnım tok.”

Pete’in kalderasında çamur kabarcıkları belirdi. “N-n-nasıl yani?”

“Böyle bir kuru olduğuna inanmıyorum,” dedim. “Olsa bile senin yerini bildiğini hiç sanmıyorum.”

Pete’in gayzeri güürlededi. Spot ışığı demetinde buharlar dalgalanarak yükseldi. “E-e-elbette biliyorum! Tabii ki var öyle bir yer!”

“Hadi ya, gerçekten mi? Neden o halde etrafta orasıyla ilgili tabelalar yok? Ve oraya ait bir web sitesi? Sosyal medyada neden dodona korusu etiketini hiç görmedim?”

Pete bana dik dik baktı. “Bunları ben de yapalım demiştim! Paulie ağzımın payını verdi!”

“Biraz tanıtım yap!” dedim. “Ürününü bize sat! Korunun nerede olduğunu bize anlat!”

“Yapamam. Tek girişi...” Omzumun üzerinden baktı, yüzü gevşedi. “Ah ah.” Spot ışıkları söndü.

Ona döndüm. Meg çamurda yürüyen ayakkabılarından da yüksek bir *şlap* sesi çıkardı.

Gördüğümü anlamlandırmak biraz zamanımı aldı fakat açıklığın kenarında tank büyüklüğünde  siyah karınca duruyordu.

“Pete,” dedim sakın olmaya çalışarak, “spot ışıklarının yanlış türden bir ilgi uyandırdığını söylemiştin ya...”

“Myrmeksleri kastetmiştim,” dedi. “Umarım Melez Kampı Ormanları hakkındaki online yorumları etkilemez bu durum.”

24

*Sözümünden dönüyor,
Süper başarısız oluyorum
Hep Neil Diamond'ın yüzünden*

Myrmeksler savaşmamanız gereken canavarlar listenizde üst sırada yer alması gereken yaratıklar.

Grup halinde saldırırlar. Asit tükürürler. Kıskaçları kutsal bronzu delip geçer.

Ha bir de çok çirkindirler.

Üç asker karınca, üç metrelik antenlerini sallayıp göz kamaştırıcı bir biçimde titreştirerek, dikkatimi tehlikeli alt çenelerinden başka yere doğru çekmeye çalışarak bize doğru yaklaştı.

Gagalı kafaları, boş bakan ifadesiz gözleri ve siyah zırhlı yüzleriyle bana tavukları anımsattılar. Alt bacaklarının her birinden bayağı iyi bir inşaat vinci olurdu. Devasa mideleri yemek ararken etrafi koklayan burunlar gibi titreşip hareket ediyordu.

İçimden sessizce karıncaları başımıza sardığı için Zeus'a küftim. Duyduğuma göre sürekli komşusunun ekinlerini çalan açgözlü bir adam çok canını sıkmış, bu yüzden onu ilk karıncaya,

çer çöp toplamak, çalıp çırpamak ve üremekten başka bir şey yapmayan bir karıncaya dönüştürmüş. Ares, şakayla karışık Zeus'un böyle bir tür istediye insanları olduğu gibi bırakmasının yeterli olacağını söyler dururdu. Ben de buna gülerdim. İşte şimdi sizden biriyim ve bunu artık o kadar da komik bulmuyorum.

Karıncalar, antenleri titreşerek bize doğru hareket ettiler. Akıllarından bizim hakkımızda geçen düşünceleri hayal ettim. Parlak? Lezzetli? Savunmasız?

Saçının telini bile kıpırdatacakmış gibi görünmeyen Meg'e "Ani hareketlerden kaçın," dedim. Aslına bakılırsa taş kesilmişti.

"Şey, Pete?" diye seslendim. "Bölgenizi işgal eden myrmekslerle nasıl başa çıkıyorsunuz?"

"Saklanarak," dedi ve gayzerin içine doğru kayboldu.

"Pek aydınlatıcı olmadı," dedim homurdanarak.

"Biz de oraya dalabilir miyiz?" diye sordu Meg.

"Son nefesini kaynar su çukurunda haşlanarak vermek istiyor-san neden olmasın?" Tank büyüklüğündeki böcekler çenelerini takırdatıp daha da yaklaştılar.

"Bir fikrim var." Ukulelemi çözdüm.

"Çalmayacağına yemin ettin sanıyordum," dedi Meg.

"Evet, ettim. Fakat bu parlak nesneyi bir tarafa fırlatırsam karıncalar belki..."

"Karıncalar belki onun arkasından gidip bizi rahat bırakırlar," diyecektim.

Fakat elimdeki ukulelenin beni olduğumdan daha parlak ve lezzetli yaptığını göz ardı etmiştim. Ben müzik aletini elimden atana kadar karıncalar bize doğru hücum ettiler. Geriye doğru

sendeledim. Son anda arkamdaki gayzeri hatırladım. O sırada omzumdaki kılıçlar beni yaralayarak havayı Apollon kokulu bir buharla doldurdu.

“Hey, böcekler!” Meg’in kılıcı elinde parıldadı, onu ormandaki açıklıkta en parlak şey haline getirdi.

Şimdi biraz durup Meg’in bile bile bunu yapmasını takdir edebilir miyiz? Böceklerden korkan biri olarak arkasına bakmadan kaçıp onların beni çiğ çiğ yemesine göz yumabilirdi. Bunun yerine, üç tane tank büyüklüğündeki karıncanın dikkatini dağıtarak hayatını tehlikeye attı. Sokak serserilerine çöp möp fırlatmak neyse de... Bu yaptığı, başka bir ahmaklık seviyesindeydi. Hayatta kalırsam Meg McCaffrey’yi bir sonraki Yarı-tanrı Ödülleri’nde Kendini En Fazla Feda Eden Kişi Ödülü’ne aday gösterebilirdim.

Karıncalardan ikisi Meg’e hücum ettiler. Üçüncüsü benim yanımda kaldı. Neyse ki, başını bir taraftan diğer tarafa benim hızla kaçmama yetecek kadar uzun bir sürede çevirdi.

Meg iki düşmanının arasında koşuyordu, altın rengi bıçakları ikisinin de birer bacağına yaralamıştı. Çeneleri boş havayı yakalayıp duruyordu. Asker böcekler kalan beş bacaklarının üzerinde sendeliyorlar, kafalarını çevirip birbirlerinin kafasına vurmaya çalışıyorlardı.

Bu arada üçüncü karınca bana saldırdı. Paniğe kapılıp savaş ukulelemi fırlattım. Ukulele akortsuz bir tıngırtı çıkararak karıncanın alnına vurup zıpladı.

Kılıcımı kınından çıkardım. Kılıçlardan hep nefret etmişimdir. Hiçbir zarafetleri yok, üstelik yakın mesafede savaşmanızı gerektiriyorlar. Düşmanınızı dünyanın öbür tarafından okla vurmak varken nasıl da akılsızca bir savaş aleti.

Karınca asitli tükürüğünü bana doğru fırlattı, tükürüğü kılıçla vurarak uzaklaştırmaya çalıştım.

Çok iyi bir fikir değildi muhtemelen. Çoğu zaman kılıçla mücadeleyle tenisi birbirine karıştırıyordum. Hiç değilse asidin bir kısmı karıncanın gözlerine sıçradı, böylece birkaç saniye kazandım. Kahramanca geri çekildim, kılıcımı kaldırmaya çalıştım ve kılıcımın yenmiş olduğunu gördüm. Elimde bir tek buharlar içindeki kabzası duruyordu.

“Ah, Meg, Meg?” diye onu çağırdım çaresizce.

Diğer tarafta o da boş durmuyordu. Kılıçları altın rengi yaylar çizerek karıncaların bacaklarını buduyor, antenlerini doğruyordu. En iyi gladyatörleri çarpışma sırasında görme şansım olmuştu ama hiç böyle bir beceriyle mücadele edenine rastlamamıştım. Ne yazık ki bıçakları sadece karıncaların kalın ana kabuklarını etkiliyordu. Sıyırıp geçen darbeler ve parçalanmalar onları hiç ürkütüyordu. Meg iyi olmasına iyiydi ama karıncaların da daha fazla bacağı, daha fazla kilosu, daha fazla hiddeti ve biraz daha fazla asit tükürme yetenekleri vardı.

Benim tarafımdaki karınca bana saldırdı. Çenesinden kurtulmayı başardım fakat zırlı yüzü başımın yan tarafına çarptı. Sendeleyip yere düştüm. Kulak kanallarımdan biri erimiş demirle doldu.

Etrafı bulanık görüyordum. Açıklık boyunca, diğer karıncalar Meg'i ormana doğru sürmek için asitlerini kullanarak ona saldırdılar. Meg bir ağacın arkasına saklanıp kılıçlarından sadece biriyle tekrar çıktı. Kılıcı en yakınındaki karıncaya saplamaya çalıştı fakat çapraz asit saldırısından dolayı geri sürüldü. Delik deşik olmuş tozluklarından duman çıkıyordu. Yüzü acıyla gerilmişti.

“Şeftali,” diye kendi kendime mırıldandım. “Bu bebek bezli aptal cin ona ihtiyacımız varken hangi cehennemde?”

Karpos filan gelmedi. Belki de gayzer tanrıları ve diğer güçlerin varlığı onu uzakta tutmuştu. Ya da belki de, yönetim kurulunun evcil hayvanları yasaklayan bir yönetmeliği vardı.

Üçüncü karınca üzerimde belirdi, ağzından köpüklü yeşil salyalar akıyordu. Nefesi Hephaistos’un iş kıyafetlerinden de kötü kokuyordu.

Bir sonraki kararım için başımdan aldığım darbeyi sorumlu tutabilirdim. Mantıklı düşünemediğimi söyleyebilirdim ama bu doğru değildi. Çok çaresizdim. Korkudan donakalmıştım. Meg’e yardım etmek istiyordum. Daha çok da kendimi kurtarmak istiyordum. Başka bir seçenek görmüyordum, bu yüzden ukulelemi kaptım.

Biliyorum. Yeniden tanrı olmadan müzik yapmayacağıma dair Styks Nehri üzerine yemin etmiştim. Fakat böyle ciddi bir yemin bile yüzünüzü eritecek devasa bir karınca karşısında önemsiz görünüyordu.

Müzik aletimi kaptım, sırtüstü uzandım ve yüksek sesle *Sweet Caroline* şarkısını söyledim.

Yemin etmiş olmasaydım bile böyle bir şeyi yalnızca çok büyük bir aciliyet durumunda yapardım. Bu şarkıyı söylerken karşılıklı yıkım şansımız epey büyüktü. Fakat bildiğim başka bir seçenek yoktu. 1970’lerdeki o vıcık vıcık salya sümük şarkıları bir araya getirmek için elimden geleni ardıma koymadım.

Devasa karınca başını salladı. Antenleri titreşti. Canavar yalpalaya yalpalaya bana doğru sürünürken ayağa kalktım. Sırtımı gayzere dönüp koroya başladım.

La! La! La! kısmı işi gördü. İğrenme ve nefretten gözü dönmüş bir halde üzerime saldırdı. Canavar hızlanarak üzerime doğru gelirken aniden yan tarafa çekilmemle doğruca çamur kazanını boyladı.

Sizi temin ederim ki Hephaistos'un iş kıyafetlerinden daha kötü kokan bir şey varsa o da kendi kabuğunda haşlanan bir myrmekstir.

Arkamda bir yerlerden Meg'in çığlığı duyuldu. Bakmak için döndüğüm sırada ikinci kılıcının da elinden fırladığını gördüm. Myrmekslerden biri onu ağızıyla yakaladı ve Meg yere yığıldı.

"HAYIR!" diye haykırdım.

Karınca onu ikiye parçalamadı. Sadece onu baygın ve cansız bir halde ağzında tutuyordu.

"Meg!" diye bağırdım tekrar. Çaresizce ukulelenin tellerine vurdum. "Sweet Caroline!"

Fakat sesim gitmişti. Bir karıncaya karşı koymak bütün enerjimi tüketmişti. (Hayatımda bundan daha hüznümlü bir cümle yazdığımı hatırlamıyorum.) Meg'in yardımına koşturaya çalıştım fakat sendeleyip düştüm. Dünya soluk bir sarıya boyandı. Ellerim ve ayaklarım üzerinde doğrulup kustum.

Şiddetli bir beyin sarsıntısı geçiriyordum fakat ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Şifa tanrısı olduğum zamanlar çağlar öncesinde kalmıştı sanki.

Beynim ağır ağır kafatasımın içinde dönerken çamurda dakikalarca, hatta saatlerce yatabileceğimi hissettim. Ayağa kalkmayı başardığımda iki karınca da ortadan kaybolmuştu.

Ve Meg McCaffrey'den hiçbir iz yoktu.

25

Şanslı günümdeyim

Haşlanmak, yanmak, kusmak

Aslanlar mı? Neden olmasın?

Meg'in adını haykırıp kılıçların üzerinden sendeleyerek ilerledim. Bir işe yaramayacağını biliyordum ama kendimi biraz daha iyi hissediyordum böyle yapınca. Kırılmış dallara ya da yerdeki ayak izlerine bakarak bir işaret bulmaya çalıştım. Tank büyüklüğündeki karıncalar elbette takip edebileceğim bir iz bırakacaklardı. Fakat ben Artemis değildim, kız kardeşimin iz sürme yetenekleri bende yoktu. Arkadaşımı hangi tarafa götürdükleriyle ilgili hiçbir fikir yürütemiyordum.

Çamurun içinden Meg'in kılıçlarını geri aldım. Kılıçlar, küçücük, ölümlü hayatı gibi kolayca kaybolan altın yüzüklere dönüşüverdiler. Bağırması olabilirim. Saçma sapan savaş ukulelemi kırmaya çalıştım fakat kutsal altından yapılan müzik aleti bu girişimime karşı koyuyordu. En sonunda la telini koparıp Meg'in yüzüklerini içinden geçirdim ve sonra teli boynuma astım.

“Meg seni bulacağım,” diye mırıldandım.

Onun kaçırılması benim hatamdı. Bundan emindim. Müzik çalıp kendimi kurtarmakla Styks Nehri’ne ettiğim yeminimi bozmuştum. Beni doğrudan cezalandırmak yerine Zeus ya da Kader veya bütün tanrılar, birlikte Meg McCaffrey’yi gazaba uğratmışlardı.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Ne zaman diğer tanrılara sinirlensem bana yakın olanların başına bir şey geliyordu. Daphne’yi Eros’a yaptığım dikkatsiz bir yorum yüzünden kaybetmiştim. Güzel Hyakinthos’u Zephyros’la tartışmamız yüzünden kaybetmiştim. Şimdi de yeminimi bozmam Meg’in hayatına mal olmuştu.

“Hayır,” dedim kendi kendime. “Buna izin vermeyeceğim.”

Midem o kadar bulanıyordu ki zar zor yürüyebiliyordum. Biri beynimde bir balon şişiriyor gibiydi.

Yine de “Pete!” diye bağırdım. “Göster kendini seni ödlele tele pazarlamacı!”

Bir orgun en kalın notasına benzer bir ses çıkararak gökyüzüne doğru bir su fışkırdı. Dönerek yükselen buharlar içinde, çamur grisi yüzünde kızgın bir ifadeyle palikos belirdi.

“Bana TELE PAZARLAMACI mı diyorsun?” diye sordu. “Biz tam zamanlı halkla ilişkiler hizmeti veren bir firmayız!”

İki büklüm olup kraterinden içeri kustum. Bence gayet yerinde bir cevaptı.

“Kes şunu!” dedi Pete.

“Meg’i bulmam gerek.” Ağzımı titreyen elimle sıldım. “Myrmeksler ona ne yaparlar?”

“Bilmiyorum!”

“Söyle bana yoksa müşteri hizmetleri araştırmanı tamamlamam.”

Pete iç çekti. “Bu çok fena! Geri bildirimin önemli!” Uçarak benim olduğum yere geldi. “Ah olamaz... Başın iyi görünmüyor. Kafatasında derin bir kesik var ve kanıyor. Herhalde bundan dolayı mantıklı düşünemiyordun.”

“Umurumda değil!” diye bağırdım. Bu da yalnızca başımdaki zonklamayı daha da beter etmeye yaradı. “Myrmekslerin yuvaları nerede?”

Pete buhardan ellerini kavuşturdu. “Daha önce konuştuğumuz konuya döndük. Paulie’nin gittiği yer orası. Tek girişinde yuvaları yer alıyor.”

“Nerenin girişinde?”

“Dodona Korusu’nun girişinde.”

Midem bir buz kalıbına dönüştü adeta, ki bu haksızlıktı. Bir buz kalıbına ihtiyacım vardı ama başıma koymak için. “Karınca-
ların yuvası... Koruya giden yol üzerinde mi yani?”

“Bence senin tıbbi bir müdahaleye ihtiyacın var. Paulie’ye ziyaretçiler için bir ilk yardım istasyonu kurma önerisinde bulunmuştum.” Olmayan ceplerini arayıp durdu. “Dur ben Apollon Kulübesi’nin yerini bir işaretleyeyim...”

“Eğer broşür filan çıkarırsan onu sana yediririm. Çabuk bana karınca yuvasının nasıl koruya ulaştığını anlat.”

Pete’in beti benzi attı ya da ben artık etrafı gitgide daha kötü görmeye başlamıştım. “Paulie bana her şeyi anlatmadı. Ormanda çalılıkların sıklaştığı bir yer var, kimse oraya ulaşamıyor. Yukarı-

dan bakınca bile dallar tıpkı...” Çamurlu parmaklarını birbirine kenetledi.

“Her neyse.” Ellerini ayırdı. “İşte koru da orada.” Asırlardır uyukluyor olmalıydı. Yönetim kurulundaki kimse bunu bilmiyordu bile. Sonra birden ağaçlar fısıldamaya başladı. Paulie o baş belası karıncalar alttan koruya geçiş yaptığından dolayı korunun uyanmış olabileceğini anladı.

Bu anlatılanları kafamda bir yere oturtmaya çalıştım. Şiş bir kafayla zor oluyordu. “Yuva ne tarafta?”

“Buranın kuzeyinde,” dedi Pete. “700-800 km. Ama sen pek iyi görünmüyorsun ki...”

“Bunu yapmam lazım! Meg’in bana ihtiyacı var!”

Pete kolumu yakaladı. Dokunuşu ılık ıslak bir sargı bezi hissi veriyordu. “Zamanı var. Onu tek bir parça halinde götürdülerse hâlâ hayatta olduğu anlamına gelir.”

“Çok geçmeden ölecek ama!”

“Yok canım. Paulie’den önce... O kaybolmadan önce birkaç kere korudaki tünele bakmak için o yuvaya gitti. Myrmeksler kurbanlarını salyalarıyla yemeyi seviyorlar ve onların şey... Yumurtadan yeni çıkmış yavrular için yumuşak oluncaya kadar olgunlaşmalarını bekliyorlar.”

Bir tanrıya yakışmayacak bir çılgılık attım. Midemde herhangi bir şey varsa onu da çıkarmış olmalıyım. “Ne kadar zamanı var?”

“Aşağı yukarı yirmi dört saat. Sonra da şey olacak... Yani yumuşamış olacak.”

Meg McCaffrey’nin herhangi bir koşulda yumuşadığını hayal etmek benim için çok zordu fakat onu yalnız başına, karıncaların

yuvasında iskeletlerle dolu bir kilerde böcek salyasıyla kaplı ve korkmuş bir halde gözümde canlandırabiliyordum. Böceklerden nefret eden bir kız olduğunu düşününce... Ah, Demeter benden nefret edip çocuklarını benden uzak tutmakta yerden göğe kadar haklıymış. Ben berbat bir tanrıyım!

“Hadi git, sana biraz baksınlar,” dedi Pete. “Apollon Kulübesi’nde başındaki yarayı iyileştirirler. Kendini öldürttükten sonra arkadaşının peşinden gitmekle ona bir faydan olmayacak.”

“Bize ne olacağını neden bu kadar umursuyorsun?”

Gayzer tanrısı alınmış görünüyordu. “Müşteri memnuniyeti her zaman birinci önceliğimiz olmuştur! Kaldı ki oraya gittiğinde Paulie’yi bulursan...”

Palikosa olan kızgınlığımı bastırmamaya çalıştım fakat yüzündeki yalnızlık ve endişe benim duygularımı yansıtıyordu. “Paulie, karıncaların yuvasına nasıl gidildiğini sana anlattı mı?”

Pete başını salladı. “Dediğim gibi onu takip etmemi istemiyordu. Myrmeksler yeterince tehlikeli yaratıklar. Ayrıca diğerleri hâlâ ortalarda dolaşıyorlarsa...”

“Kim bu diğerleri?”

Pete kaşlarını çattı. “Sana anlatmadım mı? Tabii ya. Paulie iyice silahlanmış üç tane insan görmüş. Onlar da koruyu arıyormuş.”

Sol bacağım, üç bacaklı yarıştaki oyun eşimi kaybetmişim gibi gergin gergin zonklamaya başladı. “Paulie onların ne aradığını nereden biliyordu peki?”

“Kendi aralarında Latince konuştuklarını duymuş.”

“Latince mi? Kampta mı kalıyorlarmış?”

Pete ellerini iki yana açtı. “Ben... Yok, sanmıyorum. Paulie’nin anlattığını göre yetişkin insanlarmış. İçlerinden birinin lider olduğunu söyledi. Diğer ikisi ona ‘imparator’ diye hitap ediyormuş.”

Bütün bir gezegen yan yatmış gibi geldi. “İmparator mu?”

“Evet evet. Hani Roma’da var ya...”

“Evet, biliyorum.” Birden fazla taş yerine oturmaya başladı. Yapbozun parçaları bir arada uçuşuyor ve oluşturdıkları kocaman resimle yüzüme bir tokat gibi çarpıyordu. Zebani... Triumvirate Holdings... Ortadan kaybolan yetişkin yarı-tanrılar...

Gayzere doğru kapaklanmamak için elimden geleni yaptım. Meg’in bana her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Fakat bu meseleyi çok düzgün halletmeliydim. Dikkatli olmam gerekiyordu. Hatta güneş arabası atlarına yıllık aşılarını yaparken olduğumdan bile daha dikkatli...

“Pete,” dedim, “hâlâ kutsal yeminleri denetliyor musun?”

“Eee, evet ama ben...”

“O halde yeminimi dinle!”

“Ama şöyle bir şey var. Etrafında yeminini yeni bozmuşsun gibi bir aura var. Belki de Styks Nehri üzerine ettiğin yemindir, ha? Benimle başka bir yeminini daha bozarsan...”

“Meg McCaffrey’yi kurtaracağıma ant içiyorum. Onu karcıncaların yuvasından sağ salım kurtarıp getirmek için elimden geleni ardıma koymayacağım. Ayrıca bu yemin daha önceki yeminlerimin de üstünde olacak. Sizin kutsal ve aşırı sıcak sularınız üzerine yemin ediyorum!”

Pete irkildi. “İyi, peki. Şimdi oldu. Ama unutma ki bu yemi-

nini tutamazsan ve senin hatan olmamasına rağmen Meg ölürse... Sonuçlarına katlanacaksın.”

“Ben zaten bir önceki yeminimi bozmuş olmamdan dolayı lanetlendim. Ne önemi var ki?”

“Evet ama Styks Nehri üzerine edilen yeminlerin seni yok etmesi yıllar alır. Kanser gibidirler. Benim yeminlerim ise...”

Pete omuz silkti. “Bu yeminini bozarsan cezanı durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Her neredeyse ayağının yanında yerde aniden bir gayzer patlayacak ve seni diri diri haşlayacak.”

“Ah...” Dizlerimin titremesini engellemeye çalıştım. “Elbette bunu biliyorum. Yeminimin arkasındayım.”

“Şu anda başka bir seçeneğin yok.”

“Doğru. Gidip kendime biraz baksam iyi olur.”

Geriye doğru sendeledim.

“Kamp diğer tarafta,” dedi Pete.

Yolumu değiştirdim.

“Anketimize online olarak cevap vermeyi unutma!” Pete arkamdan seslendi. “Bu arada, Melez Kampı Ormanları’yla ilgili genel memnuniyetini düşünürsen buraya birle on arasında kaç puan verirdin? Merakımdan soruyorum.”

Cevap vermedim. Yalpalayarak karanlıkta ilerlerken, zihnim fazlasıyla yakın gelecekte çekeceğim acıları birden ona kadar bir numarayla derecelendirmekle meşguldü.

Kampa geri dönecek gücüm yoktu. Daha çok yürüdükçe bu iyice aşikâr oldu. Eklemlerim muhallebiye dönmüştü. Kendimi kukla gibi hissediyordum. Her ne kadar eskiden ölümlüleri yu-

karıdan kontrol etmek hoşuma gitmiş olsa da şu anda ipin öbür tarafında olmak pek keyif vermiyordu.

Savunma gücüm sıfır seviyesindeydi. En ufağından bir yaratık ya da ejderha bile yüce Apollon'u rahatlıkla kendine öğün yapabiliirdi. Eğer karşıma benimle bir derdi olan öfkeli bir porsuk çıkmış olsaydı şimdiye sonum gelmişti.

Nefesimi düzenlemek için bir ağaca yaslandım. Ağaç beni iterek çok iyi anımsadığım bir sesle fısıldıyor gibiydi: *Devam et Apollo. Burada dinlenemezsin.*

"Seni sevmiştim," diye mırıldandım.

Bir yandan yarı bilinçli bir halde sayıkladığımı biliyordum. Ama yemin ederim ki geçtiğim her ağaç gövdesinden sevgili Daphnemin yüzünün bana doğru yükseldiğini görebiliyordum. Yüzü ağaç kabuğunun altında ağaçtan bir serap gibi yüzüyordu. Hafif çarpık burnu, birbirinden uzak yeşil gözleri, hiç öpemediğim ama hayalini kurmaktan hiç vazgeçmediğin o dudakları...

"Karşına çıkan her güzel kıızı sevmiştin zaten," diye azarladı beni. "Her *güzel erkeği* de aslına bakarsan..."

"Hiçbirini senin gibi sevmedim," diye haykırdım. "Sen benim ilk gerçek aşkımdın. Ah, Daphne!"

"Tacımı tak," dedi. "Ve tövbe et."

Onun peşinden gittiğimi hatırladım. Onun leylak kokusunu burnuma getiren esintiyi, ormana yer yer düşen ışığın içinde dans edercesine uçuşan gövdesini...

Hep onu aradım, bana yıllar sürmüş gibi geldi. Belki de öyleydi. Daha sonra asırlar boyunca Eros'u suçladım.

Pervasız bir anımda Eros'un okçuluk yeteneğiyle dalga geç-

miştim. O da bana nispet olsun diye altın okuyla beni vurdu. Bütün aşkıma güzel Daphne'ye yöneltti, fakat en kötüsü bu değildi. Daphne'nin kalbine de kurşun bir ok isabet ettirdi ve bana duyabileceği bütün sevgiyi içinden söküp aldı.

İnsanların anlamadığı olay şu: Eros'un okları hiç yoktan duygu yaratmazlar. Halihazırda orada olan potansiyeli pekiştirirler. Daphne ile ben mükemmel bir çift olabilirdik. O benim gerçek aşkımdı. O da beni sevebilirdi. Fakat Eros sağ olsun, benim aşkometrem yüzde yüzü gösterirken Daphne'nin duyguları katıksız bir nefrete döndü. Tabii ki bu, madalyonun öbür yüzüydü. Dünyada hiçbir şey, birini ruhunuzun tüm derinliklerine kadar sevdiğiniz halde o kişinin size asla sevmeyeceğini, sevemeyeceğini bilmek kadar trajik olamaz.

Hikâyeler benim geçici bir hevesle Daphne'nin peşine düştüğümü, onun benim için bir sürü güzel yüzden biri olduğunu söylüyor. Hikâyeler doğru değil. Daphne, Gaia'ya benden kaçmak için kendisini bir defne ağacına çevirmesi için yalvardığında kalbimin bir kısmı da bir ağaç kabuğu gibi katılaşmıştı. Başarısızlığımı anmak, kendimi en büyük aşkıma kaderinden dolayı cezalandırmak için defne dalından yapılan çelengi icat etmiştim. Ne zaman kahramanlardan biri defne dalından yapılan bir çelenk kazansa ben de hiçbir zaman kalbini kazanamayacağım o kızı hatırlarım.

Daphne'den sonra hiç evlenmeyeceğime yemin ettim. Kimi zaman bunun Dokuz İlham Perisi'nden hangisini seçeceğime karar veremediğim için olduğunu söyledim. Baş ağrıtmayan bir hikâyeye işte. Dokuz İlham Perisi benim daimi eşlikçilerimdi ve

hepsinin de kendilerine has bir güzelliği vardı. Fakat hiçbiri kalbimde Daphne gibi yer edemedi. Daphne dışında beni çok derinden etkileyen tek kişi, kusursuz Hyakinthos oldu ve o da elimden alındı.

Yaralı kafamın içinde böyle düşünceler cirit atıyordu. Düşse kalka bir ağaçtan diğerine gidiyordum, onlara yaslanıyor, en alttaki dallarını merdiven korkuluğuymuş gibi kavırıyordum.

“Burada ölemezsin,” diye fısıldadı Daphne. “Yapman gerekenler var. Bir yemin ettin.”

Evet, yeminim... Meg’in bana ihtiyacı var. Yapmak zorundayım...

Yüzü koyun, dolmuş samanların üzerine düştüm.

Orada ne kadar yattığımı hatırlamıyorum.

Ilık bir burun kulağımın yanında nefes alıyordu. Pütürlü bir dil yüzümü yaladı. Öldüğümü ve Yeraltı’nın kapısında beni Kerberos’un bulduğunu düşündüm.

Ardından yaratık beni iterek sırtüstü yatırdı. Koyu ağaç dalları gökyüzünü dantel gibi bölüyordu. Hâlâ ormandaydım. Üzerimde bir aslanın altın renkli görüntüsü belirdi, kehribar rengi gözleri çok güzel ve ölümcül görünüyordu. Yüzümü yaladı, belki de iyi bir akşam yemeği olup olamayacağıma karar vermeye çalışıyordu.

“Pıfft.” Ağzımdan yele tüyleri tükürdüm.

Sağıma doğru “Hadi uyan,” dedi bir kadın sesi. Bu Daphne’ydi, belli belirsiz de olsa tanıdık bir sestti.

Başımı kaldırmayı başardım. Yakınımda örgülü saçlarında gümüş ve altından bir tacın olduğu, camları renkli bir gözlük takmış bir kadının ayak ucunda ikinci bir aslan oturuyordu. Ba-

tik elbisesinde kıvrım kıvrım eğreliotu yaprakları vardı. Kolları ve elleri kınayla yapılmış dövmelerle kaplıydı. Rüyamdakinden daha farklı görünüyordu fakat onu tanıdım.

“Rhea,” dedim boğuk bir sesle.

Başını eğdi. “Sakin ol, Apollon. Canını sıkmak istemiyorum fakat konuşmamız gerek.”

26

İmparatorlar buraya!

Beni barış işaretiyle boğun

Hoş değil Mama

Başımdaki yara kaliteli bir biftek tadında filan olmalıydı.

Aslan, yüzümün yan tarafını yaladıkça yaladı, saçımı daha yapışkan ve ıslak bir hale getirdi. Tuhaf ama kafamı toparlamama yaradı. Belki de aslan salyasının iyileştirici bir özelliği vardı. Bir şifa tanrısı olarak bunu bilmem gerekirdi sanırım; fakat tek tek her bir hayvanın salyasıyla deneme yanılma deneyleri yapmadığım için beni affetmeniz gerekiyor.

Zar zor doğrulup Titan kraliçesinin suratına bakabildim.

Rhea, elbisesindeki desenlere benzeyen, kıvrılarak dönen yapraklarla boyanmış siyah bir Volkswagen minibüsün yan tarafına yaslanmıştı. Siyah eğreltiotunun Rhea'nın sembollerinden biri olduğunu anımsar gibi oldum ama nedenini hatırlayamadım. Rhea'nın, tanrılar arasında her zaman esrarengiz bir yanı olmuştu. Onu çok iyi tanıyan Zeus bile onun hakkında konuşmuyordu.

Tacı başını ıslıtlı bir tren yolu gibi çevrelemişti. Bana baktığında renkli camlı gözlükleri turuncudan mora dönüştü. Makromeden örülmüş bir kemer belini kavramıştı, boynuna geçirdiği bir zincirde de pirinçten bir barış sembolü asılıydı.

Gülümsedi. “Uyandığına sevindim. Merak ettim seni oğlum.”

İnsanların gerçekten de bana oğlum demekten vazgeçmelerini istiyordum. “Hangi rüzgâr seni... Asırlardır nerelerdeydin?”

“Şehir dışında.” Aslanının kulaklarını kaşıdı. “Woodstock’tan sonra buralarda kaldım, bir seramik atölyesi açtım.”

“Sen... Nasıl?”

Başını eğdi. “Geçen hafta mıydı geçen milenyum muydu? Zaman kavramımı yitirdim.”

“E sanırım 1960’ları anlatıyorsun. Geçen yüzyıldı o.”

“Ah, ne yazık,” diye iç çekti Rhea. “Bunca yıldan sonra karıştırıyorum işte.”

“Seni anlıyorum.”

“Kronos’tan ayrıldıktan sonra... Ah, öyle köşeli bir adamdı ki köşelerinin sana batmaması işten bile değildi. Demek istediğimi anlıyor musun? Tam anlamıyla 1950’li yılların babalarındandı. Bizim Ozzie ile Harriet ya da ne bileyim Lucky ve Ricky gibi filan olmamızı istiyordu.”

“E yani, çocuklarını diri diri yedi.”

“Öyle.” Rhea saçını yüzünden çekti. “Bu uğursuzluktu sonuçta. Her neyse onu terk ettim işte. O sıralarda boşanmaya çok iyi gözle bakılmıyordu. Yapılmazdı öyle şeyler. Göğsüme sardığım apodesmos’umu* yakıp özgürlüğümü ilan ettim. Zeus’u bir ko-

* Günümüz sütyenlerine benzeyen, yün bir iç çamaşırı. (e.n.)

münün içinde bir grup su perisi ve kourete* ile büyüttüm. Bir sürü buğday tohumu ve nektarla. Çocuk güçlü bir Kova burcu dirayetiyle yetişti.”

Rhea'nın asırları yanlışı hatırladığından az çok emindim fakat bunu söylemenin kabalık olacağını düşündüm.

“Sen bana Iris'i anımsatıyorsun,” dedim. “Yirmi otuz yıl önce organik vegan beslenmeye geçti.”

Rhea yüzünü ekşitti. Bu hoşnutsuzluk dalgasından sonra tekrar kozmik dengesini sağladı. “Iris iyi biri. Seviyorum onu. Ama biliyorsun ki bu genç tanrıçalar devrim sırasında mücadele etmek için ortalarda yoktular. İhtiyar kocanın çocuklarını yemesi, gerçek bir iş bulamaman ve Titan şövanistlerinin sadece evde kalıp yemek ve temizlik yapmanı ve daha fazla Olimposlu çocuklar doğurmanı beklemleri ne demek anlamıyorlar. Iris'ten bahsetmişken...”

Rhea alnına dokundu. “Bir dakika, Iris'ten mi söz ediyorduk biz? Yoksa bir an geçmişe mi döndüm?”

“Gerçekten bilmiyorum.”

“Hah, şimdi hatırladım. Tanrıların ulaşıydı o, değil mi? Hermes'in yanı sıra diğer özgürleşmiş on numara güzeller... Jan Dark mıydı?”

“Hmm, son isimden çok emin değilim.”

“İşte her neyse, iletişim hatları kopuk oğlum ya. Hiçbir şey çalışmıyor. Gökkuşağı mesajları, uçan parşömenler, Hermes Express... Hepsi rayından çıktı.”

“Bunu biliyoruz. Fakat nedenini bilmiyoruz.”

* Rhea'nın rahiplerine verilen isim. (e.n.)

“Onlar yüzünden. Onlar yapıyorlar.”

“Kim?”

Diğer tarafa baktı. “Adamlar, oğlum. Büyük Birader. Takım elbiseliler. İmparatorlar.”

Devler, Titanlar, eski zamanlardan kalan öldürme makinaları, yaratıklar demesini bekliyordum. Tartaros’la ya da Uranüs’le veya İlk Kaos’un kendisiyle bir münakaşaya girmeyi tercih ederdim. Gayzer Pete’in erkek kardeşinin ona karıncaların yuvasındaki imparatorla ilgili söylediklerini yanlış anlamış olduğunu umdum.

Artık olayı tasdik ettirdiğim için Rhea’nın minibüsünü চালıp şehrin uzak yukarı mahallelerindeki bir komüne doğru yola çıkmak istiyordum.

“Triumvirate Holdings,” dedim.

“Evet,” diye beni onayladı Rhea. “Yeni askeri ve endüstriyel kompleks. Bu durum canımı fena halde sıkıyor.”

Aslan yüzümü yalamayı bıraktı, muhtemelen kanım acılaşmıştı. “Bu nasıl mümkün olur ki? Nasıl geri döndüler?”

“Hiç gitmediler ki,” dedi Rhea. “Kendileri için yaptılar, anlarsın ya. Kendilerini tanrı yapmak istediler. Bu hiçbir zaman tam olarak işlemez. Eski günlerden bu yana saklanıyorlar, perde arkasından tarihin akışını etkiliyorlar. Adeta bir alacakaranlık hayatında sıkışıp kalmış gibiler. Ölemiyorlar, gerçekten yaşayamıyorlar.”

“Peki bunu nasıl bilemedik?” diye sordum. “Biz tanrıyız!”

Rhea’nın gülüşü bana astımlı bir domuz yavrusunu anımsattı. “Apollon, torunum benim, güzel çocuğum... Tanrı olmak herhangi birini aptal olmaktan alıkoydu mu ki hiç?”

Dediğinde haklılık payı vardı. Tabii ki benimle ilgili bir şey değildi. Diğer Olimposlularla ilgili... Size pek çok hikâyelerini anlatabilirim.

“Roma imparatorları.” Bu fikirle biraz uzlaşmaya çalışıyordum. “Hepsi birden ölümsüz olamaz.”

“Hayır,” dedi Rhea. “Sadece en kötüler, en berbatları ölümsüz. İnsan hafızasında yaşıyorlar oğlum ya. Onları hayatta tutan da bu. Bizim gibiler yani gerçekten de. Her ne kadar bütün konsept emperyalist, Avrupa merkezli bir propaganda olsa da, tabii ki Batı uygarlığına bağlılar oğlum. Gurumun sana söyleyeceği gibi...”

“Rhea, bir seferde tek bir soruna yoğunlaşabilir miyiz lütfen?” dedim. Ellerimi zonklayan şakaklarıma koydum.

“Ha tabii. Niyetim kafanı şişirmek değildi.”

“Peki nasıl olur da iletişim hatlarımızı koparmayı başarırlar? Nasıl bu kadar güçlü olabilirler?”

“Yüzyıllardır buradalar Apollon. *Yüzyıllardır*. Bütün bu zaman boyunca düzenler tezgâhlayıp savaşlar çıkardılar, kapitalist imparatorluklarını inşa edip senin ölümlü olacağın, Kâhinlerin şiddet kullanarak ele geçirilme sırasında savunmasız olacağın şu günleri beklediler. Bu çok kötücül. Onlarda duygulanım diye bir şey yok.”

“Bunun daha modern bir terim olduğunu sanıyordum.”

“Kötücülün mü?”

“Hayır. Duygulanım. Her neyse. Zebani... Liderleri mi onların?”

“Korkarım öyle. O da diğerleri kadar hasta ruhlu fakat içle-

rinde en akıllı ve dengeli olanı. Sosyopat bir katile benziyor. Kim olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?”

Maalesef biliyordum. O sırtıkan çirkin suratını nerede gördüğümü hatırladım. Genizden gelen sesinin, arenada yankılanarak kalabalıklar tezahürat yaparken yüzlerce kişinin ölümünü emrettiğini duyabiliyordum. Rhea’ya Triumvirate’deki iki yurttaşının kim olduklarını sormak istiyordum fakat şu anda bu bilgiyi kaldıramayacağıma karar verdim. Seçeneklerin hiçbiri iyi değildi. İsimlerini bilmek baş edebileceğimden daha fazla umutsuzluk getirebilirdi.

“Doğru o halde,” dedim. “Diğer Kâhinler hâlâ hayattalar. İmparatorlar hepsini mi alıkoyuyor?”

“Bunu yapmaya çalışıyorlar. Python Delphi’yi aldı. En büyük sorun da bu. Fakat onunla yüz yüze karşılaşmak için gücün yok. İlk önce daha önemsiz Kâhinlerden ellerini çekmelerini sağlaman ve güçlerini zayıflatman gerek. Bunu yapmak için de bu kampta yeni bir kehanet kaynağına, daha yaşlı ve bağımsız bir Kâhin’e ihtiyacın var.”

“Dodona,” dedim. “Senin fısıldayan korun.”

“Ta kendisi,” dedi Rhea. “Korunun tamamen ortadan yok olduğunu düşünüyordum. Fakat sonra, nasıl oldu bilmiyorum ama meşe ağaçları ormanın tam ortasında tekrar büyüdüler. Koruyu bulup onu koruman gerekir.”

“Ben de bunu yapmaya çalışıyorum.” Yüzümün yan tarafındaki yapış yapış yaraya dokundum. “Fakat işte arkadaşım Meg...”

“Evet. Bazı talihsizlikler yaşadın. Ama her zaman bir talihsizlik yaşanır Apollon. Lizzy Stanton’la ben Woodstock’ta ilk kadın

hakları toplantısını düzenlediğimizde...”

“Seneca Şelalesi’ndeki toplantıyı kastediyorsun sanırım.”

Rhea kaşlarını çatı. “O 60’larda değil miydi?”

“Yok, 40’lardaydı,” dedim. “1840’lar, eğer hafızam beni yanıltmıyorsa.”

“O halde... Jimmy Hendrix orada değildi, öyle mi?”

“Olması bir hayli zor.” Rhea barış işaretiyle oynayıp duruyordu. “O halde gitarını ateşe veren kimdi? Ah, neyse ne, boşver. Söylemek istediğim, sonuna kadar direnmen gerektiği. Kimi zaman değişimler bir asır sürebilir.”

“Tabii şu anda bir ölümlü olduğumu unutma,” dedim. “Asırlarım yok artık.”

“Ama iraden var,” dedi Rhea. “Ölümlü motivasyonun ve sabırsızlığın var. Bunlar tanrıların çoğu zaman yoksun olduğu şeyler.”

Yanındaki aslanı kükredi.

“Benim tüymem gerek,” dedi Rhea. “İmparatorlar beni burada bulurlarsa... Çok fena bir manzara olur yahu. İzimi kaybetti-reli çok oldu. Tekrar o ataerkil kurumun baskısının altına girmeyeceğim. Dodona’yı bul. Karşındaki ilk zorluk bu.”

“Ya Zebani koruyu benden önce bulursa?”

“Ah, zaten kapıları buldu fakat sen ve o kız olmadan kapılardan içeri giremez.”

“Nasıl yani anlamadım.”

“Yok bir şey. Sakince nefes al. Ağırılık merkezini bul. Aydınlanma içeriden gelmeli.”

Bu neredeyse müritlerime söyleyebileceğim bir söz gibiydi.

Rhea'yı makrome kemeriyle boğmamak için kendimi zor tuttum fakat gücümün olduğundan şüpheliydim. Ayrıca iki de aslanı vardı. "Ne yapabilirim? Meg'i nasıl kurtarırım?"

"Önce iyileş. İyice dinlen. Ondan sonra... Meg'i nasıl kurtaracağın sana kalmış. Yolculuğun kendisi varılacak yerden daha büyüktür, anlıyor musun?"

Elini uzattı. Parmaklarından rüzgâr çanları sarkıyordu. Üzerlerinde antik Yunan ve Girit sembolleri işlenmiş, içi boş pirinç borulardan oluşan çanlar. "Bunları en büyük meşe ağacına as. Kâhin'in seslerine yoğunlaşmana yardımcı olur. Eğer kehanetlere erişirsen ne âlâ. Bu sadece başlangıç olacak fakat Dodona olmadan hiçbir şey mümkün olmaz. İmparatorlar geleceğimizi mahvedip dünyayı parçalayacaklar. Olimpos'ta hakkın olan yerini geri kazanmanın tek yolu Python'u bozguna uğratmak. Oğlum Zeus... Biraz disiplinden yana, katı bir sevgi anlayışı var, anlıyor musun? Onun iyi tarafını uyandırmak için Delphi'yi geri almak tek çıkar yolun."

"Bunu diyeceğinden korkuyordum."

"Başka bir şey daha var," diye uyardı. "Zebani, kampınıza bir saldırı hazırlığı içinde. Ne olduğunu bilmiyorum ama büyük bir şey olacak. Napalm bombasından da kötü olacak. Arkadaşlarınızı tehlikeye karşı uyarmalısın."

En yakınımdaki aslan beni hafifçe dürttü. Kollarımı boynuna doladım ve beni sürükleyerek ayaklarım üzerine kaldırmasına izin verdim. Ayakta kalmayı başardım. Bunun nedeni bacaklarımın tam bir korku içinde iyice kilitlenmiş olmasıydı. İlk kez beni bekleyen zorlukların farkına vardım. Karşı karşıya gelmem

gereken düşmanları biliyordum. Rüzgâr çanı ve aydınlanmadan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bana bir mucize gerekiyordu. Ve bir tanrı olarak size söyleyebilirim ki bu mucizeler hiçbir zaman bedava dağıtılmıyordu.

“İyi şanslar Apollon.” Titan kraliçesi rüzgâr çanlarını avcuma koydu. “Çömlüklerim çatlamadan gidip seramik pişirme fırınımı kontrol etmem gerek. Aynen devam et ve şu ağaçları kurtar!”

Orman kayboldu. Kendimi Melez Kampı'nın ortasındaki yeşillikte dikilirken buldum. Telaşla yerinden sıçrayan Chiara Benvenuti ile karşı karşıya geldim. “Apollon?”

Gülümsedim. “Selam.” O hafta ikinci defa gözlerim kafamın içinde yuvarlaklar çizdi ve ben onun önünde cezbedici bir biçimde bayıldım.

27

Özür dilerim

Hemen her şey için

Vay canına, ne iyi adamım ben

Bir ses “Uyan!” dedi.

Gözlerimi açtığımda karşımda bir hayalet gördüm. Yüzü Daphne’nin yüzü kadar değerliydi benim için. Onun o bakır tenini, nazik gülümsemesini, saçlarının koyu renkli buklelerini ve avukat cübbesi kadar menekşe renkli gözlerini biliyordum.

“Hyakinthos,” dedim hıçkırarak. “Çok üzgünüm...”

Yüzünü günışığına doğru döndü, sol kulağının üzerinde, çarpan bir diskin yol açtığı çirkin yara görüldü. Kendi yaralı yüzüm şefkat içinde titreşti.

“Mağaraları bul,” dedi. “Mavi kaplıcaların orada. Ah Apollon... Aklını yitireceksin fakat sakın...”

Görüntüsü soluklaştı ve geri çekilmeye başladı. Hasta yatağımdan kalktım. Arkasından koştum, omuzlarından tuttum. “Sakın ne? Lütfen beni yine terk etme!”

Etrafı net görmeye başladım. Kendimi Yedinci Kulübe’nin pen-

ceresinde mor ve kırmızı sümbüllerin olduğu seramik bir saksıyı elimde tutarken buldum. Yanı başımda Will ve Nico duruyordu, endişeli görünüyorlardı, düşersem beni tutmaya hazırdılar sanki.

“Çiçeklerle konuşuyor,” dedi Nico. “Bu normal mi?”

“Apollon,” dedi Will, “bir sarsıntı geçirdin. Seni iyileştirdim fakat...”

“Bu sümbüller... Bunlar hep buradalar mıydı?” diye sordum.

Will kaşlarını çatı. “Doğrusu nereden geldiler bilmiyorum ama...” Çiçek saksısını ellerimden alıp tekrar pencerenin pervazına koydu. “Şimdi seninle ilgilenelim, olur mu?”

Genellikle bu harika bir tavsiye olurdu fakat şimdi sümbüllere bakıp onların bir çeşit mesaj olup olmadıklarını merak etmekten başka elimden bir şey gelmiyordu. Onları görmek nasıl da acı veriyor. Kayıp aşkı onurlandırmak için yarattığım çiçekler... Taç yapraklarında onun kanı gibi kırmızı noktalar olan ve onun gözlerini andıran eflatun tonlarına bürünmüş çiçekler... Pencerenin yanında öyle coşkuyla çiçeklenmişlerdi ki bana kaybettiğim neşeyi anımsattılar.

Nico elini Will'in omzuna dayadı. “Apollon, seni merak ettik. Özellikle de Will.”

Onları yan yana, birbirlerine destek verirken görmek kalbimi daha da sıkıştırdı. Sayıklamalarım sırasında hayatımın iki büyük aşkı da beni ziyaret etmişti. Bir kere daha kahredici bir yalnızlık içindeydim.

Ne var ki tamamlamam gereken bir görev vardı. Bir arkadaşımın yardımına ihtiyacı vardı.

“Meg'in başı deritte,” dedim. “Ne kadar süre boyunca kendimde değildim?”

Will ve Nico birbirlerine baktılar.

“Neredeyse öğlen oldu,” dedi Will. “Sabah altı gibi ortadaki yeşillik alana gelmiştin. Meg seninle dönmeyince biz de ormanda onu aramak istedik ama Chiron izin vermedi.”

“Chiron kesinlikle haklı,” dedim. “Başka kimsenin hayatını tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim. Fakat benim acele etmem lazım. Meg’in en geç bu geceye kadar zamanı var.”

“Sonra ne olacak?” diye sordu Nico.

Söyleyemedim. Sinirlerim alt üst olmadan bu konuda düşünemiyordum bile. Yere baktım. Paolo’nun Brezilya bayrağından bandanası ve ukulele telinden kolyemin dışında üzerimde sadece boxer şortum vardı. O nahoş bingil bingil halim herkesin seyrine sunulmuştu fakat artık umursamıyordum. (Yani çok fazla umursamıyordum.) “Giyinmem gerek.”

Sendeleyle sendeleyle yatağıma döndüm. Üç beş eşyayı karıştırdım, arasında Percy Jackson’ın Led Zeppelin tişörtünü buldum. Tişörtü üzerime geçirdim. Gözüme her zamankinden daha uygun göründü.

Will hemen yanımda bitti. “Apollon beni dinle. Bence henüz yüzde yüz eski halinde dönmedin daha.”

“Merak etme.” Kot pantolonumu giydim. “Meg’i kurtarmam gerek.”

“Sana yardım edeyim,” dedi Nico. “Bize nerede olduğunu söyle ki peşinden gelebilelim...”

“Hayır!” diye kestirip attım. “Olmaz, sizin burada kalıp kampı korumanız gerek.”

Will’in ifadesi bana fazlasıyla annesi Naomi’yi hatırlattı.

Onun sahneye çıkmadan önceki endişeli bakışları Will'de de vardı. "Kampı nelerden korumamız gerekiyor?"

"Ben-ben emin değilim. Chiron'a imparatorların döndüğünü söylemelisiniz. Ya da aslında hiç gitmemiş olduklarını. Asırlardır plan yapıp kendi kaynaklarını yaratıyorlarmış."

Nico'nun gözleri ihtiyatlı bir biçimde parladı.

"İmparatorlar derken..."

"Romalı olanları kastediyorum."

Will geri adım attı. "Antik Roma imparatorlarının hayatta olduklarını mı söylüyorsun? *Nasıl?* Ölüm Kapıları mı?"

"Hayır." Sinirden zar zor konuşabiliyordum. "İmparatorlar kendilerini tanrı yapmışlar. Kendi tapınakları ve sunakları var. İnsanları onlara tapınmaya teşvik ediyorlar."

"Ama bu düpedüz propaganda," dedi Nico. "Gerçekten kutsal değillerdi ki."

Neşesizce güldüm. "Tanrılar ibadetle ayakta durur, Hades'in oğlu. Bir kültürdeki ortak hafıza nedeniyle var olmaya devam ederler. Olimposlular için de böyle, imparatorlar için de. Her nasılsa en güçlüleri hayatta kalmış. Bütün bu asırlar boyunca bir yarı hayata tutunmuşlar, saklanarak yaşayıp güçlerini kazanacakları günü beklemişler."

Will başını salladı. "Bu mümkün değil. Nasıl olmuş da?.."

"Bilmiyorum!" Nefesimi ayarlamaya çalıştım. "Rachel'a Triumvirate Holdings'in arkasındaki adamların bir zamanki Roma imparatorları olduğunu söyleyin. Bütün bu süre boyunca bize karşı planlar yapmışlar, biz tanrılar tamamen bu olanlara kör kalmışız. *Kör.*"

Paltomu üzerime geçirdim. Nico'nun dün bana verdiği ambrosia

hâlâ sol cebimdeydi. Sağ cebimde de Rhea'nın rüzgâr çanları şıngırdıyordu. Gerçi onların cebime nasıl girdikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Zebani kampa bir saldırı düzenlemeyi planlıyor," dedim. "Ne tür bir saldırı olacak, ne zaman olacak bilmiyorum ama Chiron'a hazırlıklı olmanız gerektiğini söyleyin. Şimdi gitmem gerek."

"Bir dakika!" dedi Will kapıya uzandığımda. "Zebani kim? Hangi imparatorla muhatap oluyoruz?"

"Neslimin en berbat kişisi." Parmaklarım kapıyı sıkıca kavradı. "Hristiyanlar ona Zebani diyordu çünkü onları diri diri yakıyordu. Düşmanımız İmparator Nero."

Beni takip edemeyecek kadar neye uğradıklarını şaşırmış olmalıydı. Ben de cephaneliğe koştum. Etraftaki birkaç kampçı bana tuhaf tuhaf baktılar. Kimisi arkamdan seslenip yardım teklifinde bulundu ama onları duymazdan geldim. Tek düşünebildiğim Meg'in yalnız başına myrmekslerin mağarasında olduğuydu ve Daphne, Rhea ve Hyakinthos'u gördüğüm hayallerde hepsi de benim bir an önce harekete geçmemi ve bu ölümlü yetersiz halimle imkânsız olanı yapmamı öğütüyorlardı.

Cephaneliğe ulaştığımda yayların durduğu rafı bir gözden geçirdim. Ellerim titreye titreye Meg'in bir gün önce deneyip bana verdiği savaş aletini seçtim. Yabani defne ağacından yapılmış bir yaydı. Bu üzücü ironi ilgimi çekmişti..

Tekrar tanrı olana kadar ok atmayacağıma yemin etmiştim. Ama müzik yapmayacağım için de yemin etmiştim ve yeminimin o kısmını çoktan bozmuştum. Hem de olabilecek en berbat, en Neil Diamondvari biçimde.

Styxs Nehri'nin gazabı beni ona has biçimde ağır ağır, bir kanser gibi öldürecekti ya da beni Zeus çarpacaktı. Fakat Meg McCaffrey'yi kurtarmak için ettiğim yemin öncelikliydi.

Yüzümü gökyüzüne çevirdim. "Eğer beni cezalandırmak istiyorsan baba, hiç durma, kafana göre takıl. Fakat ölümlü arkadaşşıma değil, doğrudan bana zarar verme cesaretini göster. BİRAZ YÜREKLİ OL!"

Gökler beni şaşırtarak sessiz kaldılar. Şimşekler beni yok edemedi. Belki de Zeus tekrar atağa geçmek için şaşırtmayı deniyordu fakat böyle bir hakareti görmezden gelemeyeceğini biliyordum.

Tartaros'a kadar yolu var! Yapmam gereken işler vardı.

Bir ok çantası alıp içine bulabildiğim fazladan okları koydum. Sonra da ormana koştum, Meg'in iki yüzüğü uyduruk kolyemin ucunda şingırdayıp duruyordu. Savaş ukulelemi unuttuğum aklıma geldi ama artık çok geçti, dönmek için zamanım yoktu. Şarkı söyleyen sesim yeterli olmalıydı.

Yuvayı nasıl bulduğuma emin değilim.

Belki de kendi ölümüne yürüdüğümü bilen orman öylece oraya ulaşmama yardım etmişti. Bana kalırsa birisi tehlike arayışındaysa onu bulması hiç de zor olmaz.

Çok geçmeden yere düşmüş bir ağacın arkasında çömelip ilerideki açıklıkta olan myrmekslerin yuvasını inceledim. Burayı karınca tepesi olarak adlandırmak Versailles Sarayı'nı müstakil bir ev olarak adlandırmaya benzerdi. Toprak surlar neredeyse etraftaki ağaçların tepesine kadar yükseliyordu, yerden en az otuz metre yüksekliğindeydi. Çember biçimindeki alana bir antik Roma hipodromu sığabilirdi. Etraf, tümseğe girip çıkarak ora-

larda cirit atan askerler ve kölelerle kaynıyordu. Kimisi düşmüş ağaçları taşıyordu. İçlerinden biri nedeni açıklanamaz bir biçimde 1967 model bir Chevy Impala'yı sürüklüyordu.

Kaç tane karıncayla yüz yüze gelecektim? Hiçbir fikrim yoktu. İmkânsız bir rakama ulaştıktan sonra saymaya devam etmenin anlamı yoktu.

Oklardan birini yay kirisine yerleştirip açıklığa doğru adım attım.

En yakındaki myrmeks beni gördüğünde Chevy'yi elinden bıraktı. Titreşen antenleriyle yaklaşmamı seyretti. Onu görmezden gelip yanından geçerek en yakındaki tünel girişine doğru ilerledim. Bu durum onun iyice kafasını karıştırdı.

Birkaç karınca daha izlemek için toplandılar.

Eğer bir amacınız varmış gibi davranırsanız çoğu insanın (ya da karıncanın) size karşı koymayacağını öğrenmiştim. Normalde kendine güvenen biri gibi davranmak benim için sorun değildi. Tanrılara her yerde izin vardı. Şapşal ve sıra dışı bir genç olan Lester Papadopoulos için biraz zor olsa da bir güçlkle karşılaşmadan yuvaya ulaşmayı başardım.

İçeri daldım ve şarkı söylemeye başladım.

Bu kez ukuleleye ihtiyaç duymadım. Müziğim için bir ilham perisine ihtiyacım yoktu. Daphne'nin ağaçlardaki yüzünü hatırladım. Hyakinthos'un dönüp gitmesini, ölüm yarasının kafatasında parlamasını hatırladım. Sesim derin bir acıyla doldu. Şarkımı kalp ağrısıyla söyledim. Kendi çaresizliğimin içinde kalıp mahvolmak yerine onu dışarıya yansıttım.

Sesim tünellerde yankılandı, karınca yuvasını baştan başa do-

laştı, bütün bir tepeyi benim müzik aletim yaptı. Ne zaman bir karıncanın yanından geçsem bacaklarını kıvrıp başını yere değdirdi, antenleri sesimdeki titreşimlerle hareket etti.

Tanrı olsaydım bu şarkının performansı çok daha güçlü olurdu fakat bu bile yetiyordu. İnsan sesinin bu kadar çok acıyı yüklenebilmesinden etkilenmiştim.

Tepenin derinliklerine doğru yol aldım. Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ta ki tünelin zemininde çiçek açmış bir sardunyayı fark edene kadar...

Sesim gücünü kaybetti.

Meg. Bilinci tekrar yerine gelmiş olmalıydı. Bana izini belli etmek için yere acil durum için kullanılacak tohumlardan birini bırakmıştı. Sardunyanın mor çiçeklerinin hepsi sol taraftaki daha küçük bir tünele doğru bakıyordu.

“Ne akıllı kız,” dedim o tünele doğru ilerleyerek.

Takırdayan bir çene sesi yaklaşan myrmekse karşı beni uyardı.

O tarafa dönüp yayımı kaldırdım. Sesimle yaptığım büyüünün etkisinden çıkan böcek, ağzında asitli köpüklerle bana doğru hareketlendi. Yayı gerdim ve oku attım. Ok, tüylerine kadar karıncanın alnına saplandı.

Yaratık yere düştü, arka bacakları ölüm sarsıntısıyla titreşti. Okumu geri almaya çalıştım fakat okun gövdesi elimde patladı. Arka kısmı sıcak, aşındırıcı, yapışkan bir maddeyle kaplıydı. Cephanelikleri tekrar kullanmanın bedeli fazla ağırdı.

“MEG!” diye haykırdım.

Tek yanıt benim tarafıma doğru gelen karıncaların takırdattıkları çene sesleriydi. Tekrar şarkı söylemeye başladım. Şu anda Meg'i

bulma umudum daha fazlaydı. O yüzden yeterince melankolik bir tonu yakalamak zor oluyordu. Karşıma çıkan karıncalar artık etkilenip taş kesilmiyorlardı. Ağır ağır ve yalpalayarak yürüseler de bana saldırıyorlardı. Onları peşi sıra okla vurmak zorundaydım.

İşıldayan hazinelerle dolu bir mağaranın önünden geçtim fakat o sırada parlak şeylerle ilgilenecek durumda değildim. Yürümeye devam ettim.

Bir sonraki kesişim noktasında, yerde bütün çiçekleri sağ tarafa bakan başka bir sardunya gördüm. Tekrar Meg'e seslenerek ve şarkımı söylemeye devam ederek o tarafa döndüm.

Keyfim yerine geldikçe şarkım daha az etkili olmaya başladı, karıncalar da daha da saldırganlaştı. Bir düzine kadar karınca öldükten sonra ok çantam tehlike sinyalleri verircesine hafifledi.

Çaresizlik duygusunda daha da derinlere inmem gerekti. Acıklı baladları etkili ve doğru bir biçimde söylemeliydim.

Dört yüz yıldır ilk kez kendi hatalarımı şarkıya döktüm.

Daphne'nin ölümüyle ilgili suçluluklarımı ortaya serdim. Kendini beğenmişliğim, kıskançlığım ve hırsım onun yıkımına neden olmuştu. Benden kaçtığında gitmesine izin vermeliydim. Bunun yerine bıkmadan usanmadan onun peşine düşmüştüm. Onu istiyordum, onu almaya niyetliydim. Bundan dolayı Daphne'ye hiçbir seçim şansı bırakmadım. O da benden kaçmak için hayatını feda etti ve bir ağaca dönüşerek kalbimde sonsuza kadar kalacak bir yara bıraktı... Fakat bu benim hatamdı. Şarkıda ondan özür diledim. Beni affetmesi için Daphne'ye yalvardım.

Erkeklerin en yakışıklısı Hyakinthos için şarkı söyledim. Batı Rüzgârı Zephyros da onu sevmiştii fakat Hyakinthos'un bir anı-

nı bile başka biriyle paylaşmayı reddetmiştim. Kıskançlığımdan Zephyros'u tehdit ettim. Ona meydan okudum, ilişkimize karışır sa olacakları söyleyip gözünü korkuttum.

Şarkımda Hyakinthos'la benim kırlarda disk atma yarışı yaptığımız günü ve Batı Rüzgârı'nın diskimi nasıl da alanın dışına taşıyıp tam Hyakinthos'un kafasına isabet ettiğini anlattım.

Hyakinthos'a ait olduğu günışığında tutmak için kanından sümbül çiçeklerini yarattım. Bu olaydan Zephyros'u sorumlu tutum fakat kendi zavallı hırslarım da Hyakinthos'un ölümüne neden olmuştu. Üzüntümü iyice ortaya döktüm. Bütün suçları üstlendim.

Başarısızlıklarımın, sonsuz kalp sızılarımın ve yalnızlığımın şarkılarını söyledim. Tanrıların en kötüsüydüm, tanrılar arasında en fazla suçluluk duygusu çeken ve en maymun iştahlı olanı bendim. Kendimi tek bir sevgiliye adayamamıştım. Neyin tanrısı olacağımı bile seçememişim. Bir yetenekten diğerine geçip duruyordum. Hem bir şeye yoğunlaşamıyor hem de bir türlü tatmin olamıyordum.

O görkemli hayatım bir yalandan ibaretti. Havalı duruşum bir maskeydi. Yüreğim taşlaşmış bir ağaç yumrusuydu.

Etrafımdaki bütün myrmeksler patır patır düştüler. Yuvanın kendisi bile kederle sarsıldı.

Üçüncü sardunyayı buldum, ardından da dördüncüsünü.

En sonunda sözlü kısımların arasında sustuğumda yolun ilerisinden gelen cılız bir ses duydum: ağlayan bir kızın sesi.

"Meg!" Şarkı söylemeyi bırakıp koştum.

Kocaman bir yemek kilerinin ortasında uzanmıştı, tam kafamda canlandırdığım gibi. Etrafı üst üste yığılmış hayvan iskeletleriyle doluydu. İnekler, geyikler, atların üstü katılmış salyayla

kaplıydı ve yavaş yavaş çürümekteydi. Burnuma çarpan koku burnun deliklerimde bir çığ etkisi yarattı.

Meg de yapışkan salyalarla kuşatılmıştı ve kurtulmak için sardunyaların gücüyle mücadele ediyordu. Kozasının en ince kısımlarından birkaç sardunya yaprağı dışarı çıkmıştı. Çiçeklerden görkemli bir gerdanlık, salyanın yüzüne gelmesini engellemişti. Sol koltuk altındaki pembe sardunyaların açması sayesinde kollarından birini kurtarmayı dahi başarmıştı hatta.

Gözleri ağlamaktan şişmişti. Korkmuş olduğunu tahmin edebiliyordum ve muhtemelen cam da yanıyordu. Fakat yanına diz çöktüğümde yine de ilk sözleri “Özür dilerim,” oldu.

Burnunun ucunda beliren bir damla gözyaşını sildim. “Neden öyle diyorsun sevgili Meg? Senin hiçbir hatan yok. Hata bende. Benim yüzümden oldu.”

Boğazı düğümlendi. “Anlamıyorsun. O söylediğin şarkı. Ah, tanrım... Apollon daha önce bilseydim...”

“Şşşt, sessiz ol şimdi.” Boğazım o kadar tahriş olmuştu ki zar zor konuşabiliyordum. Şarkı sesimi neredeyse mahvetmişti. “Şarkıdaki hüznün seni çok duygulandırdı. Hepsi bu. Hadi şimdi seni buradan kurtaralım.”

Meg’in gözleri faltaşı gibi açılmışken bunu nasıl yapacağımı düşünüyordum. Bir ağlama sesi çıkardı. Enseme sürünen duyar-gaları fark ettim.

“Arkamda karıncalar var, öyle değil mi?” diye sordum.

Meg başını salladı.

Arkamı döndüğümde dört karınca birden mağaraya girdiler. Ok çantama uzandım. Tek bir okum kalmıştı.

28

Anne babalara tavsiye:

Anneler, sakın yavrularınızın büyüyünce

Karınca olmalarına izin vermeyin.

Meg salyalı ambalajından kurtulmak için boşa çabalıyordu.

“Beni buradan çıkar!”

“Bir bıçağım filan yok ki!” Parmaklarım boynumdaki ukulele telline doğru uzandı. “Aslında senin kılıçların yani yüzüklerin bende...”

“Beni keserek çıkarmak zorunda değilsin. Karınca beni buraya attığında yere çiçek tohumları düşürmüştüm. Yakında olmalılar.”

Haklıydı. Ayağının yanında büzüşmüş torbayı fark ettim.

Gözüm karıncaların üzerinde torbaya doğru yaklaştım. Karıncalar yakına gelmeye karar verememişler gibi girişte duruyorlardı. Belki de bu odaya gelene kadar yolları üzerindeki ölü karıncalar onları biraz sessizleştirmişti.

“Cici karıncalar,” dedim. “Harikasınız, uslu karıncalar.”

Yere diz çöküp paketi avuçladım. Hemen bir göz atmamla torbada beş altı çiçek tohumunun kalmış olduğunu fark ettim.

“Peki şimdi ne olacak Meg?”

“Onları salyaların üzerine at,” dedi Meg.

Meg’in boynundan ve koltuk altlarından fışkıran sardunyaları işaret ettim. “Kaç tane tohumdan bu kadar çiçek çıktı?”

“Bir.”

“O zaman bu kadar çiçek tohumu seni boğarak öldürür. Ben çok fazla sevdiğim insanı çiçeğe dönüştürdüm Meg. Bu kez...”

“HADİ YAP ŞUNU!”

Karıncalar Meg’in ses tonundan pek hoşlanmadılar. Çenelelerini açıp kapayarak bize doğru ilerlediler. Sardunya tohumlarını Meg’in kozasına serptim, ardından okumu yay kirişine yerleştirdim. Bir karıncayı öldürmenin bir faydası olmayacaktı, eğer diğer üçü bizi parçalayacaksa. O yüzden farklı bir hedef seçtim. Oku karıncaların başının üzerine, mağaranın tavanına fırlattım.

Çaresizlikten doğan bir fikirdi fakat daha önce binaları yerle bir etmek gibi başarılarla imza atmıştım. Milattan önce 464 yılında, doğru bir açıyla fay hattına isabet ettirerek Sparta’nın çoğunu haritadan silen bir deprem yaratmıştım. (Spartalılardan hiçbir zaman çok hoşlanmazdım.)

Bu kez şansım yaver gitmedi. Ok cılız bir ses çıkararak sıkıştırılmış toprağa saplandı. Karıncalar, ağızlarından asit akıtarak bir adım daha attılar. Arkamda o sırada mor çiçeklerden tüylü bir halıyla kaplı olan Meg, kendini kozasından kurtarmak için debeleniyordu.

Daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Aklıma başka fikir gelmediğinden Brezilya bayrağından bandanamı çıkarıp içimdeki Paolo’yla bir bağ kurmaya çalışarak deliler gibi salladım.

“GERİ ÇEKİLİN, İĞRENÇ KARINCALAR!” diye bağırdım.
“BREZİLYA!”

Karıncalar, ya parlak renklerden ya sesimden ya da birdenbire geliveren akıl almaz kendime güvenimden dolayı bocaladılar. Onlar tereddüt ederken tavanda okumun etki alanı boyunca çatlakların yayılmasının ardından tonlarca toprağın binlercesi myrmekslerin üzerine indi.

Tozlar kaybolup etraf seçilir hale geldiğinde odanın yarısı yok olmuştu. Karıncalar da.

Bandanama baktım. “Styksleneceğim. Sihirli bir gücü var. Paolo’ya bunu söyleyemem yoksa havasından geçilmez.”

“Buraya bak!” diye bağırdı Meg.

Ona döndüm. Belli ki iğrenç yiyecek ambarının arkasında yer alan ve farkına varamadığım ikinci bir çıkıştan gelen başka bir myrmeks iskelet yığının üzerine tırmanmaya çalışıyordu.

Ne yapacağımı düşünmeme kalmadan Meg kükreyerek kafesinden kurtuldu. Dört bir yana sardunyalar saçıldı. “Yüzüklerim!” diye bağırdı.

Onları boynumdan çekip çıkardım ve Meg’e fırlattım. Meg onları yakalar yakalamaz elinde iki altın kılıç ışıldadı.

Myrmeksin ne yapacağını düşünmesine kalmadan (hay Allah) Meg ona saldırdı. Zırhlı kafasını kopardı. Bedeni üzerinden du-manlar çıkarak yere yıkıldı.

Meg bana döndü. Yüzünde suçluluk, acı ve keder karışımı bir ifade vardı. Kılıçlarını bana karşı kullanmasından korktum.

“Apollon ben...” Sesi gücünü yitirdi.

Sanırım hâlâ şarkımın etkisindeydi ve acı çekiyordu. Göze-

neklerine kadar sarsılmıştı. Bir ölümlü beni dinlerken bu kadar dürüst duygularla şarkı söylememeyi bir kenara yazdım.

“Canını sıkma Meg,” dedim. “Senden özür dilemesi gereken kişi benim. Başını bu dertlere ben soktum.”

Meg başını salladı. “Anlamıyorsun. Ben...”

Öfkeli bir çığlık, hasarlı tavanı sarsarak ve başımıza sağanak halinde toprak parçaları indirerek odada yankılandı. Çığlığın tonu bana Hera’yı, Olimpos’un koridorlarında öfkeyle geçerek kutsal klozet kapağını indirmedim diye bana bağırıldığı zamanı hatırlattı.

“Sanırım bu kraliçe karınca,” dedim. “Buradan gitmemiz gerek.”

Meg kılıcını odanın kalan tek çıkışına doğru yöneltti. “İyi ama ses o taraftan geldi. Ona doğru yürüyor olacağız.”

“Kesinlikle. Belki de birbirimizden özür dilemeye bir ara versek iyi olur, ne dersin? Hâlâ birbirimizi öldürtebiliriz çünkü.”

Kraliçe karıncayı bulduk.

Yaşasın!

Bütün koridorlar kraliçeye çıkıyor olmalıydı. Koridorlar çivili bir topuzun çivileri gibi onun odasından etrafa dağılıyordu. Majesteleri en iri askerlerinin bile üç katı büyüklüğündeydi. Heyula gibi yükselen kocaman siyah bir kabuk ve sırtına doğru kıvrılan yarı saydam oval kanatlarla birlikte iğneli ikincil organlar. Gözleri oniks taşından yüzme havuzlarıymışçasına cam gibi parlıyordu. Karnı titreşen, parıldayan yumurtalarla dolu, titreşip duran saydam bir keseydi. Onu sadece görerek bile jel kapsüllü ilaç tedavilerini icat ettiğime pişman olmuşum.

Şişkin karnı kavgı sırasında onu yavaşlatabilirdi fakat o kadar

büyüktü ki biz en yakın çıkışa varmadan yolumuzu kesebilirdi. O çene, bizi kapar kapmaz kuru dallar gibi ikiye ayırabilirdi.

“Meg,” dedim, “bu hanımefendinin karşısında ikili kılıç kullanmaya ne diyorsun?”

Meg dehşet içinde görünüyordu. “Ama o yavrular doğuran bir anne.”

“Evet... Ve bir böcek. Hani nefret ediyorsun ya sen. Ayrıca çocukları da seni yemek için olgunlaşmanı bekliyorlardı.”

Meg kaşlarını çattı. “Ne olursa olsun... Bunu doğru bulmuyorum.”

Kraliçe tısladı, kuru bir püskürtme sesi çıkardı. Düşündüm ki eğer aşındırıcı maddelerin larvalar üzerinde uzun vadedeki etkilerinden kaygılanmasa bizi çoktan üzerimize asit püskürterek haklamıştı. Kraliçe karıncalar bugünlerde çok dikkatli olamıyorlardı.

“Başka bir fikrin var mı peki? diye sordum Meg’e. “Tabii tercihen içinde ölmek olmayan bir fikir...”

Meg kraliçenin yumurta kesesinin tam arkasındaki bir tüneli işaret etti. “Şu taraftan gitmemiz gerek. O taraf koruya gidiyor.”

“Nasıl emin olabiliyorsun?”

Meg başını eğdi. “Ağaçlar. Yani... Onların büyüdüklarini duyabiliyorum.”

Bu, bana bir zamanlar ilham perilerinin bana anlattığı bir şeyi hatırlattı. Sayfalara yeni yazılan şiirlerde mürekkebin kurumasını hissedebildiklerini söylemişlerdi. Demeter’in kızının da bitkilerin büyümesini hissetmesi mantıklı olsa gerekti. Ayrıca gitmemiz gereken tünele ulaşmanın çok tehlikeli olması beni şaşırtmamıştı.

“Şarkı söyle,” dedi Meg bana. “Daha önce söylediğin gibi.”

“Şey ben ama... Yapamam. Sesim neredeyse tamamen kısıldı.”

Kaldı ki seni tekrar kaybetmeyi göze alamam, diye düşündüm.

Meg’i kurtarmıştım. Bu yüzden belki de gayzer tanrısı Pete’e ettiğim yemini yerine getirmiştim. Yine de şarkı söyleyerek ve okatarak Styks Nehri üzerine ettiğim yeminimi bir kere de değil, iki kere bozmuştum. Daha fazla şarkı söylemek bu yasaları hiçe saymak olurdu artık. Beni artık hangi kozmik cezalar bekliyorsa onların Meg’i etkilemesini istemiyordum.

Majesteleri bize bakıp çenesini takırdattı. Bir uyarı gibiydi, bize geri çekilmemizi söylüyordu. Birkaç adım daha yaklaşırsam kafam toprakta yuvarlanabilirdi.

Hemen bir şarkıya başladım. Daha doğrusu, kısık sesimle yapabileceğimin en iyisini yaptım. *Bum çika çika* ritmiyle rap yapmaya başladım. Dokuz İlham Perisi’yle birlikte tam Gaia’yla savaştan önce üzerinde çalıştığımız bazı ayak oyunlarını yapmaya başladım.

Kraliçe geriye doğru kaykıldı. Bana kalırsa bugün rapleneceğini hiç düşünmemişti.

Meg’e “Yardım et bana!” anlamına gelen bir bakış fırlattım.

Başını hayır anlamında salladı. Bu kıza iki kılıç veriyordun manyak bir şeye dönüşüyordu. Şarkıya bir ritimle katılmasını beklediğinde de birden sahne korkusuna kapılıyordu.

Öyle olsun bakalım, diye geçirdim içimden. *Ben kendim yaparım.*

Nas’tan *Dance* şarkısına başladım. Bu arada söylemeliyim ki sanatçısına yazması için ilham verdiğim, annelere adanan en etkileyici şarkı sözlerinden biriydi (Bir şey değil Nas!). Şarkının

sözlerinde biraz serbest davrandım. Melek yerine kuluçkaya yatmış anne, kadın yerine de böcek demiş olabilirim. Fakat duygu aynıydı. Hamile kraliçeye serenat yaptım, kendi biricik annem Leto için olan sevgimi ona aktardım. Bir gün hoş bir kadınla (ya da böceklerle) evlenmeyi istediğim kısmını söylerken kalpten hissettiğim acı gerçektir. Böyle bir eşim hiçbir zaman olmayacaktı. Kaderimde yoktu bu.

Kraliçenin antenleri titreşti. Başını aşağı yukarı sallandı. Karından çıkmaya devam eden yumurtalar şarkıya yoğunlaşmamı zorlaştırıyordu ama yine de sonuna kadar direndim.

Şarkı bittiğinde bir dizimin üzerine çöküp saygıyla kollarımı kaldırdım ve kraliçenin kararını bekledim. Ya beni öldürecekti ya da öldürmeyecekti. Çok bitkindim. Bütün duyguları o şarkının içine boşaltmıştım ve tek bir rap dizesi daha söyleyemeyecek durumdaydım.

Meg yanımda sıkı sıkı kılıçlarını tutmuş, kıpırtısız duruyordu.

Majesteleri titredi. Başını geriye attı ve inledi. Sesi kızgın olmaktan çok hüznümlü çıkmıştı.

Arkasına yaslanarak nazikçe göğsüme dokundu, beni gitmemiz gereken tünele doğru itti.

“Teşekkür ederim,” dedim karga gibi bir sesle. “Öldürdüğüm karıncalar için çok üzgünüm.”

Kraliçe birkaç yumurta daha çıkararak kedi gibi mırladı. Adeta “Merak etme, daha fazlasını her zaman yapabilirim,” der gibiydi.

Yavaşça kraliçe karıncanın alnına dokundum. “Sana anne diyebilir miyim, Mama?” dedim.

Ağzı hoşnutluğa benzer bir biçimde köpürdü.

“Apollon,” diye beni dürttü Meg. “Hadi kraliçe fikrini değıştirmeden gidelim.”

Mama’nın fikrini değıştireceğini pek sanmıyordum. Bana öyle geliyordu ki bağılılık yeminimi kabul etmiş ve bizi evlatları olarak kabul etmişti. Fakat Meg haklıydı, yine de acele etmemiz gerekti. Anne bizi seyrederken biz de yumurta kesesinin yanından ilerledik.

Tünele daldığımızda üzerimize vuran parlak günışığıyla karşılaştık.

29

Meşale kâbusu

Ve mor kıyafetler içinde bir adam

Ama daha kötüsü de var

Ölüm tarlası gördüğüme hiç bu kadar memnun olmamıştım.

Ormanda kemiklerin saçıldığı açıklık bir alana girdik. Çoğu, orman hayvanlarına aitti. İnsana ait çok az kemik görünüyordu. Myrmekslerin çöplerini attığı alanı bulduğumuzu tahmin ettim. Görünen o ki çöpleri düzenli toplamıyorlardı.

Açıklık öyle büyük ve birbirine öyle geçmiş ağaçlarla çevrelenmişti ki onların arasında dolaşmak imkânsızdı. Başımızın üzerinde dallar yapraklardan, içine güneşışığından başka pek bir şeyi almayan bir kubbe oluşturmuştu. Bu ormanın üstünde uçan herhangi biri, bu örtünün altında bir açıklık olduğunun hiç farkına varmazdı.

Açıklığın uzak ucunda, yan yana dizilmiş futbolcu mankenler gibi bir dizi nesne duruyordu: bir çift devasa meşe ağacını kuşatan, ahşap direkler üzerine konmuş altı beyaz koza. Her ağaç en az otuz metre yüksekliğindeydi. Birbirlerine o kadar yakın büyü-

müşlerdi ki kocaman gövdeleri birbirine yapışmış görünüyordu. Canlı bir dizi kapıya bakıyormuşum gibi bir izlenim edinmiştim.

“Burası giriş,” dedim. “Dodona Korusu’nun girişi.”

Meg’in kılıçları küçüldü, tekrar orta parmağına taktığı yüzükler haline geldi. “Koruda değil miyiz?”

“Hayır.” Dondurma çubukları gibi dizilmiş beyaz kozalı açıklığa göz gezdirdim. Ne olduğunu anlamak için fazla uzaktaydılar fakat onlarla ilgili bir şey, hoş olmayan, şeytani bir biçimde tanıdıkta. Daha yakma gitmek istiyordum. Aynı zamanda mesafemi de korumak istiyordum.

“Burası giriş salonu gibi bir yer sanırım,” dedim. “Korunun kendisi şu ağaçların gerisinde.”

Meg alana göz gezdirdi. “Ben hiçbir ses duymuyorum.” Doğru söylüyordu. Orman derin bir sessizlik içindeydi. Ağaçlar nefeslerini tutuyor görünüyordardı.

“Koru burada olduğumuzu biliyor,” diye bir tahminde bulundum. “Ne yapacağımızı görmek için bekliyor.”

“O halde bir şeyler yapsak iyi olur.” Meg bu konuda benden daha heyecanlı görünmüyordu; yine de bir adım attı, ayağının altındaki kemikler çıtırdadı.

Kendimi savunmam için yay, boş bir ok çantası ve kısık bir sesten daha fazlasının olmasını istedim. Yine de göğüs kafesi ya da geyik boynuzuna basmamaya çalışarak Meg’i takip ettim. Açıklığın yarısına geldiğinde Meg derin bir nefes aldı.

Ağaçtan kapıların iki yanındaki direklere bakıyordu.

İlk başta ne gördüğümü idrak edemedim. Her kazık Romalıların yol kenarlarına suçluların başlarına gelecekleri ilan etmek

için diktiği türdendi. Aşağı yukarı bir çarmıh yüksekliğindeydi. (Doğrusu modern reklam panolarının göze çok daha güzel göründüklerini düşünüyorum.) Direğin üst yarısı kat kat, dökümlü beyaz kumaşla sarılmıştı. Her kozanın üst tarafından da insan kafasına benzeyen bir şeyler çıkıyordu.

Midem tepetaklak oldu. Gördüklerim insan kafalarıydı. Önümüzde hepsi sıkıca bağlanmış, kayıp yarı-tanrılar diziliydi. Donakalmış bir halde onları seyrettim. Ta ki göğüslerini çevreleyen sargıda hafif iniş çıkışlar fark edene kadar. Hâlâ nefes alıyorlardı. Ölü değillerdi, sadece baygınlardı. Tanrılara şükür ki...

Sol tarafta on yedi on sekiz yaşlarında, tanımadığım üç kişi vardı. Onların Cecil, Ellis ve Miranda olduklarını tahmin ettim. Sağ tarafımda bir deri bir kemik kalmış, teni külrengi olan, beyaz saçlı bir adam vardı. Şüphesiz bu gayzer tanrısı Paulie'ydi. Onun yanında çocuklarım vardı. Austin ve Kayla.

Öyle şiddetli bir titreme geldi ki ayağımın etrafındaki kemikler çatırdadı. Kokunun tutukluların sarıldıkları sargıdan geldiğini anladım: Sülfür yağı, limon tozu ve dünyada yaratılmış en tehlikeli madde, sıvı Yunan ateşi. Boğazımda öfke ve iğrenme duyguları birbiriyle çarpışarak beni kusturmak için birbiriyle yarıştı.

"Ah, canavarca," dedim. "Onları hemen özgür bırakmamız gerekir."

"Nesi var onların?" diye kekeleydi Meg.

Kelimelere dökmeye cesaret edemedim. İnfaz formunu daha önce bir kere Zebani'nin ellerinde görmüştüm ve tekrar görmek gibi bir isteğim yoktu.

Austin'in kazığına koştum. Var gücümle onu düşürmeye çalış-

tım fakat kıpırdamadı. Kazık toprağın çok derinine gömülüydü. Sargının bağlantı yerlerini yırttım fakat ellerime sülfat bulaştırmaktan başka bir işe yaramadı. Dolgu malzemesi myrmekslerin salyasından daha yapışkan ve sertti.

“Meg, kılıçların!” Kılıçların daha fazla işe yarayacağından emin değildim fakat denemek için başka bir şey gelmiyordu aklıma.

Sonra yukarıdan tanıdık bir hırıltı geldi.

Dallar hışırdadı. Şeftali karpos örtüden düşüp bir taklayla Meg’in ayağının yanına iniş yaptı. Buraya gelmek için epey zorlu bir badire atlatmışa benziyordu. Kesilen kollarından şeftali nektarı damlıyordu. Bacakları yaralarla doluydu. Altına bağlanmış bezi tehlikeli bir biçimde sarkıyordu.

“Şükürler olsun!” dedim. Başak ruhlarını gördüğümde normalde böyle tepki vermezdim fakat dişleri ve pençeleri yarı-tanrıları kurtarmak için biçilmiş kaftandı. “Meg, acele et! Arkadaşına söyle de...”

“Apollon.” Sesi çok ciddi çıkmıştı. Geldiğimiz tüneli işaret etti.

Karıncaların yuvasından hayatımda gördüğüm en büyük iki insan çıktı. Her biri, iki metre boyunda ve at derisinden zırhlarının içine sıkıştırılmış belki de yüz elli kiloluk kas yığınıydı. Sarı saçları ipek teller gibi parlıyordu. Sakallarında değerli taşlardan yüzükler ışıldıyordu. Her erkek elinde oval bir kalkan ve mızrak taşıyordu. Gerçi öldürmek için savaş aletlerine ihtiyaçları olduğundan şüpheliydim. Çıplak elleriyle top güllelerini ezebilirlermiş gibi görünüyorlardı.

Onları dövmelerinden ve kalkanlarındaki dairesel desenden tanıdım. Böyle savaşçıları unutmak kolay değildi.

“Germaniler.” *İçgüdüsel olarak Meg’in önüne geçtim.* Seçilmiş imparatorluk muhafızları antik Roma’da vahşi ölüm makineleriydi. Asırlar sonra daha merhametli olacaklarından *şüpheliydim.*

İki adam dik dik bana baktılar. Tıpkı New York’da bana saldıran sokak serserilerinde olduğu gibi boyunlarından aşağı kıvrılan yılan dövmeleri vardı. Germaniler iki yana ayrıldı ve efendileri tünelden dışarı çıktı.

Nero bin dokuz bilmem kaç yılda pek değişmemişti. En fazla otuz yaşında görünüyordu fakat okkalı bir otuzdu bu. Yorgun bir yüzü, eğlence hayatına fazla dalmaktan şişkin bir göbeği vardı. Ağzına kalıcı bir kibir ifadesi yapışıp kalmıştı. Kıvırcık saçları boynunu çerçeveleyip sakalına karışacak kadar uzamıştı. Çenesi öyle zayıftı ki neredeyse ona daha iyi bir çene satın almak için GoFundMe kampanyası başlatmaya girişecektim.

Çirkinliğini pahalı İtalyan, mor bir yün takım elbiseyle kapatmaya çalışmıştı. Gri gömleğinin önü altın zincirlerini gösterecek biçimde açıktı. Ayakkabıları el yapımı deridendi; karınca yığınları arasında dolaşırken giyilecek türden değildi pek. Ama işte Nero’nun pahalı ve kullanışlı olmayan bir tarzı vardı. Belki de onda hayran olduğum tek özellikti.

“İmparator Nero,” dedim. “Zebani.”

Dudakları kıvrıldı. “Nero demen yeterli. Seni görmek ne güzel sevgili cettim. Affedersin son birkaç milenyumdur sunularımı çok savsakladım ama (omuz silkti) sana pek ihtiyacım olmadı da ondan. Her şeyi kendi başıma bayağı iyi hallettim.”

Yumruklarımı sıktım. Bu göbekli imparatoru akkor etkili bir okla yere devirmek istiyordum. Tek sorun akkor etkili bir okun olmamasıydı. Hatta hiç okum yoktu. Şarkı söyleyecek sesim kalmamıştı. Nero'ya ve iki metrelik muhafızlarına karşı elimde bir tek Brezilya bayrağından bandana, bir paket ambrosia ve birkaç pirinçten rüzgâr çanı vardı.

“İstediğin kişi benim,” dedim. “Bu yarı-tanrıları kazıklarından indir. Meg’le birlikte gitmelerine izin ver. Sana bir şey yapmadılar.”

Nero kıkırdadı. “Onları seve seve gönderirim. Ama önce bir anlaşılmaya varalım da. Meg’e gelince...” Dönüp ona gülümsedi. “Nasılsın tatlım?”

Meg hiçbir şey demedi. Yüzü bir gayzer tanrısının yüzü kadar gri ve keskindi. Ayakucundaki Şeftali hırslayarak yapraklı kanatlarını hışırdatıyordu.

Nero’nun muhafızlarından biri kulağına bir şey söyledi.

İmparator başını salladı. “Yakında.”

Tekrar dikkatini bana verdi. “İyi ama nezaketim nerede kaldı? Size sağ kolum Vincius’u ve sol kolum Garius’u tanıtmama izin verin.”

Muhafızlar birbirlerini işaret ettiler.

“Ah, affedersiniz,” diye yanlışını düzeltti Nero. “Sağ kolum Garius ve sol kolum Vincius. Bunlar muhafızlarımdan telaffuz edemediğim Batavi isimlerinin Romalılaştırılmış hali. Genellikle onlara Vince ve Gary olarak seslenirim. Hadi merhaba deyin, çocuklar.”

Vince ve Gary ters ters bana baktı.

“Yılan dövmeleri var,” diye belirttim. “Bana saldırımları için gönderdiğin sokak serserilerinde olduğu gibi.”

Nero omuz silkti. “Çok fazla hizmetkârım var. Cade ve Mikey maaş skalasında çok alt sıralardalar. Tek yapmaları gereken seni biraz silkeleyip şehrimde gelişini kutlamaktı.”

“Senin şehrin.” Düpedüz bana ait olan önemli metropollerin kendisine ait olduğunu iddia etmenin tam Nero’ya yakışan bir davranış olduğunu düşündüm. “Bu iki beyefendi... Bunlar gerçekten antik zamanlardan Germaniler mi?”

“Nasıl yani?”

Nero genzinden küstah bir havlama sesi çıkardı. Gülüşünden ne kadar nefret ettiğimi unutmuştum.

“Lord Apollon, lütfen,” dedi. “Gaia Ölüm Kapıları’nın kumandanlığını yapmadan önce dahi ruhlar sürekli Ereboş’tan kaçıyorlardı. Benim gibi bir tanrı-imparator için takipçilerimi geri çağırarak epey kolay.”

“Tanrı-imparator mı?” diye homurdandım. “Hayal dünyasında yaşayan imparator eskisi demek istedin sanırım.”

Nero’nun kaşları yay biçiminde gerildi. “Seni tanrı yapan neydi Apollon, bir tanrı olduğun zaman? İsmine gücü sana inananların üzerindeki hâkimiyetinden gelmiyor mu? Ben de senden farklı değilim.” Sol tarafına baktı. “Vince, lütfen kendini mızrağının üstüne at.”

Vince tereddüt göstermeden mızrağının arka tarafını yere sapladı. Mızrağın ucunu göğüs kafesinin altına raptetti.

“Tamam, dur,” dedi Nero. “Fikrimi değiştirdim.”

Vince’de hiçbir rahatlama belirtisi görünmüyordu. Hatta gözleri hafif bir hayal kırıklığıyla kasılmıştı. Mızrağını tekrar yan tarafına koydu.

Nero bana bakıp sıırttı. “Gördün mü? Bana tapanların üzerinde yaşamın ve ölümün gücünü elimde tutuyorum. Herhangi düzgün bir tanrının yapması gerektiği gibi.” Kendimi jel kapsüllü larvalardan yutmuşum gibi hissettim. “Germaniler her zaman deliydi, az çok senin gibi.”

Nero elini göğsüne koydu. “Çok kırıldım! Barbar arkadaşlarım, Jul Sezar hanedanının sadık tebaasıdır! Ve tabii ki biz hepimiz senin soyundan gelmişiz, Lord Apollon.”

Bu hatırlatmaya pek gerek yoktu. Orijinalinde Octavius, daha sonra Caesar Augustus olan oğlumla son derece gurur duyuyordum. Ölümünden sonra onun soyundan gelenler gitgide daha ki-birli ve dengesiz oldular. (Bunun sorumlusunu ölümlü DNA’ları olarak görüyordum, kesinlikle bu özelliklerini benden almamışlardı.) Nero, Jul Sezar soyunun en son üyesiydi. Öldüğünde ağlamamıştım. Şimdi her zamankinden daha kaba ve çenesiz olarak karşımda duruyordu.

Meg omzumda dikildi. “N-ne yapmak istiyorsun Nero?”

Babasını öldüren adamla yüz yüze olduğu düşünülünce dikkat çekecek derecede soğukkanlıydı. Sağlam duruşundan dolayı ona minnettardım. Yanımda yetenekli bir şövalye ve pisboğaz bir şef-tali bebesinin olması bana umut verdi. Yine de iki Germani’nin karşısında olma ihtimalini sevmedim.

Nero’nun gözleri parladı. “Doğrudan konuya girdin. Bu özelliğine hep hayran olmuşumdur Meg. Aslında ne istediğim çok basit. Senle Apollon bana Dodona’nın kapılarını açacaksınız. Sonra bu altısı...” Kazıkların üstündeki tutukluları işaret etti. “...serbest bırakılacak.”

Başımı hayır anlamında salladım. “Koruyu yerle bir edeceksin. Sonra da bizi öldüreceksin.”

İmparator tekrar o korkunç havlama sesini çıkardı. “Sen beni zorlamazsan yapmam. Ben makul bir tanrı-imparatorum Apollon! Eğer yönetilebilirse Dodona Korusu’nun benim kontrolümde olmasını tercih ederim. Fakat kesinlikle sizin kullanmanıza izin veremem. Bir zamanlar Kâhinlerin koruyucusu olarak bir şansın vardı. Feci bir başarısızlığa imza attın. Şimdi artık benim sorumluluğumda. Benim... Ve ortaklarımın.”

“Peki şu diğer iki imparator...” dedim. “Kim onlar?”

Nero omuz silkti. “İyi Romalılar. Benim gibi ne yapılması gerekiyorsa onu yapacak iradesi olan adamlar...”

“Triumvirates hiçbir zaman doğru dürüst işlemedi. Hep iç savaş sürüklendi.”

Bu fikir onu hiç rahatsız etmemişçesine gülümsedi. “Üçümüz bir uzlaşmaya vardık. Yeni imparatorluğu böldük... Yeni imparatorluk derken Kuzey Amerika’yı kastediyorum. Bir kez Kâhinleri ele geçirdik mi yayılacağız ve Romalıların en iyi yaptıkları şeyi yapacak ve dünyayı fethedeceğiz.”

Ona bakmakla yetindim. “Belli ki önceki hükümdarlıktan hiçbir şey öğrenmemişsin.”

“A olur mu, öğrendim! Asırlardır plan, program ve hazırlık yapıyorum. Ölemeyen ve dolu dolu da yaşayamayan bir tanrı imparator olmak nasıl can sıkıcı bir şey hiç düşündün mü? Ortaçağ zamanında üç yüz yıllık bir süre vardı ki ismim unutulmaya yüz tutmuştu. Neredeyse serap olacaktım! Rönesans sağ olsun ki klasik ihtişamımız hatırlandı. Sonra da internet çıktı. Ah tanrılar

aşkına, internete bayılıyorum! Artık tamamen silinmeme imkân yok. Wikipedia’da ölümsüzüm!”

Duyduklarım beni irkiltmişti. Nero’nun deliliğine artık kesinlikle ikna olmuşum. Wikipedia benimle ilgili atıp tutuyor, hep yanlış şeyler yazıyordu.

Elini havaya kaldırıp çevirdi. “Biliyorum biliyorum. Deli olduğumu düşünüyorsun. Aslını istersen sana planlarımdan söz edip öyle olmadığımı ispat edebilirim ama bugün seninle Meg’in o kapıları açmasına ihtiyacım var. Benim çabalarım bir sonuç vermedi ama siz ikiniz birlikte bunu yapabilirsiniz. Apollon, senin Kâhinlerle bir yakınlığın var. Meg’in de ağaçlarla arası iyi. Hadi şu işi halledelim bir. Rica ediyorum ve teşekkür ederim.”

“Ölürüz daha iyi,” dedim. “Öyle değil mi Meg?”

Cevap yok.

Meg’e baktım. Hızlıca ona baktım. Meg’in yanağında gümüş renkli bir parıltı fark ettim. İlk başta sahte taşlarından birinin eridiğini düşündüm. Ardından ağladığını fark ettim.

“Meg?”

Nero dua edecekmiş gibi ellerini birbirine kenetledi. “Ah olmaz. Anlaşılan bir ufak yanlış anlamayla karşı karşıyayız. Görüyor musun Apollon, seni buraya Meg getirdi. Tam ondan istediğim gibi. Aferin tatlım.”

Meg yüzünü sildi. “B-ben onu demek istemedim...”

Kalbim küçücük bir çakıl taşma sıkışmış gibiydi. “Meg hayır. Ben inanamıyorum.”

Ona doğru uzandım. Şeftali hırlayıp ikimizin arasına geçti. Karposun bizi Nero’dan korumak için orada olmadığını anla-

dım. Meg'i benden korumak için oradaydı.

"Meg?" dedim. "Bu adam babanı öldürdü! O bir katil!"

Meg gözlerini yere dikti. Konuştuğunda, ağzından benim karınca tepesinde şarkı söylediğim zamanki sesimden daha yaralı bir ses çıktı. "Babamı Zebani öldürdü. Bu Nero. B-benim üvey babam."

Bunu tam idrak edemedi Nero kollarını açtı.

"Evet öyle tatlım," dedi. "Ve sen harika bir iş çıkardın. Babanın yanına gel."

30

*McCaffrey'yi eğitiyorum
Üvey baban kaçığın teki
Meg neden beni dinlemiyor?*

Daha önce ihanete uğramıştım.

Anılar bir ısırap dalgasıyla birlikte zihnime üşüştü. Birinde, eski kız arkadaşım Kirene sırf bana geri dönmek için Ares'le arkadaşlık etmişti. Başka bir sefer, Artemis onun avcılarıyla flört ediyorum diye beni kasığımdan vurmuştu. 1928'de Alexander Fleming penisilini bulmasında ona verdiğim ilhamın hakkını teslim etmemişti. Off yani... Bunlar canımı yakmıştı.

Fakat şimdiye kadar biri hakkında Meg hakkında yanıldığım kadar yanıldığımı hatırlamıyordum. Yani... En azından Irving Berlin'den bu yana hatırlamıyordum. “*Alexander'ın Ragtime Müzik Grubu mu?*” diye sorduğumu hatırlıyorum ona. “*Böyle modası geçmiş bir şarkıyla büyük başarılar kazanamazsın ki!*”

“Meg, biz arkadaşız.” Sesim bana bile hırçın gelmişti. “Bunu bana nasıl yaparsın?”

Meg kırmızı lastik ayakkabılarına baktı. Bir hainin düz renkli

ayakkabıları. “Sana söylemeye, seni uyarmaya çalıştım.”

“O iyi kalpli birisi,” dedi Nero gülümseyerek. “Fakat Apollon, Meg’le sen sadece kısa bir süredir arkadaşsınız ve sırf ben Meg’den arkadaşın olmasını istedim diye. Ben yıllardır Meg’in üvey babası, koruyup kollayanıyım. O İmparatorluk Evi’nin üyelerinden biri.”

Çöplerin sahipsiz, baldırı çıplak çocuğuna baktım. Doğru, geçen hafta boyunca benim için çok kıymetli olmuştu. Onun imparatorlukla bir bağlantısının olacağını, hele hele Nero’nun yakınındakilerden olacağını hayal bile edemezdim.

“Ben senin için hayatımı tehlikeye attım,” dedim şaşkınlıkla. “Ve bunun bir anlamı var, çünkü ölebilirdim!”

Nero beni kibar kibar alkışladı. “Çok etkilendik Apollon. Şimdi kapıları açarsan... Bana çok uzun süredir ayak diyorlar.”

Meg’e ters bir bakış fırlatmak istiyordum fakat yüreğim buna elvermiyordu. Kendimi çok incinmiş ve kırılğan hissediyordum. Biz tanrılar kendimizi kırılğan hissetmekten hoşlanmayız. Kaldı ki Meg bana bakmıyordu bile.

Sersemlik içinde meşe ağacından kapılara doğru döndüm. Birbirlerine kaynaşmış gövdelerinin Nero’nun önceki teşebbüslerinden dolayı hasar gördüğünü görebiliyordum şimdi. Testere ve yanık izleri, balta kesikleri ve hatta birkaç mermi deliği. Bütün bunlar zar zor dış kabuğu parçalamayı başarabilmişti. En fazla hasar gören yer, ahşabın kabarıp soyulduğu, insan eli biçiminde, üç dört santim derinliğinde bir baskı iziydi. Beş yarı-tanrıyla birlikte bağlanıp asılmış gayzer tanrısı Paulie’nin baygın yüzüne baktım.

“Nero, ne yaptın?”

“Ah, birkaç düzenleme işte! Bu girişe haftalar önce bir yol bulmuştuk. Labirent’ten myrmekslerin yuvasına açılan kolay bir geçiş vardı. Fakat iş bu kapılardan içeri girmeye gelince...”

“Palikos’u sana yardım etmesi için mi zorladın?” Rüzgâr çanlarını imparatora fırlatmamak için kendimi zor tuttum. “Doğayı mahvetmek için bir doğa ruhunu mu kullandın? Meg bunu nasıl içine sindirebilirsin?”

Şeftali hırladı. Bir kereliğine de olsa başak ruhunun benimle aynı fikirde olabileceğini hissettim. Meg’in ifadesi en az kapılar kadar örtüktü. Dikkatli dikkatli etrafa saçılmış kemiklere bakıyordu.

“Gel hadi,” dedi Nero. “Meg iyi doğa ruhları olduğu gibi kötü doğa ruhlarının da olduğunu biliyor. Bu gayzer tanrısı sinir bozucuydu. Bizden araştırma anketlerini doldurmamızı isteyip durdu. Kaldı ki güç kaynağından bu kadar uzaklaşmayı göze alması hataydı. Yakalaması pek zor olmadı. Çıkardığı buharın, görebildiğin gibi bize çok da bir faydası yok.”

“Peki ya beş yarı-tanrı?” diye sordum. “Onları da ‘kullandın’ mı?”

“Tabii ki. Onları buraya çekip tuzağa düşürmeyi planlamamıştım ama kapılara her saldırışımızda koru inlemeye başlıyordu. Sanırım yardım istiyordu, yarı-tanrılar da bu yardım çağlığına karşı koymadılar. Buraya ilk giren şu oldu.” Cecil Markowitz’i işaret etti. “Sona kalan iki kişi senin kendi çocukların Austin ve Kayla idi, öyle değil mi? Ben Paulie’yi buharıyla ağaçları yakması için zorladıktan sonra ortaya çıktılar. Sanırım bu girişim korunun epey sinirlerini bozmuştu. Bir tane fiyatına tam iki yarı-tanrımız oldu bu sayede!”

Kontrolümü kaybettim. Boğuk bir ulumayla imparatorun üzerine yürüdüm, Germaniler onun yanma gidene kadar beni

öldürebilirlerdi ama en azından onurumu ezdirmemiş olurdu. Bir insan pelvisinin üzerinden atlayıp kemiklere basmamaya çalışarak ilerledim.

“Apollon!” Meg bana doğru koştu.

Arkamı dönüp ona yaramaz bir çocukmuş gibi bir tekme attım. “Senin yardımına ihtiyacım yok! Senin koruyucunun kim olduğunu anlamıyor musun? O bir canavar! O nasıl bir imparator biliyor musun? O...”

“Sakın!” dedi Nero. “Eğer ‘Roma yanarken saz çalıp söyleyen bir imparator’ diyecekse Vince ile Gary’den birer kamufraj zırhı karşılığında senin derini yüzmelerini isteyeceğim. Sen de en az benim kadar iyi biliyorsun ki Apollon, o zamanlarda saz maz yoktu. Ayrıca Büyük Roma Yangını’nı da ben çıkarmadım.”

Ayakta kalmakta zorlandım. “Ama ondan faydalandın.”

Nero’ya bakarken imparatorluğunun bütün detaylarını hatırladım. Safahat düşkünlüğü ve zalimliği yüzünden onun atası olmaktan nasıl utandığımı... Nero, Lupercalia yemeğine asla çağırarak istemeyeceğiniz o akrabanızdı işte.

“Meg,” dedim. “Üvey baban Roma’nın yüzde yetmişinin yerle bir olmasını seyretti. Binlerce insan öldü.”

“O sırada Roma’nın elli kilometre uzağında, Antium’daydım!” diye homurdandı Nero. “Hemen şehre döndüm ve bizzat yangın birliklerinin kurulmasını istedim.”

“Yangın senin sarayını tehdit edince yaptın bunu.”

Nero gözlerini devirdi. “En önemli binayı kurtarmak için tam zamanında yetişmem benim suçum değil!”

Meg elleriyle kulaklarını kapadı. “Tartışmayı bırakın. N’olur.”

Bırakmadım. Konuşmak, diğer seçeneklerimden yani Nero'ya yardım etmek ya da ölmekten daha iyi göründü.

"Büyük Yangın'dan sonra," dedim ona, "Palatine Tepesi'ndeki evleri yeniden inşa etmek yerine Nero bütün mahalleyi dümdüz edip yeni bir saray, Domus Aurea'yı inşa etti.

Nero'nun yüzünde hülyalı bir ifade belirdi. "Ah evet ya... Altın Saray. Öyle güzeldi ki Meg! Kendi gölüm, üç yüz odam, altın mozaiklerim, inci ve elmaslardan yapılan moziklerim vardı. Sonunda artık insan gibi yaşayabiliştim!

"Ön bahçene otuz metrelik bronz bir heykel koyma cüretini gösterdin!" dedim. "Güneş tanrısı Apollon olarak kendi heykelin. Diğer deyişle, Apollon olduğunu iddia ettin."

"Öyle," dedi Nero. "Ben öldükten sonra bile heykel yaşamaya devam etti. Anladım ki Nero Heykeli Kolossus olarak ünlü olmuş. Galdyatörlerin amfiteatrına taşımışlar ve herkes amfiteatrı bu heykelin adıyla anmaya başlamış: Kolezyum." Nero göğsünü şişirdi. "Evet... Heykel mükemmel bir seçimdi."

Ses tonu her zamankinden daha kötülük dolu çıktı.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Ha? Yok yok, bir şey değil." Saatine göz attı... Leylak ve altın rengi bir Rolex. "Söylemeye çalıştığım bir tarzım oldu! İnsanlar beni seviyorlardı!"

Hayır anlamında başımı salladım. "Seni karşılarına aldılar. Roma halkı Büyük Yangın'ı senin çıkarttığından emindi, sen de Hristiyanları günah keçisi yaptın."

Bu tartışmanın bir işe yaramayacağının farkındaydım. Eğer Meg bunca zamandır gerçek kimliğini gizlediyse fikrini şu anda

değiştirebileceğimden şüpheliydim. Ama belki süvariler varana kadar onları oyalayabilirdim. Keşke bir süvarim olsaydı.

Nero ilgisizce elini salladı. “Ama Hıristiyanlar teröristti anlamıyor musun? Belki yangını onlar başlatmadı ama diğer pek çok sorun hep onların başının altından çıktı. Bunu herkesten önce ben fark ettim!”

“Onları aslanlara atmış,” dedim Meg’e. “İnsandan meşaleler olarak onları yakmış. Bu altısını yakacağı gibi.”

Meg’in beti benzi attı. Kazığın üstünde baygın haldeki tutuklulara baktı. “Nero, yapmazsın...”

“Serbest bırakılacaklar,” diye söz verdi Nero. “Apollon bizimle işbirliği yaptığı takdirde...”

“Meg, ona güvenemezsin,” dedim. “Bunu son söylediğinde Hıristiyanları arka bahçesinde ipe çekti ve bahçesini aydınlatmaları için onları yaktı. Ben de oradaydım. Çıgıllıkları anımsıyorum.”

Meg sıkı sıkı karnını tuttu.

“Onun anlattığı hikâyelere inanma birtanem!” dedi Nero. “Düşmanların tarafından uydurulmuş propagandalar işte.”

Meg gayzer tanrısı Paulie’nin yüzünü inceledi. “Nero... Onları meşale yapacağına dair bir şey söylemedin bana.”

“Yakılmayacaklar ki,” dedi sesini yumuşatmak için kendini zorlayarak. “Olay o noktaya gelmeyecek. Zebani harekete geçmek zorunda kalmayacak.”

“Duydun mu Meg?” İmparatora doğru parmağımı salladım. “Birinin kendinden üçüncü tekil şahıs olarak bahsetmeye başlaması hiçbir zaman iyiye işaret değildir.” Zeus bundan dolayı sürekli beni azarlardı!

Vince ve Gary bir adım öne çıktılar, mızraklarını tutan parmaklarının eklemleri bembeyaz olmuştu.

“Yerinde olsam dikkatli davranırdım,” diye uyardı Nero. “Germanilerim imparatorluk kişisine yapılan hakaretler konusunda çok hassastırlar. Şimdi ben her ne kadar kendimden bahsetmeyi çok sevsem de belli bir programa uymamız gerek.” Tekrar saatine baktı. “Kapıları açacaksınız. Sonra Meg geleceği yorumlamak için ağaçları kullanıp kullanamayacağına bakacak. Eğer yapabilirse, ne âlâ! Yapamazsa... Her neyse...”

“Meg,” dedim, “bu adam delinin teki.”

Ayakucunda Şeftali korumacılıkla hırladı.

Meg’in çenesi titredi. “Nero beni koruyup kolladı Apollon. Bana bir yuva sağladı. Bana nasıl dövüşeceğimi öğretti.”

“Babanı öldürdüğünü söylemiştin!”

“Hayır!” Gözlerinde paniğe kapılmış bir ifadeyle inatçı inatçı başını salladı. “Hayır, öyle demedim. Babamı Zebani öldürdü.”

“İyi ama...”

Nero burun kıvrarak güldü. “Ah Apollon... Anlayışın ne kadar da kıt. Meg’in babası güçsüz bir adamdı. Meg onu hatırlamıyor bile. Kızını koruyamadı. *Meg’i ben büyüttüm. Onun hayatta kalmasını sağladım.*”

İçim daha da acıdı. Meg’in yaşadığı her şeyi ya da şu anda ne hissettiğini bilmiyordum ama Nero’yu biliyordum. Korkmuş bir çocuğun dünya algısını nasıl kolayca çarpıtılabileceğini görüyordum. Tek başına kalmış, babasının öldürülmesinden sonra güvende olmanın ve kabul görmeyen özlemini çeken küçük bir kız çocuğu... Bu kabulü, babasının katilinden görse bile. “Meg...

Senin adına çok üzgünüm.”

Yanağında başka bir gözyaşı damlasının izi belirdi.

“Senin merhametine İHTİYACI YOK.” Nero’nun sesi bronz kadar katı bir tona büründü. “Şimdi tatlım lütfen bir zahmet kapıları açar mısın? Apollon karşı çıkarsa da ona senin emirlerine uyması gerektiğini hatırlat.”

Meg yutkundu. “Apollon bu işi zorlaştırma. N’olur... Kapıları açmama yardım et.”

Başımı hayır anlamında salladım. “İmkânı yok.”

“O-o halde sana emrediyorum. Bana yardım et. Hemen.”

31

*Ağaçları dinle sen
Onlar biliyor olanları
Onlar biliyor her şeyi*

Meg'in kararı kesinleşmemiş olabilirdi ama Şeftali'nin kararı kesindi.

Meg'in emirlerini uygulamakta tereddüt edince başak ruhu dişlerini göstererek "Şeftali!" diye tısladı. Sanki yeni bir işkence tekniğinden söz ediyordu.

"Peki," dedim Meg'e, sesim acılaşmaya başlamıştı. Doğrusu şu ki başka seçeneğim yoktu. Meg'in emrinin kaslarıma nüfuz ettiğini, beni onu yerine getirmeye zorladığını hissedebiliyordum.

Birbirine kaynaşmış meşelere dönüp elimi gövdelerine koydum. İçlerinde kehanete dair hiçbir güç hissetmedim. Hiç ses duymadım. Sadece inatçı, derin bir sessizlik hâkimdi. Ağaçlardan gelen tek mesaj şuydu: *GİDİN BURADAN.*

"Bunu yaparsak, Nero koruyu yerle bir eder," dedim Meg'e.

"Etmaz."

"Etmek zorunda. Dodona'yı kontrol edemez. Dodona'nın gücü

çok eskilere dayanıyor. Başka birinin kullanmasına izin veremez.”

Meg ellerini tam benim elimin altına, ağaçların üzerine koydu. “Konsantre ol. Aç kapıları. Lütfen. Zebani’yi kızdırmak istemezsin herhalde.”

Bunu kısık sesle söyledi. Yine Zebani sanki daha önce hiç karşılaşmadığım biriymiş gibi konuştu. Sanki birkaç adım ötesindeki mor takım elbiseli adam değil de yatağın altına saklanan bir öcüymüş gibi...

Meg’in emirlerini geri çeviremedim. Belki de daha büyük kararlılıkla karşı çıkmalıydim. Blöfüne meydan okursam Meg geri adım atabilirdi. Fakat Nero ya da Şeftali veya Germaniler beni öldürebilirdi. Size itiraf edeceğim: Ölmekten korkuyordum. Cesaretlice, soyluca, kibarca korkuyordum. Öyle. Ama sonuçta korkuyordum.

Gözlerimi kapadım. Ağaçların amansız direncini, dışarıdan gelenlere karşı güvensizliğini hissettim. Biliyordum ki eğer bu kapıları açmaya zorlarsam koru yerle bir olacaktı. Yine de bütün irademle uzanıp kehanetin sesini arayarak kendime doğru çektim.

Bu korudaki ağaçları ilk diken kişi olan Titanların kraliçesi Rhea’yı düşündüm. Gaia ile Uranüs’ün çocuğu olmasına rağmen, yamyam kral Kronos’la evlenmiş olmasına rağmen bilgelik ve iyiliği yaratmayı başarmıştı. Yeni, daha iyi ölümlüleri dünyaya getirmişti. (Ben kendim bile böyle söylüyorsam.) Antik zamanlardaki en iyi şeyleri temsil etmişti.

Doğru, dünyadan elini eteğini çekmişti ve Woodstock’ta bir seramik atölyesi açmıştı fakat yine de Dodona’yı önemsemişti. Beni buraya koruyu açmam ve gücünü paylaşmam için gönder-

mişti. Kapalı kapılara veya GİRMEK YASAK işaretlerine inanan türden bir tanrı değildi. Yumuşak bir tınıyla *This Land is Your Land* (Bu Ülke Senin Ülken) şarkısını söylemeye başladım.

Ağacın kabuğu parmaklarımın altında ısındı. Ağaç kökleri titredi.

Meg'e baktım. Son derece yoğun bir konsantrasyonla ağaç gövdelerini itercesine onlara yaslanmıştı. Onunla ilgili her şey tanıdık: erkeksi kesilmiş küt saçları, pırıltılı kelebek gözlükleri, akan burnu, yediği tırnakları ve ondan gelen hafif bir elmalı tartı kokusu.

Öte yandan hiç bilmediğim biriymi: ölümlü deli Nero'nun üvey kızı. İmparatorluk Sarayı'nın bir ferdi. Hem bu ne demek oluyordu ki? Mor toga giymiş halde The Brady Bunch dizisindeki gibi aile merdiveninde sıralandıklarını hayal ettim. Nero, Alice'in hizmetçi üniformasıyla en altta duruyordu. Zengin bir hayal gücünüzün olması korkunç bir baş belası.

Ne yazık ki koru için Meg de Demeter'in kızıydı aynı zamanda. Ağaçlar onun gücüne karşılık verdiler. İkiz meşeler gürlledi. Gövdeleri hareket etmeye başladı.

Durdurmak istedim fakat akışa kaptırmıştım kendimi. Koru şimdi de benim gücümü alıyor gibiydi. Ellerim ağaçlara yapıştı kaldı. Kapılar beni kollarımı iki yana uzatmaya zorlayarak iyice açıldı. Bir an geldi ki dehşet içinde ağaçların hareket etmeye devam edip kollarımı ayıracaklarını düşündüm. Sonra durdular. Kökler yerine oturdu. Ağaç kabuğu soğudu ve beni bıraktı.

Bitkin bir halde geriye doğru sendeledim. Meg yeni açılan girişin önünde donakalmış duruyordu.

Diğer tarafta ne vardı? E, daha fazla ağaç. Kış soğuşuna rağmen yemyeşil genç meşeler göğe doğru uzanıyordu, ortada biraz daha geniş bir türün etrafında iç içe geçmiş daireler biçiminde büyüyordu. Yere kehribar rengi yumuşak bir ışıkla parlayan kozalaklar saçılmıştı. Korunun etrafında, giriştekilerden çok daha görkemli ağaçlardan bir koruyucu duvar vardı. Yukarıda iç içe geçmiş dalların örtüsünün oluşturduğu kubbe, orayı havadan gelebilecek davetsiz misafirlerden koruyordu.

Meg'i uyarmama kalmadan eşiği atladı. Etrafta sesler patladı. Kırk tane çivi çakma tabancasının dört bir yandan aynı anda beyninize ateş ettiğini düşünün. Kelimeler saçmaydı fakat dikkatimi yoğunlaştırmam yüzünden beni deliye çevirdi. Kulaklarımı kapadım. Gürültü gitgide daha da şiddetlendi ve öylece kaldı.

Şeftali deliye dönüp pençelerini toprağa geçirerek kafasını gömmeye çalıştı. Vince ve Gary yerde acıdan kıvranıyorlardı. Baygın haldeki yarı-tanrılar bile kazıklarında çırpınıp inliyorlardı.

Nero yalpaladı, parlak bir ışığı engellemek ister gibi elini kaldırdı. "Meg sesleri kontrol et! Hadi yap, şimdi!"

Meg gürültüden zarar görmüşse benzemiyordu fakat sersemlemiş görünüyordu. "Bir şeyler söylüyorlar..." Bu tantanayı çözmek için görünmez ipleri çekerek ellerini havada hareket ettirdi. "Çok tedirginler. Yok ben... Olmuyor... Bir dakika..."

Sesler dertlerini anlatmışçasına birden kesildi.

Meg faltaşı gibi açılmış gözlerle Nero'ya döndü. "Doğruymuş. Ağaçlar onları yakmaya niyetli olduğunu söylediler."

Germaniler yerde yarı baygın halde inliyorlardı. Nero daha çabuk eski haline döndü. Nasihat verir ve yol gösterir gibi par-

mağını kaldırdı. “Beni dinle Meg. Korunun işimize yarayacağını düşünmüştüm ama belli ki zarar görmüş ve iyice kafası karışmış. Dediklerine inanmamalısın. Bunak bir Titan kraliçesinin sözcüsü. Korunun ağaçlardan temizlenmesi gerekiyor. Tek yol bu Meg. Anlıyorsun değil mi?”

Gary’yi tekmeyle doğrulttu ve muhafızlarının ceplerini karıştırdı. Ardından Nero elinde bir kutu kibrit tutarak zafer kazanmışçasına orada dikildi.

“Yangından sonra tekrar tasarlarız,” dedi. “Muhteşem bir şey yaparız!”

Meg o korkunç sakalını ilk kez fark etmiş gibi gözlerini Nero’ya dikti. “S-sen ne demek istiyorsun?”

“Long Island’ı yakıp dümdüz edecek,” dedim. “Sonra da kendi özel alanı ilan edecek. Tıpkı Roma’da yaptığı gibi.”

Nero bıkkın bıkkın güldü. “Long Island nereden baksan çorabaya dönmüş bir yer zaten. Kimse özlemez. Yeni imparatorluk kompleksim, Manhattan’dan Montauk’a uzanacak. Şimdiye kadar inşa edilmiş en büyük saray olacak! Özel nehirlerimiz ve göllerimiz, yüz kilometre uzunluğunda denize sıfır bir arazi, kendi posta kodları olacak kadar büyük bahçeler... Evin her bir üyesine özel bir gökdelen yaptıracağım. Ah Meg, yeni Domus Aurea’mızda vereceğimiz partileri bir düşünsene!”

Gerçek ağır bir şeydi. Meg’in dizlerinin bağı çözüldü.

“Yapamazsın.” Sesi titredi. “Bu orman... Ben Demeter’in kızıyım.”

“Sen benim kızımsın,” diye onu düzeltti Nero. “Ve benim için çok önemlisin. Bu yüzden kenara çekilmen lazım. Hem de hemen.”

Kutunun göz alıcı yüzeyinde bir kibrit yaktı. “Bu kazıkları yakmamla insan meşalelerimiz geçit boyunca bir yangın dalgasını taşıyacaklar. Hiçbir Şey onu durduramayacak. Bütün orman yanacak.”

“N’olur!” diye haykırdı Meg.

“Yanıma gel hadi birtanem.” Nero’nun kaşları iyice çatıldı. “Apollon artık bizim bir işimize yaramaz. Zebani’yi uyandırmak istemezsin, öyle değil mi?”

Kibritini yaktı ve oğlum Austin’in bağlı olduğu en yakın kazığa doğru bir adım attı.

32

Bir köy dolusu insan gerekir

Akıl sağlığını korumana yardım etmek için

“Y.M.C.A. ” O ye*

Ah bu kısmını anlatmak kolay değil.

Ben doğuştan bir hikâye anlatıcısıyım. Tiyatro için şaşmaz bir içgüdüüm var. Ne olması gerektiğini aktarmak istiyorum: Nasıl öne sıçrayıp “Hayııır!” diye bağırđđđđđđđđđđ ve bir akrobat gibi fırlayarak yanmış kibriti bir kenara attıđđđđđđ, sonra da göz kamaştırıcı derecede yıldırım hızıyla bir dizi Shaolin hareketleri yaptıđđđđđđ, Nero’nun kafasını kırdıđđđđđđ ve muhafızların kendilerine gelmeden defterlerini düřdüđđđđđđ...

Ah, evet. Böylesi mükemmel olurdu.

Heyhat, ne var ki gerçekler beni bađđđđđđđ.

Seni lanet olası gerçek!

Aslında “Hııııııı, yapmeaaa!” gibi bir şeyler geveledim. Brezilya bayraklı bandanamı sihrinin düşmanlarımı yok edeceđđđđ umuyla sallamış olabilirim.

* Amerikalı disko grubu Village People’in 1978 çıkışlı hit şarkısı. (c.n.)

Fakat gerçek kahraman Şeftali'ydi. Karpos Meg'in asıl duygularını hissetmiş olmalıydı. Ya da belki ormanı yakma fikrini sevmedi sadece. Savaş çılgınlığını atarak (anladınız siz onu) hızla havaya fırladı. "Şeftali!" Nero'nun koluna iniş yaptı, imparatorun elindeki yanan kibriti hapır hupur yedi. Ardından birkaç metre ötede haykırarak dilini ovuşturdu.

"Sicuk! Sicuk!" (Bunun yaprak dökken bir meyvenin şivesinde sıcak anlamına geldiğini düşündüm.)

Bu sahne komik olabilirdi... Eğer Germaniler doğrulup ayağa kalkmasalardı, beş yarı-tanrı ve bir gayzer ruhu hâlâ çabucak alev alabilecek kazıklara bağlı olmasaydı ve Nero'nun elinde de hâlâ bir kutu kibrit bulunmasaydı.

İmparator boş kalan eline bakakaldı. "Meg?" Sesi bir buz kütesi kadar soğuktu. "Bu ne demek oluyor?"

"Ş-şeftali gel buraya!" Meg'in sesi korkudan kırılğanlaşmıştı.

Karpos Meg'e yanaştı. Bana, Nero'ya ve Germanilere tısladı.

Meg titrek bir nefes aldı, besbelli cesaretini toplamaya çalışıyordu. "Nero... Şeftali haklı. B-b-bu insanları diri diri yakamazsın."

Nero iç çekti. Moral desteği için muhafızlarına baktı; fakat Germaniler hâlâ sersem görünüyorlardı. Kulaklarındaki suyu çıkarmaya çalışır gibi kafalarını yandan birbirlerine vuruyorlardı.

"Meg," dedi imparator, "Zebani'yi yerinde tutmakta fena halde zorlanıyorum. Neden bana yardım etmiyorsun? Senin iyi bir kız olduğunu biliyorum. Kendi başının çaresine bakacağını bilmesem Manhattan'da kendi başına gezinmene, sokak çocuğu gibi gibi takılmana izin vermezdim. Fakat düşmanına yumuşak

davranmak bir erdem değil. Sen benim üvey kızımsın. Bu yarı-tanrıların bir şansı olsa gözünün yaşına bakmadan seni öldürürler.

“Meg, bu doğru değil!” dedim. “Melez Kampı’nın nasıl bir yer olduğunu gördün.”

Meg endişeli endişeli beni süzdü. “O... Doğru olsa bile...” Nero’ya döndü. “Bana hiçbir zaman düşmanlarımın seviyesine düşmemem gerektiğini söylemiştin.”

“Evet aslında.” Nero’nun sesi tarazlanan bir ip gibi çatallandı. “Biz daha iyiyiz. Daha güçlüyüz. Yeni, zaferlerle dolu bir dünya kuracağız. Fakat bu zırvallıklar sayıklayan ağaçlar bize engel oluyorlar Meg. İstilacı yabancı otlar gibi onların da yakılması gerek. Ve bunu yapmanın tek yolu büyük, devasa bir yangın, kanla harlanan alevler. Hadi bunu beraber yapalım ve Zebani’yi bu işe karıştırmayalım, olur mu?”

En sonunda zihnimde bir ışık yandı. Babamın asırlar önce, henüz ben Olimpos’u öğrenmeye çalışan genç bir tanrıyken beni nasıl cezalandırdığını hatırladım. Zeus, “Şimşeklerimin ters tarafına denk gelme evlat,” derdi.

Sanki şimşeklerinin kendi akılları varmış gibi, sanki Zeus’un bana reva gördüğü cezalarla hiçbir ilgisi yokmuş gibi.

Sesindeki ima “Beni suçlama,” idi. “Vücudundaki her bir molekülü yakan şimşekler, ben değilim,” dercesine. Uzun yıllar sonra Zeus’un şimşeklerini yapan Kiklop’u öldürmem fevri verilmiş bir karar sonucu olmamıştı. O şimşek demetlerinden her zaman nefret etmiştim. Böylesi, babamdan nefret etmekten daha kolaydı.

Nero da Zebani’den bahsederken aynı tonu kullanmıştı. Öfkesinden ve zalimliğinden sanki kontrolü dışında güçleşmiş gibi

söz ediyordu. Eğer hiddete kapılırsa... O zaman bundan Meg'i suçlu tutacaktı.

Bunu anlamak midemi bulandırdı. Meg, iyi üvey babası Nero ile korkunç Zebani'yi ayrı iki insan olarak görmek üzere yetiştirilmişti. Zamanını neden New York'un sokaklarında geçirmeyi tercih ettiğini şimdi anlıyordum. Ruh hali çok çabuk değişiyordu. Yanlamasına takla atarken birden aynı dakikalarda kendini tamamen kapatabiliyordu. Zebani'nin ne zaman ortaya çıkacağından hiç emin olamıyordu.

Gözlerini üzerime dikti. Dudakları titredi. Onun buradan çıkacak bir yol aradığını görebiliyordum. Üvey babasını yatıştıracak ve vicdanının sesini dinlemesine izin veren uzlaşmacı bir konuşma. Fakat artık ben tatlı dilli tanrı değildim. Nero gibi bir konuşmacıyı bastıramazdım. Ve Zebani'nin suçlu bulma oyununu oynamayacaktım.

Bunun yerine, kendini her zaman direkt ve kısa ifade eden Meg'den kaptığım bir şeyi yaptım.

"O bir şeytan," dedim. "Sen iyi birisin. Tercihini yapman gerekir."

Meg'in duymak istedikleri bu değildi, bunu görebiliyordum. Ağzını sımsıkı kapadı. Ona acı veren fakat gerekli bir kızamık aşısına hazırlanırcasına omzundaki kılıçlarını çekti. Elini karposun kıvrıkcık kafasına koydu. "Şeftali," dedi alçak sesle fakat kararlılıkla, "kibrit kutusunu alıp bana getir."

Karpos hemen harekete geçti. Nero göz kırpmaya bile fırsat bulamadan Şeftali kutuyu ellerinden alıp zıplayarak Meg'in yanına getirdi.

Germaniler mızraklarını hazırladılar. Nero durmaları için elini kaldırdı. Meg'e kalbi kırılmış gibi baktı, tabii bir kalbi varsa...

"Bu görev için hazır olmadığını görüyorum tatlım," dedi. "Hata bende. Vince, Gary, Meg'i buraya getirin ama onu incitmeyin. Eve döndüğümüzde..." Pişmanlık ifadesiyle omuz silkti. "Apollon ve küçük meyve cinine gelince. Onlar yanmak zorundalar."

"Hayır!" diye haykırdı Meg. Sonra var gücüyle bağırdı. "HAYIR!" Dodona Korusu da onunla birlikte bağırdı.

Ses o kadar güçlüydü ki Nero ve muhafızlarını alaşağı etti. Şeftali çığlık atarak kafasını toprağa vurdu.

Bu kez neyse ki hazırlıklıydım. Ağaçların kulak tırmalayıcı korosu kreşendoya ulaştığında düşünebildiğim en akılda kalır melodiyeye odaklandım. Hintli şefle kavga edene kadar inşaat işçisi tulumundan kostümümle Village People'la birlikte söylediğim *Y.M.C.A.* şarkısını mırıldandım. Hintli şef hikâyesini boş verin. Önemli değil.

"Meg!" Cebimden pirinçten rüzgâr çanlarını çıkarıp ona fırlattım. "Bunları ortadaki ağaca yerleştir. *Y.M.C.A.* Korunun enerjisine yoğunlaş! *Y.M.C.A.*"

Meg'in beni duyabildiğinden emin değildim. Çanları havaya kaldırdı ve sallayıp çınlamasını, ağaçların gürültüsünün kolayca anlaşılır konuşma parçalarına dönmesini izledi: *Mutluluk yaklaşıyor. Güneşin batışı: son mısra. Bugünkü spesiyallerimizi öğrenmek ister misiniz?*

Meg'in yüzü şaşkınlıkla gevşedi. Koruya döndü ve kapıya koştu. Şeftali de kafasını sallayarak arkasından süründü.

Onları takip etmek istedim ama Nero'yla muhafızlarını altı

rehinle birlikte yalnız bırakamazdım. Hâlâ Y.M.C.A.'yi mırılda-narak onlara doğru yürüdüm.

Ağaçlar her zamankinden daha güçlü bir sesle haykırıyorlardı. Yine de Nero dizlerinin üzerinde doğruldu. Paltosunun cebinden bir şey, küçük bir şişe sıvı aldı ve önündeki yere döktü. Bunun iyi bir şey olduğundan şüpheliydim fakat daha temel kaygılarım vardı. Vince ve Gary ayağa kalkıyorlardı. Vince mızrağını benden tarafa sapladı.

Gözüm kararacak kadar nevrim dönmüştü. Vince'ın savaş ale-tinin ucunu aniden kaptığım gibi çektim ve Vince'ın çene altına bir tane yumruk indirdim. Vince afallayarak yere düştü, hemen zırhını avuçladım.

Rahatlıkla benim iki katımdı. Umurumda değildi. Tuttuğum gibi onu havaya kaldırdım. Kollarım güçle gerilmişti. Bir tanrı-nın hissetmesi gerektiği gibi yenilmez bir güçte hissettim kendi-mi. Gücümün neden geri döndüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ama o anın şansımın yaver gitme nedenini sorgulamak için iyi bir zaman olmadığına karar verdim. Vince'i bir disk gibi kendi etrafında döndürüp onu gökyüzüne doğru öyle bir güçle fırlattım ki, ağaçlardan örtünün içinde Germani biçiminde bir delik açarak gözden kayboldu.

İmparatorluk Muhafızı'na böyle aptalca cesaretinin oluşun-dan dolayı bir alkış. Sergilediğim güç gösterisine karşın Gary üzerime saldırdı. Bir elimle mızrağını yakaladım. Diğer elimle de doğrudan kalkanına bir yumruk attım ve bir gergedanı düşürme-ye yetecek denli bir güçle göğsüne vurdum.

Yere yığıldı.

Nero'yla karşı karşıya geldim. Gücümün azalmaya başladığını hissedebiliyordum. Kaslarım o gevşek, o berbat ölümlü hallerine dönüyordu. Nero'nun kafasını koparıp mor takımının içine tıka-
cak kadar zamanımın olmasını umuyordum.

İmparator "Sen aptalın tekisin Apollon. Dikkatini hep yanlış şeylere yönlendiriyorsun," dedi. Rolex saatine göz attı. "Yıkım ekibim neredeyse gelir. Melez Kampı ortadan kalktıktan sonra orayı ön bahçem yapacağım! O sırada sen de burada olacaksın... Yangını söndüreceksin."

Yelek cebinden gümüş rengi bir çakmak çıkardı. Ateş yakmak içi farklı malzemeleri elinin altında bulundurmak Nero'ya has özelliklerdendi. Yere döktüğü yağın parlayan izlerine baktım. Yunan ateşi tabii ki.

"Sakin," dedim.

Nero sırıttı. "Hoşçakal Apollon. Sırada on bir Olimposlu var."

Çakmağı düşürdü. Nero'nun kafasını koparma zevkini tadamadım.

Kaçmasına engel olabilir miydim? Muhtemelen. Fakat çayırları ve kemikleri, ağaç köklerini ve toprağın kendisini yakan alevler aramızda gürlüyordu. Ateş söndürülemeyecek kadar güçlüydü. Yunan ateşi söndürülebilirse tabii. Ateş, büyük bir iştahla altı rehinin bağlı olduğu yere doğru ilerliyordu.

Nero'nun gitmesine izin verdim. Nero her nasılsa Gary'yi ayağa kaldırmayı başardı ve yumruktan sersemlemiş Germani'yi karınca-
ların yuvasına sürükledi. Bu arada ben de kazıklara doğru koştum.

En yakındaki Austin'inkiydi. Kollarımı kazıkların alt kısmına doladım ve doğru biçimde ağırlık kaldırma tekniklerini tamamen

göz ardı edip kendime doğru çektim. Kaslarım gerildi. Kendimi zorlamaktan gözlerimden yaşlar geldi. Kazığı tersine döndürecek kadar kaldırmayı başardım. Austin olduğu yerde dönüp inledi.

Onu, kozasıyla birlikte çekip yangından mümkün olduğunca en uzağa, açıklığın diğer tarafına sürükledim. Dodona Korusu'na getirebilirdim fakat onu tuhaf seslerle dolu, çıkışı olmayan, yaklaşan alevlerin doğrultusunda bir yere götürmekle ona pek bir iyilik yapmamış olacağımı hissettim.

Tekrar kazıklara koştum. Kayla'yı, sonra gayzer tanrısı Paulie'yi ve diğerlerini çıkararak aynı işlemi onlar için de tekrarladım. Miranda Gardiner'ı güvenli bir yere sürüklemeyi başardığımda, öfkeli, kırmızı bir tsunami dalgası gibi yayılan ateş, korunun kapılarından sadece beş on santim uzaklıktaydı.

Kutsal gücüm gitmişti. Meg ve Şeftali ortalıkta yoktu. Rehinler adına birkaç dakikalarını kazanmıştım fakat yangın eninde sonunda hepimizi mahvedecekti. Dizlerimin üzerine çöküp ağladım.

"Yardım edin." Karanlık ağaçlara göz gezdirdim. Hiçbir yardım beklemiyordum. Ben ki yardım istemeye dahi alışkın değildim. Apollon'dum ben. Ölümlüler benden yardım isterdi. (Evet, zaman zaman yarı-tanrıları savaş çıkartmak ya da canavarların inlerinden sihirli eşyaları almak gibi birtakım ufak tefek işlerime koşturduğum oldu fakat bu istekler sayılmaz.)

"Bunu tek başıma yapamam." Daphne'nin bir ağaç gövdesinden diğerine hareket eden yüzünü hayal ettim. Yakında ağaçlar yanacaktı. Meg'i ya da kayıp yarı-tanrıları veya kendimi kurtarabilsem de onları kurtaramazdım. "Çok üzgünüm. N'olur... Beni bağışla."

Yangın dumanını içime çekmekten başım dönmüş olmalı. Halüsinasyon görmeye başladım. Ağaçlardan Daphne görünümlü dryadlar uçuşan incecik yeşil elbiseler içinde dışarı çıktı. Yüzlerinde ölüme gittiklerini biliyorlarmışçasına bir hüznün vardı. Yine de ateşin çevresinde bir çember oluşturdular. Kollarını kaldırdılar ve ayaklarının altından toprak fışkırdı. Sağanak halinde yağın çamur alevlere karıştı. Dryadlar yangının ısını bedenlerine çektiler. Bedenleri yanıp simsiyah oldu. Yüzleri sertleşip çatlaklarla kaplandı.

Son alevler de söndüğünde dryadlar küle döndü. Ben de onlarla birlikte küle dönmek isterdim. Ağlamak istiyordum fakat yangın, gözyaşı kanallarımdaki bütün nemi kavurmuştu. Bu kadar çok kurban istememiştim. Bu kadar çoğunu beklemiyordum! Kendimi suçlu ve bomboş hissediyordum, utanç içindeydim.

Ardından şimdiye kadar kaç defa kurban istediğimi, kaç tane kahramanı ölüme gönderdiğimi düşündüm. Onlar bu dryadlardan daha az soylu ve daha az cesaretli değiller miydi? Yine de hissetmeden onları en ölümcül görevlere yolladım. Onları kullanıp sonra da bir kenara atmıştım, kendi zaferimi ilan etmek için onların hayatlarını düşünmeden harcamıştım. Canavarlıkta Nero'dan aşağı kalır yanımdı yoktu.

Açıklık boyunca rüzgâr esti, mevsim normallerinin dışında ılık, şiddetli bir rüzgâr döne döne külleri alıp ormandaki ağaç örtüsünün üzerinden gökyüzüne taşıdı. Ta rüzgâr dindikten sonra bunun o sırada bana tesellisini sunan eski rakibim Batı Rüzgârı olabileceğini anladım. Kalanları süpürüp onları bir sonraki güzel reenkarnasyona taşımıştı. Asırlardan sonra Zephyros özrümü kabul etmişti.

Biraz gözyaşımın kaldığının farkına vardım.

Arkamda bir inleme duydum. “Neredeyim ben?”

Austin uyanmıştı.

Yanma gittim. Artık içime su serpildiği için ağlıyordum, yanığımı öptüm. “Güzel oğlum benim!”

Austin gözlerini kırpıştırarak şaşkınlık içinde bana baktı. Örölmüş saçlarına, çiğ taneleri gibi küller serpilmişti. Biraz zaman geçince neden kir pas içinde, yarı akıllı ve sivilceli bir oğlanın kendisine yalakalık ettiğini idrak etti.

“Ha evet. Apollon.” Hareket etmeye çalıştı. “Bu ne menem bir şey? Neden iğrenç kokan bu sargıların içindeyim? Beni buradan çıkarır mısın lütfen?”

Histerik bir biçimde güldüm. Bunun Austin’in huzur bulmasına yaradığından pek emin değilim. Tırnaklarımı sargının birleşme yerlerine geçirdim fakat bir ilerleme kaydedemedim. Daha sonra Gary’nin sapladığı mızrak aklıma geldi. Mızrağın ucunu bulup onunla sargıyı keserek birkaç dakika içinde Austin’i sargıdan kurtardım.

Kazıktan kurtulduktan sonra eklem yerlerinde kan dolaşımını tekrar harekete geçirmeye çalışarak sendeleye sendeleye etrafta dolaştı. Etrafa, için için yanan ormana, diğer tutuklulara iyice bir göz gezdirdi. Dodona Korusu’nda vahşi çığlıklar korosu durmuştu. (Bu ne zaman olmuştu?) Şimdi girişi, kehribar rengi, güçlü bir ışıkla parılıyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Austin. “Hem benim saksafonum nerede?”

Mantıklı sorular. Keşke bu sorulara mantıklı yanıtlar verebil-

seydim. Tek bildiğim Meg McCaffrey'nin hâlâ koruda dolaşıyor olduğuydu ve ağaçların sessizliğe bürünmesinden hoşlanmayı şımdı.

Güçsüz, ölümlü kollarıma baktım. Germanilerle çarpışırken neden birden kutsal bir gücün üzerime hücum ettiğini merak ediyordum. Duygularım mı bunu tetiklemişti? Yoksa tanrısal gücümü sonsuza kadar geri kazanmamın ilk işaretleri miydi? Ya da belki Zeus yine bana birtakım oyunlar oynuyor, gücümü tekrar elimden almadan önce bana eski gücümü tattırıyordu.

Bunu hatırlıyor musun evlat? GÜZEL AMA ARTIK BUNA SAHİP OLAMAZSIN!

Tekrar o güce sahip olmayı isterdim ama var olanla idare etmek zorundaydım.

Austin'e kırık mızrağı verdim. "Diğerlerini kurtar. Ben geri geleceğim."

Austin şaşkın gözlerle bana baktı. "Oraya mı gideceksin? Güvenli mi peki?"

"Pek sanmam," dedim.

Ardından Kâhin'e doğru koştum.

33

Ayrılık acı

Hiçbir tatlı yanı yok

Yüzüme basma

Ağaçlar iç seslerini kullanıyorlardı. Geçitten içeri adımımı atar atmaz hâlâ karşılıklı konuşurcasına sesler çıkardıklarını, bir kokteyl partisindeki uyurgezerler gibi anlamsızca bir şeyler mırıldandıklarını fark ettim.

Koruya bir göz attım. Meg'den hiçbir iz yoktu. İsmini haykırdım. Ağaçlar seslerini yükselterek yanıt verdiler, beni baş dönmesiyle şaşı hale getirdiler.

En yakın meşeye yaslanarak kendime çeki düzen verdim.

“Önüne baksana yahu,” dedi ağaç. Yalpalayarak ilerledim.

Ağaçlar kafiye oyunu oynarcasına birtakım mısralar sayıklıyorlardı:

Mağaralar mavi.

Yak renkleri.

Yangın batıya gidiyor.

Sayfalar çevriliyor.

Indiana Indiana.

Muz olgun değil daha.

Mutluluk yaklaşıyor.

Yılanlar ovayı aşıyor.

Bunlar bir şey ifade etmiyordu ama her bir satır kehanetin ağırlığını taşıyordu. Her biri hayatta kalmam için hayati önem taşıyan, onlarca kayda değer açıklamanın birbirine karıştırılıp bir tüfeğe yüklendikten sonra yüzüme ateşlendiğini hissettim.

(Hmmm, güzel bir imge oldu bu. Bir haikuda kullanmalıyım.)

“Meg!” diye seslendim tekrar.

Hâlâ hiçbir yanıt yok. Koru çok büyük görünmüyordu. Beni nasıl duymazdı? Nasıl görmezdi beni?

Zorlana zorlana yürüdüm etrafta. Yapıgım işe odaklanmak için kusursuzca 440 Hertz la frekansında birşeyler mırıldandım. İkinci ağaç çemberine geldiğimde meşeler daha da konuşkanlaşmıştı.

“Hey ahbap bir çeyrekliğin var mı?” diye sordu biri.

Başka biri hamburgeciye giden bir penguen ve rahibeyle ilgili bir fıkra anlattı.

Üçüncü meşe, komşusuna mutfak robotu hakkında bilgi içeren bir satış konuşması yapıyordu. “Makarnayla ne harikalar yarattığına inanamayacaksınız!”

“Vay canına!” dedi başka bir ağaç. “Makarna da mı yapıyor?”

“Beş dakikada tazecik linguini!” dedi heyecanla satıcı meşe.

Bir meşe ağacının neden linguini isteyeceğini anlamasam

da yoluma devam ettim. Uzun bir süre onları dinlersem 39.99 TL'ye  taksitle bir mutfak robotu ısmarlayacağımdan ve azıcık kalan aklımlı da sonsuza kadar yitireceğimden korktum.

En sonunda korunun merkezine ulaştıml. En büyük meşe ağa-cının uzak köşesinde Meg duruyordu. Sırtını ağağ gövdesine yas-lamıştı, gözleri kapalıydı. Rüzgâr çanları hâlâ elindeydi fakat onun tarafından çktan unutulmuşlardı. řıngırđıyan pirinçten silindirle-rin sesi Meg'in elbisesinin altında kaldığından bastırılmıştı.

Ayak ucundaki şeftali kıkırdayarak bir ileri bir geri sallanıyor-du. "Elma? şeftali! Mango? şeftali!"

"Meg." Omzuna dokundum.

İrkildi. Ben bir akıllı optik illzyonmuşum gibi gözünde beni odakladı. Gözleri korkuyla parlıyordu. "Bu kadarı çk fazla," dedi. "Hem de çk."

Sesler onu kısılcına almıştı. Benim için bile yeterince kty-d. Yüz tane radyo istasyonunun aynı anda yayın yapması gibi, beynimi farklı kanallara bölünmeye zorluyordu. Fakat ben keha-netlere alışkındım. Öte yandan Meg Demeter'in kızıydı. Ağağ-lar onu seviyordu. Hepsi onunla bir şeyler paylaşmak, aynı anda onun dikkatini çekmek istiyorlardı. Yakında kalıcı olarak zihnini parçalara ayıracaklardı.

"Rüzgâr çanları," dedim. "Onları ağaca as!"

Tam başımızın üzerindeki en alçaktaki dalı işaret ettim. Tek başımıza ikimiz de erişebilirdik ama Meg'i biraz kaldırırsam...

Meg başını sallayarak geri çekildi. Dodona'nın sesleri o kadar kaotikti ki beni duyduğuna emin değildim. Eğer duyduysa da ya anlamamıştı ya da bana güvenmiyordu.

İhanete uğramışlığımdan kaynaklanan duygularımı bastırmak zorundaydım. Meg Nero'nun üvey kızıydı. Beni tuzığa düşürmek üzere buraya gönderilmişti ve arkadaşlığımız bir yalandı. Bana güvensizlik duymaya hakkı yoktu.

Fakat ona bozuk davranamazdım. Eğer Nero'nun duygularıyla oynadığı biçimde onu suçlayacak olursam Zebani'den bir farkım kalmazdı. Kaldı ki arkadaşım olduğu konusunda bana yalan söylemiş olması onun benim arkadaşım olmadığı anlamına gelmezdi. Şu anda tehlikedeydi. Onun korunun penguen fıkraları deliliklerine maruz kalmasına izin vermeyecektim.

Eğildim, ayağını koyması için ellerimi birleştirip kenetledim. "Hadi lütfen."

Şeftali sol yanımda sırt üstü uzanıp haykırdı: "Linguini? Şeftali!"

Meg yüzünü ekşitti. Gözlerinden benimle işbirliği yapmaya karar verdiğini okuyabiliyordum. Bana güvendiği için değil, Şeftali acı çektiği için yapacaktı bunu.

Tam da bundan daha fazla kırılmayacağımı düşünürken. İhanete uğramak neyse de... Altı bağlı bir meyve ruhundan daha az önemsenmek insana koyuyordu.

Yine de Meg ayağını elime bastığında kıpırdamadan durdum. Kalan bütün gücümle onu yukarı doğru kaldırdım. Omuzlarıma çıktı, sonra kırmızı lastik ayakkabılarından birini kafama koydu. Kafatasıma bir güvenlik etiketi yapıştırmayı bir kenara not ettim. **DİKKAT. LÜTFEN SON BASAMAKTA DURMAYIN.**

Sırtım meşe ağacına dayalıyken korunun seslerinin gövdelerden yükselip ağacın kabuklarında şiddetlendiğini hissedebiliyor-

dum. Ortadaki ağaç bu zırva konuşmalar için devasa bir anten işlevi görüyor gibiydi.

Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi. Meg'in ayakları alnımı eziyordu. Mırıldandığım 440 Hertz la frekansından aniden sol diyeze geçiş yaptım.

En sonunda Meg rüzgâr çanlarını dala asmayı başardı. Bacaklarım gücünü yitirdiğinde zıpladı, ikimiz de soluğu yerde aldık.

Pirinç çanlar sallanıp rüzgârın notalarını sesine katarak şingirdadı, uyumsuz seslere akort yaptı.

Koru, ağaçlar dinleyip düşünüyormuşçasına sakinleşti. *Oh ne güzel.*

Ardından yer sarsıldı. Merkezdeki meşe ağacı büyük bir enerjiyle sallandı ki aşağıya sağanak halinde kozalaklar yağdı.

Meg ayağa kalktı. Ağaca yaklaşıp gövdesine dokundu.

"Konuş," diye buyurdu.

Rüzgâr çanlarından, bir megafondan amigonun biri bağıırıyormuşçasına tek bir ses gümbürdedi.

Apollon denen bir tanrı vardı.

Mavi bomboş bir mağaraya girdi.

Bronz ateş yiyici

Üç kişilik bir araçta

Zorlandığı ölüme ve deliliğe boyun eğdi.

Rüzgâr çanları durdu. Koru, bana sunduğu ölüm cümlesiyle tatmin olmuşçasına derin bir sessizliğe gömüldü.

Ah, ne felaket!

Bir soneyle başa çıkabilmeliydim. Bir dörtlük kutlama için bir neden olabilirdi.

Fakat sadece en korkunç kehanetler böyle tekerleme formuna bürünürdü.

Rüzgâr  anlarına baktım, tekrar konu up sözlerini düzeltmelerini umuyordum. *Hay allah, yanlışmış! Kehanet başka bir Apollon i inmiş.*

Fakat talihim o kadar parlak değildi. Elime, makarna pi irenler için yapılan binlerce reklamdan çok daha kötü bir ferman tu turulmu tu.

Şeftali ayağa kalktı. Ba ını sallayıp meşe ağacına tısladı. Tam da benim duygularıma tercüman oldu. Meg'in bacağına tutundu. Sanki Meg onun bu dünyadan kayıp gitmesini engelleyen tek  eymiş gibi. Aslında, karposun sivri dişlerini ve parlak gözlerini sayamayacak olursak epey dokunaklı bir sahneydi.

Meg temkinli temkinli bana baktı. G zl k camları, örümcek ağı gibi yayılan çatlaklarla doluydu.

“ u kehanet,” dedi. “Anladın mı ne olduğunu?”

Ağız dolusu duman isi yuttum. “Biraz. Bir kısmını. Bizim mutlaka Rachel'le konu mamız...”

“Artık biz diye bir şey yok.” Meg'in ses tonu Delphi'deki volkanik gazlar kadar sertti. “Ne yapman gerekiyorsa onu yap. Son buyruğum bu.”

Her ne kadar bana yalan söyleyip ihanet etmiş olsa da bu söz  eneme yediğim bir mızrak gövdesi gibi beni sarstı.

“Meg, yapamazsın bunu.” Sesimin titremesine engel olamadım. “Benden senin hizmetine girmemi istedin. Ta ki görevim sona ere...”

“Seni artık serbest bırakıyorum.”

“Hayır!” Terk edilme fikri dayanılmaz geliyordu. Yine mi? Hem de çok değer verip sevmeyi öğrendiğim sokak cini, çöplerin kraliçesi tarafından. “Nero’ya şu anda güvenmen imkânsız. Planlarını sen de duydun. Bütün adayı dümdüz etmek istiyor! Rehinelere neler yapmaya çalıştığını gördün.”

“O-onların yanmasına izin vermezdi. Söz verdi. Geri çekildi. Sen de gördün. Zebani o değil.”

Göğüs kafesim telleri fazla gerilmiş bir arp gibi sıkıştı. “Meg... Nero Zebani’nin ta kendisi. Babanı öldüren kişi.”

“Hayır! Nero benim üvey babam. Babam... Zebani’yi serbest bıraktı. Onu kızgın yaptı.”

“Meg...”

“Sus!” Kulaklarını kapadı. “Onu tanımıyorsun. Nero bana hep iyi davrandı. Onunla konuşabilirim. Olayları düzeltebilirim.”

Kabullenmeyişi öylesine kapalı ve akıldışıydı ki onunla tartışmanın bir yolunun olmadığını anladım. Bana acı verici bir biçimde dünyaya indiğim zamanki kendimi, yeni gerçekliğimi nasıl da kabullenmeyi reddettiğimi hatırlatıyordu. Meg’in yardımı olmasa kendimi ölüme sürükleyebilirdim. Fakat şimdi rollerimiz değişmişti.

Ona doğru bir adım attım. Ne var ki Şeftali’nin hırlaması beni olduğum yerde durdurdu.

Meg geri çekildi. “Birlikte işimiz bitti.”

“Olamaz,” dedim. “Sen beğensen de beğenmesen de aramızda bir bağ var.”

O sırada tamı tamına aynı şeyi birkaç gün önce bana onun söylediği aklıma geldi.

Çatlamış gözlük camlarından bana son bir kez baktı. O an bana ahududu fırlatması için her şeyimi verirdim. Manhattan sokaklarında onunla birlikte gezinmek istiyordum. Onunla Labirent'te, ayaklarımız birbirine bağlı biçimde topallaya topallaya yürümeyi özlemiştim. Bir sokak arasında güzel bir çöp kavgasına dahi razıydim. Fakat o, arkasını dönüp bacaklarına dolaşan Şeftali ile birlikte kaçtı. Bana ağaçlara karışarak kayboldular gibi geldi. Tıpkı Daphne'nin uzun zaman önce yaptığı gibi.

Başımın üzerinde rüzgâr çanları şıngırdıyordu. Bu kez ağaçlardan hiç ses çıkmıyordu. Dodona'nın ne kadar süre sessiz kalacağını bilmiyordum ama meşeler tekrar fıkra anlatmaya başlamaya karar verdiklerinde orada olmak istemişyordum.

Arkamı döndüğümde ayakucumda tuhaf bir şey gördüm: ucunda yeşil bir tüy olan gövdesi meşeden bir ok.

Burada ok olmaması gerekiyordu. Koruya ok filan getirmemişim. Fakat o sersemlemiş halimle bunu sorgulamadım. Herhangi bir okçu ne yaparsa onu yaptım. Oku aldım ve ok çantama koydum.

34

Hiçbir şeyi yok

Taksi mi tutsak?

Mama ile yolculuk

Austin diğer tutukluları kozalarından kurtarmıştı.

Hepsi de tutkal tenekesine batırılmış pamuk çubuklar gibiydiler. Onun dışında dikkat çekecek kadar hasar almamış görünüyorlardı. Ellis Wakefield yumruklarını sıkarak etrafta dolaşp yumruklayacak bir şeyler aradı. Hermes'in oğlu Cecil Markowitz yerde oturmuş, bir geyiğin uyluk kemiğiyle spor ayakkabılarını temizlemeye çalışıyordu. Austin (Ne yaratıcı çocuk!) çıkardığı bir matara suyla Kayla'nın yüzündeki Yunan ateşi izlerini yıkıyordu. Demeter'in baş danışmanı Miranda Gardiner, dryadların kendilerini kurban ettikleri yerde diz çökmüştü. Sessizce ağlıyordu.

Palikos Paulie bana doğru uçu. Çalışma arkadaşı Pete gibi alt yarısı tamamen buhardan oluşuyordu. Belinden yukarısı ise gayzer arkadaşının daha ince, daha hırpalanmış bir modeli gibiydi. Çamurdan yeni kurumuş nehir yatağı gibi çatlamıştı. Yüzü, içindeki nem son damlasına kadar çekilmiş gibi kurumuştü.

Nero'nun ona yaptığı hasara bakınca hazırladığım notlara birkaç tane daha ekledim: *Bir İmparatora Ceza Sahasında Eziyet Etmenin Yolları*.

"Beni kurtardın," dedi Paulie şaşkınlıkla. "Gel buraya!"

Kollarını boynuma doladı. Gücü o kadar azalmıştı ki vücut sıcaklığı beni öldürmedi fakat tabii sinüslerimi de açmadı.

"Yuvana dönmelisin," dedim. "Pete seni merak ediyor. Gücünü yeniden kazanman gerek."

"Ah, dostum..." Paulie yüzünden süzülen bir damla yaş sildi. "Evet, gideyim ben. Lütfen bir şeye ihtiyacın olursa haber et. Bedava buhar temizliği olsun, pazarlama işi olsun veya çamur banyosu olsun, aklına ne gelirse..."

Paulie buharlara karışırken arkasından seslendim. "Paulie? Melez Kampı Ormanlarına müşteri memnuniyeti bakımından on verirdim."

Minnettarlıkla gülümsedi. Tekrar bana sarılmaya çalıştı ama çoktan yüzde doksanı buhara dönüşmüştü. Tek hissettiğim çamur kokulu havayla karışık nemli bir esintiydi. Ardından Paulie gitti.

Beş yarı-tanrı etrafıma toplandı.

Miranda Dodona Korusu'nda beni görmezden geldi. Gözleri hâlâ ağlamaktan şişikti fakat yeni yaprakların renginde çok güzel gözbebekleri vardı. "Korudan gelen o sesler yani... Gerçekten bir Kâhinin sesi mi? O ağaçlar bize kehanetleri aktarabilirler mi?"

Meşe ağacının tekerlemesini düşünerek ürperdim. "Olabilir."

"Görebilir miyim?"

"Hayır," dedim. "Ancak etrafı daha iyi tanıdıktan sonra." Zaten Demeter'in kızlarından birini kaybetmiştim. Başka bir tane-

sini daha kaybetmeye hiç niyetim yoktu.

“Anlamıyorum,” diye homurdandı Ellis. “Sen Apollon’sun, öyle değil mi? Yani bildiğimiz Apollon.”

“Ne yazık ki öyle. Neyse, uzun hikâye.”

“Ah tanrım.” Kayla açıklığa göz gezdirdi. “Biraz önce Meg’in sesini duydum sanki. Ben mi öyle hayal ettim? Meg seninle birlikte değil miydi? Nasıl, iyi mi?”

Diğerleri bir açıklama için bana baktılar. Yüzlerindeki ifade öyle kırılğan ve tedirgindi ki onların önünde kendimi tutmaya karar verdim.

“Şey... Meg hayatta,” diyebilirdim. “Gitmesi gerekiyordu.”

“Ne?” dedi Kayla. “İyi ama neden?”

“Nero yüzünden,” dedim. “Meg... Nero’nun peşinden gitti.”

“Bir dakika.” Austin parmaklarını kale direği gibi havaya dikti. “Nero derken?” Nero’nun onları nasıl ele geçirdiğini anlatmak için elimden geleni ardıma koymadım. Bilmeye hakları vardı. Hikâyeyi anlatırken Nero’nun sözleri zihnimde yankılanıp duruyordu: *Yıkım ekibim neredeyse burada olur. Melez Kampı yerle bir olduktan sonra orayı ön bahçem yapacağım!*”

Bunun palavradan ibaret olduğunu düşünmek istiyordum. Nero tehditler savurmaya ve büyük laflar etmeye her zaman bayırlırdı. Benim aksime berbat bir şairdi. Süslü bir dil kullanırdı. Her cümlesi nahoş bir metafor buketi gibiydi. (Aha, bak bu ifade de güzel oldu. Bir yere not edeyim.)

Neden saatine bakıp durmuştum? Ve bahsettiği yıkım ekibi neyin nesiydi? Güneş otobüsünün devasa bronz yüze doğru yattığını gördüğüm rüyam gözümün önüne geldi birden.

Tekrar serbest düşme yaşıyormuşum gibi hissettim. Nero'nun planı tüm korkunçluğuyla ortaya çıkmıştı. Kampı koruyan yarı-tanrıları böldükten sonra bu koruyu yakmayı planlamıştı. Fakat bu saldırısının sadece bir parçasıydı.

"Ah tanrılar," dedim. "Kolossus."

Beş yarı-tanrı tedirgin tedirgin kıpırdandılar.

"Hangi Kolossus?" diye sordu Kayla. "Rodos Heykeli'nden mi bahsediyorsun?"

"Hayır," dedim. "Nero'nun heykelinden bahsediyorum."

Cecil kafasını kaşıdı. "Nevrotik Kolossus mu?"

Ellis Wakefield burnundan sesler çıkararak güldü. "Nevrotik heykel asıl sensin, Markowitz. Apollon Roma'daki amfiteatrda dışarıda duran büyük Nero heykelinin replikasıdan söz ediyor, öyle değil mi?"

"Ne yazık ki öyle," dedim. "Biz burada dikilirken Nero da Melez Kampı'nı yok etmeye çalışıyor. Kolossus da onun yıkım ekibi olacak."

Miranda irkildi. "Yani o dev heykelin kampa girmek üzere olduğunu mu söylüyorsun? Kolossus asırlar önce yıkıldı sanıyordum."

Ellis kaşlarını çatı. "Sözde Athena Parthenos da öyle. Ama şu anda Melez Tepesi'nde duruyor."

Diğerlerinin yüzleri birden asıldı. Ares'in çocuklarından biri önemli bir noktaya parmak bastığında durumun ciddi olduğunu anlarsınız.

"Athena demişken..." Austin omzundaki yangın artığı külleri silkti. "Heykel bizi korumayacak mı? Demek istediğim onun için orada duruyor, öyle değil mi?"

"Tabii ki deneyecektir," dedim. "Ama bilmelisiniz ki Athena Parthenos destekçilerinden gücünü çekecektir. Ne kadar çok yarı-tanrıdan sorumlu olursa sihri de o kadar zorlu olacaktır. Şimdi ise..."

"Kamp basbayağı bomboş," diye sözümü tamamladı Miranda.

"Sadece o da değil," dedim. "Athena Parthenos aşağı yukarı on metre yüksekliğinde. Hafızam beni yanıltmıyorsa Nero'nun Kolossus'u onun iki katı."

Ellis homurdandı. "Yani aynı sıklette değiller. Adil olmayan bir karşılaşma."

Cecil Markowitz sırtını biraz dikleştirdi. "Arkadaşlar... Siz de hissettiniz mi?"

Hermes'in eşek şakalarından birini yapıyor olabileceğini düşündüm. Ardından yer tekrar sarsıldı. Hafif şiddette. Uzaklarda bir yerlerden bir savaş gemisi bir kum tepesini kazıyormuş gibi bir gürleme sesi geldi.

"Biri bana bunun gökgürültüsü olduğunu söylesin," dedi Kayla.

Ellis kafasını kaldırıp sesi dinledi. "Bu bir savaş makinası. Büyük bir otomaton buradan yarım kilometre uzakta kıyıya ilerlemeye çalışıyor. Hemen kampa dönmemiz gerek."

Kimse Ellis'in önerisini tartışmadı bile. Sanırım benim Rachmaninoff senfonisini çalan akortsuz bir kemanı fark ettiğim gibi o da savaş makinalarının sesini ayırt edebiliyordu.

Yarı-tanrıların onları bekleyen zorluğa hazır olmaları takdire şayandı. Kısa süre önce bağlanıp fena halde yanıcı malzemelere maruz kalmış ve insan meşaleleri gibi kazığa dikilmiş olmalarına rağmen, adımlarını sıklaştırıp gözlerinde kararlılıkla karşımda duruyorlardı.

“Buradan nasıl çıkacağız?” diye sordu Austin. “Myrmekslerin mağarasını kullanarak mı?”

Birden nefesim daralır gibi oldu. Bunun nedeni kısmen beş kişinin ne yapacağımızı biliyordum gibi bana bakmasıydı. Çünkü ne yapacağımızı bilmiyordum. Aslında bir sır vermemi isterseniz biz tanrılar genellikle bunu bilmeyiz. Bu sorularla karşı karşıya geldiğimizde genellikle Rhea’nın söyleyeceği türden bir şey söyleriz: *Bunun yanıtını kendi kendinize bulmalısınız! Ya da Gerçek bilgelik çaba göstererek elde edilir!* Fakat bu sözün bu duruma uyduğunu düşünmedim.

Ayrıca karıncaların yuvasına geri girmek gibi bir isteğim yoktu. Her ne kadar oradan sağ salım çıkmayı başardıysam da çok zamanımızı alırdı. Sonra da ormanın belki de yarısını koşarak gitmek zorunda kalacaktık.

Ormanın tepe örtüsüne göz gezdirdim. “Sanırım aranızda uçmayı bilen yok, değil mi?”

Hayır anlamında başlarını salladılar.

“Ben yemek yapabilirim,” dedi Cecil.

Ellis Cecil’in omzuna bir tane indirdi.

Tekrar myrmekslerin tüneline baktım. Yanıt, kulağıma fısıldayan bir ses gibi beni buldu: *Uçabilen birini biliyorsun seni aptal.*

Fakat riskli bir durumdu. Ona bakılırsa, dev bir otomatona karşı savaşmak için acele etmek de çok güvenli bir eylem planı sayılmazdı.

“Sanırım bir çıkış yolu var,” dedim. “Fakat yardımınıza ihtiyacım var.”

Austin yumruklarını sıktı. “Ne istersen söyle. Savaşmaya hazırız.”

“Aslına bakarsanız... Savaşmanıza ihtiyacım yok. Sizden bir ritim tutturmanızı istiyorum.”

Bir sonraki önemli tespitim: Hermes’in çocukları rap yapamıyorlar. Hiç yapamıyorlar hem de.

Yine de işbirliği yapmaya hazır tatlı kalbi sağ olsun, Cecil Markowitz elinden geleni yaptı fakat tuhaf alkış tutmasıyla ve korkunç bir hava mikrofonu sesiyle ritmimi bozup durdu. Birkaç denemeden sonra onu dansçı rütbesine indirdim. İş öne arkaya gidip gelerek ellerini sallamaktı. O da bir ayın yöneten rahibin coşkusuyla bu işi sahiplendi.

Diğerleri de uyum sağladılar. Hâlâ tüylerinin yarısı ayıklanmış, son derece yanıcı tavuklar gibi görünüyorlardı. Fakat vuruşlara gerekli ruhu katmayı başardılar.

Mama şarkısına başladım. Sesim su ve Kayla’nın bel çantasındaki pastillerle güçlenmişti. (Dâhi kız! Kim üç ayaklı yarışa pastil getirir ki?)

Şarkıyı, doğrudan myrmekslerin tünelinin çıkışına bakarak söyledim. Akustığın mesajımı taşımasını umuyordum. Çok uzun süre beklemek zorunda kalmadık. Ayağımızın altındaki toprak gürlemeye başladı. Şarkı söylemeyi sürdürdüm. Yol arkadaşlarıma, şarkı bitmeden uygun ritmi tekrar etmeyi bırakmamalarını söyledim.

Yine de yer sarsıldığında aklımı yitirecek gibi oldum. Gözümü tünelden ayırmıyordum fakat Mama tüneli kullanmıyordu. Nereden isterse oradan çıkıyordu. Bu kez doğrudan toprağın altından, etrafa toprak, çimen ve ufak kaya parçaları savurarak yirmi adım ötemizden çıktı. Çenesini takırdatıp, kanatlarını vızıldatarak koyu Teflon gözlerini gözlerime dikip hızla bize doğru ilerle-

di. Karnı artık şişkin değildi. Bu yüzden katil karınca larvalarının son partisini çıkardığını düşündüm. Annenin aç değil ama iyi bir ruh halinde olmasını umdum.

Arkasında iki kanatlı askerleri zar zor tırmanarak topraktan dışarı çıktılar. Sürpriz karınca beklemiyordum. (İnanın bana, sürpriz karınca çoğu insanın duymak istemeyeceği bir ifade.) Antenlerini titreterek kraliçenin yan tarafına geçtiler.

Mama'ya güzelleme yapmayı bitirdim, ardından tek dizimin üzerine çöktüm ve önceki gibi kollarımı açtım.

"Mama," dedim, "bizim üzerine bineceğimiz bir araca ihtiyacımız var."

Kafamdaki mantık şöyleydi: Anneler çocuklarını alıp bir yerden bir yere taşırlardı. Binlerce karıncaya hayat vermiş biri olarak kraliçe karıncanın bu konuda süper bir anne olduğunu varsayıyordum. Gerçekten de Mama çenesiyle beni yakalayıp kafasına doğru fırlattı.

Hayır, yarı-tanrıların dediklerine aldırmayın. Hiç de hasar görmedim, çılgılık atmadım ve hassas bölgelerimi incitecek biçimde iniş yapmadım. Kraliçenin, genişliği sıradan bir savaş atının sırtından daha geniş olmayan boynuna son derece kahramanca bir iniş yaptım. Yol arkadaşlarıma seslendim. "Hadi yanıma gelin! Gayet güvenli bir yer burası!"

Nedense tereddüt ettiler. Karıncalarsa tam tersi. Kraliçe Kayla'yı tam arkama fırlattı. Asker karıncalar Mama'yı taklit ettiler. İkişer yarı-tanrıyı kaptıkları gibi araç koltuğuna fırlattılar.

Üç myrmeks kanatlarını vantilatörün kanatları gibi hızlandırarak çalştırdılar. Kayla belimden yakaladı.

“Bu gerçekten güvenli mi?” diye bağırdı.

“Kesinlikle!” Öyle olduğunu umuyordum. “Güneş arabasından bile güvenli belki de!”

“Güneş arabası bir kere dünyayı az kalsın yok edecekti, öyle değil mi?”

“Şeeyy... Aslında iki kere,” dedim. “Thalia Grace’e kullanması için verdiğim günü de sayarsan üç kere ama...”

“Tamam neyse, vazgeçtim!”

Mama kendisini gökyüzüne doğru bıraktı. Birbirine dolanmış dalların örtüsü yolumuzu kapatıyordu; fakat Mama onlara en fazla yerden taşıdığı tonlarca toprağa dikkat ettiği kadar dikkat ediyordu.

“Eğil!” diye bağırdım.

Mama, sırtıma batmış bir sürü kıymık bırakarak ağaçlara çarpa çarpa ilerlerken biz de onun o zırlı kafasına doğru iyice yattık. Tekrar uçtuğum için kendimi çok iyi hissediyordum. O yüzden hiç aldırış etmedim. Ormanın üzerinden süzülüp yan yatarak doğruya doğru uçtuk.

Birkaç saniyelğine büyük bir heyecan hissettim.

Fakat sonra Melez Kampı’ndan bir çığlık duyuldu.

35

Çırlçıplak Heykel

Nevrotik Kolossus

İç Çamaşırların Nerede?

Doğüstü betimleme yeteneğim bile beni başarısızlığa uğrattıyor.

Kendinizi otuz metre uzunluğunda bronz bir heykel olarak gördüğünüzü düşünün. İhtişamınızın bir replikasının ikinci güneşinin ışığında parladığını düşünün.

Şimdi de o akıl almaz derecede güzel heykelin Long Island Sound'dan Kuzey Sahili'ne çıkmaya çalıştığını düşünün. Elinde geminin dümeni vardı. Bir bombardıman uçağı büyüklüğünde bir pervane. Ve Bay Harikulade, Melez Kampı'nı yerle bir etmek için dümen denilen şeyi havaya kaldırıyordu.

Ormanın üzerinde uçtuğumuzda bizi karşılayan görüntü buydu.

“O nasıl canlı olabiliyor?” diye sordu Kayla. “Nero ne yapmış böyle? Online alışverişle mi almış yoksa?”

“Triumvirate'nin kaynakları geniş,” dedim ona. “Asırlardır buna hazırlanıyorlar. Heykeli inşa ettikten sonra tek yapmaları gereken birtakım sihirli güçlerle onu doldurmak olmuş. Genel-

likle rüzgâr ya da su ruhlarının yaşam güçleri kullanılıyor. Emin değilim. O daha çok Hephaistos'un uzmanlık alanına giriyor.”

“Peki nasıl öldüreceğiz?”

“Eee... Bu konudaki çalışmalarım devam ediyor.”

Bütün vadide kamptakiler çığlık çığlığa silahlarını almaya koşuyorlardı. Nico'yla Will gölde debeleniyorlardı. Belli ki kanoyla gezinti yaparken alabora olmuşlardı. Chiron kum tepelerinin arasından dört nala koşturarak oklarıyla Kolossus'u tahrip etmeye çalışıyordu. Chiron benim standartlarıma göre bile iyi bir okçuydu. Heykelin eklem ve bağlantı yerlerini hedef alıyordu. Yine de atışları otomatonu hiç rahatsız ediyor gibi görünmüyordu. Kolossus'un koltuk altlarına ve boynuna tüy tüy dikilmiş saç gibi onlarca ok saplanmıştı bile.

“Daha fazla ok lazım!” diye bağırdı Chiron. “Çabuk!”

Rachel Dare elinde beş altı okla sendeleyerek cephanelikten çıktı, Chiron'a ok tedarik etmek için koşturuyordu.

Kolossus dümenini yemek çadırını yok etmek üzere aşağı indirdi. Fakat pervanesi kampın sihirli bariyerinden sıçrayarak geri döndü, katı bir metale çarpmışçasına kıvılcım çıkardı. Bay Harikulade karaya doğru bir adım daha attı. Fakat bariyer ona direnç göstererek onu rüzgâr tünelinin gücüyle geri itti.

Melez Kampı Tepesi'nde Athena Parthenos'u gümüş bir hava sardı. Yarı-tanrıların görebildiğinden emin değildim. Fakat ara ara Athena'nın başındaki miğferden projektör ışığı gibi ultraviyole bir ışık yayılıyor, Kolossus'un göğsüne çarparak işgalciyi geri itiyordu. Athena'nın yanında, yüksek çam ağacında Altın Post yakıcı bir enerjiyle parlıyordu. Ejderha Peleus, kendi sahasını ko-

rumaya hazır biçimde tıslayıp gövdenin etrafında geziniyordu.

Bunlar okkalı güçlerdi ama çok geçmeden başarısızlığa uğrayacaklarını görmek için tanrı olmaya gerek yoktu. Kampın savunma bariyerleri ara sıra ortalıkta dolaşan canavarları geri çevirmek, ölümlülerin kafasını karıştırmak, onların vadiyi bulmalarını önlemek ve işgal güçlerine karşı ilk savunma hattını oluşturmak üzere tasarlanmıştı. Otuz metre uzunluğundaki kutsal bronzdan yapılmış devasa bir canavarı, göz alıcı bir suç aleti ise tamamen başka bir şeydi. Kolossus çok geçmeden sınırı geçecek ve yolunun üzerine çıkan ne varsa ezip geçecekti.

“Apollon!” Kayla göğüs kafesime doğru beni dürttü. “Ne yapacağız?”

Yine yanıt vermesi gereken kişi olduğumu anlamanın verdiği can sıkıcı durumla yüzleşip irkildim. İlk aklıma gelen deneyimli bir yarı-tanrının işi üstlenmesi oldu. Hafta sonu gelmemiş miydi daha? Percy Jackson neredeydi? Ya da Romalı Frank Zhang ve Reyna Ramírez-Arellano? Onlar bu işi çok iyi yürütürlerdi.

İkinci aklıma gelense Meg McCaffrey’ye dönmek oldu. Onun can sıkıcı, aynı zamanda da o tuhaf biçimde sıcacık varlığına nasıl da çabuk alışmıştım! Ne var ki o gitmişti. Yokluğu yüreğime Kolossus ayağını basıyormuş gibi bir duyguydu. (Aslında bu kolay hayal edilebilecek bir metaforu, çünkü Kolossus şu anda ayağını pek çok şeyin üzerine basıyordu.)

Asker karıncalar kraliçenin emirlerini bekleyerek iki yanımızda uçuyorlardı. Yarı-tanrılar endişeyle bana bakıyorlardı. Havada hızla ilerledikçe bedenlerinde kalan sargılar uçuşuyordu.

Öne doğru eğilip Mama’yla yumuşak bir sesle konuştum. “Bi-

liyorum hayatını bizim için tehlikeye atmanı isteyemem.”

Mama “Al benden de o kadar,” der gibi mırıldandı.

“Sadece heykelin başının etrafında bir tur attırır mısınız?” diye sordum. “Heykelin dikkatini dağıtmak için. Sonra da bizi kumsala bırakırsınız, olur mu?”

Çenesini tereddütlü tereddütlü takırdattı.

“Sen dünyanın en iyi annesisin,” diye ekledim. “Ve bugün harika görünüyorsun.”

Bu söz Leto’da her zaman işe yaramıştı. Anne karıncada da aynısı oldu. Antenini kıpırdattı, belki de askerlerine yüksek frekanslı bir sinyal gönderdi ve üç karınca hep birlikte hızla sağa doğru döndüler.

Altımızda savaşa kampçılardan başka katılanları da görüyorduk. Sherman Yang iki pegasusu bir arabaya koşmuş, heykelin bacaklarının çevresinde dolanıyordu. Julia ile Alice de Kolossus’un dizlerine elektrikli mızraklar fırlatıyorlardı. Eklem yerlerine saplanan oklar mavi ışık demetleri çıkarıyordu fakat heykel buna aldırmıyor görünmüyordu. Bu arada ayaklarında Connor Stoll ve Harley, ikiz alev makinası kullanarak Kolossus’a erimiş demir pedikürü yapıyorlardı. Nike ikizleri de bir mancınığı yerleştirmişler, Kolossus’un kutsal bronzdan bacak arasına kaya parçaları fırlatıyorlardı.

Athena’nın öz çocuğu olan Malcolm Pace yeşilliklerin üzerinde alelacele oluşturulmuş bir kumanda kürsüsünden saldırıları koordine ediyordu. Malcolm ve Nyssa bir oyun masası üzerine savaş haritalarını yaymışlar, bağıra bağıra hedeflerin koordinatlarını söylüyorlardı. Chiara, Damien, Paolo ve Billie, kamp ateşi-

nin etrafına mancınık sistemi yerleştirme telaşındaydılar.

Malcolm tam bir savaş kumandanı gibi görünüyordu. Panton giymeyi unutmuş olması dışında. Kırmızı iç çamaşırı, kılıcı ve göğüs zırhıyla seyirlik bir görüntü oluşturunuyordu.

Mama'nın Kolossus'a doğru yaptığı ani pike midemi daha yukarıda bırakmama neden oldu.

Heykelin krallara layık o güzel hatlarını hayranlıkla seyredecek zamanım oldu. Metal kaşları güneşin ışınlarını temsil ettiği düşünülen sivri uçları olan bir taçla çevrelenmişti. Kolossus güneş tanrısı olarak Nero'yu ifade ediyordu fakat imparator akıllılık edip yüzünü kendisinininkinden çok benim yüzüme benzetmişti. Sadece burnunun biçimi ve berbat boyun sakalı Nero'nun kendine has çirkinliğini yansıtıyordu.

Ayrıca... Size otuz metrelik heykelin tamamen çıplak olduğundan bahsettim mi? Tabii ki öyleydi. Tanrılar neredeyse her zaman çıplak olarak resmedilirler çünkü biz kusursuz yaratıklarız. Neden kusursuzluğu örtme gereği duyasınız ki? Yine de benim çıplak kendi kendine yürüyen benzerimin geminin dümenini Melez Kampı'na indirdiğini görmek biraz rahatsız ediciydi.

Kolossus'a yaklaşırken yüksek sesle böğürdüm. "SENİ SAHTEKÂR! GERÇEK APOLLON BENİM! SEN ÇİRKİNSİN!"

Ah sevgili okur, kendi yakışıklı görüntüme bakıp böyle sözler söylemek çok zor olmasına rağmen yine de yaptım. İşte bu cesaretti.

Kolossus hakarete uğramaktan pek hoşlanmadı. Mama ve askerleri ani bir dönüş yaparken heykel dümenini yukarıya yönlendirdi.

Hiç bombardıman uçağıyla çarpıştığınız oldu mu? Hemen gözümün önüne 1945 yılında Dresden’de uçakların havada vızır vızır uçtuğu zaman geldi. Güvenli bir hava koridoru bulamamıştım. Güneş arabasının şaftı o günden haftalarca sonra bile tam düzelememişti.

Karıncaların dümendenden kaçacak kadar hızlı uçmadıklarını anladım. Yavaş çekimde yaklaşan felaketi gördüm. Son dakikada “Pike yapın!” diye bağırdım.

Yere doğru indik. Dümen sadece karıncaların kanatlarını kırptı fakat bu döne döne sahile doğru iniş yapmamıza yetti.

Yumuşak kumdan dolayı minnettardım.

Yere çakıldığımızda epey bir miktar yedim.

Şansımız varmış ki kimse can vermedi. Fakat Kayla ve Austin beni ayağa kaldırmak zorunda kaldılar.

“Sen iyi misin?” diye sordu Austin.

“İyiyim,” dedim. “Acele etmemiz gerek.”

Kolossus gözlerini dikmiş, yukarıdan bize bakıyordu. Belki de acı içinde ölüyor muyuz yoksa biraz daha acıya ihtiyacımız mı var, onu anlamaya çalışıyordu. Dikkatini çekmek istemiştim ve başarmıştım. Heyo.

Kabuklarındaki kumları silken Mama ve askerlerine göz attım. “Teşekkür ederim. Şimdi kendinizi kurtarmaya bakın. Uçun!”

Söylediğimi ikilememe kalmadı. Sanırım karıncaların üzerlerine gelen ve kocaman ayaklarıyla onları ezmek üzere olan devasa insansı yaratıklara karşı içgüdüsel bir korkuları vardı. Mama ve koruyucuları gökyüzüne doğru uçtu.

Miranda arkalarından baktı. “Böcekler hakkında böyle bir söz

söyleyeceğim aklıma gelmezdi ama bu arkadaşları özleyeceğim.”

“Hey!” diye bize seslendi Nico di Angelo. Onunla Will kum tepelerinin üzerinden sürünerek bize doğru geliyorlardı. Kano gölünde yüzdükleri için üzerlerinden hâlâ sular damlıyordu.

“Plan nedir?” Will sakın görünüyordu fakat onu, içinde açık teller varmışçasına elektrik yüklü olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

BUM.

Heykel bize doğru uzun bir adım attı. Bir adım daha atsa altında kalacaktık.

“Ayak bileğinde bir kontrol vanası filan yok mu bunun?” diye sordu Ellis. “Olsa da açabilecek miyiz bakalım.”

“Hayır,” dedim. “Talos’tan yola çıkarak böyle diyorsun. Ama bu Talos değil.”

Nico koyu renkli, ıslak saçlarını alnından çekti. “O halde nedir olay?”

Kolossus’un harika burun manzarasını seyreliyordum. Burun delikleri bronzla kapatılmıştı... Sanırım Nero karşısındaki hakir yaratıkların kraliyet kellesine ok fırlatmaya çalışmalarını istemişti.

Acıyla bağırdım.

Kayla kolumu tuttu. “Apollon neyin var?”

Kolossus’un kafasının içine atılan oklar. Ah tanrılar, bir fikir var ama işe yarayacağını sanmıyorum. Fakat diğer seçenekten daha iyi görünüyor. Ki o seçenek de iki tonluk bronz bir ayak tarafından ezilmek.

“Will, Kayla, Austin, siz benimle gelin,” dedim.

“Peki ya Nico?” dedi Nico. “Benim doktor raporum var.”

“İyi!” dedim. “Ellis, Cecil, Miranda. Kolossus’un dikkatini çekmek için ne yapabiliyorsanız yapın.”

Heyula gibi bir ayağın gölgesi toprağın rengini kararttı.

“Şimdi!” diye bağırdım. “Dağılın!”

36

Yar bana bir hastalık

Doğru oku bulunca oluyor

Bam! Öldün mü ahbap?

Dağılmak işin kolay kısmıydı. Herkes çok iyi dağıldı.

Miranda, Cecil ve Ellis Kolossus’a hakaretler yağdırıp kollarını sallayarak farklı yerlere koşturdular. Bu durum, geri kalanlarımıza birkaç dakika kazandırdı. Biz de kum tepelerine doğru koştuk. Fakat Kolossus’un çok geçmeden peşime düşeceğinden şüpheleniyordum. Ne de olsa en önemli ve cazip hedeftim.

Heykelin dizlerini elektrik akımıyla zararsız hale getirme gibi nafile bir çabayla hâlâ heykelin bacaklarının çevresinde dolanan Sherman Yang’ın atlı arabasına doğru işaret ettim. “O arabaya el koymamız gerek!”

“İyi ama nasıl?” diye sordu Kayla.

Tam hiçbir fikrimin olmadığını itiraf edecektim ki Nico di Angelo Will’in elinden tutup gölgeme doğru bir adım attı. İki-si birden buhar olup uçtular. Onların gölgeyle gezinme gücünü unutmuştum. Yeraltı dünyası çocuklarının bir gölgeye adım atıp

kimi zaman kilometrelerce uzaktaki başka bir gölgede belirebiledikleri gibi. Hades eskiden, ben tam bir ölüm oku fırlatacakken gizlice yaklaşıp “SELAM!” diye bağıırdı.

Hedefimi şaşıırıp yanlışlıkla başka bir şehri ortadan kaldırma mı çok eğlenceli buluyordu.

Austin ürperdi. “Nico’nun böyle kaybolmasından nefret ediyorum. Planımız nedir?”

“İkiniz beni kollayacaksınız,” dedim. “Eğer ben hedefi şaşıırırsam, ölürsem... Sorumluluk sizde olacak.”

“Yok artık.” dedi Kayla. “Hedefi şaşıırırsam da ne demek?”

Son okumu, koruda bulduğum oku kendime doğru çektim. “Bu muhteşem devî kulağından vuracağım.”

Austin ve Kayla birbirlerine baktılar. Belki de ölümlü olmanın verdiği gerginlikle en sonunda keçileri kaşıırıp kaşıırmadığını merak ediyorlardı.

“Hastalık yayan ok,” diye açıklamada bulundum. “Oka hastalık büyüsü yapacağım, sonra da heykelin kulağına fırlataacağım. Kafasının içi boş. Kulaklar tek açık noktalar. Ok, Kolossus’un canlı gücünü öldürmek için yeterli hastalığı taşıyacak olmalı... Ya da en azından o gücü geçersiz kılmak için yeterli.”

“Bunun işe yarayacağını nereden biliyorsun?” diye sordu Kayla.

“Bilmiyorum ama...” Konuşmamız aniden Kolossus’un ayağından gelen sağanak kumlarla bölündü. Karaya fırladık, dümdüz edilmekten kılpayı kurtulduk.

Miranda arkamızdan bağırdı. “Seni çirkin şey!”

Bana söylemediğini biliyordum, yine de arkamı dönüp ona ters ters baktım. Miranda kollarını kaldırarak deniz çayırlarının

ilmek ilmek kum tepelerinden yükselerek heykelin bacaklarına dolaşmasını sağladı. Kolossus onlardan kolaylıkla kurtuldu fakat onu kızdırarak dikkatini dağıtmak için yeterli oldu. Miranda'nın heykeli karşısına alışını seyretmek yine içim yanarak Meg'i anma neden oldu.

Bu arada Ellis ve Cecil, Kolossus'un iki tarafında durmuş bakaklarına taş fırlatıyorlardı. Kampta, alevli mancınık mermilerinden bir yayılım ateşi Bay Harikulade'nin şıplak sırtında patladı. Bir an kendimi onun yerine koyup irkildim.

“Ne diyordun?” diye sordu Austin.

“Ha evet.” Oku parmaklarımın arasında çevirdim. “Ne düşündüğünüzü biliyorum. Tanrısal güçlerim yok. Veba mı buluşturabileceğim yoksa İspanyol gribi mi tartışılır. Yine de yakın mesafeden doğrudan kafasının içine atmayı başarabilirsem ona hasar verebilirim.”

“Peki... Ya başaramazsan?” diye sordu Kayla. Onun ok çantasının da boş olduğunu fark ettim.

“İki kere deneyecek gücüm yok. Bir sonraki denemeyi senin yapman gerekecek. Bir ok bul, sonra ona bir hastalık büyüsü yap, Austin arabayı düzgün tutarken de oku fırlat.”

Ondan imkânsız bir şey istediğimi fark ettim fakat umutsuz bir sessizlikle görevi kabul ettiler. Kendimi borçlu mu yoksa suçlu mu hissetmeliydim bilmiyorum. Eskiden bir tanrıyken ölümlülerin bana inancının olması durumunu kanıksamıştım. Şimdi ise... Çocuklarımdan hayatlarını tehlikeye atmalarını istiyordum. Planımın işleyip işlemeyeceğinden emin bile değildim.

Göz ucuyla gökyüzünde bir hareket yakaladım. Bu kez

Kolossus'un ayağı yerine Sherman'ın atlı arabasını gördüm. Sherman'sız. Will pegasuslarla iniş yaptı, sonra fenalık geçiren Nico di Angelo'yu çıkardı.

"Diğerleri nerede?" diye sordu Kayla. "Sherman ve Hermes kızları mı?"

Will gözlerini devirdi. "Nico arabadan inmeleri için onları ikna etti."

O sırada aralarında sözleşmişler gibi Sherman'ın uzakta bir yerden bağıışı duyuldu. "Göreceksin gününü di Angelo!"

"Hadi siz binin," dedi Will bana. "Araba üç kişinin binmesi için tasarlanmış. Gölge yolculuğundan sonra Nico her an bayılabilir."

"Hayır, hiç de değil," dedi Nico. Ardından bayıldı.

Will onu itfaiyeci gibi sırtına alıp oradan uzaklaştırdı. "İyi şanslar! Gidip Karanlıklar Lordu'na biraz enerji içeceği vereceğim!"

Önce Austin bindi ve dizginleri eline aldı. Kayla ve ben de bindikten sonra hemen yukarıya doğru hareket ettik. Pegasuslar kıvrak dönüşler yaparak Kolossus'un etrafında hareket ettiler. İçimde bir umut kırıntısı hissetmeye başladım. Bu bronzdan iri kıyım yakışıklının karşısında üstünlük sağlayabilirdik.

"Şimdi bu oka güzel bir hastalık büyüğü yapacağım," dedim.

Ok tüylerinden ucuna varana kadar titredi. *SAKIN*, dedi bana. Savunma aletlerinin bu konuşmalarını duymazdan gelmeye çalışıyorum. Konuşmalarını kaba ve dikkat dağıtıcı buluyorum. Bir zamanlar, Artemis'in Fenikeli bir denizci gibi yakası açılmadık küfürler eden bir oku vardı. Başka bir sefer de, bir Stockholm barında çok çekici bir tanrıyla tanıştım. Fakat konuşan kılıcı susmak bilmedi.

Neyse, konudan uzaklaştım.

Beklenen soruyu sordum. “Biraz önce benimle mi konuştun?”

Ok yay gibi gerildi. (Ah tanrım. Berbat bir kelime oyunu oldu. Özür dilerim.) “*HEM DE SOK FAZLA YOOOOK AMACİM HEDEFİ VURMAK DİYİL.*”

Sesi kesinlikle bir erkek sesiydi. Shakespeare oyunu sahneleyen kötü aktörler gibi tumturaklı ve dramatik çıkıyordu.

“Ama sen bir oksun,” dedim. “Ucunda hedefi vurmak var.” (Ah, bu kelime oyunlarına gerçekten dikkat etmeliyim.)

“Çocuklar, sıkı tutunun!” diye bağırdı Austin.

Araba Kolossus’un dönen dümeninden sıyrılıp heykele yaklaştı. Austin uyarmasa havada hâlâ okumla tartışıyor olacaktım.

“Sen Dodona meşesinden yapıldın demek,” dedim bir tahminde bulunarak. “Bu yüzden mi konuşabiliyorsun?”

“YANİ,” dedi ok.

“Apollon!” dedi Kayla. “O okla neden konuştuğunu bilmiyorum ama...”

Sağ tarafımızda metal bir çatıya düşerek patlayan elektrik hattı gibi BAAM diye bir ses yankılandı. Gümüş bir ışıkla birlikte kaşla göz arasında kampın sihirli bariyerleri yıkıldı. Kolossus sendeleyerek öne doğru geldi ve ayağını yemek çadırının üzerine koyup lego oyuncaklar gibi her şeyi parçalarına ayırdı.

“Ama bu arada olanlar oldu,” dedi Kayla iç çekerek.

Kolossus zaferle dümenini kaldırdı. Ayağının altında kaçışan kampçıların olmasına aldırmaz etmeden karaya doğru adım attı. Valentina Diaz heykelin kasıklarına bir mancınık mermisi fırlattı. (Yine kendi başıma gelmiş gibi irkildim.) Harley ve Connor

Stoll hiç etki etmese de Kolossus'un ayağını pürmüzlüyorlardı. Nyssa, Malcolm ve Chiron heykelin geçtiği yerlere alelacele tökezlemesi için çelik kablo gerdiler fakat kabloyu sabitlemek için yeterli zamanları olmadı.

Dönüp Kayla'ya baktım. "Bu okun konuşmasını siz duymuyor musunuz?" Faltaşı gibi açılmış gözlerine bakarak cevabın "*Hayır duymuyoruz, peki bu halüsinasyon olayı bir aile geleneği mi?*" olduğunu tahmin ettim.

"Neyse, boş ver." Oka baktım. "Peki ne önerirsin, Ey Dodona'nın Bilge Oku? Ok çantam bomboş."

Okun ucu heykelin sol koluna dokunuyordu. "*OKLAR KOLTUK ALTINDA SOK VAR!*"

Kayla bağırdı. "Kolossus kulübelere doğru gidiyor!"

"Koltuk altı!" dedim Austin'e. "Koltuk altına doğru!"

Bir savaş sırasında çok duyulacak türden bir komut değildi ama Austin ani bir çıkış yaparak pegasusları mahmuzladı. Kolossus'un kolunun birleşme yerlerinden çıkan bir dolu okun yanından vızıldayarak geçtik fakat gözümle elim arasındaki koordinasyonu tamamıyla gözümde büyütmüşüm. Gövdeye hücum ettim ama eli boş döndüm.

Kayla daha atikti. Bir avuç ok kaptı fakat onları oradan çeken bir çılgılık attı.

Kayla'yı güvenli bir alana çektim. Eli, okları hızlıca çekmiş olduğundan çok fena kanıyordu.

"İyiym ben!" diye acı içinde haykırdı Kayla. Parmakları kasılmıştı, arabanın zemine kıpkırmızı kan damlaları sıçramıştı. "Ok-ları al."

Okları aldım. Brezilya bayraklı bandanayı boynumdan çıkarıp ona uzattım. “Eline sar,” dedim. “Paltomun cebinde biraz ambrosia olacak.”

“Beni dert etme.” Kayla’nın yüzü saçları gibi yemyeşil olmuştu. “Atışı yap! Acele et!”

Oklara göz attım. Cesaretim kırıldı. Oklardan sadece biri kırık değildi, onun da gövdesi hasarlıydı. Bu okları atmak neredeyse imkânsızdı.

Tekrar konuşan oka baktım.

Makamlı bir sesle, “*BUNLARI DUSUNME,*” dedi. “*HASARLI OKA BUYU YAP!*”

Dediğini yapmaya çalıştım. Fakat ağzımı açtığımda büyü sözleri aklımdan uçup gitti. Korktuğum gibi, Lester Papadopoulos bu güce sahip değildi. “Yapamam!”

“*YARDİM EDEZEĞİM*” diye bana söz verdi Dodona Oku. “*SOYLEMEYE BASLA: HASTALUK HASTALUK HASTALUK.*”

“Büyü hastalık, hastalık, hastalık diye başlamıyor ki!”

“Kiminle konuşuyorsun?” diye sordu Austin.

“Okumla! B-b-benim biraz daha zamana ihtiyacım var!” Kayla sardığı kanlı eliyle Kolossus’u işaret etti.

Kolossus ortadaki yeşillik alanda sadece birkaç adım uzaktaydı. Yarı-tanrıların içinde bulunduğumuz tehlikenin farkında olduklarından emin değildim. Kolossus binaları dümdüz etmekten çok daha fazlasını yapabiliirdi. Eğer kamp ateşini, Hestia’nın kutsal sunağını yok ederse kampın o biricik ruhunu paramparça ederdi. Vadi lanetlenir ve kuşaklar boyunca kimsenin yaşayamayacağı bir yer haline gelirdi. Melez Kampı’nın varlığı sona ererdi.

Başarısızlığa uğradığımı fark ettim. Oka nasıl hastalık büyüsünü yapacağımı hatırlasam bile planım çok zaman alacaktı. Bu, Styks Nehri üzerine ettiğim yeminimden dönmemin cezasıydı.

Ardından yukarıdan bir yerden bir bağırış duydum. “Hey Bronz Popo!”

Kolossus’un kafasının üstünde, bir karikatür balonu gibi karanlık bir bulut belirdi. Gölgelelerin içinden tüylü, siyah, canavar bir köpek indi ve sırtında da elinde parıldayan bronz bir kılıçla genç bir adam vardı.

Hafta sonu olmuştu. Percy Jackson gelmişti.

37

Hey baksana!

Percy Jackson yardıma koşmuş

Ona her şeyi ben öğrettim

Şaşkınlıktan nutkum tutulmuştu. Yoksa Percy'yi olacaklar konusunda uyarırdım.

Cehennem tazıları yüksekte olmaktan pek hoşlanmıyorlar. Korktuklarında ne yapacakları belli olmuyor. Percy'nin sadık tazısı hareket eden Kolossus'un tepesine iniş yapar yapmaz acı acı havladı ve Kolossus'un kafasına çişini yaptı. Heykel donakaldı. Kuşkusuz kraliyetin uzun favorilerine kimin bir şeyler damlattığını merak ederek yukarı doğru baktı.

Percy kahramanca bulunduğu yerden atladı; fakat tazısının çiş ayağının kaymasına neden oldu. Neredeyse heykelin kaşından kayıp düşecekti. "Bayan O'Leary, neler oluyor hay allahım!"

Cehennem tazısı özür dilercesine havladı. Austin atlı arabamızı Percy'nin bizi duyabileceği mesafeye uçurdu. "Percy!"

Poseidon'un oğlu bize bakıp kaşlarını çattı. "Pekâlâ, kim bu devasa bronz arkadaşı serbest bıraktı? Apollon, sen mi yoksa?"

“Çok kırıldım!” diye bağırdım. “Ben sadece dolaylı olarak bundan sorumluyum! Ayrıca durumu düzeltmek için bir planım var!”

“Aa öyle mi?” Percy yerle bir edilmiş yemek çadırına baktı. “Planın nasıl gidiyor?”

Her zamanki sağduyulu halimle çoğunluğun iyiliği üzerine yoğunlaşmıştım. “Kolossus’un kamp ateşinden uzak tutarsan bile fazlaıyla yardımcı olmuş olursun. Şu oka büyü yapmak için birkaç dakikaya daha ihtiyacım var.”

Yanlışlıkla konuşan oku kaldırdım. Sonra eğilmiş oku elime aldım.

Percy iç çekti. “Vardır eminim ki.”

Bayan O’Leary panik içinde havladı. Kolossus, alanına izinsiz giren ve altına kaçırın bu yaratığa vurmak üzere elini kaldırıyordu.

Percy, heykelin tacının güneş ışığını simgeleyen sivri uçlarından birini yakaladı. Ucu kökünden kestiği gibi Kolossus’un alnına sapladı. Kolossus’un bir acı hissettiğinden şüpheliydim fakat sendeledi. Belli ki beklenmedik bir anda alnında bir unicorn boy-nuzunun bitmesi onu şaşırtmıştı.

Percy bir başkasını daha kopardı. “Seni çirkin şey!” diye aşağıya doğru bağırdı. “Bu sivri şeylere ihtiyacın yok, öyle değil mi? Bunlardan birini kumsala götüreceğim. Bayan O’Leary, yakala!”

Percy sivri ucu bir mızrakmış gibi fırlattı.

Cehennem tazısı heyecanla havladı. Kolossus’un başından sıçrayıp gölgeye karışarak yok oldu. Ardından yeniden yerde belirdi, yeni bronz çubuğunun arkasından zıplayarak koştu.

Percy kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Eee? Büyüye başlasana!”

Heykelin başından omuzlarına zıpladı. Ardından dümenin

gövdesine sıçradı ve itfaiyeci direğinden kayar gibi yere kadar kaydı. Ben her zamanki tanrısal atletik yeteneklerime sahip olsaydım böyle bir hareketi uyurken bile yapabilirdim tabii ki. Yine de itiraf etmeliyim ki Percy Jackson da etkileyicilik konusunda fena değildi.

“Hey, Bronz Popo!” diye bağırdı tekrar. “Hadi gel, beni al!”

Kolossus boyun eğdi, yavaşça dönüp Percy’yi sahile doğru taşıdı.

Şarkı söylemeye başladım, eski hastalık tanrısı güçlerimi çağırdım. Bu kez kelimeleri hatırladım. Niye bilmiyorum. Belki de Percy’nin gelişi içimde yeni bir umut doğurmuştu. Ya da sadece daha önce üzerinde fazla düşünmediğimden. Düşünmenin çoğu zaman eyleme geçmeye engel olduğuna inanıyorum. Bu, tanrıların kariyerlerinin başında öğrendiği derslerden biri.

Parmaklarımdan oka doğru hastalığın kaşıntıya benzer duygusunun geçtiğini hissettim. Muhteşemliğimden ve geçmişte kötü toplulukların başına sardığım korkunç hastalıklardan bahsettim. E çünkü... Çünkü muhteşemim. Büyünün gerçekleştiğini hissedebiliyordum. Dodona Oku’nun kulağıma sinir bozucu bir teatrallikte fısıldadıklarına rağmen: *“HADI SOYLE HASTALIK, HASTALIK, HASTALIK!”*

Aşağıda başka yarı-tanrılar da kumsala doğru ilerleyen yürüyüşe katılmıştı. Kolossos’un önünde koşuyorlardı. Onunla dalga geçiyor, ona bir şeyler fırlatıyor, “Bronz Popo!” diye bağılıyorlardı. Yeni boynuzuyla ilgili fıkralar anlatıyorlardı. Cehennem tazısının yüzüne işemesine gülüyorlardı. Genellikle böyle sataşmalara pek hoşgörü göstermem, hele ki kurban bana benzeyen biriye.

Fakat Kolossus on katlı bina yüksekliğinde olup kampı yerle bir ettiğinden kampçıların kabalığı sanırım anlaşılır bir durumdu.

Şarkı söylemeyi bitirdim. Ok yeşil bir dumanla sarıldı. Hamburgercilerdeki kızartma kokusuna benzer bir koku aldım hafiften. Bu iyiye işaretti, okun korkunç bir hastalık taşıdığını gösteriyordu.

“Ben hazırım!” dedim Austin’e. “Beni heykelin kulağının yanına götür!”

“Tamamdır!” Austin başka bir şey daha söyleyecekti fakat yakınından yeşil bir duman bulutu geçti. Austin’in gözleri sulandı. Burnu şişerek akmaya başladı. Yüzünü buruşturdu, öyle şiddetli hapşırdı ki yere devrildi. İnleyip titreyerek arabanın zeminine uzandı.

“Ah, oğlum!” Omuzlarından tutup onu sarsmak istedim fakat iki elimde de ok olduğundan bu imkânsızdı.

“*YAZIK! HASTALIK SOK GUÇLÜ.*” Dodona oku sinirlenerek mırıldandı. “*SAPSAL SARKICI.*”

“Ah, hayır. Hayır, olamaz,” dedim. “Kayla, dikkatli ol. Sakın nefes almaya...”

“*HAPŞUUU!*” Kayla kardeşinin yanına yığıldı.

“Ne yaptım ben?” diye haykırdım.

“*BİR SUVAL İNCİRİ BERBET ETTİN DİYE DUSUNUYORUM,*” dedi Dodona Oku, sonsuz bilgelik kaynağım. “*HADI SABUK! ARABAYI SEN SUR.*”

“Niye?”

Her gün atlı araba kullanan bir tanrının böyle bir soru sormayacağını düşünürsünüz. Bense çocuklarımin ayak ucumda böyle

yarı baygın yatmasıyla çılgına dönmüştüm. Arabayla ilgilenen kimsenin olmadığını unuttum. Dizginlerde kimse olmayınca pegasuslar paniğe kapıldı. Devasa bronz Kolossus'un gittiği yere doğru koşmaktan kaçınıp yere doğru inişe geçmişlerdi.

Her nasılsa uygun bir tepki vermeyi başardım. (Uygun bir tepki verdiğim için üç alkış!) İki oku da ok çantama soktum, dizginleri elime alıp yere çakılmamızı önleyecek şekilde güvenli bir iniş yapmamızı sağladım. Bir kum tepesinin üzerinden zıplayarak yoldan çıktık ve Chiron'un ve bir grup yarı-tanrının önünde durduk. Gelişimiz dramatik bir etki yaratabilirdi. Tabii eğer merkezkaç kuvveti Kayla'yı, Austin'i ve beni arabadan dışarı fırlatmasaydı.

Yumuşak kumdan dolayı minnettar olduğumdan söz etmiş miydim?

Pegasuslar bizi karaya oturmuş halimizle bırakıp hasar görmüş arabayı yukarı doğru sürükleyerek havalandılar.

Chiron yanımıza geldi. Peşinde de bir grup yarı-tanrıyı sürükledi. Percy sörfüyle yanımıza doğru harekete geçti. Bu sırada Bayan O'Leary Kolossus'u kovalamaca oyunuyla oyalıyordu. Heykelin ilgisini çok uzun süre üzerinde tutacağından şüpheliydim. Arkasında tam üzerine basılacak bir grup hedef olduğunu fark ettiğinde artık çok geç olacaktı.

"Hastalık oku hazır!" dedim. "Kolossus'un kulağına fırlatmamız gerek!"

Dinleyicilerim bunu iyi bir haber olarak görmüşe benzemiyorlardı. Ardından atlı arabamın gittiğini fark ettim. Yayım hâlâ arabanın içindeydi. Kayla ve Austin ise ne tür bir hastalık büyüsü yaptıysam onlara bulaşmış görünüyorlardı.

“Bulaşıcı mı?” diye sordu Cecil.

“Hayır!” dedim. “Şey... Muhtemelen değil. Oktan çıkan du-manlar sadece...”

Herkes benden uzaklaşmaya başladı.

“Cecil,” dedi Chiron. “Harley’le birlikte Kayla ve Austin’i Apollon Kulübü’ne götürün iyileşmeleri için.”

“Ama Apollon Kulübesi dediğin kendileri zaten,” diye yakındı Harley. “Hem benim alev makinası...”

“Tamam, alev makinanla sonra oynarsın,” dedi Chiron. “Hadi koş. Aferin sana. Geri kalanlar da Kolossus’u suyun kenarında tutmak için elinden geleni yapsın. Percy’yle ben Apollon’a yardım edeceğiz.”

Chiron destek olma sözünü “Kafasını müthiş hakaretlerle ser-seme çevireceğiz,” anlamına gelircesine söylemişti.

Kalabalık dağıldığında Chiron bana kendi yayını verdi. “Hadi atışı yap.”

Muhtemelen elli kilo çekme ağırlığı olan okkalı kompozit yaya şöyle bir baktım. “Bu bir sentor için uygun, daha yirmisine bile gelmemiş bir ölümlü çocuğun gücüne pek uygun değil!”

“Ok senin icadın,” dedi. “Sadece sen hastalığa yenik düşme-den o atışı yapabilirsin. Ancak sen böyle bir hedefi vurabilirsin.”

“Buradan mı? Bu imkânsız! Şu uçan adam Jason Grace nerede?”

Percy ensesindeki teri ve kumları sildi. “Uçan adamlarımız kal-madı maalesef. Ve bütün pegasuslar çil yavrusu gibi dağıldılar.”

“Belki harpia ya da uçurtma ipi filan varsa...” dedim.

“Apollon,” dedi Chiron. “Bunu yapmalısın. Sen ki okçuluğun ve hastalıkların efendisisin.”

“Ben artık hiçbir şeyin efendisi değilim!” diye hayıflandım. “Ben sadece aptal, çirkin, ölümlü bir ergenim! Ben hiç kimseyim!”

Ağzımdan kendime acıma sözleri boşaldı. Kendime hiç kimse dediğimde dünyanın ciddi ciddi ikiye ayrılacağını düşündüm. Evren hareket etmeyi kesecekti. Percy ve Chiron imdadıma koşup beni teselli edecekti.

Bunların hiçbiri olmadı. Percy ile Chiron üzgün suratlarla bana bakmakla yetindiler.

Percy elini omzuma koydu. “Sen Apollon’sun. Sana ihtiyacımız var. Bunu yapabilirsin. Kaldı ki yapmazsan seni Empire State Binası’nın tepesinden bizzat ben aşağı atacağım.”

Tam da böyle bir moral konuşmasına ihtiyacım vardı. Zeus’un futbol maçı öncesinde bana söylediği türden sözlere. Omuzlarımı dikletirdim. “Evet.”

“Biz onu suya doğru çekmeye çalışacağız,” dedi Percy. “O konuda avantajlıyım. İyi şanslar.”

Percy Chiron’ın elinden tutup sentorun arkasına sıçradı. İkisi birlikte suya doğru ilerlediler. Percy kılıcını sallayıp Kolossus’a bronz popo türünden çeşitli hakaretler yağdırıyordu.

Kumsala doğru koştum. Ta ki heykelin sol kulağının nişan çizgisine ulaşana kadar.

Yukarıdaki kraliyet profiline bakarken Nero’yu görmedim. Kendimi gördüm. Kendi kibrim için dikilmiş bir heykel. Nero’nun gururu benimkinin yansımasından daha fazla değildi. Ben daha büyük aptaldım. Tam olarak ön bahçeme otuz metrelik kocaman, çıplak heykelimi yaptıracak türde biriydim.

Ok çantamdan hastalık okunu çıkardım, yay kirişine yerleştirdim.

Yarı-tanrılar etrafa dağılma konusunda gayet iyiydiler. Kolossus'u iki taraftan sinir etmeye devam ettiler. Percy ile Chiron da dalgalarla dört nala giderken, Bayan O'Leary onların ayak ucunda yeni bronz çubuğuyla boğuşuyordu.

"Ne çirkinsin sen!" diye bağırdı Percy. "Buraya gel!"

Kolossus'un bir sonraki adımıyla birkaç ton tuzlu su çekilip yerinde bir kamyoneti yutacak büyüklükte bir krater açtı.

Dodona Oku ok çantamda mırıldanıyordu. "*NEFESİNİ BİRAK,*" dedi. "*OMUZLARINI GEVSET.*"

"Daha önce ok attım, biliyorum," diye homurdandım.

"*SAG DİRSEĞİNE DİKKAT ET,*" dedi ok.

"Kapa çeneni."

"*VE OKA KAPA SENENİ DEMEK YOK*"

Yayı çektim. Kaslarım, omuzlarımın üzerinden kaynar su boşalırcasına yanıyordu. Hastalık oku beni bayıltmadı ama dumanları kafa karıştırıyordu. Ok gövdesinin eğriligi, hesaplarımı alt üst ediyordu. Rüzgâr benim aleyhimeydi. Atışın arkı çok yüksekte olacaktı.

Yine de nişan aldım, nefes verdim ve yayı serbest bıraktım.

Ok döne döne yukarıya doğru ilerledi, gücünü kaybedip sürüklenerek fazla sağa gitti. Kalbim duracak gibiydi. Styks Nehri'nin laneti besbelli her başarı şansımı reddediyordu.

Ok en üst noktaya ulaşıp yere düşmek üzereyken ani bir rüzgâr onu yakaladı. Belki de Zephyros zavallı girişimime iyi niyetle ba-

kıyordu. Ok Kolossus'un kulak kanalına girdi, *klink klink klink* sesleriyle kafasının içinde tıngırdadı.

Kolossus durdu. Kafası karışmış gibi etrafa bakındı. Gökyüzüne baktı, sonra geriye doğru eğilip binaların çatısını söken kasırga sesi gibi sesler çıkararak öne doğru yalpaladı. Yüzünde başka hiçbir açıklık olmadığından, hapşırmasının basıncı, sıcak motor yağının kulaklarından fışkırmasına ve kum tepelerine çevre dostu olmayan bir tortu püskürtmesine neden oldu.

Sherman, Julia ve Alice dengelerini kaybederek üzerime geldiler. Baştan ayağa kum ve yağla kaplanmışlardı.

"Miranda ile Ellis'i serbest bırakmanı takdir ediyorum etmesine de arabamı aldığın için seni geberteceğim," diye söylendi Sherman. "Kolossus'a ne yaptın? Ne tür bir hastalık bizi böyle hapşırtıyor?"

"Ne yazık ki bayağı hafif bir hastalığın büyüsunü yapmışım. Sanırım Kolossus'a saman nezlesi bulaştırmış oldum."

Birinin hapşırmasını beklediğiniz o korkunç duraklama anını bilirsiniz ya. Heykel tekrar geriye doğru eğildi ve kumsaldaki herkes beklerken endişeden iki büklüm oldu. Kolossus, kulak kanallarından içine birkaç bin metreküp hava çekerek bir sonraki patlamasına hazırlandı.

Felaket senaryolarını aklımdan geçirdim: Kolossus kulaklarından hapşırıp Percy Jackson'ı bir daha görülmemek üzere Connecticut'a yollayabilirdi. Kolossus kafasını boşaltıp hepimizin üzerine basarak bizi dümdüz edebilirdi. Saman nezlesi insanı çok huysuz yapabiliyor. Biliyorum çünkü saman nezlesini ben icat ettim. Yine de ölüm acısını yaşatacak bir hastalık olarak dü-

şünmemiştim. Heyula gibi yükselen bu metal otomatonun gazabının son derece ciddi bir mevsim alerjisinden olacağını kesinlikle hiç beklemiyordum. Miyop olmama lanet okudum! Ölümlülüğüme lanet okudum!

Göz önünde bulundurmadığım şey, bizim yarı-tanrıların Kolossus'un metal eklem yerlerine, özellikle de boynuna verdikleri zarardı.

Kolossus heybetli bir *ŞUUUUUU* sesiyle öne doğru eğildi. Gözlerimi kapayarak o durumdan kaçmaya çalıştım ve neredeyse heykelin kafasının bedeninden ayrılışının ilk anlarını kaçıracaktım. Long Island Sound'a doğru fırladı. Döne döne giden yüz, bir görünüp bir kayboldu. Yine heybetli bir *FOSSSSSS* sesiyle suya düştü ve bir süre suda inip çıktı. Ardından boyun boşluğundan hava kabarcıkları çıktı ve o muhteşem kraliyet görüntümle ben tamamen dalgaların altına gömüldüm.

Kafası kopmuş heykelin gövdesi eğilerek sarsıldı. Eğer arkaya doğru düşmüş olsaydı kampta daha fazla yıkım yaratabilirdi. Onun yerine, öne doğru devrildi. Percy, kendini tutamayıp herhangi bir Fenikeli denizciyi gururlandırabilecek bir küfür etti. Chiron'la birlikte ezilmemek için kenara çıkmaya çalıştılar. O sırada Bayan O'Leary akıllılık edip gölgelere karışmıştı. Kolossus, limana ve sancak tarafına vuran on metrelik tsunami dalgaları oluşturarak suya düştü. Daha önce hiçbir sentorun toynaklarını boru biçimindeki bir dalga tepesinden sarkıttığına tanık olmamıştım fakat Chiron kendisini oradan tahliye etmeyi çok iyi başardı.

Heykelin düşüş gümbürtüsünün tepelerde yankılanması sona erdi.

Yanımda Alice Miyazawa ısıklık çaldı. “Hmm, sesler çabuk kesildi.”

Sherman Yang çocuksu bir merakla sordu: “Hades aşkına neler oldu şimdi?”

“Sanırım, Kolossus’un hapşırmaktan kafası koptu.”

38

Hapşırıktan sonra

Arkadaşları iyileştirme, tekerlemeleri ayırıştırma

En Kötü Tanrı Ödülü'nü alan kişi? Ben

Hastalık yayıldı.

Zaferimizin bedeli buydu: feci bir saman nezlesi salgını. Gece çöktüğünde kampçıların çoğu bitkindi, sersem gibiydi ve burun tıkanıklığından mustarıptı. Yine de hiçbirinin hapşırmaktan kafasının kopmadığını görmek beni memnun etti. Çünkü elimizde yeterli sargı bezi ve yapışkan bant yoktu.

Will Solace'le ben geceyi yaralılara bakarak geçirdik. Will liderliği ele aldı, ki benim bundan bir şikâyetim yoktu çünkü çok yorgundum. Çoğunlukla kırık çıkıklarla ilgilendim, soğuk sargı ve ilaç dağıttım ve revirin bütün gülümseyen yüzlü etiketlerini Harley'nin çalıp alev makinasının her yanına yapıştırmasına engel oldum. Beni günün üzücü olaylarını düşünmekten alıkoyduğu için bu oyalanmaya minnettardım.

Sherman Yang, arabasından onu aşağı attığı için Nico'yu ve arabasına hasar verdiğim için beni gebertmemeye razı oldu. Yine

de içimden bir ses Ares'in oğlunun daha sonrası için bu seçenekleri açık tutacağını söylüyordu.

Chiron saman nezlesini ağır yaşayanlar için iyileştirici lapa temin etti. Bu ağır hastalardan biri Chiara Benvenuti idi. Şansı ilk kez yüzüne gülmemişti. Tuhaftır ki Damien White da Chiara'nın hasta olduğunu öğrenir öğrenmez hastalandı. İkisi revirde yan yana yataklarda kaldılar. Her ne kadar kendilerine bakıldığının farkına vardıklarında birbirlerine sataşsalar da bu durumu biraz şüpheli buldum.

Percy Jackson, Kolossus'u balinalarla deniz atlarından destek alarak uzaklara sürüklemekle birkaç saatini geçirmişti. Heykeli denizaltında Poseidon'un sarayına götürmenin en iyi seçenek olduğuna karar vermişti. Bahçe heykeli olarak tekrar değerlendirilebilirdi. Bu konuda ne hissettiğimi tam bilmiyorum. Poseidon'un, heykelin muhteşem yüzünü kendi yıpranmış, sakallı suratıyla değiştireceğini aklımdan geçirdim. Yine de Kolossus'un gitmesini istiyordum. Kamp'ın geri dönüşüm kutularına sığacağından şüpheliydim.

Will'in hastabakıcılığı ve sıcak yemek sayesinde, ormandan kurtardığım yarı-tanrılar çabucak eski güçlerine kavuştular. (Paolo bunun Brezilya bayraklı bandanasından kaynaklandığını iddia ediyordu. Onunla bu tartışmaya girmeyecektim.)

Kampta ise zarar çok daha fazla olabilirdi. Kano iskelesi tekrar inşa edilebilirdi. Kolossus'un ayak izinin yarattığı krater, siper ve akvaryum balıkları için havuz olarak kullanılmak üzere düzenlenebilirdi.

Yemek çadırı yerle bir olmuştu fakat Nyssa ve Harley, Annabeth Chase'in bir sonraki gelişinde mekânı yeniden tasarlayabileceği konusunda kendilerine güveniyorlardı. Şansları varsa, yeni-

den inşa edilerek yaza hazır olurdu.

Diğer büyük hasar ise Demeter Kulübesi'ndeydi. Mücadele sırasında fark etmemiştim fakat Kolossus kumsala yönelmeden önce kulübenin üzerine basmayı başarmıştı. Yaşananlara bakınca yıkım hattı neredeyse bir amaca hizmet ediyor gibi görünüyordu. Sanki otomaton sudan karaya çıkmış, Dördüncü Kulübe'yi ezmiş ve suya geri dönmüştü.

Meg McCaffrey'ye geçmişte olanları düşününce bunu kötüye alamet olarak görmekte zorlanıyordum. Miranda Gardiner ve Billie Ng'ye Hermes Kulübesi'nde geçici yataklar verilmişti. Fakat o gece uzunca bir süre, kış soğukunda yerde dört bir tarafta papatyalar açarken yıkıntıların arasında serseme dönmüş halde oturmuşlardı.

Bense bitkinliğime rağmen deliksiz uyuyamamıştım. Kayla ile Austin'in sürekli hapsirmelerini veya Will'in hafif horlamalarını dert etmiyordum. Pencerenin kenarında açarak odayı melankolik bir kokuyla dolduran sümbülleri de umursamıyordum. Fakat ormanda yangın karşısında kollarını kaldıran dryadları ve Meg'le Nero'yu düşünmeden edemiyordum. Dodona Oku duvarda, ok çantamda asılı, sessiz kaldı. Yine de yakında teatral sesiyle nasihatler vermeye başlayacağından şüpheleniyordum. Geleceğimle ilgili bir şeyler söyleme ihtimali pek hoşuma gitmiyordu.

Güneş doğarken sessizce kalktım, yayımı, ok çantamı ve savaş ukulelemi alıp Melez Tepesi'nin tepesine bir yürüyüş yaptım. Muhafız ejderha Peleus beni tanımadı. Altın Post, yakınına geldiğimde tısladı. Bu yüzden Athena Parthenos'un yamacında biraz uzakta oturmak zorunda kaldım.

Fark edilmemeyi kafama takmıyordum. O sırada Apollon ol-

mak istemedim. Alt tarafta gördüğüm bütün bu yıkım... Benim hatamdı. Kör ve ilgisizdim. Kendi neslimden olanlar da dahil olmak üzere, Roma imparatorlarının karanlık güçlerini artırmalarına izin vermiştim. Bir zamanlar benim için harika bir iletişim ağı olan Kâhinlerin, Delphi kaybolana kadar yerle bir olmasına göz yummuştum. Az kalsın Melez Kampı'nın sonuna neden olacaktım.

Ve McCaffrey... Ah Meg, neredesin sen?

"Ne yapman gerekiyorsa yap," demişti bana. "Bu son buyruğum."

Buyruğunda onun peşine düşmeme izin olup olmadığı belirsizdi. Ne de olsa bir bağımız vardı. Yapmam gereken onu bulmaktı. Meg'in son buyruğunu böyle ifade etmiş olmasının kasıtlı olup olmadığını düşündüm. Yoksa ben öyle düşünmek istediğim için mi bana öyle geliyordu?

Gözümü yukarıda, Athena'nın su mermerinden, dingin yüzüne diktim. Gerçek hayatta bu kadar (yani çoğu zaman) solgun ve mesafeli görünmüyordu. Heykeltıraş Phidias'ın onu neden bu kadar erişilmez yapmayı tercih ettiğini, Athena'nın bunu onaylayıp onaylamadığını düşündüm. Biz tanrılar çoğu zaman insanların sırf bizi resmederek veya hayal ederek özümüzü ne kadar değiştirebildikleri hakkında tartışırız. On sekizinci yüzyıl boyunca mesela, ne kadar çabalarsam çabalayayım beyaz pudralı peruktan kaçamamıştım. Ölümlüler arasında insanlara güvenmek biraz tedirgin edici bir konu.

Belki de şu anki halimi hak etmiştim. Onca umursamazlık ve aptallığımdan sonra belki de insanlığın Lester Papadopoulos'tan fazlası olmadığım halimi görmesi gerekiyordu.

Derin bir iç çektim. "Athena benim yerimde ne yapıyorsun?

Umarım akıllıca ve işe yarar bir şeyler yapıyorsunuzdur.”

Athena yanıt vermedi. Sakince, her zamanki gibi uzun uzun ufka baktı.

Bilgelik tanrıçasının bana ne yapmamı söylemesine ihtiyacım yoktu. Melez Kampı'ndan kampçılar uyanmadan hemen ayrılmalıydım. Beni korumak için aralarına almışlardı. Bense az kalsın onların ölümüne neden olacaktım. Onların hayatını daha fazla tehlikeye atmaya dayanamazdım.

Ama ah ah, nasıl da ölümlü çocuklarım Will, Kayla ve Austin'le kalmak istiyordum. Harley'nin alev makinasının üzerine gülümseyen yüzler koymasına yardım etmek istiyordum. Chiara'yla flört edip onu Damien'in elinden almak istiyordum. Ya da Damien'i Chiara'nın elinden almak... Hangisi olduğuna henüz emin değildim. Pratik yapmak denilen tuhaf aktiviteyle müzik ve okçuluk yeteneklerimi geliştirmek istiyordum. Bir evim olsun istiyordum.

“Yolcu yolunda gerek,” dedim kendi kendime. “Acele et.”

Ödlek olduğum için gereğinden fazla beklemiştim. Altımda kulübelerin ışıkları yanıp sönüyordu. Kampçılar kulübelerinin kapılarında belirdiler. Sherman Yang sabah egzersizlerine başladı. Harley, Leo Valdez işaret fişğini nihayet işe yarayacağı umuduyla yukarıda tutarak yeşillğin çevresinde koşuyordu.

En sonunda birkaç tanıdık yüz beni fark etti. Farklı yönlerden (Büyük Kulübe'den ve Üçüncü Kulübe'den) beni görmek için yukarıya doğru geliyorlardı: Rachel Dare ve Percy Jackson.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Rachel. “Yapma bunu.”

Şaşırmış numarası yaptım. “Aklımı okuyabiliyor musun Bayan Dare?”

“İhtiyacım yok ki. Seni tanıyorum Lord Apollon.”

Bir hafta önce bu fikir beni güldürürdü. Bir ölümlü beni tanıyamazdı. Dört milenyumdur yaşıyordum. Benim gerçek halime bakmak herhangi bir insanı eritirdi. Fakat şimdi Rachel’in sözleri kesinlikle akla yatkın geliyordu. Lester Papadopoulos ne gördüyseniz oydu. Fazla bilinecek bir şey yoktu.

“Bana Lord deme,” dedim iç çekerek. “Ben bir ölümlü gen cim sadece. Bu kampa ait değilim.”

Percy yanıma oturdu. Gözlerini kısıp güneşin doğuşuna baktı. Deniz esintisi saçlarını dağıtıyordu. “Öyle. Bir zamanlar ben de buraya ait olmadığımı düşünürdüm.”

“Aynı şey değil,” dedim. “Siz insanlar değişiyorsunuz, büyüyorsunuz, olgunlaşıyorsunuz. Tanrılar öyle değil.”

Percy yüzüme baktı. “Bundan emin misin? Epey farklı görünüyorsun.”

Sanırım bunu bir iltifat olarak söylemişti fakat sözlerini rahatlatıcı bulmadım. Eğer gitgide bir insana benziyorsam bu benim için kutlanacak bir durum değildi. Doğru. Germani’ye karşı kut sal güç patlaması, Kolossus’a karşı saman nezlesi oku gibi kritik anlarda birkaç tanrısal yetenek sergilemiştim fakat bu yeteneklere sırtımı dayayamazdım. Bu güçleri nasıl çağırdığımı bile anlamamıştım. Doğrusu şu ki, sınırlarım vardı ve ben bu sınırların ne zaman kalkacağını bilmiyordum. Bu da kendimi Apollon’dan çok Lester Papadopoulos gibi hissetmeme yol açıyordu.

“Diğer Kâhinler bulunup güvenliği sağlanmalı,” dedim. “Melez Kampı’ndan ayrılmadan bunu yapamam. Başka kimsenin hayatını tehlikeye atamam.”

Rachel diğer tarafıma oturdu. “Kendinden emin konuşuyorsun. Korudan bir kehanet edindin mi?”

Sarsıldım. “Ne yazık ki evet.”

Rachel ellerini dizlerinin üzerine koydu. “Kayla dün bir okla konuştuğunu söyledi. Sanırım Dodona korusundan bir ok?”

“Bir dakika,” dedi Percy. “Sana kehanette bulunan, konuşan bir ok mu buldun?”

“Saçmalamayın,” dedim. “Ok konuşuyor ama kehaneti korunun kendisinden edindim. Dodona Oku sadece sıradan tavsiyeler veriyor. Son derece can sıkıcı biri.”

Ok, ok çantamda vızıldadı.

“Herhalükârdâ, kamptan ayrılmam gerek,” diye sözlerime devam ettim. “Triumvirate eski Kâhinleri ele geçirmek niyetinde. Onları durdurmam gerek. Eski imparatorları bir bozguna uğrattım mı... O zaman eski düşmanım Python’la yüzleşip Delphe Kâhini’ni özgürlüğüne kavuşturabilirim. Ondan sonra... Eğer hayatta kalırsam... Belki Zeus beni Olimpos’a geri alır.”

Rachel saçından bir tutam tutup çekti. “Bütün bunları tek başına yapmak son derece tehlikeli. Bunu biliyorsun değil mi?”

“Onu dinle,” dedi Percy. “Chiron, bana Nero’yu ve onun o acayip holding şirketini anlattı.”

“Yardım teklifiniz için teşekkür ederim ama...”

“Hop dedik.” Percy ellerini kaldırdı. “Bir şeyi açıkça söyleyeyim de. Sana seninle gelme teklifinde bulunmuyorum. Hâlâ mezun olmam gereken bir okulum, geçmem gereken DSTOMP; SAT testlerim ve beni gebertmesine engel olmam gereken bir sevgilim var. Ama eminim sana başka yardımcıları bulabiliriz.”

“Ben gelirim,” dedi Rachel.

Hayır anlamında başımı salladım. “Düşmanlarım, Delphi rahibesi gibi benim için çok kıymetli birini ele geçirmeye bayırlılar. Kaldı ki senle Miranda Gardiner’in burada kalıp Dodona Korusu’nu çalışmanıza ihtiyacım var. Şu an için bizim tek kehanet kaynağımız orası. İletişim sorunlarımız bittiğinden bu yana, korunun gücünü kullanmayı öğrenmek her şeyden daha önemli.”

Rachel saklamaya çalıştı fakat ağzının kenarındaki çizgilerde hayal kırıklığını okuyabiliyordum. “Peki ya Meg?” diye sordu. “Onu bulmaya çalışacaksın, öyle değil mi?”

Dodona Oku’nu göğsüme sapsa daha iyiydi. Ormana, genç McCaffrey’yi saran yeşil sis bulutuna baktım. Bir anlığına kendimi Nero gibi hissettim. Bütün her yeri yakmak istedim.

“Deneyeceğim,” dedim. “Fakat Meg bulunmak istemiyor. Üvey babasının etkisinde.”

Percy parmaklarını Athena Parthenos’un ayak basparmağında gezdirdi. “Kötü bir şeylerin etkisinde olan çok fazla insan kaybettim: Ethan Nakamura, Luke Castellan... Az kalsın Nico’yu bile kaybediyorduk.” Başını salladı.

“Artık yeter. Meg’den vazgeçemezsin. İkinizin bir bağı var. Kaldı ki o iyi kalpli insanlardan.”

“Öyle çok iyi insan tanıdım ki,” dedim. “Çoğu sonradan canavara ya da heykele veya ağaca dönüştürüldü...” Sesim titredi.

Rachel elini elimin üstüne koydu. “Olaylar daha farklı gelişebilir Apollon. İnsan olmanın güzel yanı bu. Tek bir hayatımız var, nasıl bir hikâyesi olacağını seçebiliriz.”

Bu bana iflah olmaz derecede iyimser göründü. Feci akıllı ol-

duğunu ve daha önce hiç yapılmamış bir şey yaptığını düşünen insanların, asırlar boyunca aynı davranış kalıbını defalarca tekrarlamasını seyredip durmuştum. Kendi hikâyelerini kendilerinin yazdığını düşünüyorlardı fakat sadece kuşaktan kuşağa geçen eski bildik hikâyelerden kopya çekiyorlardı.

Yine de... Belki de insan azmi değerli bir şeydi. Sanki umut etmeyi hiç bırakmıyorlardı. Arada sırada beni şaşırttıkları da oluyordu. Büyük İskender, Robin Hood ya da Billie Holiday beni hep şaşırtmıştı. Aynı biçimde Peter Jackson ve Rachel Elizabeth Dare de öyle.

“S-sanırım haklısın,” dedim.

Hafif hafif elime vurdu. “Koruda duyduğun kehaneti söyle bana.”

Titrek bir nefes aldım. O sözleri ağzıma almak istemiyordum. Onların koruyu uyandırıp üzerimize bir kakafoni halinde kehanetler, kötü fıkralar ve bilgi içerikli satış reklamları boca etmelerinden korkuyordum. Yine de duyduğum satırları söyledim:

Apollon denen bir tanrı vardı.

Mavi bomboş mağaraya girdi.

Bronz ateş yiyici

Üç kişilik bir araçta

Zorlandığı ölüme ve deliliğe boyun eğdi.

Rachel ağzını kapadı. “Bir tekerleme mi?”

“Biliyorum!” diye sızlandım. “Kaderime terk edildim!”

“Bir dakika.” Percy’nin gözleri parladı. “Bu satırlar... Düşündüğüm anlama mı geliyor?”

“Eee... Sanırım mavi mağara Trophonius Kâhini’ne karşılık geliyor. O kim derseniz... Çok tehlikeli bir eski Kâhin.”

“Onu demiyorum,” dedi Percy. “Diğer satırlar. *Üç kişilik bir araçta, bronz ateş yiyici* falan filan.”

“Ha. O konuda bir fikrim yok.”

“Harley’nin işaret fişegi.” Percy güldü. Fakat niye bu kadar keyiflendiğini anlayamadım. “Onu akort ettiğini söylemişti. Sanırım onun numarası bu.”

Rachel gözlerini kısarak ona baktı. “Percy sen ne demeye...” Birden ifadesi yumuşadı. “Ha... Anladım.”

“Diğer satırlar neydi?” diye sordu Percy. “Tekerleme dışında yani?”

“Birkaç satır vardı da. Pek anlamadığım şeyler,” dedim. “*Güneşin battığı, en son satır*. Eeee.... Indiana, muz. Mutluluk yaklaşıyor. Sayfaların yanmasıyla ilgili bir şeyler.”

Percy dizine vurdu. “İşte bu. *Mutluluk yaklaşıyor*. Mutluluk bir isim, en azından İngilizce versiyonunda.” Ayağa kalkıp gözleriyle ufku taradı. Bakışları uzakta bir şeye sabitlendi. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Evet işte. Apollon, refakatçin yolda.”

Bakışlarını takip ettim. Bulutlardan aşağıya dönerek ilerleyen, kutsal bronzla parıldayan, geniş kanatlı bir yaratık vardı. Arkasından da insan büyüklüğünde iki figür oturuyordu.

İnişleri sessizdi fakat kafamda Valdezinator müziğinin coşkulu tören borusu iyi haberleri müjdeliyordu.

Leo geri dönmüştü.

39

Var mı Leo'ya yumruk atmak isteyen?

Bu anlaşılır bir durum

Yakışıklı kurabiye bunu haketti

Yarı-tanrılar sıra numarası almak zorundaydılar.

Nico yemek büfesinde bir dağıtma makinasının başına geçmiş, etrafta dolaştırıyordu. “Sıra soldan başlıyor! Düzgünce sıraya girin çocuklar!”

“Bu gerçekten gerekli mi?” diye sordu Leo.

“Evet,” dedi ilk sırayı çeken Miranda Gardiner. Leo’nun koluna bir yumruk indirdi.

“Ah,” dedi Leo.

“Sen pisliğin tekisin ve hepimiz senden nefret ediyoruz,” dedi Miranda. Ardından ona sarılıp yanağından öptü. “Bir daha böyle kaybolursan seni gebertmek için sıraya gireceğiz.”

“Tamam, tamam!”

Miranda’nın oradan kayması gerekti çünkü arkasında cpey uzun bir sıra olmuştu. Percy’yle ben, Leo ve yanındaki arkadaşıyla (ölümsüz büyücü Kalypso’dan başkası değildi bu) birlikte bir

piknik masasında oturduk. Leo'nun kamptaki herkesin yumruğunu yiyen kişi olmasına rağmen masadaki en rahat kişi olduğuna emindim.

Percy'yle Kalypso birbirlerini ilk gördüklerinde tuhaf biçimde sarıldılar. Patroklos, Akhilleus'un savaş ödülü Briseis'le karşılaşmasından bu yana böyle gergin bir karşılaşmaya tanık olmamıştım. (Uzun hikâye. Ama iştah kabartan bir dedikodu. Hatırlatın da bir ara anlatayım.) Kalypso beni hiçbir zaman sevmemişti. Bu yüzden elbette beni görmezden geldi. Fakat bana dönüp *BÖÖ!* demesini ve beni bir ağaç kurbağasına dönüştürmesini bekleyip durdum. Bu gerilim beni yiyip bitiriyordu.

Percy Leo'ya sarıldı, ona yumruk atmadı bile. Yine de Poseidon'un oğlunun canı sıkkın görünüyordu.

"İnanamıyorum," dedi. "Alt aydır..."

"Dedim sana," dedi Leo. "Holografik parşömenler göndermeye çalışıyorduk. İris mesajlarını, rüya görüntülerini, telefon çağrılarını denedik. Hiçbir şey işe yaramadı. -Ah! Alice ne yapıyorsun?- Her neyse... Birbiri ardına krizler yaşadık."

Kalypso başını salladı. "Arnavutluk bilhassa zordu."

Sıranın arkasından Nico di Angelo bağırdı. "Lütfen Arnavutluk'tan bahsetme! Pekâlâ çocuklar sıradaki kim? Tek sıra."

Damien White Leo'ya bir yumruk atıp sırtarak yürüyerek uzaklaştı. Damien'in Leo'yu tanıdığından bile emin değildim. Fakat birini yumruklama şansını tepmek istememişti.

Leo pazularım ovuşturdu. "Hey, bu adil değil. Şu arkadaş tekrar sıraya girdi. Dediğim gibi, eğer Festus o hedefi bulan işaret fişegini almasaydı hâlâ havada uçarak Canavarların Denizi'nden

kaçmanın bir yolunu arıyor olacaktık.”

“Ah, oradan nefret ediyorum,” dedi Percy. “Hani şu büyük Kiklop Polyphemus var ya...”

“Ah evet. Değil mi ya?” dedi Leo. “Adamın nefesine ne demeli?”

“Arkadaşlar,” dedi Kalypso. “Şu ana odaklanmamız gerekmiyor mu?”

Bana bakmadı ama bir zamanki şapşal tanrı ve problemlerini kastettiği hissine kapıldım.

“Doğru,” dedi Percy. “İletişim sorunlarına gelince... Rachel Dare bunun Triumvirate şirketiyle bir ilgisi olduğunu düşünüyor.”

Rachel, Chiron’u getirmek için Büyük Ev’e gitmişti fakat Percy Rachel’in imparatorlar ve onların korkunç şirketleri hakkında öğrendiklerini özetleyerek mantıklı bir iş yapmıştı. Tabii ki fazla bir şey bilmiyorduk. Leo’nun altı kişinin daha yumruğunu yediği sürede Percy, Leo ve Kalypso’yu son gelişmeler hakkında bilgilendirmişti.

Leo o sırada sızlayan yerlerini ovuşturdu. “Neden modern şirketlerin hortlamış Roma imparatorları tarafından yönetilmesi beni şaşırtmıyor yahu?”

“Onlar hortlak değil,” dedim. “Ve neden şirket yönettiklerini de bilmiyorum...”

Leo söylediğim şeyi elini sallayarak uzaklaştırdı. “Fakat Kâhinleri almaya çalışıyorlar.”

“Evet,” dedim.

“Ve bu kötü bir şey.”

“Hem de çok.”

“Yani yardımımıza ihtiyacın var. Ahhh! Hey Sherman, bu yeni yara izi ne zaman oldu ahbap?”

Sherman, Leo'ya Bacakarasıtekmeleyen McCaffrey ve Kötü Şeftali Bebeği'nin hikâyesini anlatırken ben de Kalypso'ya göz attım.

Hatırladığımdan çok farklı görünüyordu. Saçı hâlâ uzundu ve karamel rengindeydi. Badem biçimindeki gözleri hâlâ koyu ve zekâ doluydu. Fakat şimdi geleneksel kıyafetler yerine modern kot pantolonu, beyaz bir bluz ve fosforlu pembe renginde bir kayak ceketini giymişti. Daha genç görünüyordu, ölümlü yaşına yakın gibiydi. Büyülü adasını bıraktığı için ölümlülükle cezalandırılıp cezalandırılmadığını merak ettim. Eğer öyleyse de ilahi güzelliğini sürdürmesi adil değildi. Ne göbeği vardı ne de sivilcesi.

Ben ona bakarken iki parmağını piknik masasının karşı tarafına, günışığında şekerlenen limonata sürahisine doğru uzattı. Daha önce böyle bir şey yaptığını ve görünmez uçan hizmetlilerine bir şeyleri uzatmalarını emrettiğini görmüştüm. Bu kez hiçbir şey olmadı.

Yüzünden bir hayal kırıklığı ifadesi geçti. Ardından ona baktığımı anladı. Yanakları pembeleşti.

“Ogygia'dan ayrıldığımdan bu yana hiçbir gücüm yok,” diye itiraf etti. “Tamamen ölümlüyüm. Umuyorum ki...”

“Bir şeyler içmek ister misin?” diye sordu Percy.

“Ben hallederim.” Leo sürahiyi uzatmakta ondan hızlı davrandı.

Kalypso'nun duygularını paylaşmak aklımın ucundan bile geçmezdi. Geçmişte birbirimize kötü sözler söylemiştik. Birkaç milenyum önce Ogygia'dan serbest bırakılması talebine karşı çık-

mıştım. Ah şu bizim dramımız. (Uzun hikâye. İştah kabartan bir hikâye. Lütfen daha sonra hatırlatmayın.)

Düşkün bir tanrı olarak birinin güçlerinden mahrum bırakılmasının ne denli kaygı verici bir durum olduğunu anlıyordum.

Öte yandan biraz rahatlamıştım. Bu durum, Kalypso'nun beni bir ağaç kurbagasına çeviremeyeceği ya da uçan hizmetkârlarına beni Athena Parthenos'tan atmalarını buyuramayacağı anlamına geliyordu.

"İşte geldi." Leo ona bir bardak limonata uzattı. Yüz ifadesi daha karanlık ve tedirgin görünüyordu. Sanki... Ah, tabii ya. Kalypso'yu onun o hapishane adasından Leo kurtarmıştı. Böyle yapmasıyla Kalypso güçlerini kaybetmişti. Leo kendisini bundan sorumlu hissediyordu.

Kalypso gülümsedi. Fakat gözlerinde hâlâ melankolinin izleri vardı. "Teşekkürler bebeğim."

"Bebeğim mi?" diye sordu Percy.

Leo'nun yüzü aydınlandı. "Öyle. Bana artık Aslan Parçası demiyor ama. Neden bilmiyorum. Ah!"

Sıra Harley'deydi. Bu küçük oğlan Leo'ya bir yumruk attı, ardından kollarını ona dolayıp gözyaşlarına boğuldu.

"Selam ufaklık." Leo Harley'nin saçlarını karıştırdı ve utançını gizleyemedi. "Beni işaret fişeginle, H-Meister'la yuvama getirdin. Sen bir kahramansın! Seni asla bilerek öyle şekilde bırakıp gitmezdim. Bunu biliyorsun değil mi?"

Harley başını sallayarak ağladı, burnunu çekti. Ardından Leo'ya peşi sıra yumruklar attı ve koşarak uzaklaştı. Leo kusacakmış gibi görünüyordu. Harley epey güçlüydü.

“Her neyse,” dedi Kalypso. “Bu Roma imparatorlarıyla olan problemler için ne yapabiliriz?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bana yardım etmek istiyorsun yani? Olanlara rağmen... Senin iyi kalpli ve bağışlayıcı biri olduğunu hep biliyordum Kalypso. Seni Ogygia’da ziyaret etmek istemiş-tim ama...”

“Hadi oradan.” Kalypso limonatasını yudumladı. “Leo yardım etmeye karar verirse sana yardım ederim. Sana karşı bir yakınlık duyuyor sanki. Neden olduğunu anlayamadığım bir yakınlık.”

Bir saattir tuttuğum nefesimi (Ohhh be) bıraktım. “Size min-nettarım. Leo Valdez sen benim gözümde hep bir beyefendi ve dâhi oldun. Ne de olsa Valdezinatör’ü yaratan kişisin.”

Leo güldü. “Ben yarattım, öyle değil mi? Bence de epey harika bir şey. Peki bu yakındaki Kâhin nerede? Ah!”

Nyssa sıranın önüne gelmeyi başarmıştı. Leo’ya bir tokat attı. Ardından kelimeleri arka arkaya yuvarladığı bir İspanyolca’yla Leo’yu bir güzel haşladı.

“Anladım, tamam, tamam.” Leo onun yüzünü okşadı. “Yap-ma be Hermana, seni seviyorum, tamam mı?”

Dikkatini yeniden bana yöneltti. “Ha şu söylediğin yakındaki Kâhin nerede?”

Percy hafifçe piknik masasına vurdu. “Biz de Chiron’la bundan bahsediyorduk. Diyordu ki bu Triumvirate zımbırtısı... Muhteme-len ABD’yi üçe bölmüşler. Her bir imparator bir bölümünden so-rumlu. Nero’nun New York’ta saklandığını biliyoruz. Bu nedenle bir yakındaki Kâhin’in ikinci adamın alanında olduğunu tahmin ediyoruz. Belki de ABD’nin orta kısmında bir yerlerde.”

“Ah, ABD’nin orta kısmında!” Leo kollarını iki yana açtı. “Çocuk oynucağı o halde. Sadece ülkenin orta kısmını araştıracağız demek ki!”

“Hâlâ aynı alaycılık,” dedi Percy.

“Bana bakın, ben ki açık denizlerde dünyanın en beş para etmez adamlarıyla seyrettim.”

İkisi, tam olarak nedenini anlayamasam da birbirlerine çak işareti yaptılar. Koruda küçük bir kısmını duyduğum kehaneti hatırladım. İndiana hakkında bir şeyler vardı. Araştırmaya başlamak için iyi bir yer olabilirdi...

Sıranın en sonunda yer alan kişi, Rachel Dare’in tekerlekli sandalyesini sürdüğü Chiron’du. Yaşlı sentor Leo’ya sıcak, babacan bir gülümsemeyle baktı. “Seni tekrar burada gördüğüme çok memnun oldum evlat. Gördüğüm kadarıyla Kalypso’yu da bağımsızlığına kavuşturmuşsun. Aferin sana! İkiniz de hoş geldiniz.” Chiron kucaklamak için kollarını açtı.

“Sağ ol Chiron.” Leo öne eğildi.

Chiron’un diz üstü battaniyesinin altından at bacağı çıkıp Leo’nun karnına bir tekme indiriverdi. Bacak ardından aynı çabuklukta gözden kayboldu. “Bay Valdez,” dedi Chiron aynı seven ses tonuyla. “Bir daha böyle bir numara yapacak olursan...”

“Tamam, tamam, anladım!” Leo karnını ovuşturdu. “Of ya, bir öğretmene göre çok fena tekmeliyorsun.”

Rachel gülümseyerek Chiron’u uzaklaştırdı. Kalypso ile Percy Leo’nun ayağa kalkmasına yardım ettiler.

“Hey Nico,” diye seslendi Leo. “Lütfen bana bu fiziksel şiddetin sona erdiğini söyle.”

“Şimdilik.” Nico gülümsedi. “Hâlâ Batı Sahili’yle iletişim kurmaya çalışıyoruz. Orada da şüphesiz sana yumruk indirmek isteyen elli altmış kişi vardır.”

Leo kasıldı. “Ah be, heyecan verici bir haber. Sanırım kendimi güçlendirsem iyi olacak. Kolossus’un yemek çadırını ezmesinden sonra nerede yiyorsunuz yemekleri?”

Percy o gece yemekten sonra kamptan ayrıldı. Aslında baş başa olduğumuz, duygu yüklü bir veda töreni bekliyordum.

Bana testler, bir kahraman olmak ve genel anlamda hayatı yaşamakla ilgili tavsiyelerimi soracağını düşünmüştüm. Kolossus’a karşı savaşırken bana yardım etmişti. Benim tavsiyelerim bunun yanında hiçbir şeydi.

Fakat onun yerine Leo ve Kalypso’yla vedalaşmak onun daha çok ilgisini çekmiş gibiydi. Konuşmalarının bir parçası değildim. Fakat üçü karşılıklı bir anlaşmaya ulaşmış gibi görünüyordular. Percy ve Leo birbirlerine sarıldılar. Kalypso Percy’nin yanağına bir öpücük bile kondurmuştu. Ardından Poseidon’un oğlu, aşırı büyük tazısıyla birlikte suların içinden Long Island Sound’a doğru ilerledi ve ikisi birden suların içinde kayboldular. Bayan O’Leary yüzmüş müydü? Balinaların gölgelerinde mi yolculuk etmişti? Bilmiyordum.

Öğle yemeği gibi akşam yemeği de gösterişsizdi. Yemeğimizi, karanlık çöktüğünde Hestia’nın sıcaklığıyla yanarak kış soğuğunu dışarıda bırakan kamp ateşinin etrafında, piknik battaniyelerinin altında yedik. Ejderha Festus kulübelerin çevresini koklayarak geziniyor, arada hiç sebep yokken havaya alev püskürtüyordu. “Korsika’da biraz hırpalandı,” diye açıklamada bulundu Leo.

“Bazen rastgele alev püskürtüyor böyle.”

“Neyse ki önemli birini ateşe vermedi henüz,” dedi Kalypso kaşlarını kaldırarak. “Bakalım sizi sevecek mi?”

Festus’un kırmızı mücevher gözleri karanlıkta parlıyordu. O kadar uzun zaman güneş arabasını kullandıktan sonra metal bir ejderha kullanmak konusunda endişeli değildim. Fakat neye karşı kullanacağımızı bir düşününce midem kasıldı.

“Ben yalnız başıma gitmeyi planlamıştım,” dedim. “Dodona’daki kehanetler her ne kadar bir bronz ateş yiyenden bahsediyorsa da... Hayatınızı tehlikeye atmanızı istememin doğru olduğunu düşünmüyorum. Buraya gelebilmek için ne badireler atlattınız.”

Kalypso başını eğdi. “Belki de gerçekten değiştin. Bu dediklerin hatırladığım Apollon’un söyleyeceği şeyler değil. Ayrıca kesinlikle önceki kadar yakışıklı değilsin.”

“Ben hâlâ bayağı yakışıklıyım,” diye ona itiraz ettim. “Sadece şu sivilceden bir kurtulsam iyi olur.”

Kalypso yapmacık bir gülüşle baktı. “Hmm, yani o koca aklını hâlâ tamamen kaybetmedin.”

“Anlayamadım?”

“Arkadaşlar,” diye araya girdi Leo. “Eğer birlikte yolculuk edeceksek arkadaşlık çerçevesinde kalmaya çalışalım lütfen.” Sızlayan koluna bir buz kalıbını bastırdı. “Hem zaten biz batıya gitmeyi planlıyoruz. Benimkileri bulmam gerekir. Jason’ı, Piper’ı, Frank’i, Hazel’ı... Aşağı yukarı Jüpiter Kampı’ndaki herkesi sanırım. Çok eğlenceli olacak.”

“Eğlenceli mi?” diye sordum. Trophonius Kâhini, söylenene göre beni ölüm ve deliliğe yaklaşıırken bir güzel yiyecekti. Hayatta

kalsam bile önüme çıkan diğer mücadeleler kuşkusuz uzun, sinir bozucu ve büyük olasılıkla ölümcül olacaktı.

“Kesinlikle,” dedi Leo. “Eğlenceli. Bütün bu serüveni Apollon’u Bekleyen Görevler diye adlandırma konusunda emin değilim. Bence adı ‘Leo Valdez’in Üst üste Dört Kez Kazandığı Dünya Turu’ olmalı.”

Kalypso gülerek parmaklarını Leo’nun parmaklarının içinden geçirdi. Artık bir ölümlü olmayabilirdi ama hâlâ anlaşılamaz bir zarafeti ve rahatlığı vardı. Belki güçlerini kaybetmişti ama Valdez’in yanında gönülden mutlu görünüyordu. Her an ölebileceğı anlamına gelse dâhi genç ve ölümlü olmaktan memnundu.

Benim aksime ölümlü olmayı seçmişti. Ogygia’dan ayrılmanın bir risk taşıdığını biliyordu fakat bunu yapmaya gönüllü olmuştu. Bu cesareti nereden bulduğunu bilmiyordum.

“Hey Apollon,” dedi Leo. “Suratını asma böyle. O kızı bulacağız.”

Birden afalladım. “Ne dedin?”

“Arkadaşın Meg. Onu bulacağız. Canını sıkma.”

İçimde karanlık bir kabarcık fokurdadı. Bir kereliğine de olsa Meg’i düşünmüyordum. Kendimi düşünüyordum ve bundan dolayı suçlu hissettim. Belki Kalypso değişip değişmediğimi sorgulamakta haklıydı.

Sessiz ormana göz gezdirdim. Soğukta donuyorken ve aklım başımda değilken Meg’in beni güvenli bir alana çekmesini hatırladım. Nasıl da korkusuzca myrmekslerle savaştığını, Zebani’nin serbest kalmasından korkmasına rağmen Nero rehinelerini yakmak istediğinde Şeftali’ye nasıl emir verdiğini hatırladım.

Nero'nun ne kadar kötü olduğunu onun anlamasını sağlamalıydım. Onu bulmalıydım. Ama nasıl?

"Meg kehaneti biliyor," dedim. "Eğer Nero'ya söylerse planlarımızı o da öğrenmiş olur."

Kalypso elmasından bir ısırık aldı. "Roma İmparatorluğu'nu özledim. Bir imparator nasıl kötü olabilir ki?"

"Kötü," diye onu temin ettim. "Ve iki kişiyle daha işbirliği yapıyor. Kimler olduğunu bilmiyoruz ama onların da en az bunun kadar canı olduklarını düşünmek işten bile değil. Yüzyıllardır servet biriktirip araziler almış, ordular kurmuşlar. Kim bilir nelere nelere güçleri yetiyordur?"

"Yani," dedi Leo. "Gaia'yı kırk saniyede bozguna uğratmış kişileriz. Bunu yapmak çocuk oyuncağı olacak."

Bense Gaia'yla olan mücadelenin öncesinde aylarca perişan olup neredeyse ölümle sonuçlanan kayıplar verdiğimizizi hatırlıyor gibiydim. Aslında Leo orada ölmüştü. Ona ayrıca Triumvirate'nin bizim Titan'larla ve devlerle olan önceki sıkıntılarımızı planlamış olabileceğini ve bu durumun onları Leo'nun şu ana kadar karşısına çıkan her şeyden daha güçlü yapmış olabileceğini hatırlatmak istiyordum.

Bunlardan bahsetmenin ekibin moralini etkileyebileceğini düşündüm.

"Başaracağız," dedi Kalypso. "Başarmalıyız. O halde başaracağız. Binlerce yıl bir adada tutsak yaşadım. Ölümlü hayatının ne kadar uzun olduğunu bilmiyorum ama onu dolu dolu ve korkusuzca yaşamak istiyorum."

"İşte benim mamacitam," dedi Leo.

"Bana mamacita demen konusunda sana ne söylemiştim?"

Leo mahcup mahcup sırıttı. “Sabah eşyalarımızı bir araya getiririz. Festus bir kontrolden geçip yağ değişimi yapılır yapılmaz yola çıkabiliriz.”

Yanıma neler alacağımı düşündüm. İnsanın canını sıkacak kadar az eşyam vardı:

Birkaç ödünç kıyafet, bir yay, bir ukulele ve bir tane fazlasıyla teatral bir ok.

Fakat asıl zorluk Will, Austin ve Kayla’ya veda etmektir. Bana çok yardımları dokunmuştu. Bana, benim onlara olduğumdan daha yakın davranmışlardı. Yaşlar gözümü yaktı. Tam ağlamaya başlayacakken kamp ateşinin aydınlığında Will Solace belirdi. “Selam millet! Amfiteatrda bir kamp ateşi yaktık. Birlikte şarkı söyleme zamanı. Hadi gelin!”

Homurtular alkışlara karıştı. Fakat hemen herkes ayağa kalkıp salına salına uzakta yanan, Nico di Angelo’nun alevler arasında dizi dizi marshmallow hazırlayan silüetinin görüldüğü kamp ateşine doğru yürüdü.

“Ah, yapma dostum.” Leo kendini kastı. “Ben birlikte şarkı söyleme konusunda berbat biriyim. Hep yanlış yerlerde alkışlıyorum ve yanlış ‘Old McDonalds’ sesleri çıkarıyorum. Bunu geçsek olmaz mı?”

“Hayır, hayır.” Ayağa kalktım, birden kendimi daha iyi hissettim. Vedalaşmaları ve ağlama faslını belki de yarma bırakmalıydım. Belki bir sonraki gün ölümümüze uçacaktık. Fakat bu gece ailemle keyifli vakit geçirmeye niyetliydim. Kalypso ne demişti? “Hayatı dolu dolu ve korkusuzca yaşa.” Eğer o bunu yapabiliyorsa, zeki ve muhteşem Apollon’un nesi eksikti? “Şarkı söylemek

ruhuna iyi gelir. Hiçbir zaman şarkı söyleme şansını geri tepmemelisin.”

Kalypso gülümsedi. “Bunu söylediğime inanamıyorum ama ilk kez Apollon’la aynı fikirdeyim. Hadi Leo. Sana topluluğa nasıl uyacağını öğretirim ben.”

Üçümüz hep birlikte kahkaha, müzik ve sıcacık ateşin çıtırdayan sesine doğru yürüdük.

APOLLON SÖZLÜĞÜ

Admetos: Tesalya'daki Pherai ülkesinin hükümdarı. Zeus Apollon'u Admetos için çoban olarak çalışmakla cezalandırmıştır.

Afrodit: Güzellik ve aşk tanrıçası.

Agamemnon: Truva Savaşı'nda Yunanların lideri olan Miken Kralı. Cesur, fakat aynı zamanda kibirli ve fazlasıyla mağrurdur.

Agora: Antik Yunan şehir devletlerinde atletizm, din, sanat ve siyasetle ilgili etkinliklerde, merkezde bulunan açık toplanma yeri.

Aias: Truva Savaşı'nda büyük bir kalkan kullanarak savaşan büyük bir güç ve cesarete sahip Yunan kahramanı.

Aiolos: Rüzgâr tanrısı.

Akhilleus: Truva'yı kuşatan kişidir. Truva Savaşı'nın en iyi savaşçısıdır. Olağanüstü derecede güçlü, cesur ve sadıktır. Tek bir zayıf noktası vardır, o da topuğu.

Altın Post: Kanatlı ve tüyleri altından bir koça ait olan bu post, Yu-

nan mitolojisinde kraliyetin ve otoritenin simgesidir. Bir ejderha ve alev püsküren boğalar tarafından korunuyordu. Jason onu almakla görevlendirilmişti ve sonuçta kahramanlık dolu bir serüven yaşadı.

Ambrosia: Tanrılar'ın şifa verici gücü olan yiyeceği.

Amfiteatr: Performanslar ya da spor karşılaşmalarında kullanılan, sahnenin etrafına seyirciler için yarım daire şeklinde oturma yerlerinin dizildiği, oval ya da daire şeklindeki açık alan.

Apodesmos: Antik Yunan'da özellikle spor yarışmalarına katıldıklarında kadınların üst gövdelerine doladıkları kumaş parçası.

Apollon: Zeus ve Leto'nun oğlu, Artemis'in ikizi, güneş, kehanet, müzik, sağlık ve şifa tanrısı.

Ares: Zeus ve Hera'nın oğlu, Athena'nın baba tarafından kardeşi, savaş tanrısı.

Argo: Altın Post'u ele geçirmek için çıktığı yolculukta Jason'a eşlik eden bir grup kahraman tarafından kullanılan gemi.

Argonotlar: Altın Post'un peşinde Jason'la birlikte Argo'yla denize açılan bir grup kahraman.

Artemis: Zeus ve Leto'nun kızı, Apollon'un ikizi, avcılık ve ay tanrıçası.

Artemis'in Avcıları: Artemis'e sadık, hayatları boyunca erkekleri reddettikleri sürece avcılık ve sonsuz gençlikle ödüllendirilen bir grup bakire kız.

Asklepios: Apollon'un tıp tanrısı oğlu. Tapınağı Antik Yunan'da şifa merkeziydi.

Athena: Bilgelik tanrıçası.

Athena Parthenos: Athena'nın devasa heykeli, tüm zamanların en ünlü Yunan heykeli.

Baldırlık: Kaval kemiğini örten zırh.

Ballista (çoğulu ballistae): Antik Roma'da bir kol kullanılarak uzak mesafelerdeki hedeflere atış yapabilen bir mermi kuşatma silahı.

Batavi: Günümüz Almanya'sında yaşamış bir antik kabile; ayrıca Antik Roma ordusunda Germanik kökenleri olan piyade birliği.

Briseis: Truva Savaşı sırasında Akhilleus tarafından ele geçirilen, Akhilleus ve Agamemnon arasında, Akhilleus'un Yunanların yanında savaşmayı reddetmesiyle sonuçlanan bir düşmanlığa neden olan prenses.

Büyük Roma Yangını: M.S. 64 yılında gerçekleşen, altı gün sürerek her yeri yerle bir eden yangın. Söylentilere göre Nero villası Domus Aurea için alan açmak üzere bu yangını başlatmıştır. Fakat Nero bu felaketten Hristiyan cemaatini sorumlu tutar.

Caesar Augustus: Roma İmparatorluğu'nun kurucusu ve ilk imparatoru, Julius Caesar'ın evlatlık oğlu ve mirasçısı. (Octavius'a da bakınız.)

Ceres: Antik Roma'da tarım tanrıçası, Antik Yunan'daki karşılığı: Demeter.

Ceza Sahaları: Yeraltı Dünyası'nda hayatları sırasında kötülükler yapanların öldükten sonra suçlarından dolayı sonsuz bir cezayla karşı karşıya kalmak üzere gönderildikleri kısım.

Chiron: Bir sentor, Melez Kampı'nda kamp aktivitelerinden sorumlu yönetici.

Chiton: Antik Yunan'da bir kıyafet türü. Omuzlardan broşla, belde bir kuşakla tutturulan, kolsuz, yün veya keten kumaş parçası.

Chrysothemis: Demeter'in bir müzik yarışmasında Apollon'un kalbini kazanan kızı.

Cloacina: Roma lağım sisteminde bir tanrıça.

Colosseum (Kolezyum): Roma (İtalya) şehrinin merkezinde elli bin izleyicilik oturma yeri olan, gladyatör karşılaşmaları ve deniz savaşı gösterileri, hayvan avları, idamlar, çeşitli savaşların canlandırılmaları, tiyatro oyunları gibi halka açık aktivitelerin gerçekleştirildiği elips şeklindeki amfiteatr.

Colossus Neronis (Nero'nun Kolossus'u): İmparator Nero'nun devasa büyüklükteki bronz heykeli. Daha sonra güneş ışınlarını simgeleyen tacının eklenmesiyle güneş tanrısına dönüşmüştür.

Crommyon: Antik Yunan'da devasa bir yaban domuzunun The-seus tarafından öldürülmeden önce karmaşa yarattığı kasabadır.

Cuirass: Antik çağda Yunan ve Roma askerleri tarafından giyilen, göğüs ya da sırt levhası içeren, süslü bezemeleri olan ve kas görüntüsü verecek biçimde tasarlanan deri ya da metal zırh.

Daidalus: Girit'teki Labirent'i yaratan yetenekli bir zanaatkâr. Yarı insan yarı boğa olan Minotor burada tutulmuştu.

Dalgakıran: Percy Jackson'ın kılıcının ismi. Yunanca karşılığı Anaklusmos.

Daphne: Apollon'un ilgisini çeken güzel su perisi. Daha sonra Apollon'dan kaçması için bir defne ağacına dönüştürülmüştür.

Delphi Kâhini: Apollon'un kehanetlerinin sözcüsü.

Demeter: Antik Yunan'da Rhea ile Kronos'un kızı, tarım tanrıçası. Antik Roma'daki karşılığı: Ceres.

Dimachaerus: Antik Roma'da iki kılıçla birden savaşmak üzere yetiştirilen gladyatör.

Dionisos: Yunan mitolojisinde Zeus'un oğlu, şarap ve eğlence tanrısı, Melez Kampı'nda etkinliklerin başındaki kişi.

Dodona Korusu: En eski Yunan Kâhini bölgesi. Önem olarak Delphi'den hemen sonra geliyor. Korudaki ağaçların hışırtıları bölgeye gelen rahiplere ve rahibelere yanıtlar sunuyor.

Domus Aurea: İmparator Nero'nun, Büyük Roma Yangını'ndan sonra inşa edilen, antik Roma'nın merkezindeki şaşaalı villası.

Dokuz İlham Perisi: Sanatçılara ve yazarlara asırlardır ilham veren edebiyat, bilim ve sanat tanrıçaları.

Dokuzuncu Sığınak: Melez Kampı'nda Leo Valdez'in, aletlerle ve silahlarla dolu gizli atölyesi. En az iki yüz yıllık ve Yarı-Tanrı İç Savaşı'nda kullanılmış.

Drakon: Devasa sarı-yeşil yılan benzeyen, sürüngenlere has gözleri, kocaman pençeleri ve boynunda saçak gibi tüyleri olan, zehir tüküren yaratık.

Dryadlar: Üç orman perisi.

Erebos: Yeryüzüyle Hades arasında karanlık bir yer.

Eros: Aşk tanrısı.

Eritre: Cumae'li Sibyl'in yaşadığı ada. Apollon gönlünü ona kaptırmış ve sonra ona uzun bir hayat vaat ederek onu adadan ayırmaya ikna etmiştir.

Gaia: Yunan mitolojisinde toprak tanrısı; Titanların, Kiklopların ve diğer yaratıkların annesi.

Germani: Ren Nehri'nin batısında yaşayan kabile insanları.

Girit: Girit adası.

Gorgonlar: Saçlarında canlı, zehirli yılanlar olan üç korkunç kızkardeş (Stheno, Euryale ve Medusa). Medusa'nın gözleri bakanları taşa çevirebilir.

Gölge yolculuğu: Yeraltı Dünyası yaratıklarına ve Hades'in

çocuklarına has, gölgeleri kullanarak yeryüzünde ya da Yeraltı Dünyası'nda istedikleri yerlere sığılabildikleri fakat son derece yorucu bir yolculuk türü.

Hades: Ölüm ve servet tanrısı, Yeraltı Dünyası'nın hükümdarı.

Harpialar: Etraflarındaki şeyleri kapam kanatlı dişi yaratıklar.

Hebe: Zeus'la Hera'nın kızı, gençlik tanrıçası.

Hekate: Sihir ve kavşaklar tanrıçası.

Hephaistos: Zeus'la Hera'nın oğlu Afrodit'in kocası; ateş, zanaat ve demircilik tanrısı.

Hera: Evlilik tanrıçası, Zeus'un karısı ve kızkardeşi.

Hermes: Yolcuların tanrısı, ölülerin ruhlarının kılavuzu ve iletişim tanrısı.

Herodot: "Tarihin Babası" olarak bilinen antik zamanlarda yaşamış Yunanlı tarihçi.

Hestia: Aile ocağını temsil eden tanrı.

Hippocampi: Yarı at yarı balık yaratıklar.

Hipodrom: At ve at arabası yarışlarının yer aldığı oval biçiminde stadyum.

Hititler: Şu anki Türkiye ve Suriye sınırlarında yaşamış, sık sık Mısırlılarla anlaşmazlıklar yaşayan, at arabalarını saldırı aleti olarak kullanmalarıyla bilinen bir insan topluluğu.

Hades'in Evi: Yeraltı Dünyası'nda, Yunan ölüm tanrısı Hades ve karısı Persephone'nin ölmüş ruhlara hükmettiği yer.

Hyakinthos: Bir Yunan kahramanı, aynı zamanda Apollon'un sevgilisi. Disk atma yetenekleriyle Apollon'u etkilemeye çalışırken hayatını kaybediyor.

Hypnos: Uyku tanrısı.

İkor: Tanrıların ve ölümlülerin kanlarından oluşan altın renkli bir sıvı.

İlk Kaos: Var olan ilk şey, ilk tanrıların ortaya çıktıkları boşluk.

İmparator: Roma İmparatorluğu'nda kumandan anlamında kullanılan bir söz.

İris: Yunan mitolojisinde gökkuşağı tanrısı, tanrıların ulağı.

Jül Sezar hanedanı: Actium Savaşı (M.Ö. 31) ile Nero'nun ölümlü (M.Ö. 68) arasında geçen zaman.

Jüpiter Kampı: Romalı yarı-tanrılar için, Kaliforniya'da Oakland Hills ile Berkeley Hills arasında yer alan eğitim sahası.

Kalliope: Epik şiirin ilham perisi, Orfe de dahil olmak üzere çeşitli erkek çocukların annesi.

Kalypso: Mitik Ogygia adasının deniz perisi, Titan Atlas'ın kızı. Kahraman Odisseas'ı uzun yıllar boyunca alıkoydu.

Karpoi (Karpos, tekil): Başak ruhları.

Kassandra: Kral Priam ile Kraliçe Hecuba'nın kehanet yeteneği olan kızı. Apollon tarafından lanetlendiği için kehanetlerine, Truva Atı'yla ilgili olanı da dahil olmak üzere hiçbir zaman inanılmamıştır.

Katapult: Nesneleri fırlatmak için kullanılan askeri makina.

Kiklop: Devlerin ilkel ırkının bir üyesi. Her birinin alınlarının ortasında tek bir gözü var.

Kirene: Apollon'un bir aslanla güreşirken gördükten sonra âşık olduğu acımasız bir avcı. Apollon daha sonra hayatını uzatmak için onu bir orman perisine dönüştürdü.

Kirke: Sihir tanrıçası.

Klytimestra: Sparta kralı ve kraliçesinin kızı. Agamemnon'la evlenip daha sonra onu öldürdü.

Kouretes: Çocuk Zeus'u babası Kronos'tan koruyan zırhlı dansçılar.

Kraliyet altını: Pantheon'da kutsanan Canavarlar için ölümcül olabilecek, ender bulunan bir metal. Varlıklarında imparatorların yakın korumalığını yapan sır gizli.

Kronos: On iki Titanın en genci, Uranüs ile Gaia'nın oğlu. Titanlarda kader, hasat, adalet ve zamanın efendisi. Roma mitolojisindeki karşılığı: Satürn.

Kutsal bronz: Canavarlar için ölümcül olan, nadir bulunan bir metal.

Labirent: Girit adasında Minotor'u tutmak için zanaatkâr Dædalus tarafından yeraltında inşa edilen labirenti.

Laomedon: Poseidon ile Apollo'nun Zeus'u sinirlendirdikten sonra hizmetine girmek üzere gönderildikleri Truva kralı.

Lepidus: Romalı bir yurtsever ve askeri kumandan.

Leto: Zeus'un karısı, Artemis ve Apollon'un annesi, annelik tanrıçası.

Lupercalia: 13 Şubatla 15 Şubat arasında kötü ruhları kaçırtıp şehri temizlemek için yapılan, sağlık ve doğurganlığı ortaya çıkaran kır festivali.

Lydia: Antik Roma'da eyalet. İki taraflı balta, madeni paraların ve dükkânların kullanımlarıyla birlikte burada çıkmıştır.

Marc Antony: Kleopatra ile ihtiraslı bir beraberlik yaşayan, Romalı bir politikacı ve general. Birlikte Sezar'ı öldürenlerin peşine düştüğü Lepidus ve Octavius ile triumvirate'nin parçası.

Marsias: Apollon'a bir müzik yarışmasında meydan okuyan ve bu yüzden diri diri derisi yüzülen bir satir.

Medea: Hekate'nin takipçisi, antik dünyanın sihirbazlarından biri.

Melez Kampı: New York, Long Island'da Yunan yarı-tanrılarının eğitim sahası.

Midas: Dokunduğu her şeyi altına dönüştürme gücü olan bir kral. Apollon ile Marsias arasındaki müzik yarışmasında kazanan olarak Marsias'ı seçmiştir. Bu yüzden Apollon, Midas'ın kulaklarını eşek kulaklarına dönüştürür.

Minos: Girit kralı, Zeus'un oğlu. Her yıl Kral Aegus'a Labirent'e gönderilmek ve Minotor tarafından yenmek üzere yedi kız ve yedi oğlan seçtirtir. Ölümünden sonra Yeraltı Dünyası'nın yargıcı olur.

Minotor: Giritli Kral Minos'un yarı insan yarı boğa oğlu. Minotor Labirent'te tutuldu, oraya gönderilen insanları öldürdü. En sonunda Theseus tarafından mağlup edilmiştir.

Mithridates: Kuzey Anadolu'da (şu anki Türkiye) M.Ö. 120 ile 63 yılları arasındaki Pontus ve Ermeni krallığının başındaki kişidir. Mithridates Savaşları'nda üç önde gelen generaliyle çatışan Roma Cumhuriyeti'nin en zorlu ve dirayetli düşmanlarından.

Myrmeksler: Avlarını yemeden önce zehirleyip etkisiz hale getiren karıncaya benzeyen devasa yaratıklar. Birtakım metalleri, özellikle altını korumalarıyla bilinirler.

Nemesis: Yunan mitolojisinde intikam tanrıçası.

Nero: M.Ö. 54 ile 68 yılları arasında yaşamış Roma imparatoru, Jul Sezar hanedanının son üyesi.

Nike: Yunan mitolojisinde dayanıklılık, hız ve zafer tanrıçası.

Niobe: Tantalus ve Dione'un kızı. Gururu yüzünden Apollon ve Artemis tarafından cezalandırılıp öldürülen altı kızının ve altı oğlunun kaybının acısını çekmiştir.

Nosoi (Nosos, tekil): Salgın ve bulaşıcı hastalık ruhları.

Octavius: Roma İmparatorluğu'nun kurucusu ve ilk imparatoru, Jül Sezar tarafından evlatlık edinilmiştir. (Sezar Augustus madde-sine de bakınız.)

Odysseus: İthaka'nın efsanevi Yunan tanrısı ve Homeros'un epik şiiri Odysseia'nın kahramanı.

Ogygia: Peri Kalypso'nun hem evi hem de hapisanesi olan ada.

Olimpos Dağı: On İki Olimposlu'nun yurdu.

Omphalos: Dünyanın merkezini -ya da orta yerini- işaretlemek için kullanılan taşlar.

Ölüm Kapıları: Tartaros'ta Hades'in Evi'nin girişi. Kapıların iki tarafı vardır, biri ölümlü dünyada, diğeri Yeraltı Dünyası'nda.

Palikoi (Palikos, tekil): Zeus ve Thaleia'nın ikiz oğulları, gay-zerleri ve kaplıcaların tanrısı.

Pan: Yunan mitolojisinde kırların ve çobanların tanrısı, Hermes'in oğlu.

Pandora: Tanrılar tarafından yaratılan ilk kadın insan. Kendisi-ne her biri tarafından özel bir armağan bahşedilmiştir. Bir kutuyu açarak içinden kötülüklerin çıkıp tüm dünyaya yayılmasına ne-den olmuştur.

Partenon: Yunanistan'da Akropolis'te yer alan, tanrıça Athena'ya adanmış bir tapınak.

Patroklos: Menoitios'un oğlu. Akhilleus'un yanında büyüdüğü için onunla yakın bir arkadaşlığı vardır. Truva Savaşı'nda savaşır-ken öldürülmüştür.

Pegasus (Pegasi, çoğul) Kanatlı kutsal at. Poseidon atlar tanrısı da olduğu için onun babası sayılmaktadır.

Peleus: Akhilleus'un babası, deniz perisi Thetis'le düğünlerine tüm tanrılar katılmıştır. Düğünde aralarında çıkan bir anlaşmazlık Truva Savaşı'na kadar bir dizi olaya neden olmuştur. Melez Kampı'nın koruyucu ejderhası ismini ondan alır.

Peri: Doğaya hayat veren tanrısal dişi doğa varlıkları.

Persephone: Yeraltı Dünyası'nın kraliçesi, Hades'in karısı, Zeus'la Demeter'in kızıdır.

Phalanx: Ağır silahlarla donatılmış birliklerin yek gövdesi.

Phidias: Athena Parthenos ve diğer pek çok eseri yaratan ünlü antik Yunan heykeltıraşı.

Polyphemus: Thoosa ile Poseidon'un devasa tek-gözlü oğlu, Kikloplardan biri.

Poseidon: Yunan mitolojisinde denizler tanrısı, Titanlardan Kronos ile Rhea'nın oğlu, Zeus ve Hades'in kardeşi.

Praetor: Antik Roma'da seçilmiş sulh yargıç ve ordu kumandanlarına verilen isim.

Prometheus: İnsanları yaratan ve onlara Olimpos Dağı'ndan çıkarılmış ateşi armağan eden Titan.

Pythia: Delphi Kâhinleri'nin her birine verilen isim.

Python: Gaia'nın Delphi Kâhini'ni korumak üzere görevlendirildiği korkunç yılan.

Rhea Silvia: Titanların kraliçesi, Zeus'un annesi.

Satir: Yarı insan orman tanrıları.

Saturnalia: Satürn'ün (Kronos) onuruna kutlanan antik Roma festivali.

Sentor: Yarı insan, yarı at olan bir yaratık ırkı.

Sibyl: Kadın kâhin.

Sibyl Kitapları: Yunanca kafiyeli biçimde yazılmış kehanetlerin derlenmiş hali. Bir Roma Kralı olan Tarquinius Superbus onları bir kadın kâhinden almış ve büyük bir tehlike oluştuğunda onlara başvurmuştur.

Siccae: Antik Roma’da savaşmak için kullanılan kısa ve kavisli kılıç.

Sparta: Antik Yunan’da askeri hâkimiyeti olan bir şehir devleti.

Styks Demiri: Styks Nehri’nde dövülen; ölümlüleri, tanrıları, Titanları ve devleri yaralayarak yaratıkların özünü içine çekebilen sihirli bir metal. Yeraltı Dünyası’nın hayaletleri ve yaratıkları üzerinde önemli bir etkisi vardır.

Styks Nehri: Yeryüzü ile Yeraltı Dünyası arasındaki sınırı çizen nehir.

Talos: Bronzdan yapılmış devasa büyüklükte bir mekanik adam. Girit’te sahili işgalcilere karşı korumak üzere kullanılmıştır.

Tantalos: Efsaneye göre bu kral tanrıların o kadar iyi arkadaşıymış ki onların masasında yemek yemesine izin verilirmiş. Ta ki yeryüzünde onların sırlarını ortaya dökene kadar. Bu yüzden Yeraltı Dünyası’na gönderilmiş. Laneti, bir meyve ağacının altında ve bir havuzun yanında bir şey içip yemeden durmak olmuş.

Tartaros: Gaia’nın kocası, boşluk ruhu, devlerin babası, Yeraltı Dünyası’nda bir bölge.

Tayfun: En korkunç Yunan yaratığı, Yeraltı Dünyası’nın girişini korumakla görevli çok başlı köpek Kerberus da dahil olmak üzere bilinen pek çok yaratığın babası.

Theodosius: Birleşik Roma İmparatorluğu’nu yöneten son kişi. İmparatorluktaki bütün antik tapınakları kapatmasıyla biliniyor.

Tike: İyî talih tanrıçası, Hermes’le Afrodit’in kızı.

Titan Savaşı: Titanlarla Olimposlular arasındaki, Olimposluların tahta geçmesiyle sonuçlanan on yıllık epik savaş.

Titanlar: Antik Yunan’da Altın Çağ sırasında hâkimiyet süren ve daha genç bir tanrı ırkı olan Olimposlular tarafından tahtları devrilen güçlü bir tanrı ırkı. Gaia ile Uranüs’ün soyundan geliyorlar.

Trakya: Bugünkü Bulgaristan, Yunanistan ve Türkiye sınırlarında bir yer.

Trireme: Her bir kenarında üçer küreği olan Yunan savaş gemisi.

Triumvirate: Üç tarafı olan bir siyasi ittifak.

Trophonius Mağarası: Trophonius Kâhini’nin yaşadığı derin yarık. Bir ziyaretçinin mağaranın son derece dar girişinden içeri girebilmesi için tamamen sırt üstü yatması gerekir. Mağarayı ziyaret edenlerin korku dolu hikâyelerinden dolayı “Kâbuslar Mağarası” olarak anılır.

Trophonius Kâhini: Ölümünden sonra kâhine dönüştürülen bir Yunan. Trophonius Mağarası’nda yaşıyor ve onu görenlere korku salmasıyla biliniyor.

Truva: Bugünkü Türkiye’de yer alan bir Roma şehri, Truva Savaşı’nın geçtiği yer.

Truva Savaşı: Efsaneye göre, Truvalı Paris Helen’i Sparta Kralı Menelaus’un elinden aldıktan sonra antik Yunanlılar tarafından Truva şehrine karşı açılan savaş.

Uranüs: Titanların babası, Yunanların gökyüzünü kişileştirdiği hal.

Yeni Roma: Jüpiter Kampı’nın yakınında, yarı-tanrıların ölüm-lülerin ya da yaratıkların müdahalesi olmaksızın birlikte huzur

içinde yaşadıkları bir topluluk.

Yeraltı Dünyası: Ruhların sonsuzluğa yolculuk ettiği, Hades tarafından yönetilen ölümler krallığı.

Yunan ateşi: Suda da yanmaya devam ettiği için deniz savaşlarında kullanılan yakıcı bir silah.

Zephiros: Batı Rüzgârı tanrısı.

Zeus: Göklerin tanrısı, tanrıların kralı.

RICK RIORDAN

ÇOK SATAN PERCY JACKSON VE OLIMPOSLULAR SERİSİNİN YAZARINDAN

MAGNUS CHASE

ve ASGARD TANRILARI

THOR'UN ÇEKİCİ

ÇOK SATAN PERCY JACKSON VE OLİMPOSLULAR SERİSİNİN YAZARINDAN

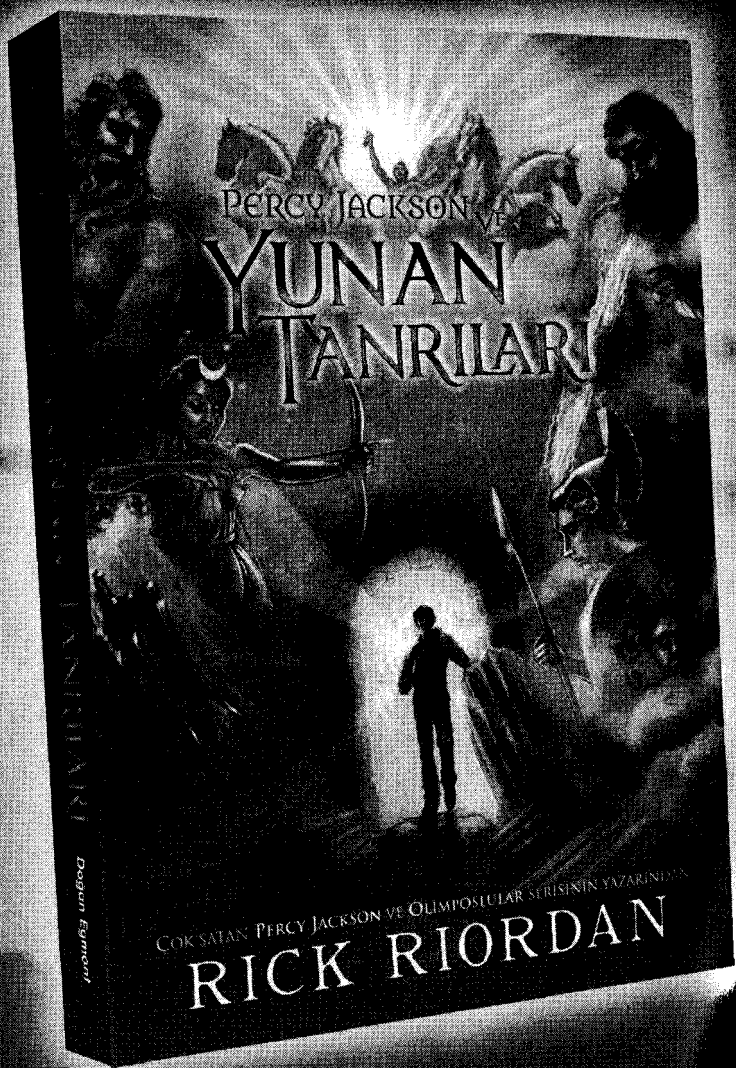
RICK RIORDAN

PERCY JACKSON VE

YUNAN KAHRAMANLARI

ÇOK SATAN PERCY JACKSON VE
OLIMPOSLULAR SERİSİNİN YAZARINDAN

Percy, sevenlerinin çok özlediği o alaycı diliyle Zeus'tan Apollo'ya, Ares'ten Afrodit'e tanrıların ve tanrıçaların nasıl varlıklar olduğunu ve Yunan Mitolojisi'nin temellerini anlatıyor.

Bir ölümsüzü nasıl cezalandırırsınız? Tabii ki onu insana dönüştürerek.

Babası Zeus'un gazabını üzerine çeken Apollon Olimpos'tan kovulur. Güçsüz ve akıllı bir hayli karışık bir halde New York'ta uyandığında başına gelenleri anlar: On altı yaşında, sivilceli bir erkek çocuğuna dönüştürülmüştür! Şimdi, ilahi güçleri olmadan modern dünyada ayakta kalmanın ve Zeus'un sevgisini tekrar kazanmanın bir yolunu bulmak zorundadır, ama nasıl?

Apollon'un onu ölü görmekten çok keyif alacak bir sürü tanrı, yaratık ve ölümlü düşmanı vardır. Olimposlu'nun kesinlikle, acilen yardıma ihtiyacı var ve de gidebileceği tek bir yer: Modern yarı tanrıların eğitim gördükleri Melez Kampı.

ISBN 978-605-03-4066-4

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 27